

John Grisham
Clientul

1

Mark avea unsprezece ani și se apucase de fumat cu doi ani în urmă. De atunci nu avusese decît o singură grijă: să nu fie surprins de cineva. Îi plăceau țigările Kool, marca preferată de tatăl lui, dar cum maică-sa ajungea la două pachete de Virginia Slim pe zi, puștiul reușea să-i șterpelească cam zece-douăsprezece țigări într-o săptămînă. Maică-sa era o femeie ocupată cu multe probleme, poate puțin cam naivă cînd venea vorba de băieții ei și care niciodată nu și-ar fi închipuit că fiul ei cel mare, la numai unsprezece ani, trăgea deja din țigară.

Din cînd în cînd, Mark se aproviziona de la Kevin, delincventul din vecini, cu cîte un pachet de Marlboro de furat pe care dădea un dolar. În cea mai mare parte a timpului însă, unicul furnizor era maică-sa.

În după-amiaza aceasta, Mark avea patru țigări în buzunar și pornise cu Ricky, fratele său mai mic, în vîrstă de opt ani, pe poteca din păduricea aflată chiar în spatele cartierului de rulote în care locuiau. Ricky era nervos: urma să fumeze prima țigară din viața lui. Ieri îl prinsese pe Mark ascunzîndu-și țigările sub pat, într-o cutie de pantofi, și-i venise ideea să-l amenințe pe fratele mai mare că are să-l dea de gol, dacă nu-l iniția și pe el. Așa se face că acum, cei doi copii se furișau printre copaci, îndreptîndu-se spre unul din

ascunzișurile în care Mark petrecuse multe ore, încercând să tragă fumul în piept și să-l dea pe urmă afară sub formă de inele albastrui.

Cei mai mulți dintre puștii din cartier o dăduseră pe băutură și pe droguri, două vicii pe care Mark era hotărât să le ocolească. Fostul lor tată fusese un alcoolic înveterat care îi bătea de-i usca pe cei doi băieți și pe mama lor, bătăile fiind întotdeauna precedate de îngurgitarea unor cantități imense de bere. Mark simțise pe pielea lui efectele alcoolului. De droguri îi era la fel de frică.

— Ce, te-ai rătăcit? îl tachină Ricky, ca orice mezin care se respectă.

— Ia mai taci din gură, răspunse Mark în timp ce părăsea linia sinuoasă a potecii, tăind-o prin buruienile cât ei de înalte. Tatăl lor stătea acasă doar ca să bea, să doarmă și să-și maltrateze familia. În cele din urmă, slavă Domnului, personajul dispăruse definitiv din viața lor. De cinci ani încoace Mark se îngrijea de Ricky. Se simțea ca un tată de unsprezece ani. El îl învățase pe Ricky să joace fotbal și să meargă pe bicicletă; el îi explicase celui mic tot ce știa despre sex; el îl avertizase în legătură cu drogurile și îl apăra de neisprăviții din cartier. Și tot el era cel care se simțea acum absolut groaznic pentru că era nevoit să-l inițieze pe Ricky în lumea urâtă a viciului. Deși... era vorba doar de o țigară; în fond, ar fi putut fi mult mai rău.

Ceva mai încolo buruienile dispăreau, iar cei doi copii se opriră sub coroana bogată a unui arbore de care spînzura o bucată de frînghie. Tufărișul se deschidea într-o mică poiană dincolo de care se desfăcea un

drumeag plin de noroi ce se pierdea pe o colină din apropiere. Undeva departe se auzea vuietul inconfundabil al unei autostrăzi.

— Așază-te acolo, îi spuse Mark lui Ricky pe un ton poruncitor, arătându-i un buștean; cel mic se supuse, ba mai aruncă și câteva priviri neliniștite în jur, de parcă s-ar fi așteptat ca locul să fie înconjurat de polițiști. Mark se încrunta la el ca un sergent la instrucție în timp ce scotea o țigară din buzunar. O prinse între degetul cel mare și arătător, străduindu-se să pară cât mai degajat.

— Știi regulile, continuă el fără să-și slăbească fratele din ochi. Lui Ricky i se făcuse și lehamite de cât discutaseră cele două amărîte de reguli la care se referea Mark, așa că dădu ochii peste cap și răspunse:

— Da, da, știu; dacă am să spun ceva cuiva, ai să-mi înmoi oasele.

— Chiar așa.

— Și am voie să fumez doar o țigară pe zi, recită mai departe Ricky.

— Exact. Și dacă te prind că fumezi mai mult de atât, o să fie vai de tine. Și dacă mai aflu și că bei bere sau că te-ai apucat de droguri, atunci...

— Lasă, lasă, că știu; îmi înmoi și mai rău oasele.

— Exact.

— Da' tu câte fumezi pe zi?

— Numai una, minți Mark cu seninătate. E-adevărat că în unele zile fuma doar o țigară, dar în alte zile ajungea și la trei-patru pe zi, în funcție de stocul de sub pat. Acum prinse țigara cu buzele așa cum văzuse că fac gangsterii din filme.

— Oare dacă fumez una pe zi, am să mor? întrebă Ricky.

— Ei, nu chiar așa repede, răspunse Mark; una pe zi merge. Da' fumează tu mai mult de atât și ai să vezi cum ai să dai de naiba.

— Da' mama câte fumează pe zi?

— Două pachete.

— Asta cât face?

— Patruzeci de bucăți.

— Phii! Păi atunci a încurcat-o rău de tot!

— Mama are prea multe probleme ca să se mai gândească și la chestia asta.

— Da' tata câte fumează pe zi?

— Patru sau cinci pachete. Adică vreo sută de țigări pe zi.

— Păi, înseamnă că în curînd o să moară, nu? comentă Ricky cu un ușor zîmbet răutăcios pe față.

— Sper că da. Sper că băutura și fumatul țigară de la țigară or să-l dea gata în câțiva ani.

— Cum vine asta țigară de la țigară?

— Adică își aprinde o nouă țigară de la țigara pe care a terminat-o. Of, zău dacă n-aș vrea să fumeze zece pachete pe zi.

— Și eu, aprobă Ricky, aruncîndu-și din nou privirea spre poienița din apropiere și spre drumeagul plin de noroi. Era răcoare și plăcut la umbra copacului, deși soarele scâldea în lumină împrejurimile.

— Ți-e frică? întrebă Mark, surîzînd batjocoritor, așa cum doar frații mai mari știu s-o facă.

— Nu.

— Ba eu cred că da. Uite, așa trebuie să ții o țigară,

okay? adăugă Mark, vînturînd cu un gest teatral mîna în care ținea țigara prinsă între arătător și degetul cel mare și prinzînd apoi filtrul între buze. Ricky nu-l scăpa din ochi. Acum Mark aprinse țigara, dădu drumul unui norișor de fum albăstrui, apoi privi plin de admirație micul cilindru alb ce fumea la unul din capete.

— Să nu încerci să tragi fumul în piept, nu ești încă pregătit pentru asta. Să tragi doar un pic și să dai fumul afară imediat. Ei, ești gata?

— Are să mi se facă rău?

— Numai dacă tragi în piept, răspunse Mark și pufăi repede de cîteva ori ca să-și impresioneze publicul. Vezi? E ușor; mai tîrziu am să te învăț și cum să tragi în piept.

— Okay, acceptă Ricky propunerea fratelui mai mare și întinse mîna. Mark așeză cu grijă țigara între degetele care o așteptau pregătite și comandă:

— Dă-i drumul.

Cu o mîna tremurîndă, Ricky duse filtrul umed la buze, trase ușor din țigară și dădu imediat fumul afară. Apoi încă o dată și încă o dată. Mark îl urmărea cu atenție, sperînd că cel mic se va sufoca sau că îl va apuca tusea, pentru ca în cele din urmă să i se facă rău și să nu mai fumeze niciodată.

— A, păi este ușor, zise Ricky mîndru de sine, admirînd cilindrul mic și alb din mîna ce nu se oprise din tremurat. De fapt, fumul nici măcar nu trecuse de dinții din față.

— Mda, nu este cine știe ce scofală.

— Are un gust fistichiu.

— Da, da, îl expedie Mark care se așeză la celălalt capăt al bușteanului și scoase încă o țigară din buzunar. Cei doi puști fumară o vreme în liniște.

— Îmi place, rupse la un moment dat Ricky tăcerea, ținând filtrul între dinți.

— Mă bucur, da' ai putea să-mi spui și mie de ce îți tremură mâinile?

— Ba nu-mi tremură.

— Mda, ca să vezi!

Ricky nu-l luă în seamă; își sprijini coatele pe genunchi, trase cu sete din țigară, apoi scuipă în noroi, cum văzuse el că făceau Kevin și băieții cei mari, acolo, în spatele rulotelor. Era ușor.

La rîndul lui, Mark încerca din toate puterile să facă rotocoale de fum pentru că, după părerea lui, asta l-ar fi dat gata pe cel mic; numai că inelul nu vru cu nici un chip să se formeze și fumul albăstrui se risipi.

— Eu cred că ești prea tânăr ca să te apuci de fumat. Ricky era ocupat cu pufăitul, cu scuipatul și cu plăcerea pe care i-o dădea acest pas uriaș făcut către maturitate.

— Da' tu câți ani aveai când te-ai apucat? întrebă el.

— Nouă, da' aveam mai multă minte decît tine.

— Ei, da. Așa spui întotdeauna.

— Pentru că ăsta este adevărul.

Statură mai departe așa, unul lîngă altul, pe bușteanul de sub copac, fumînd în liniște și privind iarba din poienița de dincolo de umbră. De fapt, Mark era mult mai matur decît Ricky și decît oricare dintre băieții de vîrsta lui. Întotdeauna fusese matur. Când avea șapte ani, îl pocnise pe taică-său cu un bătător de baseball și cu toate că nu-i fusese deloc moale după

aceea, măcar îl făcuse pe bețivul ăla nenorocit să n-o mai bată pe maică-sa. Întotdeauna după certurile și bătăile acelea fără sfârșit, Diane Sway căutase adăpost și consolare lângă fiul ei cel mai vîrstnic. Cei doi, mamă și fiu, se ajutaseră să supraviețuiască, plînseseră împreună după dese bătăi încasate și plănuseră cum să-l apere pe Ricky. Pe cînd avea nouă ani, Mark o convinsese să ceară divorțul; chemase poliția cînd tatăl apăruse acasă, beat, după ce primise citația de divorț, și fusese martor la proces, depunînd mărturie despre toate scandalurile și bătăile pe care le trăiseră; într-adevăr, Mark era foarte matur pentru vîrsta lui.

Ricky auzi primul mașina. Apoi sforăitul motorului ajunse și la urechile lui Mark, și cei doi copii uitară să mai fumeze.

— Nu te mișca, șopti Mark, și trupurile lor înțepeniră în așteptare.

Deodată, o limuzină neagră și strălucitoare marca Lincoln își făcu apariția pe colină, îndreptîndu-se direct spre locul unde se aflau cei doi frați. Buruienile de pe drumeagul noroios ajungeau pînă la înălțimea barei de șoc a mașinii. Impresionați de apariție, băieții aruncară țigările, strivindu-le cu piciorul.

Mașina își încetini mult viteza pe măsură ce se apropia de poiană, apoi începu să se învîrtească în cerc, atingînd chiar ramurile mai joase ale copacilor. Într-un tîrziu se opri în așa fel încît cei doi copii se aflau acum chiar în spatele ei. Deși nu puteau fi văzuți de cei din mașină, Mark și Ricky se lăsară să alunece ușor de pe bușteanul lor confortabil și se tîrîră fără zgomot într-unui din tufișurile care mărgineau poienița. Portbagajul

Lincolnului se afla la numai un metru distanță de nasurile lor: mașina avea număr de Louisiana.

— Ce vrea să facă? șușoti Ricky.

— Șșșș! șuieră Mark, trăgând cu ochiul printre buruienile din jur. Cartierul lor de rulote era plin de povești despre adolescenți care veneau în pădurea asta ca să se întâlnească cu prietenele lor și să fumeze marijuana, dar mașina asta nu era în nici un caz a unui adolescent. Zgomotul motorului încetă brusc. După câteva clipe de așteptare, portiera se deschise și din mașină coborî un bărbat rotofei, îmbrăcat într-un costum negru. Avea un cap rotund și dolofan, împodobit cu două ruloari de păr deasupra urechilor și cu o barbă neagră presărată cu fire albe. Bărbatul privi în jur, bîjbî prin buzunare în căutarea cheilor și în cele din urmă se apropie cu pași împleticiți de portbagaj. De acolo scoase un furtun pe care îl fixă cu unul din capete la țeava de eșapament, introducînd celălalt capăt în interiorul mașinii prin geamul din spate întredeschis. După ce închise portbagajul, bărbatul aruncă din nou o privire neliniștită în jur, ca și cum ar fi fost urmărit, apoi se urcă în limuzină.

În secunda următoare porni motorul.

— Hm! exclamă Mark ușor, uitîndu-se fix la mașina din fața lui.

— Ce vrea să facă? întrebă Ricky.

— Vrea să se omoare.

— Nu înțeleg nimic, Mark, continuă Ricky, ițindu-și capul printre ierburi din dorința de a vedea mai bine ce se-ntîmplă.

— Lasă capul jos. Vezi furtunul ăla? Ei, prin el

gazele de eșapament au să intre în mașină și au să-l omoare.

— Vrei să spui că se sinucide?

— Da. Am văzut o chestie de-asta mai demult, într-un film.

Băieții se ascuseră și mai bine printre ierburile înalte din poiană, rămânând cu ochii la bucata de furtun care se strecura pe fereastra mașinii; motorul torcea încetișor.

— Da' de ce vrea să se omoare? întrebă Ricky.

— De unde vrei să știi? Da', oricum, trebuie să facem ceva!

— Ai dreptate, hai s-o ștergem dracului de aici.

— Nu încă. Mai stai un pic liniștit.

— Ba eu am plecat. N-ai decât să stai tu să-l vezi cum moare, dacă vrei, eu n-am chef.

Încercă să se ridice, însă Mark îl înșfacă de umăr, obligându-l să rămână pe loc. Amândoi transpiraseră de atîta încordare, iar Ricky gîfîia din greu. Tocmai atunci soarele se ascunse într-un nor.

— Și cît are să dureze? întrebă Ricky cu o voce tremurată.

— Nu prea mult, răspunse Mark, pornind de-a bușilea spre mașină. Rămîi locului, da? Să nu faci vreo mișcare, că-ți ard un șut de nu te vezi!

— Da'ce vrei să faci, Mark?

— Stai aici! Să știi că nu glumesc! Apoi se lăsă în jos și începu să se tîrască pe coate prin buruieni. Iarba era uscată și înaltă de o jumătate de metru. Mark știa că bărbatul din mașină nu-l putea auzi, îi era însă teamă că mișcarea ierburilor l-ar fi putut trăda. Asta îl făcu să fie

foarte atent să nu piardă direcția, strecurându-se ca un șarpe pînă sub portbagaj. Acolo, băiatul scoase cu mare grijă furtunul de pe țeava de eșapament și îl lăsă să cadă pe pămînt. Cîteva secunde mai tîrziu, cei doi frați erau din nou împreună, ascunși în ierburile dese și tufișurile de sub copac. Mark știa că, dacă vor fi văzuți, puteau să dispară pe unde veniseră înainte ca bărbatul cel rotofei să-i poată prinde.

Puștii așteptară cinci minute lungi cît o oră.

— Ce zici, e mort? întrebă Ricky în șoaptă, cu o voce slabă și uscată.

— Nu știu.

Deodată portiera se deschise și bărbatul coborî din mașină. Plîngînd și îngăimînd cuvinte fără șir, merse clătinîndu-se spre spatele limuzinei unde văzu furtunul căzut în iarbă; se aplecă și îl fixă din nou pe țeava de eșapament, înjurînd de mama focului. Apoi dădu la iveală o sticlă de whiskey din care trase o dușcă zdravănă, privi sălbatic în jur și intră la loc în mașină, trîntind portiera.

Băieții urmăriseră cu priviri îngrozite întreaga scenă.

— E nebun de legat, murmură Mark.

— Hai s-o ștergem de-aici, zise Ricky.

— Nu se poate! Dacă reușește să se omoare și noi sîntem martori, putem să dăm de tot felul de necazuri.

— Păi, n-o să povestim nimănui ce-am văzut, adăugă Ricky, ridicîndu-și capul, gata de plecare.

Haidem odată, Mark!

— Ba ai să stai aici! spuse Mark pe un ton autoritar, înșfăcîndu-și fratele de umăr și forțîndu-l să se lipească de pămînt. Plecăm atunci cînd spun eu!

Ricky se porni pe plîns, iar Mark clătină dezgustat din cap, dar nu-și luă ochii de la mașină. Of, frațiiăștia mai mici nu sînt decît o pacoste pe capul omului.

— Termină! strivi el între dinți.

— Da' mi-e frică.

— Bine, bine. Atunci stai aici și nu te mișca, okay? Mă ascuți? Nu te mișca. Și termină odată cu plînsul.

Apoi Mark își reluă pînda, pregătindu-se pentru încă un drum prin ierburile înalte din poiană.

— Mark, lasă-l să moară, șopti Ricky printre suspine. Dar fratele mai mare se mulțumi să-l privească scurt peste umăr, pornind apoi spre mașina al cărei motor torcea mai departe; se tîrî de-a lungul urmei vechi prin iarba culcată ușor la pămînt și făcu acest lucru atît de încet și cu atîta băgare de seamă, încît pînă și Ricky, care între timp uitase să mai plîngă, abia de-l putea observa. Puștiul stătea cu ochii lipiți de portiera din dreptul șoferului, așteptîndu-se s-o vadă deschizîndu-se și pe nebunul acela năpustindu-se asupra lui Mark; gîndul acesta îl făcu să adopte poziția de start din cursele atletice, tocmai bună pentru o dispariție rapidă. Îl văzu pe Mark răsărind chiar sub bara din spate a mașinii și scoțînd din nou, cu mare grijă, furtunul de pe țeava de eșapament. Apoi iarba se plecă ușor, și Mark fu din nou alături de el: gîfîia, era scăldat în sudoare, dar un zîmbet ciudat îi juca pe buze.

Ședeau amîndoi pe vine, ca două insecte gata să-și ia zborul, în timp ce urmăreau mașina.

— Ce facem dacă iese iar din mașină? întrebă Ricky. Și dacă ne vede?

— N-are cum să ne vadă. Dar dacă vine înapoi, ia-

te după mine. Dispărem de aici mai înainte ca el să facă măcar un pas.

— Păi, de ce nu plecăm chiar acum?

— Încerc să-i salvez viața, okay? zise Mark, aruncându-i celui mic o privire aspră. Poate, și zic bine poate, că tipul are să înțeleagă că povestea nu merge și poate că se va hotărî să mai aștepte sau... știu și eu. Ce-i atât de greu de înțeles?

— Păi e, pentru că omul ăsta e nebun. Dacă e-n stare să se omoare atunci e-n stare să ne omoare și pe noi. Ce-i așa de greu de înțeles?

Deodată, portiera mașinii se deschise din nou și bărbatul cel rotofei porni clătinându-se, mormăind și pufnind spre spatele limuzinei. Ridică furtunul căzut în iarbă, nevenindu-i să-și creadă ochilor, apoi își roti încet privirea prin poiană. Era transpirat și gîfîia puternic. Măsură atent copacii din jur, lucru care îi făcu pe băieți să se lipească și mai tare de pămînt. Bărbatul îngheță brusc, ca și cum ar fi înțeles totul; iarba din dreptul portbagajului era ușor culcată. Se aplecă s-o examineze mai îndeaproape, dar în cele din urmă se mulțumi să pună la loc bucata de furtun pe țeava de eșapament și intră repede înapoi în mașină. Părea să nu-i pese că cineva îl urmărea din spatele copacilor; tot ce dorea era pur și simplu să moară cît mai repede.

În clipa următoare, cele două căpșoare se ițiră deasupra tufișului, urmărind cu atenție mișcările bărbatului. Ricky era gata s-o ia la goană, Mark însă căzuse pe gînduri.

— Mark, te rog, hai să plecăm de-aici, implora Ricky. Mai era un pic și tipul ne vedea; dacă-i înarmat?

— Dacă era, nu mai încerca figura cu furtunul!

Ricky își mușcă buzele și se puse din nou pe plîns; niciodată nu reușise să-și convingă fratele de ceva.

După încă un minut de așteptare, Mark începu să se foiască.

— Mai încerc o dată și dacă nici acum nu renunță, plecăm. Promit, okay?

Ricky aprobă fără nici o tragere de inimă. Fratele mai mare porni șerpește prin iarba înaltă; cel mic își șterse lacrimile cu degete murdare.

Cu ochii lipiți de parbriz, avocatul trăgea adînc aerul în piept, expirînd apoi cît mai încet cu puțință, doar-doar prețioasele gaze dătătoare de moarte îi vor pătrunde în plămîni și apoi în sînge. Un pistol încărcat stătea cuminte pe scaunul de alături. După ce mai luă o înghițitură bună de whiskey, bărbatul așeză cu grijă sticla pe jumătate goală lîngă armă. În sfîrșit, inspiră încet și adînc, pregătit să savureze gazul ucigător. Oare va muri așa, pur și simplu? Oare îl va dura? Oare i se va face rău mai înainte de final? Biletul și flaconul de medicamente erau așezate la vedere, lîngă volan.

Bărbatul plîngea și vorbea singur, așteptînd ca gazele să-și facă dracului mai repede efectul, să nu mai fie nevoie de pistol. Știa că este laș, dar era foarte hotărît să meargă pînă la capăt, și atunci prefera adușmeatul ăsta și plutirea spre moarte unui revolver înfipt în gură.

Mai luă o gură, alcoolul îi arse din nou gîtlejul: da, în sfîrșit, îi simțea efectul. În curînd totul se va termina

și bărbatul își zîmbi în oglindă, fiindcă, în sfîrșit, reușise; era pe moarte și, în fond, nici nu era un laș, pentru că era nevoie de mult curaj ca să faci așa ceva!

Plîngînd și mormăind cuvinte fără șir, tipul destupă din nou sticla de whiskey și bău cu lăcomie, alcoolul picurîndu-i în barbă.

Știa că nu-i va duce nimeni dorul și cu toate că ar fi trebuit să-l îndurereze, acest gînd îl liniștea. Mama lui fusese singura ființă de pe pămînt care-l iubise, dar ea murise cu patru ani în urmă. Din prima căsătorie, terminată dezastruos, avea o fiică pe care nu o văzuse de unsprezece ani; aflase însă că fata făcea parte dintr-o sectă și că era la fel de nebună ca și maică-sa.

Va fi o înmormîntare modestă, doar cîțiva prieteni avocați și, poate, unul sau doi judecători, toți îmbrăcați în negru și plini de morgă, în acordurile muzicii de orgă din capela aproape goală. Nimeni nu va vărsa o lacrimă. Așezați la locurile lor, avocații își vor privi din cînd în cînd cu nerăbdare ceasurile, în timp ce preotul, necunoscut, va recita grăbit versetele destinate iubiților dispăruți care în timpul vieții nu merseseră niciodată la biserică.

Va fi o chestie cît se poate de scurtă, lipsită de dantelării inutile. Biletul de lîngă volan făcea cunoscut că defunctul dorise să fie incinerat.

— Hei! exclamă tipul; în clipa în care ducea din nou la gură sticla de whiskey, observă prin oglinda retrovizoare mișcarea suspectă a ierburilor.

Ricky văzu portiera deschizîndu-se mai înainte ca

Mark să-i audă pocnetul. Bărbatul cel gras țîșni din mașină și o luă la fugă spre locul unde zărise iarba mișcîndu-se: era congestionat la față și mormăia furios cuvinte fără noimă, înapăimîntat, Ricky se ridică în picioare și se scăpă în pantaloni.

Mark tocmai ajunsese lîngă bara din spate a mașinii cînd auzi pocnetul portierei. O fracțiune de secundă rămase nemișcat, întrebîndu-se dacă să se strecoare sub mașină sau nu, și ezitarea aceasta îl vîrî în bucluc. În clipa în care se ridică, piciorul îi alunecă pe iarbă și tipul îl înhăță de umăr.

— Mă! Ticălos mic ce ești! strigă el în timp ce mîna cealaltă se înfipse în părul băiatului. Ticălos mic ce ești! repetă bărbatul, izbindu-l pe Mark de portbagajul automobilului. Puștiul se zvîrcoli ca un șarpe, încercînd să scape din strînsoare, dar o mîna grasă îl plesni puternic peste față, potolindu-l pentru cîteva clipe. O nouă încercare de a se elibera, mai puțin violentă decît prima, îi aduse încă o lovitură peste obraji.

Băiatul rămase cu privirea lipită de figura sălbatică de deasupra lui. Un chip cu ochii roșii și umezi. Pe nas și pe bărbie i se prelingeau șiroaie de lichid.

— Ticălos mic ce ești! mîrîia întruna bărbatul cel gras. Cînd băiatul se liniști, avocatul înfipse din nou furtunul în țeava de eșapament, apoi îl prinse pe Mark de gulerul bluzei, îl tîrî în dreptul portierei deschise și îl îmbrînci pe scaunul îmbrăcat în piele neagră.

Mark se agățase cu toată puterea de mînerul ușii, căutînd cu disperare să blocheze încuietoearea, dar bărbatul cel gras se prăvăli alături. Portiera se închise cu un pocnet și tipul urlă din rărunchi:

— Să nu te atingi de mâner!

O nouă lovitură, la fel de violentă ca și cele dinainte, se abătu peste ochiul stîng al copilului. Mark se chircoli de durere, acoperindu-și ochii cu mîna, și izbucni în lacrimi: nasul și gura îl dureau îngrozitor, se simțea amețit, iar în gură avea gust de sînge. Și totuși, în ciuda suferinței, putea să-l audă pe bărbatul de alături plîngînd la rîndul lui și mîrîind cuvinte fără noimă. Damful de whiskey îi pătrundea în nări; cu ochiul drept putea să-și zărească blugii murdari în genunchi. Ochiul stîng începuse să se umfle. Lucrurile se încurcaseră rău.

Avocatul cel gras bău lacom din sticlă, apoi îi aruncă o privire furioasă lui Mark care se făcuse covrig și tremura din tot trupul.

— Termină cu plînsul, zise el cu voce aspră.

Mark își trecu limba peste buze și simți din nou gustul sîngelui. Apoi începu să-și maseze umflătura de deasupra ochiului lovit, încercînd în același timp să-și calmeze respirația. Și pentru că tipul se răsti din nou la el cu același „Termină cu plînsul!”, băiatul se strădui să-și potolească suspinele.

Cu toate că mașina era spațioasă, puternică și cu o bună izolație fonică, Mark auzea undeva, departe, bîzîitul motorului. Aruncă o privire speriată spre bucata de furtun ce sîsîia chiar în spatele șoferului precum un șarpe pregătit să atace.

— După părerea mea, noi doi ar trebui să murim împreună, declară avocatul, recăpătîndu-și brusc stăpînirea de sine.

Ochiul stîng continua să se umfle și lucrul ăsta îl obligă pe băiat să se răsucească mult ca să-l poată privi

pe bărbatul așezat lângă el, care acum îi păru și mai gras decît înainte: avea o față bucălată ca o lună plină, o barbă deasă și niște ochi roșii și strălucitori ca ai unui diavol. Mark încercase în zadar să se oprească din plîns.

— Lăsați-mă să plec, vă rog! imploră el cu glas pierdut și buze tremurătoare.

Avocatul nu răspunse imediat; bău mai întîi o înghițitură de whiskey din sticla pe care nu o mai lăsa din mîină și abia după aceea spuse:

— Regret, puștiule, da' n-am ce-ți face. Ai vrut să faci pe deșteptul și să-ți vîri nasul mic și murdar în treburile mele, nu? Prin urmare, eu cred că ar trebui să murim împreună. Okay? Doar tu și cu mine, prietene. Să mergem în Țara de Dincolo, să-l vizităm pe Vrăjitor! Așa că... vise plăcute, puștiule!

În timp ce adulmeca aerul din mașină, Mark observă pistolul așezat între ei. Deși se forță să privească în altă parte, ochii îi căzură din nou pe armă chiar în clipa în care vecinul lui avea iar de lucru la sticla cu whiskey.

— Ai vrea să pui mîina pe pistol, nu? întrebă avocatul.

— Nu, domnule.

— Atunci de ce te uiți așa la el?

— Da' nu mă uitam, domnule.

— Nu minți, puștiule; dacă mă minți să știi că te mpușc. Nu glumesc, sînt atît de furios că aș putea să te împușc.

Vocea bărbatului era cît se poate de liniștită, în ciuda lacrimilor care nu conteneau. Respirația îi era greoaie.

— Și-apoi, dacă e să fim prieteni, trebuie să joci cinstit cu mine, puștiule. Știi doar că cinstea este un lucru foarte important. Așa că te mai întreb o dată: vrei pistolul?

— Nu, domnule.

— Vrei să mă împuști?

— Nu, domnule.

— Mie nu-mi este frică de moarte, puștiule, înțelegi asta?

— Da, domnule, înțeleg, dar eu nu vreau să mor. Trebuie să am grijă de mama și de fratele meu mai mic.

— Ei, poftim, ca să vezi: un adevărat cap de familie! exclamă avocatul în timp ce astupa sticla de whiskey. Apoi, cu o mișcare bruscă, luă pistolul și îl vârî adânc în gură, fără ca în tot acest timp să-l scape din ochi pe băiat. La rîndul său, Mark îi urmărea fiecare mișcare, sperînd și temîndu-se în aceeași măsură că tipul va apăsa pe trăgaci. Acesta însă scoase arma din gură, o sărută și i-o arătă lui Mark, zicînd aproape în șoaptă:

— Știi, n-am tras niciodată cu chestia asta; am cumpărat-o doar acum o oră de la o casă de amanet din Memphis. Crezi că funcționează cum trebuie?

— Lăsați-mă să plec, vă rog!

— Uite ce e, puștiule, alege: ori îți zbor creierii și totul se termină într-o secundă, ori te lași în seama gazului. Alege!

Mark nu se mai uită la pistol. Adulmeca aerul, simțind parcă pentru o clipă un miros ciudat. Țeava armei era foarte aproape de tîmpla lui.

— De ce faceți toate astea? întrebă el pe neașteptate.

— Ia nu te băga unde nu-ți fierbe oala, puștiule! Așa

sînt eu, scrîntit; îți convine răspunsul? Pusesem și eu totul la punct ca să am parte de o sinucidere liniștită și fără probleme, doar eu și furtunul meu și poate ceva pastile și o gură de whiskey. Și fără să mă deranjeze careva. Da' a trebuit să dau peste tine, ticălos mic ce ești!

Și zicînd acestea, avocatul așeză pistolul cu grijă, lîngă coapsă. Mark se porni iar să-și maseze cucuiul de pe frunte, dar observîndu-și mîinile tremurînde, și le vîrî între genunchi.

— Peste cinci minute sîntem morți, anunță avocatul, ducînd încă o dată sticla la buze. Doar noi doi, amice; decolăm spre Țara Marelui Vrăjitor.

Ricky se hotărî în sfîrșit să facă ceva. Dinții îi clăntăneau și avea pantalonii uzi, dar cu toate acestea mintea i se pusese în mișcare în timp ce se lăsă pe genunchi și coate, pornind tîrîș prin iarba înaltă din poiană. Portiera va zbura din țîțîni, iar tipul ăla nebun, care o fi fost el gras, da' se mișca tare iute, o să răsară de niciunde și o să-l înșface și pe el de guler, la fel ca pe Mark, și or să moară toți trei în mașina aia lungă și neagră. Și totuși, puștiul își croia drum centimetru cu centimetru prin iarba deasă.

Mark ridică încetîșor pistolul, strîngîndu-l tare cu amîndouă mîinile. Din cauza greutateii, arma tremura ca o frunză bătută de vînt pe măsură ce băiatul o ridica spre fața avocatului cel gras; acesta, încîntat de noua

situație, se aplecă pînă cînd țeava aducătoare de moarte îi ajunse la numai un centimetru de nas.

— Hai, puștiule, trage! zise el, cu chipul luminat de plăcerea anticipării. Hai, trage, și în felul ăsta eu am să mor, iar tu ai să fii din nou liber.

Degetul lui Mark se lipi de trăgaci, iar bărbatul se apropie atît de mult încît prinse între dinți țeava pistolului.

— Trage! urlă el spre puștiul îngrozit.

Mark închise ochii, își ținu răsufarea și, cu mîinile încleștate pe patul armei, fu cît pe-aci să tragă cînd avocatul îi smulse pistolul și apăsă el însuși pe trăgaci. Țipătul lui Mark răsună chiar în clipa în care fereastra din dreptul lui plesni în mii de bucățele, dar nu se împrăstie.

— Hei, funcționează! Uite că funcționează! răcni avocatul ca un apucat, în timp ce băiatul se ghemui pe locul lui, acoperindu-și urechile cu palmele.

Cînd Ricky ajunsese la numai trei metri de mașină, liniștea fu spartă de un pocnet, urmat de țipătul lui Mark; fratele cel mic își ascunse instinctiv capul în iarbă. Apoi, cînd grasul se porni să zbiere cît îl țineau plămîinii, Ricky se scăpă din nou pe el. Închise ochii, iar mîinile i se încleștară pe buruienile din preajmă; stomacul îl durea îngrozitor, inima îi bătea să-i spargă pieptul și își simțise trupul paralizat de pocnetul împușcăturii. Lacrimile porniră singure: plîngea pentru fratele lui mort, împușcat de un nebun.

— Termină dracului cu plînsul! M-am săturat să te aud smiorcăindu-te!

Ghemuindu-se și mai tare, Mark încercă din răputeri să se potolească. Capul îi ardea de durere și avea gura uscată. Trebuia neapărat să se liniștească și să încerce să iasă din situația asta. Și atunci își aminti că văzuse o dată la televizor cum un nebun voia să sară de pe acoperișul unei clădiri și cum polițistul nu-și pierduse sîngele rece și-i vorbise nebunului pînă cînd îl convinsese să nu mai sară.

— De ce faci toate astea? întrebă Mark, adulmecînd aerul.

— Pentru că vreau să mor, răspunse liniștit bărbatul cel gras.

— De ce? veni iar întrebarea, în timp ce Mark privea atent orificiul mic, rotund și perfect tăiat în geamul ferestrei de lîngă umărul lui.

— Ai putea să-mi spui de ce pun copiii întotdeauna atît de multe întrebări?

— Păi tocmai pentru că sînt copii. Acum spune-mi de ce vrei să mori? repetă Mark întrebarea și aproape că nu-și putu auzi propria voce.

— Uite ce e, puștiule, peste cinci minute vom fi morți, okay? Doar tu și eu, amice, vom pleca împreună spre Țara Bătrînului Vrăjitor, zise avocatul fără să răspundă la întrebare, apoi bău pe îndelete din sticla aproape goală. Puștiule, simt mirosul gazelor, tu nu? Of, Doamne, în sfîrșit!

Dar Mark era atent la altceva: atît cît îi permitea geamul plesnit al ferestrei, băiatul îl zărise în oglinda

laterală a mașinii pe Ricky tîrîndu-se prin iarbă și dispărînd în tufele de lîngă copacul lor. Mark închise ochii și spuse repede în gînd o rugăciune.

— Știi ceva, puștiule? Îmi pare bine că ești aici, pentru că, de fapt, nimeni nu vrea să moară singur. Spune-mi, cum te cheamă?

— Mark.

— Mark și mai cum?

— Mark Sway. („Dă-i înainte cu vorba și poate că nebunul n-o să sară.") Dar pe dumneavoastră cum vă cheamă?

— Jerome, da' poți să-mi spui Romey. Așa îmi spun toți prietenii, și cum noi doi sîntem acum foarte legați unul de celălalt, îți dau voie să-mi spui Romey. Și cu asta basta cu întrebările, puștiule, okay?

— De ce vrei să mori, Romey?

— Am spus gata cu întrebările. Spune-mi mai bine dacă simți și tu mirosul de gaze, Mark.

— Nu știu, nu-mi dau seama.

— Ei, să știi că ai să-l simți în curînd. Așa că ar fi bine să îți spui rugăciunea, îl sfătui Romey, relaxat de-acum, sprijini-și capul bovin de spătarul scaunului și închizînd ochii. Nu ne-au mai rămas decît vreo cinci minute, Mark, așa că vrei să mai zici ceva? adăugă avocatul, ținînd în mîna dreaptă sticla de whiskey și în cea stîngă pistolul.

— Da, vreau să-mi spui de ce faci asta? întrebă Mark, căutînd în oglinda retrovizoare încă un semn din partea fratelui mai mic. Apoi trase scurt aerul pe nări, dar nu simți nici un miros ciudat. Precis că Ricky scosese furtunul de pe țeava de eșapament.

— Pentru că sînt și eu un avocat nebun, la fel ca mulți alții, de-aia. M-au făcut alții să înnebunesc. Câți ani ai, Mark?

— Unsprezece.

— Ai băut vreodată whiskey?

— Nu, răspunse sincer băiatul, și în clipa următoare se trezi cu sticla în față.

— Trage și tu o dușcă, îl îndemnă Romey fără să deschidă ochii.

Mark luă sticla și încercă să descifreze eticheta, dar ochiul stîng îi era practic închis, urechile îi țiuiau încă din cauza împușcăturii și pur și simplu nu se putea concentra. Renunță, și fără un cuvînt, puse sticla înapoi pe locul de unde o luase Romey.

— Murim, Mark, șopti avocatul. Bănuiesc că nu este deloc ușor cînd ai numai unsprezece ani, da' asta-i situația și nu pot face nimic pentru tine. Vrei să mai zici ceva, fiicăule?

Înainte să deschidă gura, prin mintea lui Mark trecu fulgerător gîndul că Ricky reușise figura cu furtunul, că acum nu mai era nici un pericol de sufocare, că noul lui prieten pe nume Romey era un nebun beat și că unica lui șansă de supraviețuire era să-și folosească mintea și limba. Aerul din mașină era curat. Băiatul respiră adînc și-și făcu singur curaj.

— Cine te-a făcut să-nnebunești?

Romey rămase o clipă pe gînduri, apoi hotărî că toată povestea devenise oarecum amuzantă și pufni ușor în rîs.

— Hai, că-i bună! E nemaipomenit! Sînt cîteva săptămîni de cînd am aflat ceva de care nimeni nu are

habar; nimeni, cu excepția clientului meu care, între noi fie vorba, este o javră. Vezi tu, Mark, avocații află tot felul de chestii pe care nu au voie să le spună nimănui; totul este strict confidențial, înțelegi? Este exclus să spunem vreodată cuiva ce s-a-ntîmplat cu banii, cine se culcă cu cine sau unde este îngropat cadavrul, pricepi? perora avocatul, făcînd apoi o scurtă pauză în discurs ca să poată trage aer în piept cu o enormă plăcere întipărită pe față; apoi se așeză mai comod pe scaun. Îmi pare rău c-a trebuit să te lovesc, adăugă el, încovoindu-și din nou degetul pe trăgaciul armei.

Mark închise ochii și, oricînt se strădui, nu reuși să simtă nimic la auzul acestei declarații.

— Cîți ani ai, Mark?

— Unsprezece.

— A, da, știu, mi-ai mai spus. Eu am patruș'patru. Sîntem amîndoi prea tineri ca să murim, nu-i așa, Mark?

— Da, domnule.

— Numai că asta este ceea ce se va întîmpla, amice. Îți dai seama?

— Da, domnule.

— Știi, într-o zi clientul meu a ucis un om și a ascuns cadavrul, iar acum vrea să mă omoare și pe mine. Asta-i toată povestea, și din cauza ei am înnebunit. Ha! ha! E nemaipomenit, Mark, e minunat! Gîndește-te: eu, avocatul demn de toată încrederea, pot să-ți spun ție, acum, cînd mai avem doar cîteva secunde pînă la marea călătorie, unde se află cadavrul, cel mai faimos cadavru dispărut al momentului. E de necrezut! În sfîrșit, pot să spun tot ce știu. Hai că e al dracului de

amuzant, Mark! exclamă el, iar în ochii ațintiți asupra lui Mark strălucea o bună dispoziție pe cât de bruscă pe atât de reală.

Băiatului însă nu i se părea hazliu și, oricum, el era preocupat de oglinda retrovizoare și de dispozitivul de blocare al ușii, aflat doar la câțiva centimetri distanță; iar mânerul portierei era încă și mai aproape.

Romey se relaxa din nou și închise ochii, ca și când ar fi încercat din răspuțeri să adoarmă.

— Îmi pare rău de toate astea, puștiule, îmi pare tare rău, da', cum spuneam, e plăcut să te am aici, lângă mine, zise avocatul, apoi așeză cu grijă sticla de whiskey alături de biletul de lângă volan și trecu pistolul în mîna dreaptă, mîngîindu-l ușor. Mark încercă să nu observe degetul care atingea din când în când trăgaciul armei.

— Îmi pare sincer rău de toate astea, puștiule. Spune-mi, câți ani ai?

— Unsprezece. Da' m-ați mai întrebat de trei ori pîn'acum.

— Taci din gură! Eu simt deja efectul gazelor, tu nu? Și termină dracului cu adulmecatul! Gazele astea n-au miros, cap pătrat ce ești! Dacă nu făceai pe deșteptul, eu eram acum mort, iar tu te jucai bine mersi cu băieții. Știi, în fond, ești tare tîmpit, băiete.

Nu atât de tîmpit pe cât îți închipui, își zise Mark. Apoi, cu voce tare:

— Pe cine a ucis clientul dumneavoastră?

Romey rînji sarcastic, dar nu deschise ochii.

— Pe un senator al Statelor Unite. Uite că spun, spun tot, îmi vărs toată fierea. Citești ziarele, puștiule?

— Nu.

— Nici nu mă miră. E vorba de senatorul Boyette din New Orléans. Știi, și eu sînt din orașul ăla.

— Și de ce ați venit în Memphis?

— La dracu', puștiule! Da' ești plin de întrebări, după cîte văd.

— Așa e, aveți dreptate. Și de ce l-a omorît clientul dumneavoastră pe senatorul Boyette?

— Ei, ce atîtea „de ce” și „cine”? Da' știi că ești o pacoste pe capul omului, Mark?

— Știu; tocmai de-asta, de ce nu mă lăsați să plec? întrebă băiatul cu ochii alergînd de la oglinda retrovizoare la furtunul spînzurat deasupra banchetei din spate și înapoi.

— S-ar putea să te-mpușc pînă la urmă dacă nu-ți ții gura, zise în chip de răspuns avocatul, apoi își propti bărbia în piept și continuă. Clientul meu a omorît mulți oameni. Asta-i meseria lui, face parte din Mafia din New Orléans; și acum vrea să mă omoare și pe mine. Păcat de el, nu-i așa, puștiule? I-am luat-o-nainte și-l lăsăm cu buzele umflate.

Romey duse din nou sticla la gură și tot timpul cît bău nu-și luă ochii de la Mark.

— Ia gîndește-te, băiete, că, în chiar clipa asta, Barry-Șiș (așa i se spune, că toți tipii ăștia din Mafia au porecle haioase) mă așteaptă într-o speluncă din New Orléans. Probabil că și-a adus și vreo doi prieteni cu el și că, după o cină liniștită, mi-ar fi cerut să facem o mică plimbare cu mașina ca să vorbim despre cazul lui, vezi Doamne, iar odată urcați în mașină ar fi scos cuțitul, că de-asta i se spune Barry-Șiș, și m-ar fi trimis

direct în trecut. Pe urmă s-ar fi descotorosit de cadavrul meu dolofan așa cum au făcut și cu senatorul Boyette și-n felul ăsta New Orleães s-ar fi trezit cu încă o crimă neelucidată. Numai că noi le-am luat-o înainte, nu-i așa, puștiule? Le-am arătat de ce sîntem în stare.

Discursul avocatului își pierdea din ce în ce mai mult ritmul; pistolul se plimba neîncetat de-a lungul șoldului dolofan, iar arătătorul mîinii drepte se odihnea mai departe pe trăgaci.

„Vorbește, nu te opri!”

— Și de ce vrea tipul ăsta, Barry, să vă omoare?

— Iar pui întrebări? Știi ceva, eu am început să plutesc, tu nu?

— Ba da. E o senzație plăcută.

— Păi, din mai multe motive. Mai bine închide ochii, puștiule, și fă-ți rugăciunea.

Mark urmări atent mișcarea neînteruptă a pistolului, apoi își mută privirea la încuietoarea ușii. Apoi își atinse încet fiecare deget de la picior cu degetul corespunzător de la mîină, ca atunci cînd învățase să numere la grădiniță, și coordonarea fu perfectă.

— Deci, unde este cadavrul?

Romey dădu din cap, pufni zgomotos, dar vocea îi era doar un murmur cînd răspunse.

— Unde este cadavrul lui Boyd Boyette? Grea întrebare. Știai că este primul senator federal asasinat chiar în propriul birou? Asasinat de scumpul meu client Barry-Șiș Muldanno, care i-a tras patru gloanțe în cap și pe urmă a ascuns cadavrul. Și dacă nu există cadavrul, nu există nici caz penal. Înțelegi, puștiule?

— Nu prea.

— Da' de ce nu mai plîngi, puștiule, că acum cîteva minute plîngeai de mama focului? Nu mai ești speriat?

— Ba da, sînt speriat, și aș vrea să plec de-aici. Îmi pare rău că vreți să muriți, dar eu trebuie să am grijă de mama.

— Emoționant, absolut emoționant. Și-acum termină cu flecăreala. Vezi tu, băiete, ca să dovedească crima, federalii au nevoie de un cadavru. Iar Barry este singurul lor suspect pentru că el chiar este autorul crimei și, de fapt, federalii știu asta. Dar au nevoie și de cadavru.

— Bine, dar unde e cadavru' ăla?

În clipa aceea, soarele se ascunse într-un nor negru și poiana se întunecă. Romey plimbă încetișor pistolul de-a lungul piciorului, ca și cum ar fi vrut să-l avertizeze pe Mark să nu facă nici o mișcare pripită.

— Șiș nu este nici pe departe cel mai deștept derbedeu pe care să-l fi întîlnit în viața mea. El crede că este un geniu, da' în realitate tipul e-un tîmpit.

„Ba tu ești tîmpitul, își zise Mark, un tîmpit care stă aici, în mașina asta în care intră nenorocitul ăla de furtun prins de țeava de eșapament.”

— Cadavrul se află sub barca mea.

— Sub barca dumneavoastră?

— Chiar așa. Știi, tipul se grăbea, eu nu eram pe vremea aceea în oraș, așa că scumpul meu client a îngropat cadavrul la mine acasă, în betonul proaspăt turnat pentru garaj. Și tot acolo e și acum, dacă poți să crezi așa ceva. FBI-ul a excavat jumătate din New Orléans încercînd să dea de el, dar nu le-a venit ideea să caute și la mine acasă. Da' mai știi, poate că pîn' la

urmă Barry nu-i chiar atât de prost.

— Și când v-a spus clientul dumneavoastră ce-a făcut?

— M-am săturat de întrebările tale, puștiule.

— Să știți că acum chiar aș vrea să plec.

— Taci din gură. Gazele își fac efectul și noi sîntem deja plecați, puștiule, zise avocatul, scăpînd în sfîrșit pistolul din mîină.

Bîzîitul monoton al motorului părea fără sfîrșit. Mark privi pe rînd orificiul făcut de glonț în geamul mașinii, milioanele de crăpături fine și întortocheate care porneau din el și chipul roșu pe care se detașau genele grele ce țineau pleoapele. Urmă un pufnit sau un sforăit, era greu de spus, și capul avocatului se lăsă mult în jos.

Tipul era pe cale să adoarmă! Mark îi urmări cu atenție mișcările din ce în ce mai regulate ale pieptului solid și-și dădu seama ce se întîmplă — doar îl văzuse pe fostul lui tată făcînd același lucru de sute de ori pe vremea cînd locuiau împreună.

Mark răsuflă adînc. Încuietoearea are să facă zgomot și-apoi pistolul era prea aproape de mîna lui Romey. Stomacul lui Mark se strînse de durere, iar picioarele i se înmuiară cu totul.

Chipul cel roșu scotea un sunet tărăgănat și puternic, și Mark știu că asta era singura lui șansă. Încet, cumplit de încet, întinse un deget tremurător spre dispozitivul de blocare a ușii.

Ochii lui Ricky erau acum aproape la fel de uscați ca

și gura, în schimb blugii îi erau uzi leoarcă. Stătea acolo, sub coroana protectoare a copacului, departe de tufișuri, de iarba înaltă și de mașină. Trecuseră cinci minute îngrozitor de lungi de când scosese furtunul de pe țeava aia blestemată, de când auzise împușcătura. Cu toate acestea, știa că fratele lui trăia încă, pentru că, adunându-și tot curajul de care era în stare, se furișase în spatele copacilor care mărgineau poiana pînă cînd reușise să zărească creștetul blond al lui Mark, agitîndu-se înăuntrul uriașei mașini negre. Asta îl făcuse să nu mai plîngă, ci să se roage lui Dumnezeu din tot sufletul.

Și pe cînd stătea așa, chircit pe bușteanul care fusese „al lor”, cu sufletul zvîcnind de durere pentru fratele lui, portiera din dreapta șoferului zbură în lături și Mark țîșni afară din mașină.

Cînd văzu bărbia avocatului proptindu-se în pieptul gras și-i auzi sforăitul puternic, Mark își zise că era momentul să acționeze; așa că trînti pistolul la podea cu mîna stîngă, iar cu cea dreaptă deschise ușa, împingînd-o apoi cu umărul. Un sforăit sonor fu ultimul lucru pe care-l auzi în timp ce se rostogolea prin iarbă.

Traversă apoi în goană poiana și în numai cîteva secunde se afla lîngă Ricky, care urmărise îngrozit toată scena. Așteptă cu răsuflarea tăiată să-l vadă pe avocat venind în urma lui, abia ținîndu-se pe picioare și cu arma în mîină, dar totul rămăsese nemișcat; portiera din dreapta continua să fie deschisă, motorul continua

să toarcă monoton, țeava de eșapament continua să fie lipsită de furtunul buclucaș. Abia atunci Mark reuși să respire normal și să-și privească fratele mai mic.

— Eu am scos furtunul, zise Ricky cu o voce ascuțită, printre suspine. Mark, mult mai liniștit acum, nu-i răspunse, ci se mulțumi să dea aprobator din cap. Între ei și mașină era acum o distanță de vreo cincisprezece metri și în cazul în care Romey s-ar fi trezit, puștii ar fi putut să dispară imediat printre copaci, fără ca acesta să-i zărească măcar.

— Mark, mi-e frică, hai să plecăm de-aici, se auzi din nou vocea pițigăiată de teamă a celui mic.

— Mai stai puțin, răspunse Mark, în timp ce studia atent mașina în fața lor.

— Haide, Mark. Hai să plecăm.

— Ți-am spus că mai stăm puțin.

Atunci Ricky își întoarse și el privirea spre mașină.

— A murit?

— Nu, nu cred.

Prin urmare, tipul trăia și avea și pistolul la el, și era din ce în ce mai evident că frate-său nu mai era speriat și că în mintea lui se cocea ceva.

— Să știi că eu plec, mormăi Ricky, dându-se un pas înapoi. Vreau acasă.

Dar Mark nu făcu nici o mișcare; se mulțumea să studieze, calm, mașina.

— Mai stai puțin, zise el fără să-l privească pe cel mic, iar vocea își recăpătase tonul autoritar.

Așa că Ricky se așeză pe buștean și-și sprijini mâinile pe genunchi, așteptând. Mark scoase o țigară din buzunarul de la piept, o aprinse, trase adânc fumul

în piept, trimițându-l apoi spre ramurile de deasupra capului. Abia acum observă Ricky umflătura de la ochiul stîng.

— Ce-ai pățit la ochi?

Mark își masă ușor ochiul învinețit și cucuiul de pe frunte.

— Tipul m-a pocnit de vreo două ori.

— Nu prea arată bine.

— Totu' e-n regulă. Și vrei să știi ce-am să fac? întrebă Mark și continuă fără să aștepte vreun răspuns. Am să mă duc și am să înfig furtunul în țeava aia de eșapament. Am să fac asta pentru nenorocitul ăla.

— Să știi că ești mai nebun decît el. Glumești, nu-i așa, Mark?

Mark continua să pufăie ostentativ. Deodată, ușa din dreptul șoferului sări într-o parte și Romey năvăli afară, agitînd pistolul și strigînd cuvinte fără șir. Merse clătinîndu-se spre spatele mașinii și descoperi încă o dată furtunul atîrnat inofensiv în iarbă, ceea ce îl făcu să strige tot felul de înjurături obscene către cer.

Mark se lipi de pămînt și-l ținu strîns pe Ricky lîngă el. Romey se răsuci în loc și privi atent copacii ce înconjurau poiana. Apoi începu iar să blesteme și să plîngă în hohote. Părul și haina cea neagră îi erau năclăite de sudoare. Avocatul continua să se învîrtă în jurul portbagajului, vorbind de unul singur, suspinînd și țipînd spre copacii din preajmă.

Apoi se opri brusc și-și cocoță trupul pachidermic pe capota portbagajului, se trase înapoi pînă cînd atinse cu spatele geamul lunetei și își întinse picioarele butucănoase înainte. Pierduse un pantof. Cu o mișcare

aproape de rutină, își vârî țeava pistolului în gură. Privirea sălbatică a ochilor înroșiți de-atîta plîns se opri o clipă pe trunchiul copacului lîngă care erau ascunși cei doi băieți.

În sfîrșit, avocatul închise ochii și apăsă pe trăgaci.

2

Pantofii erau din piele de rechin, iar ciorapii de mătase de culoarea florilor de vanilie se mulau plăcut pe gambele destul de păroase ale celui cunoscut sub numele de Barry Muldanno, sau Barry-Șiș, sau pur și simplu Șiș, cum îi plăcea lui să-și spună. La prima vedere, costumul verde închis avea ceva ce-l făcea să semene cu pielea de șopîrlă, sau de iguana, sau de altă reptilă scîrboasă; dar de aproape se vedea că este de fapt poliester pur. Jacheta avea pieptul dublu plin de nasturi de sus pînă jos, îmbrăcîndu-i frumos trupul bine făcut, foșnind plăcut în timp ce Barry mergea țațoș spre telefonul public aflat în spatele restaurantului. Nu era un costum țipător, ci numai bătător la ochi. Cei din jur ar fi putut să-l ia drept un importator de droguri sau drept un bookmaker nu prea curat din Las Vegas, ceea ce lui Șiș îi convenea de minune pentru că îi plăcea ca lumea să-l observe și să vadă succesul întipărit pe chipul lui. De fapt, se aștepta ca oamenii să-l privească cu teamă și să se ferească din calea lui.

Părul negru și des, împodobit cu cîteva fire argintii și bine impregnat cu gel, era strîns într-o coadă de cal de toată frumusețea care îi ajungea exact pînă la gulerul

hainei. Pieptănătura aceasta era rezultatul unor ore bune de eforturi. Lobul urechii stîngi era împodobit cu obligatoriul cercel cu diamant. La încheietura mîinii stîngi atîrnau o brăţară fină de aur şi un ceas Rolex cu diamante, în timp ce la mîna dreaptă zornăia uşor un alt lăntişor de aur.

Filfizonul se opri în faţa telefonului aflat în micul hol de lîngă toalete şi privi iute în jur. Privirea aceea rea, căutînd ceartă, l-ar fi făcut pe orice om normal să-şi piardă cumpătul. Ochi negri ca tăciunele erau atît de apropiaţi unul de celălalt, încît cei care-l priveau mai mult de două secunde ar fi putut jura că Barry este saşiu, ceea ce ar fi fost complet fals. O meşă de păr negru îi străbătea fruntea de la o tîmplă la alta, trecînd peste cuta adîncă de deasupra nasului lung şi ascuţit. Cearcănele maronii de sub ochi spuneau întregii lumi că tipului îi plăcea să pilească şi să trăiască viaţa din plin. Şiş era îndrăgostit de propriii lui ochi. De altfel erau de-a dreptul legendari.

Barry formă repede numărul de la biroul avocatului şi începu să vorbească fără să mai aştepte vreun răspuns:

— Alo, sînt Barry! Unde este Jerome? Trebuia să ne întîlnim aici de mai bine de patruzeci de minute. Unde este, l-aţi văzut astăzi?

Nici vocea lui Barry-Şiş nu era ceea ce se chema o voce plăcută; avea rezonanţa ameninţătoare a gangsterului de succes din New Orléans care rupsesse multe braţe la viaţa lui şi care nu s-ar fi dat în lături să mai rupă unul dacă îi stătea prea mult în cale sau dacă nu-i răspundeai suficient de repede la întrebări. Avea o

voce grosolană și arogantă, care intimida orice ascultător. Așa că biata secretară aflată la celălalt capăt al firului, care cunoștea foarte bine și vocea, și ochii, și costumele lucioase, și coada de cal dată din belșug cu gel, înghiți în sec de câteva ori, răsuflă adânc, îi mulțumi lui Dumnezeu că tipul nu venise chiar la birou, pentru ca în cele din urmă să-l informeze pe domnul Muldanno că domnul Clifford plecase de la birou pe la ora nouă în această dimineață și că de atunci nimeni nu mai știa nimic de el.

Șiș trânti telefonul în furcă și porni ca o furtună pe hol, dar, pe măsură ce se apropia de salonul din ce în ce mai aglomerat, reuși să-și recapete sîngele rece și mersul cel țanțoș. Ceasul arăta ora cinci după-amiază și restaurantul începea să se umple.

Barry dorise numai să bea ceva și să cineze împreună cu avocatul său ca să poată discuta în liniște despre aiureala în care nimerise. Doar atît. Federalii erau pe fază, ascultau și supravegheau. Jerome înnebunise de-a binelea, iar acum o săptămînă îi spusese lui Barry că tipii îi puseseră microfoane în birou și-i propusese să se întîlnească în restaurantul ăsta ca să scape de urechile indiscrete.

Trebuia neapărat să stea de vorbă cu el. De cincisprezece ani încoace, Jerome îi apăruse pe cei mai faimoși gangsteri din New Orleães; era un tip șiret și corupt pînă în măduva oaselor, gata oricînd să-i cumpere pe toți cei care puteau fi cumpărați, care mergea la băutură cu judecătorii și se culca cu amantele lor, care îi mituia pe polițiști și îi amenința pe jurați, care ținea trena politicianilor, contribuind financiar la

campaniile acestora dacă era solicitat. Jerome cunoștea foarte bine mecanismul social și ori de câte ori un neisprăvit plin de bani avea nevoie de ajutor la New Orleans, găsea imediat drumul spre biroul lui W. Jerome Clifford, avocat și consilier juridic. Iar în biroul cu pricina găsea un prieten loial, asemenea unei flori răsărite din noroi.

Cazul lui Barry era totuși altceva. Era o chestie teribilă, care se agrava pe măsură ce trecea timpul. Doar o lună îi mai despărțea de data procesului care se profila amenințător, ca o adevărată execuție. Era a doua oară când Barry trebuia să facă față unei acuzații de omucidere. Prima oară fusese pe vremea când Barry avea doar optsprezece ani; atunci un procuror local încercase să dovedească, folosindu-se de un martor extrem de slab, că Barry îi tăiasse degetele și beregata unui „coleg” de meserie. Dar unchiul lui Barry, un membru al Mafiei respectat și uns cu toate alifiile, împărțise bani unde trebuie și așa se întâmplă că juriul nu putu hotărî asupra verdictului.

Ceva mai târziu, Barry ispăși o pedeapsă de doi ani pentru gangsterism într-o închisoare federală, foarte plăcută de altfel. Bineînțeles că unchiul l-ar fi putut salva și-atunci, dar la data respectivă nepotul avea deja douăzeci și cinci de ani, adică vârsta optimă pentru o scurtă încarcerare; făcea frumos la dosar, iar familia era cât se poate de mândră de progenitura ei. Apărarea fusese asigurată de Jerome Clifford și după proces cei doi rămăseseră prieteni.

La bar îl aștepta un pahar cu sifon și lămâie pentru că Barry se hotărîse să mai aștepte cu alcoolul; nu-și

putea permite să-i tremure mâinile tocmai acum.

Din când în când își studia chipul în oglinda barului, și de fiecare dată constata că persoana lui trezește interesul unuia sau altuia din clienții prezenți la ora aceea în local; și pe bună dreptate, căci la data respectivă, Barry era eroul celui mai celebru caz de omucidere din țară. La numai patru săptămâni distanță de data procesului, fotografia lui umplea paginile tuturor ziarelor, așa că era normal să fie recunoscut.

Procesul urma să fie ceva cu totul special pentru că victima fusese senator și după cum mergea vorba era deocamdată singurul senator asasinat în timpul executării mandatului. Confruntarea era deci impresionantă: *Statele Unite ale Americii împotriva lui Barry Muldanno*. Era de la sine înțeles că absența cadavrului ridica probleme teribile pentru Statele Unite ale Americii: nu tu cadavru, nu tu rapoarte patologice sau balistice, nu tu fotografii îngrozitoare de fluturat în fața celor prezenți în sala tribunalului și mai ales în fața juraților.

Totul ar fi mers foarte bine dacă Jerome Clifford n-ar fi început să se poarte foarte straniu în ultima vreme: dispărea pe neașteptate, ca astăzi de exemplu, nu mai trecea pe la birou, întârzia cu regularitate la tribunal, nu mai răspundea la telefon, bolborosea mereu cuvinte fără noimă și începuse să bea prea mult. El, care fusese întotdeauna tenace și lipsit de scrupule, pierduse acum orice legătură cu realitatea, și lumea începuse să vorbească vrute și nevrute. Adevărul era că Barry voia să-și angajeze un alt avocat.

Barry avea nevoie de timp, cum însă, din păcate,

pînă la proces nu mai erau decît patru săptămîni amărîte, orice amînare ar fi fost binevenită. De ce oare se mișcă atît de repede justiția doar atunci cînd nu este cazul? Toată viața lui avusese de-a face cu legea, așa că văzuse de-a lungul timpului cazuri care se întinseseră pe ani și ani de zile. Chiar unchiul lui fusese la un moment dat implicat într-un proces în care guvernul renunțase la acțiune după trei ani de luptă istovitoare. Da' nu, pentru el așa ceva nu putea să se întîmple; pentru el procesul trebuia să înceapă după numai șase luni de la inculpare! Lipsa asta de fair-play era de-a dreptul strigătoare la cer. Ei, și în toată nenorocirea asta, pe Romey îl apucaseră pandaliile, așa că trebuia neapărat să-l înlocuiască.

Ce-i drept, în dosarul federalilor erau vreo două-trei bîlbîieli. De exemplu, absența oricărui martor. Se putea construi o acuzație, să i se găsească și un mobil al crimei, nimeni însă, absolut nimeni, nu fusese de față cînd se întîmplase toată povestea. Omul nostru știa că federalii puseseră gheara pe un informator cam slab de înger și cam mincinos care mai mult ca sigur că avea să fie făcut zob în timpul interogatoriului, dacă mai apuca procesul. Federalii îl țineau ascuns. Barry însă avea un avantaj pur și simplu minunat: cadavrul acela mititel al lui Boyd Boyette, care putrezea pe îndelete și neștiut de nimeni îngropat în ciment. Ori fără cadavru, venerabilul Roy nu va putea obține condamnarea. La gîndul acesta, Barry surîse satisfăcut și făcu cu ochiul în direcția unor blonde oxigenate așezate la o masă aproape de ușă. De cînd cu inculparea asta, femeile nu-i mai dădeau pace: devenise celebru.

Ei, da, venerabilul Roy avea un dosar șubred, e-adevărat, însă lucrul acesta nu-l împiedica defel să-și continue predicile patetice în fața camerelor de luat vederi, discursurile pompoase despre o justiție rapidă și interviurile lăudăroase date oricărui ziarist suficient de plictisit ca să încerce să se distreze luându-l la întrebări. Era un procuror federal foarte pios, cu voce unsuroasă și plămîni tăbăciți, nutrind ambiții politice absolut nesuferite și răcnind păreri asurzitoare în legătură cu orice subiect. Avea chiar și un reprezentant de presă, suflet amărît și extenuat de atîta muncă, a cărui principală sarcină era aceea de a-l ține permanent pe procuror în lumina reflectoarelor, în așa fel încît într-o bună zi chiar marele public să fie cel care să îi ceară să-și servească țara ca membru al Senatului Statelor Unite. Și de acolo numai bunul Dumnezeu știa unde ar mai fi putut ajunge venerabilul Roy.

Amintirea oribilă a lui Roy Foltrigg fluturînd inculparea în fața camerelor de luat vederi și urlînd tot felul de preziceri ditirambice despre binele triumfător îl făcu pe Șiş să sfărîme cu o mișcare spasmodică cubul de gheață din pahar. Este adevărat însă că în cele șase luni scurse de la momentul inculpării nici venerabilul Roy, nici aliatul lui, adică FBI-ul, nu reușiseră să găsească cadavrul lui Boyd Boyette. Și asta cu toate că îl urmăriseră pe Barry zi și noapte — de fapt, chiar și acum tipii erau probabil undeva în stradă, urmărind cu atenție intrarea în restaurant, de parcă ar fi avut de-a face cu un imbecil care, după cină, avea să simtă dorința de neînfrînt de a merge să contemple cadavrul doar așa, de-al dracului. Și cînd te gîndești că mituiseră

toate haimanalele care se pretinseseră a fi bine informate. Că secaseră lacuri și bălți și dragaseră rîuri; că obținuseră mandate de percheziție pentru nenumărate clădiri și șantiere din oraș și cheltuiseră o avere pe buldozere și alte chestii de-astea.

Cadavrul lui Boyd Boyette era însă la Barry care ar fi vrut să-i schimbe ascunzătoarea; numai că venerabilul Roy și hoarda lui de îngeri stăteau neobosiți la pîndă, așa încît mișcarea devenea imposibilă.

Trecuse mai bine de o oră de cînd ar fi trebuit să se întîlnească cu Clifford și acesta nu-și făcuse încă apariția. După ce bău două pahare de sifon cu lămîie și le făcu de cîteva ori cu ochiul blondelor de alături, Barry se hotărî brusc să plece, blestemînd în gînd tagma avocaților în frunte cu avocatul lui propriu și personal.

Adevărul este că avea nevoie de un alt avocat, unul care să-i răspundă la telefon, să vină la întîlniri și să fie în stare să găsească niște jurați care să poată fi cumpărați. De fapt, avea nevoie de un avocat adevărat!

Și mai avea nevoie și de o amîinare sau de orice alt tertip care să încetinească ritmul ăsta nebun și să-i permită să se gîndească mai bine.

Își aprinse o țigară și porni să se plimbe încet pe Magazine, între Canal și Poydras, prin aerul greu al nopții. Biroul lui Clifford era la numai patru străzi distanță. Avocatul lui voia un proces rapid! Doamne, ce tîmpit! Nimeni, niciodată, nu putea să dorească un proces rapid; nimeni în afară de W. Jerome Clifford care îi explicase acum trei săptămîni cît de necesar era ca totul să se termine cît mai repede, pentru că fără

cadavru dosarul era subțire. Ori dacă mai așteptau mult, s-ar fi putut ca tipii să dea de cadavru și, cum Barry era un suspect perfect, cum senzaționalul asasinatului aducea o presiune extraordinară asupra acuzării și cum Barry făptuise de fapt asasinatul și era al dracului de vinovat, atunci necesitatea unui proces imediat devenea evidentă. Ei, raționamentul ăsta îl șocase pur și simplu pe Barry-Șiș care se certase îngrozitor pe chestia asta cu Romey chiar în biroul acestuia; iar de-atunci, între ei doi lucrurile nu mai stătuseră niciodată la fel ca înainte.

La un moment dat, în timpul certei lor de acum două săptămîni, pe Barry îl luase gura pe dinainte și se lăudase că nimeni nu are să găsească vreodată cadavrul senatorului, doar era expert în asemenea afaceri.

Boyette dispăruse destul de repede și acum se odihnea în pace și în siguranță, departe de Roy și de federali.

— Deci unde este cadavrul? întrebuse Clifford.

— Sînt sigur că nu vrei să afli, replicase Barry.

— Ba bine că nu. Toată lumea vrea să afle asta. Hai, Barry, dă-i drumul dacă te țin curelele.

— Ascultă-mă ce-ți spun: tu de fapt nu vrei să afli chestia asta.

— Hai, Barry, spune-mi.

— Să știi că n-are să-ți placă ce-ai să auzi.

— Spune!

Barry aruncă țigara și aproape că izbucni în rîs; n-ar fi trebuit să-i spună lui Jerome Clifford adevărul.

Fusese o pornire copilărească, dar totuși inofensivă. În fond, Clifford era demn de toată încrederea, și faptul că Barry nu-i spusese totul de la început îl afectase vizibil; doar era la fel de ticălos și de hîrșit în rele ca și clienții

lui, iar dacă aceștia erau pătați de sânge, ei bine, Jerome Clifford voia să vadă petele cu ochii lui.

— Îți amintești în ce zi a dispărut Boyette? întrebă Barry.

— Firește că da, pe 16 ianuarie.

— Îți mai amintești unde erai tu pe 16 ianuarie?

Înainte de a răspunde, Romey studiase atent calendarul de birou.

— La schi, în Colorado.

— Iar eu îți cam luasem casa cu împrumut?

— Mda, trebuia să te întâlnești cu nevasta nu știu cărui doctor.

— Exact. Cu diferența că ea n-a putut să vină, așa că l-am dus pe senator acolo.

La auzul acelei noutăți, Romey înghețase, privindu-și clientul cu gura căscată.

— L-am adus în portbagaj și l-am lăsat acolo, continuase Barry.

— Unde adică? insistă Romey, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— În garaj.

— Minți.

— Sub barca aia pe care n-ai mai mișcat-o din loc de zece ani de zile.

— Minți.

Ușa biroului lui Clifford era încuiată. Barry o zgâlțîi, apoi trase câteva înjurături în dreptul ferestrei. Își aprinse o nouă țigară și își întoarse privirea spre parcare din apropiere, în căutarea Lincolnului cel negru. Are să-l găsească el pe grasanul ăla nenorocit, chiar de-ar fi să alerge pentru asta toată noaptea.

Barry avea la Miami un prieten care fusese odată inculpat pentru trafic de droguri și care avusese un avocat foarte bun: tipul reușise să tot obțină amînări timp de doi ani și jumătate, pînă cînd judecătorul își pierduse răbdarea și impusese procesul. Apoi, cu o zi înainte de alegerea juriului, prietenul își omorîse cu mîna lui avocatul cel grozav ceea ce îl făcu pe judecător să acorde o nouă amînare. În cele din urmă procesul nu a mai avut loc.

Prin urmare, dacă Romey deceda subit, atunci procesul avea toate șansele să fie amînat luni, poate chiar ani de zile.

3

Ricky dibui cărarea îngustă pe care o folosiseră la sosire și o luă la fugă printre buruienile cît el de înalte.

— Ricky! Hei, Ricky, așteaptă-mă! strigă Mark, aruncînd apoi o ultimă privire omului de pe mașină, care rămăsese cu pistolul înfipt între buze. Ținea ochii pe jumătate deschiși, și o dată sau de două ori zvîcni din călcîie.

— Ricky! strigă din nou Mark, pornind în fugă spre poteca ascunsă în iarbă. În fața lui, Ricky alerga într-un mod foarte ciudat, cu brațele atîrnînd țepene de-a lungul trupului, îndoit din talie; deși se poticnea la fiecare pas, puștiul reușea să se îndepărteze. Atunci, cu un ultim efort, Mark îl ajunse din urmă și, prinzîndu-l de umeri, îl răsuci în loc; Ricky, ascultă-mă! Totul este

în ordine.

Dar Ricky părea să nu-l audă; paloarea pielii și privirea fixă a ochilor strălucitori îl făceau să semene cu o persoană aflată sub hipnoză sau căzută în transă; respirația gîfîită îi era din cînd în cînd întreruptă de un geamăt dureros și monoton; dinții încleștați nu lăsau să scape nici un cuvînt. La atingerea fratelui mai mare se smuci într-o parte, apoi își reluă fuga domoală, fără să-i pese de buruienile care-i biciuiau fața. Cei doi băieți traversară albia secată a unui pîrîiaș și se îndreptară spre casă.

Copacii se răreau chiar în dreptul gardului șubred de scînduri care înconjura aproape tot cartierul de rulote. Doi băieți se distrau aruncînd cu pietre într-un șir de cutii goale de conserve aliniate pe capota unei rable. Ricky începu să alerge mai repede și, odată ajuns în dreptul gardului, se strecură printre două scînduri, apoi sări peste un șanț și țîșni printre două rulote drept în mijlocul străzii. Rămas ceva mai în urmă, Mark asculta îngrozit geamătul tot mai puternic și respirația tot mai grea a fratelui mai mic.

Rulota de trei metri și jumătate lărgime și aproape optsprezece metri lungime ce aparținea familiei Sway era parcată pe East Street împreună cu alte patruzeci de „case” asemănătoare. North Street, South Street și West Street făceau și ele parte din Tucker Wheel Estates; toate cele patru străzi se încolăceau și se încrucișau de mai multe ori, formînd un adevărat labirint în miniatură. De fapt, era un cartier foarte decent, cu străzi destul de curate, cu cîțiva copaci, nenumărate biciclete și vreo două-trei mașini abandonate.

Denivelările împiedicau mașinile să circule prea repede, iar poliția apărea prin preajmă ori de câte ori muzica dată la maximum sau zgomotul prea puternic ajungeau la urechile Domnului Tucker. Familia acestui domn era proprietara terenului și a mai tuturor rulotelor din cartier, inclusiv cea de la numărul 17 de pe East Street, închiriată de Dianne Sway pentru două sute optzeci de dolari pe lună.

Ricky intră alergând în casă și se trânti pe canapea. La prima vedere ai fi zis că plînge, dar pe obraji nu era nici urmă de lacrimi. Copilul se făcu ghem pe canapea, ca și cum i-ar fi fost frig, apoi încet, încet de tot, începu să-și sugă degetul mare de la mîna dreaptă. Mark, care urmărise scena cu sufletul la gură, se apropie de el și-l scutură cu blîndețe de umăr:

— Ricky, vorbește, spune ceva; trebuie să-mi spui ceva, omule, okay? Ricky, totul e okay!

Dar Ricky nu-l auzea; stătea cu ochii închiși și își legăna trupul mic și firav, sugîndu-și tot mai tare degetul de la mîna dreaptă.

Mark privi în jur și, surprins, își dădu seama că nimic nu se schimbase în timpul absenței lor de aproape o oră. Doar o oră! Doamne Dumnezeule, parcă trecuseră zile întregi de cînd plecaseră de-acasă. În lumina palidă a înserării ce pătrundea prin ferestre, cărțile și caietele lor de școală stăteau așezate cumiți, ca de obicei, pe masa din bucătărie; biletul pe care îl lăsa mama în fiecare zi era pe bufet, lîngă telefon. Sfirșit de sete, Mark dădu drumul la robinet, umplu cu apă o ceașcă aflată la îndemînă, apoi, cu ochii pierduți pe fereastră, începu să soarbă din lichidul rece și

răcoritor. Un zgomot ciudat îl făcu să-și întoarcă privirea spre fratele cel mic: puștiul își sugea degetul mai-mai să-l rupă. Mark văzuse o dată, la televizor, niște copii din California care rămăseseră cu ticul ăsta după un cutremur de pământ și care, după un an de zile de tratament, nu erau deloc vindecați.

Marginea ceștii atinse un punct sensibil de pe buză și Mark își aminti de sângele care-i cursese. Asta îl făcu să alerge în baie și să se privească atent în oglindă: pe frunte, chiar la rădăcina părului, răsărea un cucui mititel și destul de greu de observat, ochiul stîng era groaznic de umflat, iar buza inferioară murdară de sânge îi zvîcnea de durere. Adevărul este că, de nenumărate ori, arătase mult mai rău după diverse bătăi la școală; nu era el tipul care să poată fi doborât numai cu atît.

Luă din frigider un cub de gheață și îl puse pe umflătura de sub ochi, apoi se apropie de canapea, privindu-și cu multă atenție fratele: Ricky adormise. Ceasul arăta cinci și jumătate după-amiaza, oră la care mama lor trebuia să vină acasă după o zi de muncă obositoare și lungă la fabrica de becuri. Urechile lui Mark țiuiau și acum din cauza împușcăturilor și a loviturilor primite din partea răposatului său prieten domnul Romey, dar asta nu-l împiedica să gîndească, în timp ce continua să-și maseze, încet și cu grijă, ochiul umflat.

Dacă nu suna la 911, s-ar fi putut să treacă zile întregi pînă cînd cineva să descopere cadavrul. Pocnetul împușcăturii fusese mult amortizat, așa că Mark era absolut sigur că nimeni altcineva nu-l auzise.

De fapt, abia acum își dădea seama că niciodată nu văzuse picior de străin în poiana aceea; era un loc perfect izolat. Ce naiba îi venise lui Romey să aleagă tocmai luminișul ăla? Doar era din New Orléans, nu?

După sumedenia de emisiuni văzute de-a lungul anilor la televizor, Mark știa cu siguranță că toate apelurile la numărul 911 erau înregistrate. Ori, el nu voia deloc așa ceva; n-avea de gând să povestească nimănui, nici măcar mamei, lucrurile oribile prin care trecuse, iar în clipa asta trebuia cu orice preț să stea de vorbă cu fratele lui mai mic despre ce anume le vor spune celorlalți.

— Ricky! zise el ușor, mîngîind piciorul celui mic; puștiul însă nu-i răspunse, ci se ghemui și mai mult, gemînd încet. Ricky, trezește-te!

Un fior ce cutremură brusc trupșorul încolăcit pe canapea fu singurul răspuns la chemarea băiatului. Atunci Mark își înveli fratele cu o pătură găsită în debara, apoi puse cîteva cuburi de gheață într-un prosop și le așeză cu grijă pe ochiul învinețit. În orice caz, simțea că i-ar fi fost imposibil să dea explicații în legătură cu felul în care arăta.

Privirea i se agăță de telefon, și în clipa aceea își aminti de filmele cu cowboy și indieni, cu cadavrele care zăceau peste tot, cu vulturii care le dădeau tîrcoale și toată lumea care n-avea altă grijă decît să le îngroape mai înainte ca nenorociții ăia de vulturi să se năpustească pe ele. Peste o oră va fi noapte; oare vulturii atacă și noaptea? se întrebă Mark, pentru că nu văzuse niciodată așa ceva în film.

Imaginea îngrozitoare a cadavrului gras și încă

sîngerînd, sfișiat de stoluri de păsări de pradă, îl înspăimîntă atît de tare pe Mark încît, fără să mai stea pe gînduri, băiatul ridică receptorul telefonului și formă 911.

— Alo? Vreau să vă spun că în pădure este un om mort și că, știți, cineva ar trebui să meargă să-l ia de acolo, zise el dintr-o suflare, cu cea mai gravă voce de care era în stare, deși știa că încercarea lui de a se da drept altcineva n-avea nici

o șansă. Răsuflă adînc, dîndu-și seama că umflătura de pe frunte zvîcnea de durere.

— Cine e la telefon, vă rog? întrebă o voce de femeie care suna ca un robot.

— Ăă, știți, nu vreau să răspund la întrebarea asta, okay?

— Bine, dar trebuie să știm cum te cheamă, băiete, continuă vocea.

Ei, poftim! Se prinsese că e puști! Doamne, fă măcar să creadă că am vreo treișpe-paișpe ani!

— Uite ce-i, vreți să știți ce e ca cadavru' ăsta sau nu? întrebă Mark.

— Unde e cadavrul de care zici?

Asta-i bună, își zise băiatul, una zic și alta fac; abia s-a terminat povestea asta și eu m-am și apucat s-o spun mai departe; ba pe deasupra cuiva care nu este deloc demn de încredere, unuia de la poliție. Ar fi putut să jure că înregistrarea acestei conversații avea să fie ascultată de nenumărate ori în fața judecătorilor, exact așa cum văzuse că se-ntîmplă în filme. Și-apoi, au să facă și toate testele alea de voce, că pînă la urmă tot au să știe că el, Mark Sway, era la telefon, povestind

despre cadavru atunci cînd nimeni altcineva nu știa nimic despre tărașenia asta.

— Păi, îl găsiți lîngă Tucker Wheel Estates, și...

— Asta vine pe Whipple Road, nu?

— Da, chiar acolo. Îl găsiți în pădurea dintre Tucker Wheel Estates și Autostrada 17.

— Cadavrul este chiar în pădurea de care zici?

— Cam așa ceva. De fapt cadavrul este pe o mașină lăsată în pădure. Tipul a fost împușcat cu pistolul în gură și sînt sigur că acum e mort.

— Ai văzut cadavrul cu ochii tăi?

Vocea femeii de la celălalt capăt al firului își pierduse rezerva profesională.

Ce-ntrebare tîmpită mai e și asta? își zise Mark. Cum adică dacă l-am văzut? Era clar că tipa încerca să-l țină la te-lefon ca să-l poată localiza.

— Băiatule, spune-mi, ai văzut cadavrul cu ochii tăi? veni întrebarea.

— Sigur că l-am văzut.

— Trebuie să-mi spui cum te cheamă, copile.

— Uite ce e, din Autostrada 17 se desface un drumeag plin de noroi care duce la o poieniță din pădurea de care v-am vorbit. Mașina e mare și neagră și mortul zace întins în ea. Și dacă nu dați de ea înseamnă că nu aveți noroc. Pa!

Și zicînd acestea, Mark așeză receptorul în furcă. Liniștea domnea în rulota care le servea de casă. După cîteva secunde de așteptare, băiatul se apropie de fereastră și aruncă priviri furișe printre perdelele murdare, așteptîndu-se oarecum să vadă mașini de-ale poliției năvălind din toate direcțiile, megafoane, echipe

de trăgători de elită, veste anti-glont, și alte chestii de același calibru.

Stăpânește-te bătrîne! îl scutură din nou încetișor pe Ricky și abia acum observă cât de rece și de umedă era mîna fratelui mai mic. Ricky însă nu-i răspunse; copilul continua să doarmă, sugîndu-și degetul. Atunci Mark îl prinse cu grijă de mijloc și îl cară cu greutate pînă în dormitorul lor, unde îl aruncă în pat. Dar Ricky mormăi ceva, se agită puțin și apoi se făcu ghem în mijlocul patului. Mark îl acoperi cu o pătură și închise ușa.

Apoi îi scrisese mamei un bilet în care îi spunea că Ricky nu se simțise bine și că acum dormea, așa că, te rog, să nu faci gălăgie, și că el se va întoarce acasă cam peste o oră. Adevărul este că mama nu le cerea să fie acasă cînd venea ea de la muncă, dar dacă se întîmpla așa ceva, atunci era mai bine să lase un bilet.

Undeva, departe, trecu un elicopter, dar Mark nu-l auzi.

Odată ajuns pe poteca din pădure, își aprinse o țigară. Cu doi ani în urmă, dintr-una din casele aflate în vecinătatea parcului de rulote dispăruse o bicicletă nouă. Imediat după aceea se zvonise că cineva văzuse bicicleta cu pricina ascunsă în spatele uneia din rulote și că niște puști din zonă o demontaseră și o revopsiseră. Copiii din suburbia aceea se amuzau foarte tare numindu-i pe vecinii lor mai nevoiași „puștii din rulote”, subînțelesul fiind evident. Mergeau la aceeași școală, iar bătăile dintre cele două tabere se țineau lanț. Și-apoi, toate crimele și belelele din suburbie erau puse

pe seama locuitorilor caselor pe roți.

Bicicleta cea nouă era la Kevin, tipul ăla certat cu legea care locuia pe North Street; chestia era sigură pentru că le-o și arătase cîtorva prieteni mai înainte să o fi revopsit, iar Mark se numărase printre cei care se bucuraseră de respectivul privilegiu. Apoi vorba se duse și poliția începuse să se intereseze în stînga și-n dreapta, pînă cînd, într-o noapte, fuseseră treziți de bătăi puternice în ușă. În timpul investigațiilor cineva pomenise numele lui Mark și polițistul dorise să-i pună cîteva întrebări; conversația durase vreo oră și fusese foarte departe de filmele de la televizor în care inculpatul își păstrează tot sîngele rece și-i face zile fripte curcanului.

Mark nu recunoscuse nimic, nu reușise să închidă ochii trei nopți la rînd și-și jurase să stea departe de buclucuri de genul ăsta pentru tot restul vieții.

De data asta însă dăduse de dracu'. De data asta era vorba de un tip care-și deșertase sacul cu secrete chiar înainte de a da ortul popii, da' oare spusese adevărul? Că doar era și beat și nebun de-a binelea cînd tot îi dădea înainte cu povestea aia cu Marele Vrăjitor. Deși, dacă stai să te gîndești, ce interes ar fi avut să mintă?

Mark știa că Romey avusese un pistol, doar îl ținuse și el în mîna; ei bine, pistolul ăla îl ucisese pe tip și trebuie că tot crimă era considerat și faptul de a asista la o sinucidere fără a încerca s-o împiedici.

N-o să sufle un cuvîntel despre ceea ce văzuse și auzise! Romey nu mai avea cum să mai vorbească, pe Ricky îl va convinge să tacă, iar el, Mark, nu scosese o vorbă despre bicicletă și va putea să-și țină gura și de

data asta.

Undeva departe se auzi țipătul unei sirene, apoi huruitul unui elicopter, și Mark se lipi de trunchiul unui copac. După ce pasărea de metal trecu, puștiul se strecură fără grabă printre tufișuri și copaci pînă cînd auzi glasuri omenești.

În poiană fulgerau luminile albastre ale poliției și cele roșii ale ambulanțelor. Lincolnul cel negru era înconjurat de mașinile albe ale poliției din Memphis, dar nimeni dintre cei de față nu părea îngrijorat sau nervos.

Romey nu fusese încă luat de acolo și un polițist fotografia în timp ce colegii lui se prăpădeau de rîs, iar stațiile de emisie cotcodăceau exact ca-n filme. Sîngele prelins de sub cadavru murdărise pînă și luminile de poziție ale limuzinei. Mîna dreaptă a avocatului rămăsese încleștată pe armă care se odihnea pe burdihanul rotund ca un balon; capul cu ochii acum închiși îi căzuse într-o parte. Brancardierii de pe ambulanță studiară cadavrul o vreme, făcînd tot felul de glume proaste pe seama lui în hohotele de rîs ale polițiștilor. Toate cele patru uși ale Lincolnului erau larg deschise pentru că mașina fusese examinată cu multă grijă. Deocamdată nimeni nu se arăta dispus să ia mortul de acolo. Elicopterul mai trecu o dată pe deasupra lor, și apoi se depărtă.

Mark stătea ascuns într-un tufiș aflat la numai vreo zece metri distanță de bușteanul ridicat mai devreme la rangul de „școală de fumat". Din locul acela, băiatul

cuprindea cu privirea toată poiana în mijlocul căreia cadavrul cel gras al avocatului zăcea asemenea unei vaci moarte în drum. După câteva minute, o nouă mașină de poliție și o ambulanță suplimentară își făcură apariția pe drumeagul cel noroios. Luminișul era de-acum atât de aglomerat, încât tipii în uniformă se împiedicau pur și simplu unii de alții. Misterioase săculețe albe erau scoase cu multă grijă din mașină; doi polițiști cu mâinile protejate de mănuși de cauciuc strângeau furtunul de cauciuc, iar fotografii se lăsa pe vine în dreptul fiecărei portiere a limuzinei, făcând să fulgere blitzul aparatului de fotografiat. Rareori câte unul dintre ei se oprea să-l privească pe

Romey. Un polițist luă pantoful rămas pe portbagaj și îl vîrî într-un săculeț alb pe care începu să noteze ceva; alt polițist avea de lucru cu plăcuțele de înmatriculare ale Lincolnului; ceilalți sorbeau liniștiți cafea din pahare de plastic și discutau între ei.

În sfîrșit, din prima ambulanță fu scoasă o targă care fu dusă apoi lîngă portbagajul limuzinei; acolo doi brancardieri îl traseră ușor de picioare pe Romey pînă cînd alți doi colegi de-ai lor reușiră să-l prindă de subsuori. În timpul acesta polițiștii făceau o grămadă de glume proaste despre gabaritul domnului Clifford (îi aflaseră numele), despre numărul de brancardieri capabili să-i care curul ăla gras, despre capacitatea de rezistență a tîrgii, despre dimensiunile interiorului ambulanței, și altele de genul ăsta. Evident, toată lumea se prăpădea de rîs.

Unul dintre polițiști culese pistolul lui Romey și îl vîrî într-un săculeț, targa fu urcată în ambulanță, iar

limuzina fu remorcată de o mașină specială aparținând poliției.

Mark își aminti de Ricky și de degetul lui. Dacă avea nevoie de ajutor? Dacă mami, care trebuia să fi ajuns deja acasă, încerca să-l trezească și se speria de reacțiile lui? Ar fi mai bine să-și ia tălpășița de acolo cât mai repede și să fumeze o ultimă țigară în drum spre casă.

Deodată, absolut pe neașteptate, o mână puternică îl înșfacă de ceafă și o voce bărbătească îi izbi auzul:

— Ce cauți, puștiule, aici?

Mark se răsuci pe călcâie și se trezi în fața unui polițist cu privire severă; copilul îngheță de spaimă.

— Ce cauți aici, puștiule? repetă polițistul întrebarea în timp ce apăsarea mâinii grele, fără să doară, îi spunea lui Mark că era mai bine să nu se împotrivescă. Ia hai să mergem într-acolo!

— Da' eu trebuie să mă duc acasă, protestă cu voce slabă băiatul. Polițistul păru însă că nici nu-l aude și, luându-l pe după umeri, îl conduse spre mașina lui Romey.

— Cum te cheamă?

— Mark.

— Și numele de familie?

— Sway. Da' pe dumneavoastră cum vă cheamă?

— Hardy. Mark Sway zici? repetă polițistul gânditor. Nu locuiești cumva în Tucker Wheel Estates?

— Ba da, domnule, răspuse Mark după o scurtă ezitare, deși era clar că nu putea să mintă.

— Hei, băieți, el e Mark Sway, puștiul care ne-a dat telefon, își anunță Hardy colegii. Tu ne-ai dat telefonul

ăla, nu-i așa, Mark?

Mark ar fi vrut să mintă, cu toate că se îndoia că minciuna ar fi prins.

— Ăă, da, domnule, așa e.

— Spune-ne cum de-ai dat tocmai tu de cadavru?

— Păi, mă jucam cu fratele meu.

— Unde anume?

— Pe-aici, prin pădure. Știți, noi locuim în partea aia, adăugă el, arătînd cu degetul zona de dincolo de pădure.

— Ascultă, nu cumva fumați marijuana?

— Nu, domnule.

— Ești sigur?

— Da, domnule.

— Fii atent, puștiule, și ferește-te de droguri.

Mark era înconjurat de vreo șase polițiști și întrebările curgeau din toate direcțiile.

— Cum ați dat de mașină?

— Păi, într-un fel, ne-am împiedicat de ea.

— La ce oră s-a întîmplat asta?

— Nu-mi aduc aminte, vă rog să mă credeți. Noi ne plimbam, așa, prin pădure, cum facem de obicei.

— Cum îl cheamă pe fratele tău?

— Ricky.

— Același nume de familie?

— Da, domnule.

— Unde erați tu și Ricky cînd ați văzut mașina?

— Sub copacul de colo, răspunse Mark, arătînd copacul aflat chiar în spatele lui.

În clipa aceea un brancardier veni să anunțe că ambulanța pleca spre morgă, iar mașina specială a

poliției terminase și ea de ridicat Lincolnul.

— Și unde este Ricky acum?

— Acasă.

— Pe față ce ai? întrebă Hardy.

Cu o mișcare instinctivă, Mark își duse mâna la ochiul stîng.

— A, nimic; m-am bătut la școală.

— De ce te ascundeai în tufișurile alea?

— Nu știu.

— Hai, hai, Mark, trebuie că aveai tu un motiv ca să te ascunzi.

— Nu știu de ce-am făcut-o; cred că de frică, știți ce vreau să spun, să vezi un om mort și... toate celelalte.

— N-ai mai văzut niciodată un om mort?

— Doar la televizor, răspunse Mark, făcîndu-l efectiv să zîmbească pe unul dintre polițiști.

— L-ai văzut cumva pe omul ăsta mai înainte să se sinucidă?

— Nu, domnule.

— Prin urmare, era mort cînd l-ați găsit voi?

— Da, domnule. Cînd am ajuns lîngă copacul de colo am văzut mașina și pe urmă l-am, ăă, l-am văzut și pe el.

— Unde erați cînd ați auzit împușcătura?

Fu cît pe-aci să arate din nou copacul, dar își dădu seama la timp și se abținu.

— Nu sînt sigur că înțeleg întrebarea.

— Știm că ați auzit împușcătura. Deci spune-ne unde erați cînd ați auzit-o?

— Da' n-am auzit nici o împușcătură.

— Ești sigur?

— Sînt sigur. Am dat de el așa cum am spus, în poiana asta, și pe urmă am fugit acasă și am sunat la 911.

— De ce n-ai spus cum te cheamă la telefon?

— Nu știu.

— Hai, Mark, spune; doar trebuie să fi avut un motiv ca să nu-ți spui numele.

— Nu știu. Cred că de frică.

Polițiștii schimbă între ei priviri pline de înțeles, și Mark încercă, fără succes, să respire normal; în fond, era doar un copil.

— Acum chiar că trebuie să plec acasă. Probabil că mami mă caută deja la ora asta.

— Okay, dar înainte să pleci, te rog să mai răspunzi la o ultimă întrebare. Motorul era în funcțiune cînd ați găsit voi mașina?

Mark se străduie să-și amintească dacă Romey opriese motorul mai înainte de a se împușca, apoi răspunse cu multă prudență:

— Nu sînt sigur, da' cred că mergea.

Hardy îi arată mașina poliției și-i spuse:

— Urcă-te! Te duc eu pînă acasă.

— E okay, am să merg pe jos.

— Ba n-ai să faci așa ceva pentru că este prea întuneric. Hai, te duc eu cu mașina! zise Hardy, autoritar, și-l luă pe Mark de mîină.

4

Dianne Sway sunase la spitalul de copii și acum

stătea pe marginea patului, lângă Ricky, rozîndu-și unghiile și așteptînd telefonul doctorului. Sora îi spusese că nu va dura mai mult de zece minute, că în școli bîntuia un virus și că numai în cursul acelei săptămîni trataseră zeci de copii. Era clar că Ricky avea simptomele cunoscute de acum, așa că mama nu avea de ce să fie îngrijorată. Dianne puse mîna pe fruntea copilului, încercînd să-și dea seama dacă are febră, apoi îl scutură ușor, dar băiețelul nu reacționa în nici un fel. Deodată femeia auzi pocnetul ușii de la intrare și se duse în camera de zi.

— Bună, mami! o salută Mark, năvălind ca o furtună în încăpere.

— Unde-ai fost pînă acum? îl luă ea în primire. Ce i s-a întîmplat lui Ricky?

Dar Mark nu avu timp să răspundă pentru că exact în clipa aceea sergentul Hardy răsări în cadrul ușii; femeia înlemni.

— Bună seara, doamnă.

Dianne își reveni iute din uluială și-și fulgeră cu privirea fiul cel mare:

— Spune-mi ce-ai făcut?

— Nimic.

— Nimic grav, doamnă, adăugă Hardy, făcînd un pas înăuntru.

— Atunci dumneata ce cauți aici?

— Stai să-ți spun cum a fost, mami; e o poveste cam lungă.

Hardy închisese ușa în urma lui și acum se aflau toți trei în cămăruța aceea, privindu-se jenați unul pe celălalt.

— Sînt numai urechi.

— Păi, să vezi, azi după-masă, io și Ricky ne jucam în pădurice și deodată am văzut mașina aia mare și neagră parcată chiar în poiană, și motorul mergea, și cînd ne-am apropiat l-am văzut pe omul ăla trîntit așa, pe portbagaj, cu un pistol băgat în gură; de fapt era mort.

— Mort!

— E vorba de o sinucidere, doamnă.

— Și-atunci am luat-o la fugă cît ne-au ținut picioarele și eu am telefonat la 911.

Dianne își acoperise gura cu mîna.

— Bărbatul se numește Jerome Clifford, este alb, din New Orleães și n-avem nici cea mai vagă idee despre motivul sosirii lui aici, făcu Hardy un raport perfect oficial. După părerea noastră, n-a murit de mult timp, de vreo două ore sau cam așa ceva. A lăsat și un bilet.

— Și Ricky ce-a făcut? întrebă Dianne.

— Da, păi... știi, am fugit acasă și cînd am ajuns acasă, el a căzut pe canapea, n-a mai scos nici un cuvînt și a început să-și sugă degetul. Eu l-am dus în pat și l-am acoperit cu pătura.

— Cîți ani are? întrebă Hardy, încruntîndu-se.

— Opt.

— Aș putea să-l văd și eu?

— Pentru ce? întrebă Dianne.

— Pentru că mă îngrijorează. A fost de față la ceva îngrozitor și s-ar putea să fie în stare de șoc.

— În stare de șoc?

— Chiar așa, doamnă.

Dianne străbătu cu pași repezi bucătăria și holul, urmată de Hardy și de Mark, care dădea din cap și strângea din dinți.

Hardy se apropie de pat, dezveli umerii fragili ai copilului și-i atinse brațul. Ricky ținea degetul în gură. Polițistul îl scutură ușor, strigându-l pe nume. Ricky deschise ochii pentru o fracțiune de secundă și mormăi ceva.

— Are pielea rece și umedă. A fost cumva bolnav? întrebă Hardy.

— Nu.

Brusc, în toată casa răsună soneria ascuțită a telefonului și Dianne porni în goană spre living. Din dormitor, polițistul și Mark o auziră povestindu-i doctorului despre simptome și despre cadavrul descoperit de băieți.

— A zis ceva când ați descoperit cadavrul? întrebă încetișor Hardy.

— Nu, nu cred. Știți, totul s-a întâmplat atât de repede. Noi am, ăăă, luat-o la goană aproape de cum l-am văzut. Ricky a gemut și a mormăit tot timpul, ba și când alerga era ciudat, așa... Își ținea brațele drept în jos; nu l-am mai văzut niciodată alergând în felul ăla. Și pe urmă, cum am ajuns acasă, s-a ghemuit așa, și de atunci n-a mai scos nici un cuvânt.

— Trebuie să-l ducem neapărat la spital, zise Hardy.

Vorbele polițistului îl loviră atât de tare pe Mark, încât băiatului i se tăiară picioarele și fu nevoit să se sprijine cu toată greutatea de perete. Dianne închise telefonul și zise cu o voce speriată:

— Doctorul vrea să-l ducem la spital.

— Bun, atunci eu mă duc să chem o ambulanță, iar dumneata pune-i câteva lucruri într-o valiză, spuse Hardy și dispăru.

Dianne își întoarse privirea spre Mark care se prăbuși fără vlagă pe unul din scaunele așezate în jurul mesei din bucătărie.

— Ești sigur că-mi spui adevărul?

— Da, mamă, foarte sigur. Abia am apucat să vedem mortul că pe Ricky l-a apucat chestia asta și am luat-o la fugă spre casă.

Adevărul este că în clipa asta i-ar fi trebuit ore întregi ca să spună adevărul; poate că mai târziu, cine știe, când vor rămîne între patru ochi, îi va spune și restul poveștii, dar acum, cu polițistul ăla acolo, ar fi fost prea complicat. Lui Mark nu-i era teamă de maicăsa și de obicei nu se ascundea de ea! Dianne nu avea decît treizeci de ani, mai tînără decît mămicile tuturor prietenilor lui, și trecuseră prin multe împreună. Toate nenorocirile aduse pe capul lor de fostul stăpîn al familiei creaseră între mamă și fiu o legătură extraordinară de puternică. Acum ea era speriată și deznădăjduită, Mark știa însă că tot ceea ce-i spusese Romey nu avea nimic de-a face cu starea în care se afla Ricky. Deodată, o durere ascuțită îi sfișie stomacul și toate obiectele din jur începură să i se învâlmășească în fața ochilor.

— Ce-ai pățit la ochi?

— M-am bătut la școală. Da' să știi că n-am fost eu de vină.

— Tu nu ești niciodată de vină. Te simți bine?

— Da, cred că da.

Hardy răsări în ușa, anunțând:

— Ambulanța sosește în cinci minute. La care spital mergem?

— Doctorul a zis la „St. Peter's”.

— Cine-i doctorul?

— Unul de la Shelby Pediatric Group. Au spus că trimit un psihiatru pentru copii, răspunse Dianne, aprinzându-și cu gesturi nervoase o țigară. Dumneata ce crezi, Ricky o fi bine?

— Doamnă, eu cred că trebuie să fie văzut de un doctor și, poate, chiar să stea cîtva timp în spital; toată povestea asta este deosebit de traumatizantă și s-ar putea să mai dureze pînă să-și revină. Anul trecut, de exemplu, un puști a fost de față cînd un vînzător de droguri i-a împușcat mama și bietul copil e și acum în spital.

— Cîți ani avea băiatul de care vorbiți?

— Opt, iar acum are nouă. Nu mănîncă, nu vorbește, tot timpul își sugă degetul și se joacă cu păpușile. Ți se rupe inima.

Dianne hotărî că ascultase destul, așa că zise:

— Mă duc să-i împachetez cîteva lucruri.

— Doamnă, eu zic să împachetați cîte ceva și pentru dumneavoastră. S-ar putea să fie nevoie să stați cu el.

— Bine, dar Mark?

— Spuneți-mi, la ce oră se întoarce soțul dumneavoastră?

— Nu am soț.

— Atunci luați ceva și pentru Mark. Poate că va trebui să rămîneți acolo peste noapte.

Dianne încerca din răspuțeri să-și adune gîndurile și

uită de țigara care îi ardea între degete; se vedea de la o poștă că este speriată și nesigură pe ea.

— Problema este că nu am asigurare medicală, murmură ea, cu privirea pierdută pe fereastră.

— La „St. Peter's" primesc și pacienți lipsiți de mijloace. Și acum grăbiți-vă să împachetați.

Imediat ce ambulanța se opri în dreptul numărului 17, pe East Street, ea fu practic înconjurată de o mulțime de spectatori, care urmăreau cu toată atenția fiecare mișcare a infirmierilor și-și șopocăiau la ureche tot felul de observații personale,

Hardy îl așeză pe Ricky pe targa; copilul încercă imediat să se ghemuiască, dar mâini puternice îl ținură strâns, trecându-i peste brațe și peste picioare curelele nemiloase ale târgii. Copilul gemu de două ori, fără să deschidă însă ochii. Cu gesturi blânde, Dianne îi eliberă brațul drept și degetelul cel umed; mama avea ochii umezi, dar se abținea să plângă.

Mulțimea se dădu în lături, făcând loc infirmierilor care ridicară targa în interiorul ambulanței; Dianne urcă alături de fiul ei mai mic. Vecinii îi adresară cuvinte de îmbărbătare, dar infirmierii trântiră ușa înainte ca ea să le poată răspunde. Mark se așeză alături de Hardy, în mașina poliției. Girofarul intră în funcțiune, spectatorii făcură pîrtie și cele două mașini se puseră în mișcare.

Mark era prea speriat și, în același timp, prea îngrijorat ca să mai bage în seamă stația radio, microfoanele, armele și celelalte jucării de care mașina era plină; stătea încremenit pe scaun, fără să scoată un

cuvînt.

— Sigur spui adevărul, băiete? întrebă Hardy care reintrase în pielea de polițist.

— Da, domnule. Adică adevărul despre ce?

— Despre ce ați văzut în pădure.

— Da, domnule. Nu mă credeți?

— N-am spus așa ceva. Atîta doar, că mi se pare puțin ciudat.

Mark așteaptă urmarea, dar după cîteva secunde înțelese că Hardy aștepta, la rîndul lui, o reacție, așa că se hotărî să întrebe:

— Ce vi se pare ciudat?

— Mai multe lucruri. Mai întîi faptul că nu ai spus cum te cheamă cînd ai telefonat la poliție. Din moment ce tu și Ricky ați dat întîmplător de cadavru, ce te-a împiedicat să-ți dai numele la telefon? Pe urmă, de ce te-ai întors pe furiș la locul cu pricina? De obicei, numai oamenii cărora le este teamă de ceva se ascund. De ce nu te-ai întors simplu și firesc în poiană ca să ne spui ce-ați văzut? Și-apoi, dacă amîndoi ați văzut același lucru, de ce ați avut reacții atît de diferite, înțelegi ce vreau să spun?

Mark se chinui din răspuțeri să-i răspundă lui Hardy, dar nu-i veni nimic în minte. Așa că începu să privească atent mașinile care le făceau loc să treacă pe autostradă. Lumina roșie a ambulanței îi urma îndeaproape.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, remarcă într-un tîrziu Hardy.

— La care din ele?

— La prima: de ce n-ai spus cum te cheamă?

— Pentru că eram speriat, okay? Văzusem pentru prima oară în viața mea un cadavru și eram speriat. De fapt, nici acum nu mi-a trecut.

— Și de ce ai venit pe ascuns înapoi în pădure? De ce voiai să te ascunzi de noi?

— Păi, mi-era frică, da' voiam să văd ce se-ntfmplă. N-am făcut o crimă, nu?

— Poate că nu.

Mașina părăsise de mult autostrada, iar acum, în fața lor, se ridicau clădirile înalte din centrul Memphis-ului.

— Vreau să cred că spui adevărul, zise Hardy.

— Deci nu mă credeți?

— Am motivele mele să nu te cred.

Mark înghiți în sec, privind în oglinda laterală.

— De ce nu mă credeți?

— Chiar vrei să știi?

— Desigur, răspunse Mark încetișor.

— Atunci, află că, după părerea mea, tu și cu fratele tău ați fost în pădure ca să fumați. Am găsit mucuri proaspete de țigară chiar lângă copacul ăla cu funia. Așa că eu mai cred că voi erați acolo și că ați văzut tot ce s-a-ntîmplat.

Mark simți că inima refuză să mai bată și că sângele îi îngheață în vine; știa însă cât de important era să-și păstreze calmul și încercă să-și facă singur curaj. Hardy n-a fost de față. El n-a văzut nimic; nu da importanță la ce spune. Mark observă că îi tremură mâinile și cu un gest grăbit și le vârî sub coapse. Hardy nu-l pierdea din ochi.

— Poliția arestează copiii care fumează? întrebă Mark cu o voce puțin nesigură.

— Nu, dar copiii care îi mint pe polițiști dau de tot felul de necazuri.

— Da' eu nu mint, okay? Am mai fumat în locul ăla, da' nu astăzi. Noi mergeam așa, prin pădure, și ne ziceam că ce-ar fi dacă am fuma o țigară, când am dat de mașina aia și de Romey.

Hardy ezită o secundă, apoi întrebă:

— Cine-i Romey?

Mark respiră adânc; în clipa aceea știe că totul se sfârșise. Vorbise prea mult, mințise prea mult, povestea lui nu rezistase mai mult de o oră. Gîndește, gîndește-te bine, își zise în sinea lui.

— Asta-i numele tipului, nu?

— Romey?

— Da. Nu așa ați spus dumneavoastră?

— Nu. Eu i-am spus mamei tale că pe tip îl cheamă Jerome Clifford din New Orléans.

— Credeam că i-ați zis Romey Clifford din New Orléans.

— Cine a mai pomenit de un nume ca ăsta?

— Habar n-am.

Mașina făcu la dreapta.

— ăsta e „St Peter's”? zise Mark doar ca să spună ceva.

— Păi, așa scrie pe firmă, nu?

Hardy opri mașina pe marginea drumului și cei doi pasageri priviră cum ambulanța se apropie de intrarea la camera de gardă.

Onorabilul J. Roy Foltrigg, membru al Partidului Republican, procuror al Statelor Unite în districtul sudic al Louisianei, al cărui birou permanent se afla la New Orléans, se așezase comod în partea din spate a microbuzului Chevrolet de comandă specială și sorbea tacticos dintr-o cutie cu suc de roșii. Memphis era la cinci ore distanță spre nord pe Autostrada Interstatală 55 și ar fi putut lua avionul, dar avea două motive foarte puternice care-l împiedicaseră s-o facă. Mai întâi era vorba de hârțogăria oficială: evident că ar fi putut să pretindă ceva oficial, legat de cazul Boyette, dar asta ar fi însemnat vreo optsprezece formulare diferite de completat și luni de zile de așteptare ca să primească decontarea. Al doilea motiv, dar mult mai important decât primul, era că lui Foltrigg nu-i plăcea să zboare. Firește, ar fi putut să aștepte vreo trei ore în New Orléans pentru ca avionul să-l ducă apoi într-o singură oră la Memphis. Prin urmare, ar fi ajuns la destinație pe la unsprezece noaptea, în timp ce furgoneta va intra în oraș pe la miezul nopții, așa că... Nu mărturisise nimănui că-i era frică de avion, ba era chiar conștient că într-o bună zi va fi nevoit să-și înfrîngă teama asta copilărească. Pînă una-alta însă, cumpărase mașina asta din banii lui și o dotase cu tot felul de aparate și dispozitive, cu două telefoane, un televizor și chiar și cu un fax. Așa că furgoneta, condusă întotdeauna de Wally Boxx, alerga de colo-colo prin întreg districtul de sud al Louisianei. Era mult mai simpatică și mai confortabilă decât orice limuzină.

Foltrigg se descălță și, întinzîndu-se comod pe

bancheta mașinii, începu să urmărească în gând trecerea timpului. Lîngă el, cu telefonul lipit de ureche, agentul special Trumann era atent la vocea de la celălalt capăt al firului. Pe aceeași banchetă bine garnisită se mai afla și procurorul adjunct Thomas Fink, un subaltern deosebit de loial al lui Foltrigg, care își ajuta din răspuțeri șeful muncind cîte optzeci de ore pe săptămîină la cazul Boyette, rezolvînd mai ales părțile lui neplăcute și lăsîndu-i, bineînțeles, șefului numai capitolele aducătoare de aplauze și ovații. Ca de obicei, Fink citea o hîrtie oficială, încercînd în același timp să înțeleagă cîte ceva și din mormăitul agentului special Trumann care vorbea la telefon cu filiala din Memphis a FBI-ului.

Scaunul rotativ de lîngă Trumann era ocupat de agentul special Skipper Scherff, un boboc care nu prea lucrase la dosarul Boyette, dar care fusese disponibil pentru această călătorie de plăcere la Memphis. De cînd se urcase în mașină, Scherff tot mîzgălise ceva pe un carnețel și era gata să continue această foarte interesantă activitate pe toată durata călătoriei, deoarece în cercul restrîns al puterii nu avea absolut nimic de spus și nimeni nu avea nici cea mai mică dorință să-l asculte. De altfel nici nu avea ceva mai acătări de zis: era un subaltern obedient care nu-și ridică ochii de pe carnețelul în care nota ordinele superiorului său direct, Larry Trumann, precum și pe cele ale generalului însuși, venerabilul Roy în persoană. În clipa asta Scherff își privea intens notițele, evitînd cu multă abilitate orice contact vizual cu Foltrigg și încercînd în zadar să priceapă ce-i povesteau

cei din Memphis lui Larry Trumann. Știrea morții lui Clifford căzuse ca un trăsnet peste biroul lor doar cu o oră în urmă, și Scherff nu era însă sigur că pricepuse de ce și mai ales cum de se afla tocmai el în mașina procurorului general. Se trezise pur și simplu că Trumann îl trimite urgent acasă ca să-și facă bagajul, urmînd să se prezinte apoi de urgență în biroul lui Foltrigg. Este exact ceea ce făcuse, iar acum iată-l aici, în mașina care înghițea milele, luîndu-și notițe și ciulind urechile.

Wally Boxx, șoferul, avea și el o diplomă pentru practicarea avocaturii, dar nici măcar nu știa prea bine ce însemna chestia asta. Oficial era, ca și Fink, asistent al procurorului general al Statelor Unite, dar în realitate era băiat la toate în serviciul lui Foltrigg; conducea mașina, căra servieta și-i scria discursurile venerabilului, iar pe deasupra se ocupa și de relațiile cu presa, ceea ce-i lua cam jumătate din timp, deoarece șeful era extrem de preocupat de imaginea sa publică. De altfel, Boxx nu era deloc tîmpit; dimpotrivă, era un tip foarte dotat la manevre politice, cu reacții foarte rapide cînd era vorba să sară în apărarea șefului și de o loialitate fără cusur. Boxx era convins de viitorul strălucit al lui Foltrigg și se și vedea pe sine plimbîndu-se împreună cu marele om în apropierea Colinei Capitoliului.

Boxx era conștient de importanța cazului Boyette. Putea fi cel mai grozav proces din cariera și așa ilustră a lui Foltrigg, procesul visat care să-l aducă în lumina reflectoarelor. Și Boxx mai știa și că gîndul la Barry-Șiș Muldanno îi alungase somnul lui Foltrigg.

Larry Trumann terminase de vorbit la telefon. Era un agent cu experiență, puțin trecut de patruzeci de ani, ale cărui cuvinte Foltrigg le aștepta cu nerăbdare.

— Ai noștri încearcă să-i convingă pe cei de la Poliția din Memphis să le dea voie să examineze și ei mașina. Chestia asta o să mai dureze vreo oră pentru că nu le este prea ușor să le explice ălorlalți toată afacerea cu Clifford și Boyette. Șeful biroului nostru din Memphis, un tip pe nume Jason McThune, o persoană foarte dură și cu darul convingerii se întâlnește chiar acum cu șeful Poliției din oraș. McThune a vorbit cu Washington-ul care a vorbit cu Memphis-ul, așa că vom pune mîna pe mașină cam peste vreo două ore. Cît despre mort, are doar o singură rană, trasă în cap, sinucidere evidentă. Se pare că a încercat mai întîi să se asfixieze cu ajutorul unui furtun vîrît în țeava de eșapament, dar dintr-un motiv necunoscut, figura asta n-a mers! A luat și niște tranchilizante în combinație cu whiskey. Cei din Memphis verifică arma, un model ieftin de revolver calibrul 38.

— Nu există nici o îndoială cu privire la sinucidere? întrebă Foltrigg.

— Nici una.

— Unde s-a-ntîmplat?

— Undeva în nordul orașului. S-a dus cu Lincolnul lui negru într-o pădure de la marginea orașului și și-a făcut de petrecanie.

— Bineînțeles că nu există nici un martor?

— Bineînțeles. Cadavrul a fost găsit de doi puști.

— Cît timp trecuse de la deces?

— Nu prea mult. Vom afla amănunte după autopsie.

— Dar de ce la Memphis?

— Nu prea este clar ce l-a determinat să facă alegerea asta.

Foltrigg sorbi gînditor din sucul de roșii, cîntărind cele auzite. Toți ceilalți pasageri erau foarte atenți la conversația celor doi: Fink își lua notițe, Scherff mîzgălea și el cuprins de frenezie, iar Wally Boxx le sorbea literalmente cuvintele.

— Ce poți să-mi spui despre biletul lăsat de Clifford? reveni Foltrigg cu o nouă întrebare.

— Ei bine, biletul ar putea fi ceva mai interesant. Băieții noștri din Memphis au o copie, nu prea grozavă, dar merge, și o vom primi și noi prin fax peste cîteva minute. Se pare că biletul a fost scris de mîna cu cerneală neagră, iar scrisul este destul de citeț; cuprinde cîteva paragrafe cu instrucțiuni pentru secretară referitoare la înmormîntare — vrea să fie incinerat — și la mobilierul din birou. Îi mai spune secretarei și unde îi va găsi testamentul și cam asta-i tot; bineînțeles că nu spune nimic de Boyette și Muldanno. Se pare că la sfîrșit a vrut să mai adauge ceva cu un pix cu pastă albastră, da' pasta s-a terminat imediat ce a-nceput să scrie, așa că ultima parte este o mîzgălitură aproape imposibil de citit.

— Și despre ce e vorba în partea asta ultimă a biletului?

— Nu știm. Toate probele, bilet, pistol, medicamente și cealalte, sînt încă în posesia poliției din Memphis, și McThune face tot ce poate ca să pună mîna pe ele. În mașină au găsit un pix fără pastă care se pare că este chiar cel pe care a încercat să-l folosească

omul nostru.

— Sper că pînă la sosirea noastră colegii duminale vor putea obține lucrurile astea despre care mi-ai vorbit, nu? zise Foltrigg pe un ton care arăta clar că dorea să-i fie pus totul la dispoziție imediat după sosirea la Memphis.

— Colegii mei fac tot ce le stă în putință, răspunse Trumann; Foltrigg nu era șeful lui, dar în faza aceasta, cazul era de competența procuraturii, și venerabilul avea controlul absolut al întregii operațiuni.

— Așadar, Jerome Clifford dă fuga cu mașina la Memphis ca să-și zboare creierii, adăugă Foltrigg cu privirea rătăcind în întunericul de afară. Și asta cu numai patru săptămîni înainte de proces. Of, Doamne! Ce-ar putea oare să mai apară pînă atunci? se întrebă el, fără să aștepte vreun răspuns.

O bucată de vreme, în mașină domni tăcerea.

— Unde este Muldanno? se auzi într-un tîrziu din nou vocea lui Foltrigg.

— La New Orléans și sîntem cu ochii pe el.

— Pun pariu că pînă la miezul nopții își angajează un nou avocat și că pînă mîine la prînz trimite cel puțin o duzină de cereri de amînare, deoarece moartea tragică a lui Jerome Clifford îi afectează foarte serios dreptul constituțional de a beneficia de un proces corect și de asistență juridică. Evident că noi nu vom fi de acord cu amînarea și atunci judecătorul va fixa o audiere pentru săptămîna viitoare și bineînțeles că noi vom pierde și uite-așa au să mai treacă încă șase luni pînă cînd dosarul ăsta să intre pe rol. Încă șase luni! Îți dai seama ce înseamnă chestia asta?

Trumann clătină din cap, dezgustat.

— Măcar în felul ăsta putem să mai căutăm cadavrul lui Boyette.

Ei da, și asta-i adevărat; de fapt Roy se gândise și el la această posibilitate și chiar avea nevoie de ceva mai mult timp, numai că îi venea greu să recunoască acest lucru, căci era avocatul poporului, reprezentantul guvernului în lupta împotriva crimei organizate și corupției. Justiția era de partea lui, iar el trebuia să fie întotdeauna pregătit să atace răul, oriunde și oricând. Se străduise din toate puterile să obțină un proces rapid și asta numai pentru că era convins că are dreptate și că va obține, fără îndoială, condamnarea. Statele Unite ale Americii vor câștiga procesul! Iar victoria îi va fi datorată lui Roy Foltrigg. În mintea lui vedea deja titlurile din ziare. Ba simțea chiar și mirosul cernelii de tipar.

Foltrigg însă trebuia cu orice preț să dea de cadavrul ăla blestemat, altfel putea să spună adio condamnării, fotografiilor de pe pagina întâi a ziarelor, interviurilor pentru CNN, ascensiunii fulgerătoare spre Colina Capitoliului. Pe cei apropiați reușise să-i convingă că un verdict favorabil acuzării era posibil chiar și în absența cadavrului, ceea ce era perfect adevărat. Cu toate acestea, nu avea nici cea mai mică dorință să riște; prin urmare era absolut necesar să dea de cadavrul acela blestemat.

— După părerea noastră, Clifford știa unde este ascuns cadavrul, interveni Fink, întorcându-și privirea spre Tru-mann. Voi știți ceva în sensul ăsta?

— Dar ce vă face să credeți așa ceva? întrebă la

rîndul său Trumann.

— Eu, unul, îl știu demult pe Romey, răspunse Fink, lăsînd deoparte hîrtille pe care le studia cu atîta atenție. Acum douăzeci de ani, am fost colegi la facultatea de drept din Tulane. De pe-atunci era nițeluș nebun, dar fără îndoială și foarte isteț. Ei, și cam acum o săptămîină, Romey m-a sunat acasă și mi-a zis că vrea să vorbim despre cazul Muldanno. Era atît de beat încît i se împleticea limba-n gură și-i tot dădea-ntruna cum că el nu poate să ducă afacerea asta pîn' la capăt. Ceea ce de fapt era surprinzător pentru că Romey este înnebunit după cazuri din astea, care fac multe valuri. Bătea cîmpii, bolborosea cuvinte fără șir...

— Ba, la un moment dat, a început chiar să plîngă, interveni Foltrigg.

— Mda, a plîns ca un copil. La început, toată povestea asta m-a surprins, deși, în fond, nimic din ceea ce făcea Jerome Clifford nu mă mai surprindea cu adevărat. Absolut nimic, nici măcar sinuciderea. Într-un târziu a închis telefonul. Apoi, a doua zi dimineața, pe la ora nouă, m-a sunat la birou, speriat de moarte, fiindcă nu-și mai amintea dacă îl luase gura pe dinainte în timpul conversației noastre nocturne și încerca din răspuțeri să afle dacă și ce anume a lăsat să-i scape în legătură cu cadavrul. Eu însă n-am ratat ocazia ce mi se oferea și am intrat în joc: i-am mulțumit de trei ori pentru tot ce-mi spusese cu o seară înainte și pe cuvîntu' meu că puteam să-i simt transpirația prin telefon. În ziua aia, m-a mai sunat de două ori la birou și o dată acasă, seara; a treia oară era din nou beat-turtă și teribil de caraghios. Cu toate astea, m-am gîndit că,

dacă sînt atent, aş putea să mai storc ceva de la el, așa că i-am spus că am fost nevoit să-l informez pe Roy care a trebuit la rîndul lui să informeze FBI-ul și că, în consecință, federalii erau cu ochii pe el douăș' patru de ore din douăș' patru.

— A, cred că asta l-a scos de-a binelea din minți, interveni Foltrigg plin de bunăvoință.

— Firește. Ba m-a mai și bălăcărit cît a putut, numai că a doua zi mi-a telefonat din nou la birou. Am luat apoi masa de prînz împreună și mi-am dat seama că omul era cu nervii la pămînt, mult prea speriat ca să mă întrebe direct ce știam despre cadavru, așa că mi-am jucat cartea cu mare atenție. I-am spus lui Romey că vom găsi cu siguranță cadavrul în timp util și i-am mulțumit din nou pentru ajutor. Chestia asta l-a făcut să-și piardă orice brumă de control; era nedormit și nespălat, avea ochii roșii și umflați. Apoi s-a mai și îmbătat chiar acolo, în restaurant; pe urmă a început să mă acuze că l-am tras pe sfoară, că am încălcat etica profesională și alte povești de felul ăsta. A fost pur și simplu penibil, înțelegeți ce vreau să spun! Așa că am achitat nota de plată și am plecat. În seara aceea mi-a telefonat iar acasă, ca să-și ceară scuze. De data asta era perfect treaz. I-am răspuns că nu este nici o problemă și i-am explicat că Roy se gîndea foarte serios să ceară inculparea lui pentru obstrucționarea justiției. Ei bine, chestia asta l-a scos din țîțîni, și a început să-i dea înainte cum că nu avem nici o dovadă împotriva lui. Atunci eu i-am zis că asta nu are nici o importanță pentru că oricum vom obține inculparea, iar el va fi arestat, judecat și pus în imposibilitatea de a-l

reprezenta pe Barry Muldanno. Asta l-a înfuriat atît de tare încît nu s-a mai oprit din înjurat timp de un sfert de oră, după care a închis telefonul. Și de atunci n-am mai auzit nimic de el.

— Pentru mine este clar că știe, sau mai bine zis a știut unde a ascuns Muldanno cadavrul, adăugă Foltrigg cu o siguranță nedisimulată în voce.

— Spune-mi, nouă de ce nu ne-ai povestit pînă acum nimic din toate astea? întrebă Trumann.

— Păi, tocmai voiam să vă spunem. De fapt, Thomas și cu mine am discutat chiar în după-amiaza asta, cu puțin timp înainte să primim telefonul de care știi, răspunse Foltrigg indiferent, de parcă Trumann nici n-ar fi trebuit să-l bată la cap cu asemenea fleacuri. Agentul special își întoarse privirea spre Scherff, dar acesta era atît de absorbit de carnetul de notițe pe care îl umpluse cu siluete de revolvere, încît nu mai vedea nimic în jurul lui.

Foltrigg sorbi și ultima picătură de suc de roșii, îndesă cutia la gunoi, apoi se așeză comod picior peste picior.

— Băieți, trebuie neapărat să aflați toate mișcările lui Clifford între New Orléans și Memphis: traseul ales, escale, însoțitori, contacte în Memphis și așa mai departe. Nu se poate să nu fi vorbit cu nimeni din momentul în care a plecat din New Orléans și pînă cînd s-a împușcat. Nu sînteți de acord cu mine?

— A făcut ceva drum de acolo pîn' la Memphis, așa că trebuie să fi făcut și el o haltă pe undeva, fu de acord Trumann.

— Știa unde este ascuns cadavrul și e clar că s-a

hotărît să se sinucidă. Și există și posibilitatea, foarte redusă, dar ea există totuși, ca să fi vorbit cu cineva despre toate astea, nu credeți?

— Poate că aveți dreptate.

— Ia gîndește-te, Larry. Să presupunem că tu ești, Doamne ferește, avocatul. Și că-l reprezinți pe asasinul unui senator al Statelor Unite. Să mai presupunem că asasinul îți spune ție, avocatul lui, unde a ascuns cadavrul. Rezultă că numai doi, repet, numai doi oameni de pe lumea asta cunosc acest secret. Iar tu, avocatul, îți pierzi cumpătul și te hotărăști să te sinucizi. Și-ți faci un plan. Ești conștient că ai să mori, așa este? Îți pui în mașină pastilele, sticla cu băutură, pistolul și furtunul, te duci undeva, la cinci ore distanță de casă, și când ajungi la destinație te omori. Ei, atunci, vin și te întreb: N-am împărți micul tău secret chiar cu nimeni?

— Știu și eu? Poate că da, poate că nu.

— Deci nu este imposibil, corect?

— Este însă puțin probabil.

— Perfect. Din moment ce această mică posibilitate există, sîntem datori s-o studiem cu toată atenția. Eu unul aș începe cu personalul de la birou. Aflați cînd a plecat din New Orleães, verificați cărțile de credit, vedeți de unde și-a cumpărat benzina, unde a mîncat, de unde și-a cumpărat medicamentele, pistolul și băutura. Căutați-i toate rudele și toți prietenii care locuiesc pe traseul ăsta. Sînt o sumedenie de lucruri care trebuie verificate.

— Sună la noi la birou și cere-l pe Hightower, îi zise Trumann lui Scherff, întinzîndu-i telefonul.

Foltrigg era foarte mulțumit să vadă efectul rapid al vorbelor lui asupra reprezentanților FBI-ului și-i adresă lui Fink un rînjit satisfăcut. Podeaua mașinii era acoperită de puzderie de dosare, probe și documente, toate, dar absolut toate, avînd legătură cu dosarul „SUA vs Barry Muldanno”. Alte patru cutii cu același conținut se aflau la birou. Roy luă un dosar la întîmplare și începu să-l răsfoiască. La un moment dat, privirea îi căzu pe o cerere de cîteva pagini depusă de Jerome Clifford cu două luni în urmă și care nu fusese încă luată în discuție. Apoi procurorul puse dosarul la loc în teancul din care îl scosese, întorcîndu-și ochii spre peisajul întunecat ce defila pe lîngă mașină. Deodată zări un panou de circulație pe care stătea scris „Bogue Chitto”; de unde Dumnezeu scoteau ăștia asemenea denumiri?

De data aceasta era vorba de o călătorie scurtă. Trebuia să verifice că Jerome Clifford era mort cu adevărat și că murise într-adevăr de propria lui mîină. În plus, Roy mai voia să afle dacă avocatul își dăduse cumva drumul la limbă în fața prietenilor sau a străinilor întîlniți pe drum, sau dacă mai lăsase și alte însemnări în afară de biletul de adio. În cel mai bun caz, nu erau decît niște pase cu bătaie lungă, dar, la urma urmelor, căutarea aceasta a lui Boyd Boyette și a asasinului său fusese atît de plină de fundături, încît o nouă ratare n-ar mai fi constituit o surpriză.

Un bărbat îmbrăcat într-un trening galben năvăli prin ușile batante din capătul holului ce ducea la camera de gardă și-i spuse ceva asistentei de la recepție, așezată în spatele unor geamuri glisante murdare. Aceasta făcu un semn spre Dianne, Mark și Hardy care se opriseră îngrijorați lângă automatul de răcoritoare din holul central al spitalului „St. Peter's Charity”. Bărbatul se apropie de cei trei, dar i se prezintă numai Diannei; era doctorul Simon Greenway, specialist în psihiatrie și fusese chemat acolo de doctorul Sage, pediaterul familiei. Dianne trebuia să meargă cu el, iar Hardy se oferă să aibă grijă de Mark.

Apoi doctorul și tînăra femeie porniră în goană pe culoarul strîmt, ocolind infirmiere și brancardieri, paturi și scaune cu roțile și dispărînd în cele din urmă prin ușile batante. Holul de la internări era îngrozitor de aglomerat: toate scaunele erau ocupate de viitorii pacienți, care mai de care mai agitați; cei care-i însoțeau, rude cel mai adesea, completau pe-ndelete tot felul de fișe și formulare; un difuzor nevăzut transmitea întruna numele medicilor de serviciu solicitați să se prezinte în cutare sau cutare loc. Ceasul arăta ora șapte și cîteva minute.

— Ți-e foame, Mark? întrebă Hardy.

Nu, nu-i era foame, dar ar fi vrut tare mult să plece din locul acela.

— Parcă, puțin.

— Hai să mergem la bufet. Fac cinste cu un cheeseburger.

Coborîră pe scări pînă la subsol; oameni cu fețe îngrijorate rătăceau încioace și-ncolo pe coridoare. Sala

bufetului cu autoservire era mult mai mare, mai aglomerată și mai zgomotoasă decât sala de mese de la școală; Hardy îi arătă cu un semn singura masă liberă din dreptul lor și Mark se supuse.

În mintea băiatului nu avea loc decât un singur gând, cel la sănătatea fratelui mai mic. Ricky îl îngrijora foarte mult, deși Hardy îl asigurase că nu era vorba de un pericol de moarte și că doctorii or să-l pună pe picioare. Atîta doar că s-ar putea să mai dureze o vreme. Apoi îi mai spuse și că era foarte important ca doctorii să știe exact ce s-a întîmplat, adică adevărul și numai adevărul, iar dacă doctorii nu aveau să afle adevărul, acest lucru avea să fie foarte rău pentru starea psihică a lui Ricky. Acesta ar putea chiar să fie închis în cine știe ce sanatoriu luni sau ani de zile, dacă doctorii nu aflau totul despre povestea din pădure, spuse el încă o dată.

Hardy era un tip okay, dar pe care nu prea îl dădea inteligența afară din casă și de aceea făcea greșeala de a-i vorbi lui Mark ca unui copilăș de cinci ani. Nu-și dădea seama că în felul acesta îl plictisea teribil pe băiat.

Și-apoi Mark nu-și putea lua gîndul de la Ricky: oare își mai sugea degetul? Oare începuse să vorbească? Deși dorea cu disperare ca cel mic să-și revină, ținea la fel de mult ca acest lucru să se întîmple fără alți martori în afară de el, Mark; aveau lucruri foarte importante de pus la punct numai între patru ochi.

Dacă Ricky se trezea din starea aceea în prezența doctorilor sau, Doamne ferește, a polițiștilor și le

spunea tot ce văzuseră? Ce-ar fi pățit atunci Mark, prins cu minciuna?

S-ar putea, totuși, ca cel mic să nu fie crezut tocmai din cauza necazului prin care trecea acum, dar în orice caz două variante contradictorii ale întâmplării din pădure ar fi fost ceva absolut îngrozitor.

Dacă stai să te gîndești, îți dai seama că minciunile cresc într-un mod atît de firesc una din alta încît îi uluiesc pînă și pe cei care le spun. De fapt, pornești la drum cu o minciună mică și aparent nevinovată; pe urmă ești prins în corzi și mai spui una, și încă una. La început ceilalți te cred și minciunile tale le influențează acțiunile, dar tu îți dai seama că ai fi putut să le spui pur și simplu adevărul. Da, ar fi putut să spună adevărul și polițiștilor, și mamei, ar fi putut să le explice în amănunt tot ceea ce văzuse Ricky și în felul ăsta secretul ar fi fost asigurat pentru că Ricky habar n-avea de toate astea.

Numai că totul se întîmplase atît de repede, încît nu avusese timp să-și facă vreun plan. Ar fi vrut să fie doar cu mama, doar ei doi între patru pereți, și să-și descarce sufletul mai înainte ca lucrurile să ia o întorsătură urîță. Era clar că dacă nu făcea acum ceva, atunci el ar fi putut să ajungă la închisoare, iar Ricky într-un sanatoriu de boli mintale.

Hardy se întoarse cu o tavă cu cartofi prăjiți și cheeseburgers; Mark începu să se joace cu un cartof prăjit în timp ce polițistul atacă un cheeseburger.

— Ei, și-acum, ia spune, ce s-a-ntîmplat cu fața ta? întrebă Hardy, între două mestecături.

Cu un gest instinctiv, Mark își duse mîna la frunte și

cucuiul îi aminti că fusese rănit în bătaia de azidimineață.

— A, nu s-a-ntîmplat nimic deosebit. M-am bătut la școală.

— Cu cine?

Ei, fir-ar al dracului! Curcanii ăștia sînt neîndurători! Hai, dă-i înainte; o minciună o acoperă pe alta! Era sătul de atîtea minciuni.

— Nu-l cunoașteți, răspunse Mark, mușcînd apoi dintr-un cheeseburger.

— Da' poate c-o să vreau să stau un pic de vorbă cu el.

— De ce?

— Spune-mi, ai avut necazuri din cauza bății ășteia? Vreau să zic, ați fost duși la director sau chestii de-astea?

— Nu, că ne-am bătut după ore.

— Păi, parcă ziceai că povestea s-a-ntîmplat la școală.

— Adică a-nceput la școală, okay? Eu și cu băiatul celălalt am început să ne certăm în pauza de prînz și ne-am înțeles să ne întîlnim după ore.

Hardy sorbi cu sete din cocteilul de lapte, apoi își drese glasul și zise:

— Cum îl cheamă pe băiatul cu care te-ai bătut?

— De ce vreți să știți cum îl cheamă?

Întrebarea asta îl înfurie pe polițist care încetă să mai mănînce! Mark însă nu încercă să-i înfrunte privirea, concentrîndu-se asupra sticlei cu ketchup de pe masă.

— Puștiule, eu sînt polițist și eu pun întrebări; asta

este meseria mea.

— Și eu sînt obligat să răspund?

— Firește că da. Bineînțeleș, în afară de cazul în care ai ceva de ascuns și ți-e frică să răspunzi. Iar dacă este așa, atunci va trebui să vă iau pe tine și pe mama ta la secție, ca să-mi răspundeți la niște întrebări suplimentare.

— Întrebări despre ce? Ce vreți de fapt să știți?

— Cine este băiatul cu care te-ai bătut astăzi la școală?

Întrebarea rămase suspendată în aer; Mark ciugulea din cartofii prăjiți, iar Hardy începu cel de-al doilea cheeseburger. Un fir de maioneză îi murdărise colțul gurii.

— Nu vreau să-i fac necazuri, rupse Mark tăcerea.

— N-o să aibă nici un fel de necazuri.

— Păi, atunci de ce vreți să aflați cum îl cheamă?

— Pentru că asta-i meseria mea, okay?

— Credeți că mint, nu-i așa? întrebă atunci Mark, privind amărît chipul buhăit de lîngă el.

— Știu și eu, copile? Povestea asta a ta este plină de puncte neclare.

— Da' nu pot să-mi amintesc chiar tot, zise Mark, arătînd din ce în ce mai jalnic.

— Bine, bine, Iasă. Termină-ți mîncarea! spuse Hardy înțelegător. Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem, adăugă el, îndesîndu-și apoi în gură un pumn de cartofi prăjiți.

— Mulțumesc pentru cină.

Ricky fusese dus într-o rezervă la etajul al nouălea. Panoul de lângă ascensor arăta că acolo se afla CLINICA DE PSIHIATRIE. Pe culoare lumina era mai slabă, vocile mai puțin stridente, trecătorii mai puțin numeroși. Biroul infirmierelor era chiar lângă ascensor, astfel încât toți cei care ajungeau la etajul cu pricina erau studiați cu mare atenție. Un paznic conversa în șoaptă cu infirmierele de serviciu, supraveghind în același timp coridoarele. Într-un colț mai retras și mai întunecat, vizitatorii aveau la dispoziție un televizor, automate pentru băuturi răcoritoare, reviste ilustrate și biblii.

Mark și Hardy erau singuri în zona rezervată vizitatorilor. Băiatul își desfășurase cea de-a treia cutie de suc și urmărea cu atenție filmul de aventuri de la televizor, în timp ce polițistul picotea pe marginea canapelei îngrozitor de înguste. Era aproape ora nouă; trecuse o jumătate de ceas de când Dianne îl lăsase pe Mark să arunce o privire în rezerva lui Ricky. Mezinul părea atât de mic și de fragil cum stătea așa înfășurat în cearșafurile cele albe și cu toate tuburile acelea prin care era hrănit. Dianne îi spusese lui Mark că Ricky se va face bine, dar ochii ei arătaseră cât era de îngrijorată. Doctorul Greenway urma să se întoarcă imediat și voia să stea de vorbă cu Mark.

— A spus ceva pînă acum? întrebă Mark în timp ce studia aparatele din încăpere.

— Nici măcar un singur cuvînt, răspunse mama, luîndu-l de mîna pe băiat și mergînd cu el în colțul rezervat vizitatorilor. Pe drum, Mark fu de cîteva ori pe punctul de a spune tot ce avea pe suflet, ba la un

moment dat, cînd trecură pe lîngă o rezervă goală, vru chiar să intre acolo împreună cu Dianne ca să i se poată destăinui în liniște. Dar în cele din urmă renunță. Mai tîrziu, își zicea el fără încetare, am să-i spun mai tîrziu.

Hardy renunțase să mai pună întrebări. Serviciul lui se terminase la ora zece și era clar că se săturase și de Mark și de Ricky și de spital; tot ce-și dorea era să se reîntoarcă la patrularea străzilor.

O infirmieră frumușică într-o fustă mini apăru din direcția ascensoarelor și-i făcu semn lui Mark s-o urmeze. Băiatul se ridică de pe scaun, și ea îl prinse de mîină. Degetele ei aveau unghii lungi și roșii, pielea ei bronzată era fină și netedă, pe chipul înconjurat de o cunună de păr blond strălucea un zîmbet perfect. Fata era tînără și frumoasă, o chema Karen și îl ținea poate puțin prea strîns de mîină pe Mark. Inima băiatului avu o zbatere neașteptată.

— Doctorul Greenway vrea să stea de vorbă cu tine, zise aplecîndu-se ușor, și parfumul ei îl învăluiră; era cea mai minunată mireasmă pe care o simțise el vreodată.

Cînd ajunseră în dreptul rezervei cu numărul 943, Karen îi eliberă mîina și bătu ușor în ușa. Mark intră singur în încăpere.

De data asta, doctorul Greenway purta o cămașă și o cravată peste care își pusese clasică jachetă albă de medic. Ecusonul prins de buzunarul de la piept le spunea celor cu care se întîlnea cu cine au de-a face. Era un tip uscățiv, cu fața împodobită de o barbă neagră și de o pereche de ochelari rotunzi de vedere. Și părea prea tînăr pentru meseria asta.

— Intră, Mark, și așază-te aici, zise el, făcînd semn

spre un scaun de plastic aflat lângă patul pliant de lângă fereastră. Pe pat, ședea Dianne, cu picioarele îndoite sub ea. Pantofii erau în fața ei, pe jos. Tînăra femeie purta bluejeans și un pulover gros de lînă și rămăsese cu ochii ațintiți asupra lui Ricky. Rezerva era luminată doar de veioza de pe masa de lângă ușa sălii de baie. Jaluzelele acopereau perfect fereastra. Mark se așeză pe scaun, iar doctorul Greenway veni lângă el, așezîndu-se pe marginea patului pliant. Era atît de încruntat, arunca priviri atît de sumbre în jurul lui, încît Mark crezu o clipă că erau cu toții pe moarte.

— Trebuie neapărat să stăm de vorbă despre ceea ce vi s-a întîmplat, zise doctorul pe un ton imperativ, fără să mai coboare vocea. Era evident că Ricky se afla acum într-o cu totul altă lume și că celor din jur nu le mai era teamă că s-ar fi putut să-l trezească. În spatele lui Greenway, Dianne stătea liniștită, privind țintă la patul cel alb. Doamne, dacă ar fi putut să rămînă singur cu ea, să-și poată deschide sufletul și să pună ordine în nebunia asta! Dar mama stătea acolo, ascunsă în întuneric, ignorînd tot ce nu avea o legătură imediată cu mezinul ei.

— A spus ceva pîn-acum? întrebă Mark.

Cele trei ore petrecute în tovărășia lui Hardy fuseseră atît de burdușite cu întrebări, încît îi venea greu să iasă din rutină.

— Nu, nici un cuvînt.

— Cît de bolnav este de fapt?

— Foarte bolnav, răspunse Greenway, privindu-l intens cu ochii lui mici, de un negru strălucitor. Spune-mi, ce a văzut fratele tău în după-amiaza asta?

— Vă rog, ce vorbim noi acum rămîne secret?

— Da. Tot ceea ce-mi vei spune va fi absolut confidențial.

— Și dacă sticleții or să vrea să știe ce v-am povestit?

— Nu pot să le spun nimic. Îți promit. Conversația noastră este absolut secretă și confidențială, și tot ce vorbim rămîne între tine, mine și mama ta. Noi toți încercăm să-l ajutăm pe Ricky, dar pentru asta trebuie să știi ce s-a-ntîmplat.

Ei, da, poate că n-ar strica o doză bună de adevăr; medicamentul ăsta i-ar ajuta pe toți, dar mai ales pe Ricky. Mark își întoarse privirea spre căpșorul blond cu cîrlionții împrăștiați pe pernă. Of, Doamne, de ce nu o luaseră ei la fugă cînd văzuseră că apare mașina aia neagră? Sentimentul de vinovăție îl izbi în plin și îl umplu de groază. Toate astea erau numai din vina lui. Trebuia să-și dea seama că nu este bine să aibă de-a face cu un nebun.

Buzele începură să-i tremure și ochii i se umplură de lacrimi. Deodată i se făcu frig. Gata, era timpul să spună tot ce știa; ajunsese la fundul sacului cu minciuni, iar Ricky avea nevoie de ajutor. Greenway îi urmărea atent fiecare mișcare.

În clipa următoare, Hardy răsări brusc în cadrul ușii și privirile lor se încrucișară, apoi polițistul dispăru, iar Mark știa că rămăsese pe undeva, pe-aproape. Doctorul nu observase nimic.

Mark își începu povestirea cu episodul țigărilor și la auzul cuvintelor lui, Dianne îi aruncă o privire severă, clătină din cap, dar nu scoase o vorbă; dacă era cumva

furioasă, atunci își ascundea foarte bine supărarea. În timpul acesta băiatul povestea aproape în șoaptă despre copacul de a cărui creangă atârna bucata de frînghie, despre poiana ascunsă în pădure și în sfîrșit despre mașină. Privirea îi alerga de la doctor la ușa întredeschisă și înapoi. Sări peste o bună parte din povestire, dar îi spuse lui Greenway, cu o voce pierită, că la un moment dat se tîrîse pînă la mașină și scosese furtunul din țeava de eșapament; și-atunci Ricky țipase și se scăpase pe el. De fapt, Ricky îl implorase să nu se apropie de limuzină. Mark își dădu seama că lui Greenway îi plăcuse mult cea de-a doua parte a povestirii. Fața Diannei era însă lipsită de orice expresie.

Hardy trecu din nou prin dreptul ușii, dar Mark se prefăcu a nu-l observa. Se opri doar cîteva secunde din povestit, apoi descrie în amănunt cum tipul acela coborîse ca o furtună din mașină, cum observase furtunul atîrnînd inofensiv în iarbă, cum se cățărăse apoi pe portbagaj și cum se împușcase în cele din urmă cu pistolul găsit de poliție.

— Ce distanță era între Ricky și mașină? întrebă Greenway.

Mark privi în jur.

— Vedeți ușa aia de pe culoar? Cam de-aici pîn-acolo.

— Cam doișpe metri, observă doctorul, mîngîindu-și barba. După cum se vede, nu este o distanță prea mare.

— Era chiar foarte aproape.

— Și-acum te rog să-mi spui foarte exact ce anume

a făcut Ricky în momentul împușcării?

Acum asculta și Dianne. Se vede că abia atunci își dăduse seama că cele povestite de data asta difereau sensibil de prima versiune, drept pentru care aținea asupra fiului ei cel mare o privire încruntată și severă.

— Iartă-mă, mami. Eram prea speriat ca să mă mai gândesc. Te rog, nu fi supărată pe mine.

— Deci voi l-ați văzut efectiv pe omul ăla împușcându-se? întrebă ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Da.

— Atunci nu mai este de mirare, adăugă ea, întorcându-și ochii spre căpșorul cel blond din patul de alături.

— Și ce-a făcut Ricky atunci când a venit împușcătura?

— Păi, nu știu, că eu nu mă uitam la el; eu mă uitam la bărbatul cu pistolul.

— Bietul pușor, murmură Dianne, dar Greenway îi făcu semn să tacă.

— Ricky era lângă tine?

După ce aruncă iar o privire spre ușă, Mark începu să povestească abia auzit cum înțepenise Ricky, cum se pornise apoi să alerge în felul ăla ciudat, cu brațele atârând drept în jos, și cum gema întruna. Mark povesti tot ce se întâmplase din momentul împușcării pînă la apariția ambulanței; închisese ochii și povestise fiecare pas, fiecare mișcare, eliberându-și sufletul de povară. Și era minunat să spui adevărul cu atîta sinceritate!

— De ce nu mi-ai spus că l-ați văzut pe omul ăla

cînd s-a omorît? întrebă Dianne.

Întrebarea ei îl irită pe Greenway care interveni:

— Vă rog, doamnă Sway, puteți să discutați despre toate astea mai târziu, zise el fără să-l slăbească din ochi pe Mark. Acum vreau să știu care a fost ultimul cuvînt spus de Ricky.

Mark se gîndi o clipă, urmărind în același timp ușa: pe hol nu era nimeni.

— Pe cuvîntul meu că nu-mi aduc aminte.

Sergentul Hardy, locotenentul lui și agentul special FBI Jason McThune stăteau de vorbă lîngă automatele de băuturi. Un alt agent FBI hălăduia în apropierea ascensorului, sub privirile încruntate ale paznicului spitalului.

Locotenentul îl informase rapid pe Hardy că afacerea fusese preluată de FBI, că mașina mortului împreună cu alte probe fuseseră cedate federalilor de către poliția din Memphis, că experții găsiseră în mașină foarte multe amprente prea mici ca să aparțină unui adult și că voiau să știe dacă Mark spusese ceva în plus sau dacă revenise asupra povestirii.

— Nu, n-a făcut nimic din toate astea, dar eu nu prea sînt convins că spune adevărul, își dădu Hardy cu părerea.

— A pus mîna pe ceva ce poate fi dus la laborator? interveni iute McThune, ignorînd complet teoriile și convingerile polițistului.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Noi bănuim că puștiul a fost *în* mașină la un

moment dat, înainte de moartea lui Clifford, și avem nevoie de amprentele lui, ca să le comparăm cu cele găsite în mașină.

— Da' ce vă face să credeți că băiatul a fost în mașină? insistă Hardy, cuprins de presimțiri.

— Lasă, am să-ți explic mai târziu, puse punct locotenentul.

Hardy renunță să mai pună și alte întrebări și privi în jur.

— Uite, cutia aia de Sprite. Puștiul a băut din ea când am stat aici amîndoi.

Atunci McThune scrută coridorul și după ce se asigură că nu este nici un străin prin preajmă, înfășură cu băgare de seamă batista în jurul cutiei pe care o vîrî în buzunarul pardesiului.

— Am să duc cutia asta la laboratorul nostru, explică McThune. Vreau să mai știu dacă puștiul, Mark, rămîne aici peste noapte.

— Da, cred că da, răspunse Hardy. Am văzut că au dus un pat pliant în rezerva celui mic, așa că mai mult ca sigur că vor dormi aici. Da' n-am putea să știm și noi de ce se interesează FBI-ul de Clifford ăsta?

— Las' c-am să-ți explic eu totul mai târziu, veni răspunsul locotenentului. Deocamdată, mai stai pe-aici vreo oră și pe urmă ești liber.

— Păi, ar fi trebuit să fiu liber peste zece minute.

— Nu-i nimic, ai să vezi că orele suplimentare or să-ți prindă bine.

Așezat pe scaunul de plastic de lîngă pat, doctorul

Greenway își studie însemnările.

— Eu am să plec peste câteva minute, dar am să măntorc mîine dimineață devreme. După cum vedeți, starea copilului este stabilizată și nu cred că se va modifica în timpul nopții. Oricum, însă, infirmierele vor veni în control pe tot parcursul nopții și puteți să le chemați dacă Ricky se trezește, zise doctorul. Este un caz grav de tulburări acute provocate de un stres posttraumatic, adăugă el privind-o pe Dianne, după ce își mai consultase o dată mîzgăliturile acelea ilizibile.

— Asta ce-nseamnă? întrebă Mark, în timp ce Dianne închise ochii și începu să-și maseze ușor tîmplele.

— Asta înseamnă că, uneori, o persoană este martora unei întîmplări îngrozitoare căreia nu-i poate face față. Ricky s-a speriat destul de rău cînd te-ai dus să scoți furtunul de pe țeava de eșapament, iar atunci cînd l-a văzut pe omul acela trăgîndu-și un glonț în cap s-a trezit confruntat cu o experiență înfricoșătoare, pe care n-a putut s-o domine. În clipa aceea, în Ricky un resort s-a defectat, mintea și trupul lui au intrat în stare de șoc. N-a mai fost în stare decît să fugă acasă, ceea ce oricum este un lucru remarcabil pentru că, în mod normal, o persoană astfel traumatizată paralizează pe loc. În momentul de față nu putem face prea mult pentru el; sper să-și recapete cunoștința mîine sau cel mai tîrziu poimîine, ca să putem sta de vorbă.

Vindecarea s-ar putea să mai întîrzie; va mai avea coșmaruri noaptea, îi vor mai reveni amintirile, dar va nega totul și se va autoînvinovăți pentru revenirile astea. Se va simți izolat, trădat, pierdut, poate chiar și

deprimat. Pur și simplu nu știm cum vor evolua lucrurile.

— Și ce tratament aveți de gând să-i faceți? întrebă Dianne.

— Mai întâi, trebuie să-i creăm sentimentul că se află în siguranță. De-asta va trebui să stați tot timpul aici, lângă el. Parcă ziceați că tatăl nu vă este de nici un folos.

— Să-l țineți cât mai departe de Ricky, zise Mark pe un ton sever, iar Dianne dădu aprobator din cap.

— Ne-am înțeles. Bunici sau alte rude apropiate nu există, nu-i așa?

— Exact.

— Foarte bine. Atunci, ascultați: este neapărată nevoie ca să stați amândoi cât mai mult timp în camera asta în următoarele câteva zile. Ricky trebuie să se simtă în perfectă siguranță și va avea nevoie de sprijinul vostru fizic și emoțional. Eu am să stau de vorbă cu el de câteva ori pe zi. Este foarte important ca Mark și Ricky să vorbească despre sinuciderea omului ăla. Trebuie neapărat să-și împărtășească și să-și compare reacțiile.

— Și când credeți că vom putea să plecăm acasă? întrebă Dianne.

— Nu pot să vă dau o dată precisă, dar sper să fie cât mai curînd, deoarece băiatul are nevoie de siguranța și de decorul familiar de acasă. Să zicem o săptămîină. Sau poate două, depinde de cât de repede răspunde la tratament.

Dianne se ghemui și mai tare pe patul pliant.

— Da, da', ăă, știți, eu trebuie să merg și la serviciu

și nu știu cum să mă descurc.

— Vom lua legătura cu patronul dumitale mâine dimineață.

— Da, numai că patronul meu are numai o făbriță, nu o corporație din aia plină de beneficii și de înțelegere. Când or s-audă, n-or să-mi trimită flori, ba mi-e teamă că nici măcar n-or să-nțeleagă.

— Am să mă străduiesc să-i fac să-nțeleagă.

— Și cu mine cum rămîne? Eu ce fac cu școala? întrebă Mark.

— Mama ta mi-a spus cum îl cheamă pe director, așa că am să-i telefonez mâine dimineață ca să-i spun ce s-a-ntîmplat.

O infirmieră, urîtică de astă dată, ciocăni la ușă și intră fără să mai aștepte vreo invitație; aduse două calmante și un pahar cu apă pentru Dianne care își masa din nou tîmplele.

— Te rog să iei calmantul ăsta, îi zise Greenway lui Dianne. Ar trebui să te ajute să te odihnești. Dacă însă constați că nu are efect, cheamă camera infirmierelor și vei primi ceva mai puternic.

Infirmiera cea urîtă ieși din încăpere, iar doctorul se ridică și puse mîna pe fruntea lui Ricky.

— Oameni buni, ne vedem mâine dimineață. Pîn-atunci, încercați să dormiți puțin, zise el, zîmbind pentru prima oară de cînd se cunoscuseră, apoi părăsi rezerva, închizînd ușa în urma lui.

Membrii micuței familii Sway, atîți cît mai rămăseseră, erau în sfîrșit singuri. Mark se strînse lîngă Dianne, sprijini-nindu-se cu toată greutatea de ea. Amîndoi priveau, triști, căpșorul cu bucle blonde

răsfirate pe pernă.

— Totul are să fie bine, Mark, ai să vezi. Am trecut noi și prin altele, mai grele, zise Dianne, strângându-și fiul în brațe.

— Iartă-mă, mami ,îi spuse Mark cu ochii plini de lacrimi, îmi pare atît de rău de toate astea.

Brațele ei își întetiră strînsoarea și rămaseră așa, îmbrățișați, o bună bucată de timp; Mark suspina încetișor, cu fața îngropată în bluza mamei.

Apoi mamă și fiu se ghemuiră pe salteaua ieftină de burete, la doi pași de patul în care zăcea Ricky. Fereastra era deasupra lor, lumina din încăpere era cît se poate de slabă.

Mark încetă să mai plîngă; oricum era ceva ce nu-i ieșea niciodată ca lumea.

Dianne era epuizată și calmantul își făcu încet-încet efectul. Nouă ore de împachetat lămpi de plastic în cutii de carton, plus cinci ore de tensiune nervoasă maximă, plus calmantul o aduseseră în pragul unui somn adînc.

— Mami, au să te concedieze? întrebă Mark care era la fel de îngrijorat ca și Dianne în privința finanțelor familiei.

— Nu, nu cred. Da` oricum, o să ne batem capul cu chestia asta mîine.

— Mami, trebuie să stăm de vorbă.

— Bineînțeles că trebuie, dar, te rog, hai s-o facem mîine.

— Da' de ce nu acum?

Brațele ei slăbiseră strînsoarea, răsuflarea devenise mai profundă, ochii îi erau deja închiși.

— Pentru că sînt foarte obosită și mi-e tare somn, Mark. Îți promit că mâine dimineață o să stăm de vorbă. Trebuie să-mi răspunzi la cîteva întrebări, nu? Acum însă, du-te să te speli pe dinți și pe urmă hai să dormim puțin.

Deodată, Mark se simți și el foarte obosit. Prin salteaua ieftină se simțea, neplăcut, cadrul de metal al patului; se retrase mai aproape de perete și se înveli cu cearșaful. Dianne îi mîngîia brațul, în timp ce el rămase cu ochii pironiți în tavan, hotărînd că-i era imposibil să doarmă într-un asemenea hal timp de-o săptămînă.

Între timp Dianne adormise, dar Mark nu-și putea lua gîndul de la cele întîmplate. Se gîndea la Romey. Unde era acum? Unde erau trupul acela micuț și rotofei și capul rotund și chel? Își aminti de broboanele de sudoare picurînd din sprîncene și udîndu-i gulerul cămășii. Pîna și urechile îi erau ude. Cine va lua mașina? Cine are s-o curețe și să spele tot sîngele ăla? Cine va lua pistolul? Mark își dădu brusc seama că din urechi îi dispăruse țiuitul de la împușcătură. Hardy o mai fi oare în sala de așteptare? Încerca și el să adoarmă? Curcanii au să se întoarcă mâine ca să-i pună alte întrebări? Și ce-o să facă el dacă or să-l întrebe de furtunul de pe țeava de eșapament? Ce-o să facă dacă or să-i pună o mie de alte întrebări?

Somnul se dusesse de tot, iar privirea îi rămăsese agățată de tavanul încăperii. Luminile de afară se prelingeau printre jaluzele. Lîngă el, Dianne dormea dusă sub efectul calmantului. Ricky nu se mișcase. Gîndul lui Mark fugi la Hardy și la colegii acestuia. Oare îl urmăreau? Oare era pus sub supraveghere, așa

ca-n filmele de la televizor? Firește că nu.

După vreo douăzeci de minute de contemplare, simți că plesnește de plictiseală și-și zise că venise vremea să plece în explorare. Odată, într-o noapte, când era în clasa întâi, taică-său venise acasă beat și începuse scandalul cu Dianne. În clipa în care rulota începuse să se clatine primejdios din cauza lor, Mark deschisese fereastra din camera lui și sărise afară. Apoi se plimbase îndelung prin cartier și, în cele din urmă, prin pădurea din apropiere. Noaptea era caldă și grea, cerul era bătut în mii de stele. Când ajunsese pe colina de lângă parcul de rulote, Mark se oprise o vreme și se rugase ca Dumnezeu s-o apere pe mama și să-i dea și lui o familie în care să poți merge la culcare fără teama de a te trezi în mijlocul unui scandal. Of, Doamne, oare de ce n-or putea să fie și ei niște ființe normale? Când se întorsese acasă, totul se terminase și era liniște. El însă își făcu un obicei din excursiile acestea nocturne care îi aduceau atîta liniște în suflet.

Mark era un gînditor mereu preocupat, și ori de cîte ori îl ocolea somnul, pornea în lungi plimbări neștiute de nimeni. Purta haine închise și avea mișcările agile ale unui hoț printre umbrele din Tucker Wheel Estates. În felul acesta, fusese martor la nenumărate furturi și acte de vandalism despre care nu suflase o vorbă; văzuse iubiți furișîndu-se pe ferestre. Îi plăcea tare mult ca în nopțile senine să stea undeva pe colină și să fumeze în liniște o țigară. Teamă de a fi prins de maică-sa dispăruse cu ani în urmă; femeia muncea din greu și dormea dusă.

Lui Mark nu-i era frică de locurile ciudate, așa că o

înveli grijuliu pe mama cu cearșaful, făcu același lucru cu Ricky și închise ușor ușa în urma lui. Culoarul era pustiu și întunecat. Karen cea frumoasă avea ceva de lucru la biroul infirmierelor, dar când îl văzu pe băiat se opri din scris și îi zîmbi. Voia să ia niște suc de portocale de la bufet, zise el, și, da, știa cum să ajungă acolo; într-un minut va fi înapoi. Karen îi zîmbi din nou și Mark se îndrăgosti definitiv.

Hardy plecase, sala de așteptare era pustie, dar televizorul era deschis. Mark nu se opri și coborî cu ascensorul la parter.

Bufetul era pustiu. Băiatul își cumpără un pahar de suc și se așează la singura masă ocupată; vecinul lui era un bărbat într-un scaun cu rotile. Avea picioarele în ghips, unul din brațe îi era prins într-o eșarfă, un bandaj gros îi înfășură creștetul capului; una peste alta, se vedea că nu se simte deloc în largul lui. Apoi, când se aplecă spre paiul din paharul de suc, îl observă la rîndul lui pe Mark.

— Ce-ați pățit? întrebă Mark, zîbind. Putea să stea de vorbă cu oricine și, pe deasupra, îi părea rău pentru tip. Omul însă nu-i răspunse, îl privi doar o secundă, apoi își feri privirea. Încercă să-și modifice poziția picioarelor, dar durerea îl împiedică. Mark încerca să nu-l privească prea insistent.

Deodată, de nicăieri, răsări un bărbat în cămașă albă și cu cravată, care-și puse tava cu mîncare și cafea pe masa lor și se așează lîngă omul din scaunul cu rotile. Nu dădea semne că l-ar fi observat pe Mark.

— Urîță afacere, zise el cu un zîmbet larg pe față.

Ce s-a-ntîmplat?

— Accident de mașină, veni răspunsul oarecum speriat. M-a lovit un nebun cu un camion care n-a oprit la stop.

Zîmbetul străluci și mai tare, cafeaua și mîncarea fură uitate pe colțul mesei.

— Cînd s-a întîmplat asta?

— Acum trei zile.

— Și zici că a fost un camion? întrebă bărbatul cu cravată, vizibil interesat.

— Da, răspunse rănitul, cu prudență în glas.

— Numele meu este Gill Teal, continuă celălalt, întinzînd o carte de vizită. Sînt avocat specializat în accidente de mașină, mai ales în cele în care sînt implicate camioane de mare tonaj.

Gill Teal vorbea foarte repede, de parcă prinsese în undiță un pește foarte mare și-i era teamă că s-ar fi putut să-l scape.

— Asta-i specialitatea mea. Cazurile cu camioane de mare tonaj. Trailere, basculante, cisterne, orice, iar pe mine mă cheamă Gill Teal, repetă el, întinzînd mîna peste masă.

Din fericire, rănitul avea brațul drept valid, așa că reuși să strîngă ușor mîna intrusului acela atît de gălăgios.

— Joe Farris.

Gill scutură cu furie brațul întins, atacînd apoi imediat.

— Ei, ia zi-mi, care-i problema — două picioare rupte, cîteva vînațai, cîteva copci?

— Și o claviculă ruptă.

— A, păi asta-i grozav. Să vedem atunci ce putem face pentru o incapacitate permanentă de muncă. Ce meserie ai? întrebă Gill, mîngîindu-și gînditor bărbia.

Cartea de vizită zăcea pe masă; cei doi bărbați n-aveau ochi pentru Mark.

— Macaragiu.

— Ești în sindicat?

— Da.

— Ptii. Și camionul ăla pur și simplu n-a oprit la stop. Păi atunci e clar cine-i vinovatu', nu?

Dar Joe se încruntă și pînă și Mark observă că omul se plictisise de Gill și de vorbăria lui. Nu, nu era clar cine era vinovatul.

Cuprins de frenezie, Gill notă ceva pe un șervețel, apoi zîmbi larg, și-l anunță pe Joe:

— Pot să-ți obțin șase sute de mii de dolari pe puțin. Mie-mi dai doar o treime, iar dumneata te alegi cu patru sute de mii. Cel puțin. Patru sute de bătrîne, fără impozit, se-nțelege. Deci mîine introducem acțiunea în justiție.

Joe arăta de parcă mai auzise toată povestea asta și altădată. Gill însă rămăsese cu gura căscată, foarte mîndru și plin de încredere în el însuși.

— Am mai vorbit cu niște avocați, spuse Joe.

— Da, da' eu pot să-ți obțin cele mai mari despăgubiri. Doar în felul ăsta îmi cîștig și eu existența. Și apoi, am mai avut de-a face cu firma asta căreia îi aparține camionul care te-a lovit. Le cunosc avocații și reprezentanții locali și te rog să mă crezi că sînt îngroziți cînd aud numele meu; pentru că eu nu mă las pînă nu văd sîngele țîșnind. Cînd e vorba de război,

Joe, să știi că sînt cel mai bun din oraș. Eu știu care sînt regulile jocurilor lor murdare. Uite, tocmai acum am cîștigat o juma' de milion cu un caz din ăsta. Crede-mă că tipii i-au dat banii clientului meu imediat ce-au auzit că m-a angajat pe mine. Să știi că nu sînt palavre, Joe, pur și simplu sînt cel mai bun din oraș în cazuri din astea.

— Hm, azi-dimineață m-a sunat un avocat care mi-a zis că ar putea să-mi obțină un milion.

— A, minte. Cum îl cheamă? McFay? Ragland? Snodgrass? Îi știu pe toți, că tot timpu' le trag șuturi în cur, Joe, și pe urmă eu ți-am spus că șase sute de mii e minimum. Așa că s-ar putea să fie și mai mult. Ce dracu', Joe, dacă ajungem la proces, n-ai de unde să știi cît ne va acorda juriul. Joe, eu sînt în fiecare zi la tribunal și trag șuturi în cur la tot Memphis-ul. Și eu îți spun că șase sute de mii e minimum. Ia spune, ai angajat deja pe cineva? Ai semnat vreun contract?

— Nu, nu încă.

— Splendid. Uite, Joe, ai nevastă și copii, nu?

— Fostă nevastă și trei copii.

— A, deci ai de întreținut trei copii. Atunci fii atent la mine, omule. Cît e pensia alimentară?

— Cinci sute pe lună.

— Cam puțin. Da' ai recipisele. Atunci uite cum o să facem, îți dau eu o mie pe lună pînă cînd obținem hotărîrea. Dacă o să dureze trei luni, ai să-mi dai înapoi trei mii. Dacă durează doi ani, ceea ce este imposibil, da' dacă durează atît, ai să-mi dai înapoi douăzeci și patru de mii. Înțelegi ce vreau să spun, Joe? Îți pun banii acum pe masă... peșin!

Joe studia cu atenție obiectele de pe masă.

— Avocatul ăla a venit ieri la mine în cameră și mi-a zis că-mi dă două mii acum și p-ormă câte două mii pe lună.

— Spune-mi repede cine era: Scottie Moss? Rob LaMoke? Îi știu eu pe tipii ăștia, Joe, și-ți spun că nu sînt decît gunoi. Nici măcar nu găsesc singuri drumul pînă la tribunal. Nu poți să ai încredere în ei deoarece sînt incompetenți. Uite, îți fac și eu aceeași ofertă — două mii acum și două mii pe lună.

— Tipu' ălălalt, care are nu știu ce firmă, a pus la bătaie zece mii și o linie de credit pentru orice am nevoie.

Asta îi luă piuitul lui Gill, căruia îi trebuia vreo zece secunde ca să-și regăsească glasul.

— Joe, fii atent la mine. Asta nu este o problemă de câți bani poți să primești în avans, okay? Problema este câți bani pot eu să-ți obțin de la firma cu accidentul. Ei bine, află că nimeni, repet, nimeni nu va obține mai mult ca mine. Nimeni. Uite, eu îți dau acum cinci mii, și pe urmă faci tu singur socoteala de cît ai nevoie ca să-ți plătești datoriile. Corect?

— Am să mă mai gîndesc.

— Și cu timpul este o problemă, Joe. Trebuie să ne mișcăm rapid. Probele dispar, amintirile se șterg.

Corporațiile mari se mișcă-ncet.

— Am zis c-am să mă mai gîndesc.

— Să te sun mîine?

— Nu. .

— De ce?

— Ei, fir-ar al dracului, pentru că nu mai pot nici să

ațipesc de cîte telefoane primesc de la avocați. Și mîncarea îmi stă în gît. Sînt mai mulți avocați decît doctori în afurisitul ăsta de spital.

Dar Gill era de piatră.

— Fii atent, Joe, că pe-aici bîntuie multe păsări de pradă, avocați cu adevărat sub orice critică; ăștia sînt în stare să-ți facă praf cazul dacă-l dai pe mîna lor. E trist, dar adevărat. E o meserie cam aglomerată, așa că avocații fac tot ce pot ca să aibă de lucru. Da' fii atent să nu faci vreo greșeală, Joe. Îți dau voie să mă verifici. Caută numele de Gill Teal în cartea de telefon și ai să vezi cu cine ai de-a face. Să știi că am acolo și o reclamă, întinsă pe o pagină întregă.

— Am să mă mai gîndesc.

În cele din urmă, Gill îl pricopsi pe Joe cu încă o carte de vizită, apoi se ridică, spuse la revedere și plecă fără să se fi atins de mîncarea și cafeaua de pe tavă.

Joe suferea vizibil; mîna dreaptă prinse roata fotoliului care începu să se îndepărteze ușor de masă. Mark ar fi vrut să-l ajute, dar se răzgîndi. Cele două cărți de vizită rămăseseră pe masă. Băiatul își termină sucii din pahar, aruncă o privire rapidă în jur și culese unul din cele două cartonașe albe.

Mark îi spuse lui Karen, iubita lui, că nu putea să doarmă și că, dacă îl caută cineva, îl găsește la televizor. Se așeză apoi pe canapea și începu să răsfoiască cartea de telefon în timp ce cu ochiul celălalt urmărea serialul de la televizor, își luase și o cutie de Sprite, din banii pe care Hardy, Dumnezeu să-l aibă-n

pază, îi dăduse după cină.

Karen veni cu o pătură și-i înveli picioarele. Mîinile ei lungi și fine îl bătură ușor pe braț. Apoi fata se îndepărtă, legănîndu-se ușor. Mark îi urmărise fiecare mișcare.

Într-adevăr, domnul Gill Teal avea o reclamă de o pagină în secțiunea rezervată avocaților. Era o fotografie bine lucrată, cu el stînd degajat în fața tribunalului, cu sacoul aruncat pe un umăr și cu mînele de la cămașă suflecate. Dedesubt scria: EU LUPT PENTRU DREPTURILE VOASTRE! În partea de sus a paginii, întrebarea AȚI FOST ACCIDENTAȚI? era scrisă cu litere de un roșu strălucitor, care sărea imediat în ochi. Pe rîndul imediat următor, răspunsul apărea tipărit într-un verde puternic, fără egal: DACĂ DA, CHEMAȚI-L PE GILL TEAL — EL ESTE CEL DE CARE AVEȚI NEVOIE. Mai departe, Gill trecuse cu albastru tot felul de cazuri de care se ocupase de-a lungul carierei, și erau cu sutele: accidente cu mașini de tuns iarba, electrocutări, copii cu malformații, accidente de circulație, explozii de boilere. Optsprezece ani de experiență în toate tribunalele. Într-un colț al reclamei, o mică hartă indica adresa biroului lui Gill, birou care se afla exact peste drum de tribunal.

Deodată, Mark auzi o voce cunoscută și-l descoperi cu surprindere pe Gill Teal în persoană care, de pe ecranul televizorului, le vorbea telespectatorilor despre cunoscuți și prieteni răniți în accidente și despre companii de asigurare necinstite. Gill era filmat la camera de gardă a unui spital, lumini roșii străluceau

intermitent în fundal, brancardierii alergau încoace și-ncolo, dar Gill ținea situația sub control și era gata să vă preia cazul fără nici un fel de onorariu pînă la pronunțare.

Ce mică este lumea! În decurs de două ore, Mark văzuse personajul acela în carne și oase, îi șterpelise o carte de vizită, îi privise chipul în reclama aceea multicoloră, iar acum tipul îi mai și vorbea de pe micul ecran.

Mark închise cartea de telefon și o așeză pe măsuta de cafea. Apoi se înveli bine cu pătura și se hotărî să tragă un pui de somn.

S-ar putea ca mîine să-i dea un telefon acestui domn Gill Teal.

7

Lui Foltrigg îi plăcea foarte mult să fie însoțit. Savura mai ales momentele acelea neprețuite în care camerele de luat vederi îl așteptau, iar el își făcea apariția pășind maiestuos de-a lungul culoarului sau pe treptele tribunalului, cu Wally Boxx deschizîndu-i drumul asemenea unui tanc și flancat de Thomas Fink sau de un alt asistent care respingea întrebările stupide. Petrecuse multe clipe de liniște, privind videocasete în care se vedea pe sine intrînd și ieșind din clădirile tribunalelor, înconjurat mereu de o mică suită. De obicei, sincronizarea era perfectă. Ba își perfecționase pînă și mersul; își ridica mîinile, răbdător, ca și cînd ar fi fost încîntat să răspundă la întrebări, dar, fiind o

persoană de o asemenea importanță, pur și simplu nu avea timp să facă acest lucru. Nu trecea apoi mult timp și Wally chema ziaristii la o conferință de presă bine pusă la punct, unde Roy însuși, făcînd o breșă într-un program de lucru îngrozitor de încărcat, avea să stea cîteva clipe în lumina reflectoarelor. O mică bibliotecă din apartamentul procurorului general al Statelor Unite fusese transformată în sală de conferințe, dotată cu instalații de lumini și de sonorizare. Într-un dulăpior încuiat, Roy își păstra trusa de machiaj.

În clipa în care intră în clădirea FBI-ului de pe Main Street din Memphis, la cîteva minute după ce bătuse de miezul nopții, Roy Foltrigg avea o escortă impresionantă formată din Wally, Fink, Trumann și Scherff, dar nici un ziarist nu era acolo să-l întîmpine. De fapt, abia în birourile FBI dădu peste niște persoane care veniseră acolo special pentru el: Jason McThune împreună cu alți doi agenți istoviți sorbeau din ceștile cu cafea rece și trezită. Dacă și asta era o intrare de efect...!

Prezentările fură făcute în grabă, în timp ce se îndreptau spre biroul supraaglomerat al lui McThune. Foltrigg se așeză pe singurul scaun liber din încăpere. Jason McThune fusese trimis la Memphis cu patru ani în urmă, împotriva dorinței lui, iar în clipa de față număra lunile care-l mai despărțeau de plecarea definitivă din locurile acelea care nu-i stăteau deloc la suflet. Era obosit și enervat din cauza orei tîrzii. Nu-l mai văzuse niciodată înainte pe Foltrigg, dar mergea vorba că este un dobitoc plin de el.

După ce un agent neprezentat și neidentificat închise

ușa, McThune se prăbuși în scaunul de la birou, apoi începu să înșire datele de bază ale problemei: descoperirea mașinii, obiectele găsite în interiorul ei, pistolul, rana, momentul morții și tot așa.

— Puștiul se numește Mark Sway, și le-a spus polițiștilor că împreună cu fratele lui mai mic au descoperit mașina și au anunțat autoritățile. Locuiesc cam la o jumătate de milă distanță de pădure, în cartierul de rulote. În momentul de față, băiatul cel mic este internat în spital cu diagnosticul de șoc traumatic. Mark Sway și mama celor doi copii, Dianne, divorțată, sînt împreună cu cel mic. Tatăl locuiește aici, în oraș și are cazier pentru chestii mărunte. S-ar putea spune că este un infractor blazat. Familie de albi din clasa de jos. Și în orice caz puștiul minte.

— N-am putut să citesc biletul găsit în mașină pentru că faxul era foarte prost, îl întrerupse Foltrigg care murea să spună și el ceva; tonul pe care-l folosisese arăta clar că, după părerea lui, el, Roy Foltrigg, primise un fax de proastă calitate din cauza incapacității profesionale a lui McThune și a FBI-ului din Memphis.

McThune aruncă o privire scurtă spre Larry Trumann și Skipper Scherff, care stăteau sprijiniți de perete, apoi își continuă discursul:

— Ajung imediat și la problema asta. Știm că puștiul minte pentru că el zice că au ajuns la locul faptei după moartea lui Clifford, ceea ce pare dubios. Mai întâi, pentru că mașina este presărată, și pe dinafară și pe dinăuntru, cu amprente de băiatului. Acum vreo două ore am reușit să prelevăm amprente de puștiului și imediat oamenii noștri au început să verifice mașina; n-

au terminat încă, dar oricum este evident că băiatul a fost înăuntru. Pentru ce? Ei bine, deocamdată nu știm nimic. Am mai găsit amprente și pe luminile de poziție, chiar deasupra țevii de eșapament, și trei mucuri proaspete de țigară sub un copac din apropierea mașinii. Erau marca Virginia Slim, din cele de care fumează și Dianne Sway. După părerea noastră, puștii, ca toți copiii de altfel, au luat câteva din țigările mamei și s-au dus să se plimbe. Apoi, brusc, își face apariția mașina lui Clifford; atunci ei se ascund și urmăresc ce se-ntîmplă. Cum pădurea este destul de deasă în locul ăla, nu le este teamă că pot fi văzuți. Poate că au chiar curajul să se furișeze și să tragă furtunul de pe țeava de eșapament; noi nu sîntem siguri de varianta asta, iar copiii nu scot nici o vorbă. Băiatul cel mic nu este în stare să vorbească, iar Mark minte, evident. Oricum, e clar că figura cu furtunul n-a ținut. Încercăm să luăm amprente și de pe el dar e destul de complicat. Mîine dimineată am să vă arăt și fotografiile cu poziția furtunului la sosirea polițiștilor.

McThune părea că-i vorbește carnetului galben pe care-l pescuise din talciocul de hîrtii de pe birou.

— Clifford a tras cel puțin o dată din interiorul mașinii. Glonțul a trecut exact prin centrul ferestrei din dreapta față, geamul a crăpat, dar nu a căzut. Nu știm nici de ce, nici cînd a făcut chestia asta. La autopsia care s-a terminat acum o oră, s-a văzut că tipul era burdușit cu tranchilizante, iar în privința alcoolemiei, ei bine, așa cum zic oamenii de pe-aici, omul nostru era beat ca un sconcs. După părerea mea, nu numai că era suficient de sărit de pe fix ca să se sinucidă, da' pe

deasupra mai era și beat pulbere; așa că lucrurile sînt foarte greu de explicat, pentru că nu avem de-a face cu o minte rațională.

— Da, înțeleg toate astea, interveni Roy, nerăbdător, în timp ce în spatele lui, Wally Boxx adulmea scena asemenea unui terrier bine antrenat.

— Pistolul este unul ieftin, calibru' 38, pe care l-a cumpărat fără forme legale dintr-o casă de amanet din Memphis, continuă McThune, ignorînd complet întreruperea. L-am abordat deja pe proprietar, da' nu vrea să vorbească decît în prezența avocatului, așa că reluăm convorbirea cu el mîine dimineată, sau mai bine zis în dimineata asta. Pe urmă, am mai găsit un bon de la o stație de benzină din Vaiden, Mississippi — e la vreo oră jumate de-aici — și puștoaica de la casă zice că parcă ar fi văzut mașina pe la ora unu după-amiază. Nu am găsit semne că ar fi oprit și altundeva. Secretara lui zice că omul a plecat de la birou pe la nouă dimineata, spunîndu-i că are niște curse de făcut, și n-a mai auzit nimic de el pînă cînd am telefonat noi. Sincer vorbind, tipa nu prea arăta să fie afectată de noutate. Deci, se pare că omul nostru a plecat din New Orleães imediat după nouă, a făcut cinci-șase ore pînă la Memphis cu o singură oprire pentru benzină și cu altă oprire pentru pistol, a intrat cu mașina în pădure și s-a împușcat. Poate că s-o mai fi oprit ca să mănînce, sau ca să cumpere băutură sau „ca să" foarte multe alte lucruri. Sîntem în căutare.

— Dar de ce la Memphis? întrebă Wally Boxx, cu evidenta aprobare a lui Foltrigg.

— Pentru că aici s-a născut, răspunse McThune pe

un ton solemn, ca și când oamenii ar ține să moară acolo unde au văzut lumina zilei. Foltrigg nu sesiză însă umorul acestor cuvinte spuse de un chip absolut imobil. De fapt, McThune auzise că procurorul nu este un tip prea destupat la minte.

— Bineînțeles că familia s-a mutat de-aici când Clifford era încă un copil, adăugă el după o scurtă pauză. A făcut colegiul la Rice și Facultatea de drept la Tulane.

— Am fost colegi de facultate, zise Fink plin de mândrie.

— Grozav. Biletul este scris de mână și poartă data de astăzi, sau mai bine zis de ieri. Ca să-l scrie, a folosit un creion cu vîrf de fetru negru pe care nu l-am găsit însă, nici asupra lui, nici în mașină. Pofțiți, asta-i biletul! Aveți grijă cum umblați cu el!

Wally Boxx luă imediat bucata de hîrtie pe care McThune o așezase pe birou și i-o întinse lui Foltrigg. Cu un gest obosit, McThune se frecă la ochi, după care își reluă „expunerea”.

— Este adresat secretarei și nu conține decît dispoziții referitoare la înmormîntare. Uitați-vă însă la sfîrșit; s-ar părea că a încercat să adauge ceva cu un pix albastru, căruia i s-a terminat pasta.

Foltrigg își vîrî nasul cu totul în hîrtiuța cu pricina.

— Scrie „Mark, Mark, unde sînt...” dar mai departe nu-nțeleg.

— Corect. Scrisul este îngrozitor, pixul a rămas fără pastă, dar expertul nostru spune și el același lucru. „Mark, Mark, unde sînt...” Și tot expertul nostru este de părere că atunci când a încercat să scrie chestia asta,

Clifford era ori beat ori pe moarte. Pixul l-am găsit în mașină, este unu' din alea de le cumperi la kilogram. Am verificat și tipul n-are nici un copil, nepot, frate, unchi sau văr cu numele de Mark. Am început să-i verificăm și prietenii, deși secretara lui ne-a spus că n-are așa ceva, da' în orice caz, pîn-acum, n-am dat de nici un Mark.

— Și-atuncice să însemne oare?

— Ar mai fi ceva. Acum cîteva ore, Mark Sway a fost dus cu mașina la spital de un polițist din Memphis pe nume Hardy. Pe drum, în mașină, pe băiat l-a luat gura pe dinainte și a zis că Romey spusese sau făcuse nu știu ce. Romey, adică diminutivul de la Jerome, conform secretarei domnului Clifford. De fapt, secretara spune că cei mai mulți îi spuneau

Romey în loc de Jerome. Prin urmare, puștiul n-ar fi putut să știe de chestia asta, dacă nu i-ar fi spus Clifford însuși. Foltrigg asculta cu gura căscată.

— Care este părerea dumatăle? îl întrebă el pe McThune.

— Ei bine, după teoria mea, puștiul a fost în mașină mai înainte ca Jerome Clifford să se împuște și a stat de vorbă cu Clifford o vreme. Apoi, la un moment dat, băiatul pleacă, Clifford încearcă să adauge ceva pe bilet și pe urmă se împușcă. Puștiul este speriat, fratele mai mic este în stare de șoc, și cam asta-i tot.

— Bine, da' ce-l face să mintă?

— Mai întâi că este speriat. Al doilea, pentru că este doar un copil. Și-al treilea pentru că, poate, Clifford i-a spus ceva ce el nu trebuie să știe.

Descrierea faptelor fusese perfectă, iar după ultima

frază, plină de un dramatism bine dozat, în încăpere se așternu o tăcere apăsătoare. Foltrigg era absolut interzis, Boxx și Fink rămăseseră literalmente cu gura căscată.

Văzînd că șeful se pierduse cu firea, Wally Boxx făcu o mișcare defensivă și interveni cu o întrebare complet idioată:

— Și ce te face să crezi toate astea?

Răbdarea lui McThune în privința procurorilor și a măruntelor lor rateuri se epuizase cu vreo douăzeci de ani în urmă. De-a lungul timpului învățase cum să le facă jocul și să-i manipuleze. Știa că cel mai bun mijloc de a face față banalităților lor era să le răspundă cît mai clar și cît mai simplu.

— Cum am mai spus, biletul, amprentele și minciunile. Bietul copil nici nu mai știe ce să facă.

Foltrigg puse la loc biletul pe masă și-și dresе glasul:

— Ai vorbit cu puștiul?

— Nu încă. Am fost la spital acum două ore, dar nu l-am văzut. Sergentul Hardy de la poliția din Memphis a vorbit cu el.

— Ai de gînd s-o faci?

— Sigur că da, peste cîteva ore. Trumann și cu mine vom merge la spital pe la ora nouă ca să stăm de vorbă cu băiatul și, poate, și cu mama lui. Aș vrea să vorbesc și cu băiatul cel mic, dar asta va depinde de medici.

— Mi-ar plăcea să fiu și eu de față, zise Foltrigg, și toată lumea simți apropierea punctului critic.

McThune clătină din cap dezaprobator.

— Nu este o idee bună. Ne vom ocupa noi de toate,

răspunse el pe un ton brusc, fără echivoc: aici erau la Memphis, nu la New Orléans, și aici el era șeful.

— Cu medicul băiatului ai vorbit?

— Nu încă. Vom încerca în dimineața asta, dar măndoiesc că ne va spune ceva.

— Crezi că puștii îi vor spune doctorului? întrebă Fink, inocent.

În privirea pe care McThune i-o trimise lui Trumann se putea citi o întrebare foarte puțin elegantă: „Ce fel de cretini mi-ai adus aici?”, dar de pe buzele lui ieșiră cu totul alte cuvinte:

— Nu pot să răspund la această întrebare, domnule. Eu nu știu ce anume știu copiii, nu știu numele doctorului, nu știu dacă a stat de vorbă cu copiii, nu știu nici măcar dacă puștii au să-i spună ceva.

Auzindu-l, Foltrigg îi aruncă o privire încruntată lui Fink, care dădu înapoi, stînjenit. McThune își verifică ceasul și se ridică.

— Domnilor, s-a făcut târziu. Oamenii noștri vor încheia verificarea mașinii cam în jurul prînzului, așa că vă propun să ne întâlnim atunci.

— Trebuie să aflăm tot ce știe Mark Sway, zise Roy fără să se miște de la locul lui. A fost în mașină și a stat de vorbă cu Clifford.

— Știu asta.

— Da, domnule McThune, dar vezi că sînt și cîteva lucruri pe care nu le știi. Clifford știa unde este ascuns cadavrul și despre asta i-a vorbit puștiului.

— Adevărul este că sînt multe lucruri pe care nu le știu, domnule Foltrigg, și asta deoarece cazul ține de New Orléans, iar eu lucrez în Memphis. Înțelegeți? Și

nici nu vreau să știu mai multe despre bietul domn Boyette, nici despre bietul domn Clifford. Pentru că sînt vîrît pînă la gît în cadavrele de aici. Știți, este aproape ora unu noaptea, și eu sînt încă la birou ca să lucrez la un caz care nu este al meu și ca să vă răspund vouă la întrebări. Aflați însă că de mîine de la prînz, prietenul meu Larry Trumann, aici de față, va lua totul în primire pentru că pîn-atunci am să termin tot ce am de făcut.

— Cu condiția, bineînțeles, să nu primești vreun telefon de la Washington.

— Da, sigur, cu condiția să nu primesc vreun telefon de la Washington. Altfel, evident că voi face ceea ce-mi va cere domnul Voyles.

— Să știți că eu mă văd în fiecare săptămînă cu domnul Voyles.

— Felicitările mele.

— În momentul ăsta, cazul Boyette constituie o prioritate, cel puțin așa susține domnul Voyles.

— Am auzit și eu.

— Și prin urmare, sînt convins că domnul Voyles îi va aprecia eforturile.

— Mă-ndoiesc.

— Este absolut necesar să aflăm tot ce știe Mark Sway, continuă Roy, ridicîndu-se încet și fără a-l slăbi din ochi pe agentul federal.

McThune îi susținu privirea fără să clipească, dar nu scoase nici un cuvînt.

În noaptea aceea, Karen veni de cîteva ori să vadă ce face Mark, și pe la opt dimineața îi aduse un pahar cu suc de portocale, trezindu-l cu blîndețe din somn. Era singur în sala de așteptare.

În ciuda numeroaselor probleme cărora trebuia să le facă față, puștiul era pe cale să se îndrăgostească iremediabil de frumoasa soră. Și în timp ce sorbea din paharul cu suc, o privea pierdut în ochii de un căprui strălucitor. Cu mișcări ușoare, Karen netezea pătura întinsă pe picioarele băiatului.

— Cîți ani ai? întrebă el.

— Douăzeci și patru, răspuse ea cu un zîmbet care-i umplea chipul. Sînt cu treisprezece ani mai mare decît tine. Dar de ce mă întrebi?

— Din obișnuință. Ești căsătorită?

— Nu. Cum te-ai simțit aici, pe canapea? întrebă la rîndul ei, în timp ce strîngea pătura.

Mark se ridică și se întinse ca un pisoi, dar fără s-o scape din ochi pe Karen.

— A fost mai bine decît în patul în care a dormit mami. Ai fost de serviciu toată noaptea?

— Da, de la opt la opt. Lucrăm în ture de douăzeci și patru de ore, patru zile pe săptămîină. Și-acum, hai să mergem. Doctorul Greenway vrea să te vadă, încheie ea luîndu-l de mîină, ceea ce-l ajută enorm.

După ce-l conduse în rezerva lui Ricky, Karen plecă, închizînd ușa în urma ei. Dianne stătea lîngă patul copilului, ținînd în mîna tremurîndă o țigară neaprinsă; arăta teribil de obosită. Cînd Mark se apropie de ea, Dianne îi înconjură umerii cu brațul și amîndoi îl

priviră pe doctorul Greenway care-i vorbea lui Ricky, masându-i în același timp fruntea. Copilul avea însă ochii închiși și nu reacționa în nici un fel.

— Nu vă aude, domnule doctor, zise într-un târziu Dianne, căreia îi venea foarte greu să suporte scena. Dar doctorul nu luă în seamă intervenția ei, și tînăra femeie își șterse iute o lacrimă. Mark simți mirosul proaspăt de săpun și observă că părul mamei era ud; și că își schimbase hainele; de machiat însă nu se machiase și chipul ei se schimbase.

— Este un caz extrem de grav, zise Greenway, ridicîndu-se.

— Și-acum ce urmează? întrebă Dianne.

— Și-acum așteptăm. Funcțiile vitale sînt stabile, deci nu există nici un pericol din punct de vedere fizic. Copilul își va reveni cu siguranță și cînd acest lucru se va întîmpla este absolut obligatoriu să fiți aici, în cameră, preciza Greenway, mîngîindu-și barba și privindu-i gînditor pe ceilalți doi. Trebuie neapărat să-și vadă mama în momentul în care va deschide ochii, înțelegeți ce vă spun?

— Nu plec nicăieri, răspunse Dianne.

— Tu, Mark, poți să te mai plimbi din cînd în cînd, dar ar fi mai bine să stai aici cît mai mult posibil.

Mark făcu semn că a înțeles, deși fiecare minut petrecut în încăperea aceea era extrem de dureros.

— Primele momente pot fi cruciale. Ricky va privi în jur plin de spaimă și este absolut necesar ca atunci să-și vadă mama. Luați-l în brațe și liniștiți-l și chemați imediat infirmiera. Eu am să las toate instrucțiunile necesare. De asemenea, îi va fi foarte foame, așa că

vom încerca să-i dăm ceva de mâncare. Infirmiera îi va scoate perfuzia ca să se poată plimba prin cameră. Dar lucrul cel mai important este să-l luați în brațe.

— Și când...?

— Nu știu. Poate că astăzi. Sau mâine. Este imposibil de prevăzut așa ceva.

— Ați mai avut cazuri de felul ăsta?

Greenway îl privi pe Ricky și hotărî că de data aceasta adevărul era cel mai indicat; așa că scutură din cap.

— Nu chiar atît de grave. Ricky este aproape în stare de comă, și ăsta este un lucru oarecum neobișnuit. În mod normal, după o perioadă bună de odihnă, pacientul se trezește și mănîncă, zise el și adăugă, cu un surîs slab pe buze: Ricky se va face bine. Atîta doar că va mai trece ceva timp.

Ca și cînd ar fi auzit ultimele cuvinte ale doctorului, Ricky mormăi ceva și se întinse, dar fără să deschidă ochii. Cei trei îl urmăreau plini de speranță. Deși Mark ar fi preferat ca fratele lui să nu spună nimic despre povestea din pădure înainte de a sta de vorbă cu el, dorea cu disperare ca frățiorul lui să se trezească și să vorbească despre orice altceva; obosise tot privindu-l cum stătea ghemuit acolo pe pernă, sugîndu-și afurisitul ăla de deget.

Greenway scoase din servietă un ziar, „The Memphis Press”, și-l puse pe pat; îi întinse apoi o carte de vizită lui Dianne.

— Biroul meu este în clădirea de alături. Aveți aici numărul de telefon pentru orice eventualitate. Nu uitați ca în momentul în care se trezește să chemați

infirmierele, ele mă vor anunța imediat. Okay?

Dianne luă cartea de vizită și făcu semn din cap că a înțeles. Atunci Greenway desfăcu în fața lor ziarul și le zise:

— Ați văzut chestia asta?

— Nu, răspunse femeia.

În partea de jos a primei pagini era tipărit un titlu despre Romey: UN AVOCAT DIN NEW ORLEANS SE SINUCIDE ÎN ZONA DE NORD A MEMPHISULUI. În dreapta era publicată o fotografie a lui W. Jerome Clifford, iar în stînga apărea un titlu mai mititel: UN STRĂLUCIT AVOCAT PENALIST SUSPECTAT DE LEGĂTURI CU MAFIA. Cuvîntul „Mafia” îl izbi din plin pe Mark, care nu-și mai putea lua ochii de la chipul lui Romey; deodată simți nevoia să vomite.

Greenway se apropie de ei și le spuse cu voce scăzută:

— Se pare că domnul Clifford era un avocat foarte cunoscut în New Orléans și era implicat în cazul senatorului Boyette. Se pare că era avocatul acuzatului. Cunoașteți povestea?

Dianne dădu din cap în semn că nu și duse la buze țigara neaprinsă.

— Ei bine, să știți că este un caz celebru. Este vorba de primul senator al Statelor Unite asasinat în timp ce deținea această funcție. Puteți să aflați totul din ziar. De altfel, cei de la FBI sînt jos, i-am găsit acolo acum o oră, cînd am venit. — Mark se agăță de rama patului. — Vor să vorbească cu Mark, în prezența dumatiale, firește.

— De ce? întrebă Dianne.

Greenway își privi cadranul ceasului, apoi adăugă:

— Cazul Boyette este foarte complicat. Cred că veți înțelege mai bine după ce veți citi articolul din ziar. Celor de jos le-am spus că nu veți vorbi cu ei pînă cînd nu am să vă dau eu voie. E bine?

— Da, sări Mark. Nu vreau să vorbesc cu ei.

(Dianne și Greenway îl priveau fără să înțeleagă.) S-ar putea să ajung și eu ca Ricky, dacă mă mai bat mult la cap.

Mark avea motivele lui să creadă că polițiștii vor reveni cu o sumedenie de întrebări. Era clar că tipii încă nu terminaseră cu el. Cu toate acestea, fotografia din ziar și prezența FBI-ului îl făcură să se înfioare brusc și simți nevoia să se așeze.

— Deocamdată, vă rog să-i țineți departe de noi, îi zise Dianne doctorului.

— M-au întrebat dacă vă pot vedea pe la nouă și eu le-am zis că nu, preciza acesta, verificîndu-și din nou ceasul. Eu am să mă întorc pe la prînz și poate că vom sta atunci de vorbă cu ei.

— Cum credeți că este mai bine, acceptă ea.

— Perfect. Atunci, am să-i amîn pînă la douăsprezece. Secretara mea a sunat la dumneata la serviciu și la școală, așa că nu trebuie să vă mai faceți griji și din pricina asta. Tot ce trebuie să faceți este să stați aici, lîngă Ricky, pînă cînd mă-ntorc eu, încheie el și ieși din cameră aproape surîzînd.

Imediat ce ușa se închise în urma doctorului, Dianne alergă la baie și își aprinse țigara. Cu un gest nerăbdător, Mark deschise televizorul, dar buletinul

local de știri nu cuprindea decât informații despre vreme și sport.

După ce termină de citit articolul despre domnul avocat Clifford, Dianne împături ziarul la loc și-l așază pe podea, sub patul pliant; Mark îi urmărea mișcările cu ochi îngrijați.

— Clientul lui a omorât un senator federal, zise ea cu teamă-n glas.

Chiar așa, nu era deloc o glumă. Întrebări grele își anunțară astfel sosirea, și lui Mark i se făcu brusc foame. Era trecut de ora nouă, și Greenway făcea deja parte din trecut, în timp ce FBI-ul stătea ascuns undeva în întuneric. Cu fiecare minut care trecea, camera devenea tot mai mică, iar patul acela ieftin îi nenorocea spinarea.

— Oare ce l-o fi împins să facă așa ceva? întrebă el în lipsă de altceva mai inteligent.

— În ziar se zice că Jerome Clifford avea legături cu Mafia din New Orleans și că despre clientul lui se bănuiește că ar fi un membru al ei.

Mark văzuse filmul „Nașul” la televizor și știa foarte bine ce-nseamnă Mafia. Își aminti chiar unele secvențe și gheara din stomac îl strânse și mai tare, inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Mami, mie mi-e foame. Ție nu?

— De ce nu mi-ai spus adevărul, Mark?

— Din cauza polițistului ăla. Da' îmi pare rău, mami. Pe cuvîntu' meu că-mi pare rău. Eu îmi făcusem planul să-ți povestesc tot imediat ce rămîneam numai

noi doi. Pe cuvîntu' meu.

— Tu nu m-ai mințit niciodată, Mark, observă cu tristețe tînăra femeie în timp ce-și masa tîmplele.

Niciodat' să nu spui niciodată, își zise Mark în gînd.

— N-am putea să vorbim despre toate astea mai tîrziu, mami? Știi, mi-e tare foame. Și dacă-mi dai doi dolari, mă duc pînă la bufet să cumpăr niște gogoși. Și-ți aduc și ție o ceașcă de cafea, adăugă el ridicîndu-se în picioare.

Din fericire, Dianne nu avea nici un chef să discute despre sinceritate și alte lucruri tot atît de serioase. Efectul calmantului luat cu o seară înainte era încă prezent; mintea îi era încă adormită și o mai dorea și capul. Așa că se mulțumi să-și deschidă geanta și să scoată o bancnotă de cinci dolari, pe care i-o întinse lui Mark.

— Unde e bufetul?

— La subsol, în aripa Madison. Am mai fost acolo de două ori pînă acum.

— Oare de ce nu mă miră ceea ce-mi spui? Ceva mă face să cred că ai bătut în lung și-n lat spitalul ăsta.

Mark luă banii și-i îndesă în buzunarul pantalonilor.

— Da, doamnă, ai dreptate. Noi sîntem la etajul cel mai liniștit. Bebelușii sînt la parter și acolo e-un circ întreg.

— Bine, bine. Ai grijă ce faci.

Dianne așteptă ca băiatul să închidă ușa în urma lui, apoi scoase din poșetă flaconul de calmante pe care i-l trimisese chiar doctorul Greenway.

Mark dădu gata patru gogoși, apoi își sărută pe frunte mama, care încerca să mai doarmă puțin, și-i spuse că simte nevoia să hoinărească un pic. Dianne îi atrase atenția să nu iasă din spital.

Se hotărî să folosească din nou scările deoarece s-ar fi putut ca Hardy și ai lui să-l aștepte pe undeva prin vreun colț.

Ca multe alte spitale de caritate, „St. Peter's” fusese construit de-a lungul timpului în funcție de fondurile obținute și fără nici o preocupare pentru simetria arhitecturii. De aceea spitalul era o aglomerare dezordonată și uluitoare de aripi și plombe, în interiorul căreia un labirint de holuri și coridoare încercau cu disperare să lege toate aceste fragmente între ele. Ascensoarele și scările rulante fuseseră montate absolut la întâmplare. La un moment dat, în istoria nescrisă a spitalului, cineva își dăduse totuși seama că era practic imposibil să nu te rătăcești în nebunia aceea și, în consecință, conducerea spitalului instituiase o rețea amețitoare de semne colorate care să „fluidizeze traficul”. Noile aripi adăugate celor deja existente aruncară în desuetitudine și aceste „semne de circulație”, dar conducerea uită să le îndepărteze, deși acum nu reușeau decît să amplifice confuzia generală.

Mark străbătu iute teritoriul de-acum familiar și ieși din clădirea spitalului printr-un mic hol care dădea în Monroe Avenue. Harta centrului orașului pe care o găsisese în cartea de telefon îi arătase că biroul lui Gill Teal se afla la etajul al treilea al unei clădiri de pe o stradă apropiată de spital. Mark porni într-acolo cu pași repezi, pentru că era marți, zi de școală, și voia să evite

orice întâlnire neplăcută cu inspectorii școlari aflați în căutarea elevilor chiulangii. La ora aceea el era singurul copil pe stradă și-și dădea seama că este o apariție insolită.

În timp ce mergea cu ochii ațintiți în pământ, încercând astfel să evite orice contact vizual cu trecătorii din preajmă, în mintea lui începu să se coacă o nouă strategie: Ce-ar fi să telefoneze la poliție sau la FBI și să le spună unde este ascuns cadavrul? Atunci secretul nu i-ar mai aparține în exclusivitate și nu l-ar mai otrăvi atât. Dacă Romey nu mințise, atunci poliția va găsi cadavrul, iar ucigașul va merge la închisoare.

Dar o asemenea acțiune era totuși riscantă. Telefonul de ieri se dovedise a fi un dezastru: era clar că cel care va răspunde își va da imediat seama că vorbește cu un copil. În plus, FBI-ul va înregistra totul și-i va analiza vocea, iar Mafia nu era o adunătură de tâmpiți.

Poate că în fond nu era o idee chiar așa de bună.

După ce dădu colțul pe Third Street, Mark intră ca o furtună în Sterick Building, o clădire veche și foarte înaltă, al cărei hol de la intrare era în întregime placat cu marmură și ceramică. Acolo, Mark se alătură grupului care tocmai urca într-un ascensor și apăsă pe butonul pentru etajul al treilea. Oameni îmbrăcați elegant apăsară pe alte patru butoane, continuându-și apoi conversațiile pe tonul acela potolit, specific ascensoarelor.

Prima oprire fu chiar la etajul al treilea. Ușa liftului se deschise și Mark păși într-un holșor din care se desfăceau o mulțime de coridoare. Băiatul alese

coridorul din stînga și porni într-o hoinăreală nevinovată, încercînd să-și păstreze o expresie cît mai calmă pe față, de parcă asta ar fi fost ocupația lui de căpătîi. Clădirea aceea era plină cu birouri de avocați pe ușile cărora se lăfăiau impresionante plăcuțe din bronz pe care erau gravate nume de-a dreptul înspăimîntătoare: J. Winston Buckner, F. MacDonald Durston, I. Hempstead Crawford. Și cu cît citea mai mult, cu atît își dorea mai tare să dea de numele clar și fără pretenții al lui Gill Teal.

Cînd, în sfîrșit, găsi biroul cu pricina, Mark înghiți în sec, apoi își luă inima în dinți și deschise ușa. Prima impresie fu efectiv șocantă: mica sală de așteptare era plină ochi cu tot felul de oameni triști, suferinzi. Toți se sprijineau în cîrje. Ba doi dintre ei erau în scaune cu rotile. Nu mai era nici un scaun liber, și un amărît cu gîtul în ghips nu mai găsise alt loc unde să se așeze decît pe măsuta de cafea. O femeie cu piciorul înfășurat într-un bandaj murdar de ghips plîngea încetișor. O fetiță cu fața arsă se agăța speriată de mama ei. Priveliștea era mai urîță decît tot ce văzuse la camera de gardă de la „St. Peter's”.

Era clar ca lumina zilei că domnul Teal era un avocat foarte ocupat, așa că Mark se hotărî să plece, dar tocmai atunci un glas necunoscut îl întrebă cu brutalitate:

— Tu ce vrei, puștiule?

Întrebarea venise dinspre doamna cea grasă care stătea .

— Hei, puștiule! Cu tine vorbesc, vrei ceva? repetă ea întrebarea cu o voce de stentor; cu toate acestea, nici

unul dintre cei prezenți în încăperea nu luă aminte la toată întâmplarea. Suferința era copleșitoare.

Auzind-o, Mark se apropie de birou, și în fața ochilor îi apărură deodată chipul urât și încruntat al doamnei.

— Aș vrea să-l văd pe domnul Teal, răspunse el încetișor, privind jenat în jur.

— Nu zău, chiar așa? Ai programare? întrebă ea mai departe, studiind cu atenție agenda.

— Nu, doamnă.

— Cum te cheamă?

— Ăă, Mark Sway. Este o problemă foarte personală.

— Sînt convinsă, zise secretara, măsurîndu-l cercetător. Despre ce fel de accident este vorba?

În clipa aceea, Mark își aduse aminte de povestea cu accidentul de camion și de cît de entuziasmat se arătase atunci domnul Teal, dar își dădu repede seama că nu se putea folosi de un astfel de pretext.

— Eu, știți, ăă, nu sînt rănit.

— A, păi atunci ai greșit adresa. Da' la ce-ți trebuie ție un avocat?

— E o poveste cam lungă.

— Uite ce e, băiete, îi vezi pe oamenii ăștia? Ei, află că toți sînt aici cu programare. Pentru că domnul Teal este foarte ocupat. Și să știi că nu se ocupă decît de cazuri în care există morți sau răniți.

— Okay, am înțeles, încuviință Mark, pregătindu-se să traverseze terenul minat cu bastoane și cîrje aflat în spatele lui.

— Mă bucur. Și-acum fii bun și du-te să bați pe

altcineva la cap.

— Da, sigur. Da' dacă mă lovește un camion pot să vin iar la dumneavoastră, zise Mark, ieșind cât putu de repede din încăperea care aducea a câmp de bătălie.

Coborî apoi pe scări pînă la etajul al doilea și porni într-o nouă explorare. De data asta, avu ocazia să numere douăzeci și două de plăcuțe de bronz pe o singură ușă: avocați peste avocați și deasupra alți avocați. Nu se poate să nu găsească vreunul care să vrea să-l ajute, își zise el, deși cei cîțiva avocați pe care îi întîlni pe culoar erau atît de ocupați, încît nu-l observară pe băiat.

Apoi, deodată, în fața lui răsări un paznic care venea încet, dar sigur, chiar spre el. În disperare de cauză, Mark își întoarse privirea spre ușa următoare pe care scria cu litere surprinzător de mici REGGIE LOVE — AVOCAT; fără să stea pe gînduri, Mark apăsă pe clanță cu un gest firesc și păși pragul unei mici săli de așteptare absolut pustii. Nici măcar un singur client. Două scaune și o canapea erau așezate în jurul unei măsuțe de sticlă, pe care se odihneau mai multe reviste colorate. De undeva din pereți se revărsa o muzică plină de dulceață; podeaua era acoperită de un covor într-un model foarte drăguț. Un tînăr cu cravată, dar fără sacou, se ridică de la unicul birou din încăperea, ascuns în spatele unor plante de interior, și se apropie de Mark.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă el pe un ton domol.

— Trebuie să stau de vorbă cu un avocat.

— Bine, dar nu crezi că ești cam tînăr pentru așa ceva?

— Ba da, da' am niște probleme personale. Dumneavoastră sînteți Reggie Love?

— Nu, nu. Reggie este dincolo. Eu sînt secretarul ei. Pe tine cum te cheamă?

A, deci *el* era secretarul ei, și Reggie era *ea*.

— Ăă, mă numesc Mark Sway. Dumneavoastră sînteți secretarul?

— Secretarul, grefierul și multe altele. Ai putea să-mi spui de ce nu ești acum la școală? continuă tînărul care, conform plăcuței de pe birou, se numea Clint Van Hooser.

— Deci dumneavoastră nu sînteți avocat?

— Nu. Reggie este avocatul.

— Atunci trebuie să vorbesc cu Reggie.

— În clipa asta este puțin ocupată, dar poți să iei loc și să aștepti, spuse tînărul arătîndu-i canapeaua.

— Cît trebuie să aștept? se interesă Mark.

— Nu știu, răspunse tînărul amuzat. Am s-o anunț că ești aici și poate că te va primi.

— Să-i spuneți că este o chestiune foarte importantă. Era limpede ca lumina zilei că puștiul nu mințea. Era nervos și ochii îi alunecau din cînd în cînd spre ușă, de parcă i-ar fi fost teamă să nu-l fi urmărit cineva.

— Mark, spune-mi, te rog, ai vreun necaz? întrebă Clint.

— Da.

— Despre ce necaz este vorba? Știi, trebuie să-mi dai ceva amănunte, altfel Reggie n-o să vrea să discute cu tine.

— Păi, să vedeți, trebuie să stau de vorbă cu cei de la FBI astăzi la prînz și mă gîndesc că aș avea nevoie

de un avocat.

Bun; fusese o replică foarte bună.

— Ia loc, te rog. Nu durează mult.

Mark se așază pe unul din scaune, dar imediat ce Clint dispăru din cameră, înhață cartea de telefon și începu să caute cu înfrigurare în paginile rezervate avocaților. Dădu cu ușurință peste reclama de o pagină pe numele lui Gill Teal; pagini întregi cu reclame imense în beneficiul persoanelor accidentate; fotografii ale unor oameni importanți, bărbați și femei, care fie că țineau în mâini tomuri impresionante, fie că ședeau pur și simplu la birourile lor, fie că ascultau cu toată atenția ceea ce li se spunea la telefonul lipit de ureche. Dădu și peste anunțuri de o jumătate de pagină, ba chiar și peste unele de un sfert de pagină. Dar nici unul dintre ele nu vorbea despre o avocată pe nume Reggie Love. Oare ce fel de avocat o mai fi și ea?

Reggie Love era doar unul din miile de abonați și probabil că nu prea era mare lucru de capul ei din moment ce secțiunea specială din cartea de telefon nu o scotea nu nimic în evidență. Pentru o fracțiune de secundă se gândi să dispară din locul acesta. Își aminti însă imediat de Gill Teal, avocatul cel adevărat, apărătorul celor mulți, steaua reclamelor, care ajunsese chiar și la televizor, și de biroul lui din aceeași clădire. Nu, se hotărî Mark, își va încerca norocul cu Reggie Love. Poate că și ea avea nevoie de clienți, poate că avea mai mult timp, ca să-l poată ajuta și pe el. Apoi, ideea de a avea de-a face cu o femeie-avocat îi deveni brusc simpatică pentru că văzuse el o dată una într-un serial la televizor care făcuse praf niște polițiști.

Hotărîrea fiind luată, Mark puse cartea la loc și se întoarse la revista ilustrată pe care o luase mai devreme. În birou, era răcoare și plăcut. Nu se auzeau nici un fel de glasuri.

Clint închise ușa și traversă covorul persan care acoperea podeaua, apropiindu-se de biroul șefei. Reggie Love vorbea la telefon sau, mai bine zis, asculta ceea ce-i spunea interlocutorul nevăzut de la celălalt capăt al firului. Clint puse pe birou trei mesaje telefonice primite mai devreme și, prin semnul convenit, îi comunică prezența unui client în anticameră. Apoi se așeză pe colțul biroului și începu să aranjeze niște hîrtii fără s-o scape din ochi.

În încăpere nu se afla nici un obiect din piele. Pereții erau îmbrăcați într-un tapet de hîrtie în tonuri deschise de trandafiriu și mov. Un birou imaculat din sticlă și crom acoperea unul din colțurile covorului. Scaunele lucioase erau și ele îmbrăcate într-o țesătură de un roșu închis. Era un birou absolut feminin. Aparținînd unei femei foarte ordonate.

Reggie Love avea cincizeci și doi de ani și practica avocatura de mai puțin de cinci ani. Era o femeie de înălțime medie, al cărei păr complet încărunțit era tuns foarte scurt; bretonul drept aproape că atingea rama neagră a ochelarilor perfect rotunzi. Ochii verzi îl priveau pe Clint cu o lumină șugubeață, ca și cînd cineva spusese ceva teribil de amuzant.

— La revedere, Sam, zise ea în cele din urmă și puse receptorul în furcă.

— Ți-am adus un nou client, o anunță Clint cu un zîmbet.

— N-am nevoie de clienți noi, Clint. Am nevoie de clienți care să-mi poată plăti onorariul. Cum îl cheamă?

— Mark Sway și n-are decît vreo doisprezece ani. Zice că trebuie să se întâlnească cu cei de la FBI pe la prînz și că are nevoie de un avocat.

— E singur?

— Da.

— Cum de-a ajuns la noi?

— Habar n-am. Eu sînt un simplu secretar, dacă-ți amintești. Mi-e teamă că va trebui să-i pui singură întrebările de cuviință.

Reggie se ridică și făcu cîțiva pași în jurul biroului.

— Poftește-l înăuntru. Și vino să mă salvezi peste un sfert de oră. Okay? Am o dimineață tare încărcată.

— Vino cu mine, Mark, îi spuse Clint și Mark îl urmă pînă în dreptul ușii acoperite cu sticlă colorată pe care era prinsă o plăcuță de alamă: REGGIE LOVE — AVOCAT. Clint deschise ușa și îi făcu semn lui Mark să intre.

Primul lucru pe care-l observă Mark fu părul cărunt și mult mai scurt decît al lui: foarte scurt la urechi și la ceafă, o idee mai bogat în creștet, și bretonul care acoperea fruntea. Nu văzuse în viața lui o femeie cu păr cărunt tunsă atît de scurt. Și, pe urmă,, femeia asta nu era nici tînără, nici bătrînă.

— Mark, eu sînt Reggie Love, zise ea zîmbind și întinzîndu-i mîna. Strîngerea de mînă fu directă,

puternică și neobișnuită, căci Mark nu dădea mâna des cu femeile. Pe urmă, avocata, nici înaltă, nici o scundă, nici slabă, nici grasă, purta o rochie dreaptă și neagră și brățări negre cu auriu pe amîndouă brațele. Cînd se mișca, brățările zornăiau plăcut.

— Îmi pare bine de cunoștință, zise el cu o voce slabă și își urmă gazda într-un colț al camerei unde se aflau două scaune și o măsuță plină de cărți cu poze.

— Ia loc, îl îndemnă ea. Sînt gata imediat.

Mark se așeză sfios pe marginea scaunului și brusc îl cuprinse groaza; își mințise mama, îi mințise pe polițiști și pe doctorul Greenway și ar fi trebuit să-i mintă și pe cei de la FBI. Nu trecuse nici măcar o zi întregă de la moartea lui Romey și el reușise performanța de a minți pe toată lumea.

O schimbare era mai mult decît bine venită. Pentru că, deși adevărul îl înspăimînta uneori, întotdeauna se simțea mai bine după ce-l mărturisea. A-și descărca însă sufletul în fața unui străin era un lucru neobișnuit, care-i dădea fiori.

— Vrei să bei ceva?

— Nu, doamnă.

— Mark Sway. Așa te cheamă, nu? începu ea, așezîndu-se pe scaunul de alături. Uite, Mark, te rog să nu-mi spui „doamnă”, ne-am înțeles? Pe mine nu mă cheamă „doamna Love” sau chestii de-astea. Numele meu este Reggie. E-ade-vărat că aș putea să-ți fiu bunică, da' te rog să-mi spui Reggie, okay?

— Okay.

— Cîți ani ai, Mark? Hai, povestește-mi cîte ceva despre tine.

— Am unsprezece ani și sînt într-a cincea la Willow Road.

— Și atunci de ce nu ești la școală?

— E o poveste cam lungă.

— Înțeleg. Și ai venit aici, tocmai din cauza poveștii de care zici?

— Da.

— Și vrei să-mi spui și mie povestea asta?

— Da, cred că da.

— Clint mi-a spus că la prînz trebuie să te întâlnești cu cei de la FBI. E-adevărat?

— Da. Vor să-mi pună niște întrebări la spital.

Avocata luă un carnețel de pe masă și notă ceva, apoi îl întrebă nedumerită:

— La ce spital?

— Și asta face parte din povestea aia lungă de care ți-am spus. Pot să te-ntreb și eu ceva, Reggie?

Ce nume! Reggie! Țsta e un nume de jucător de baseball; văzuse el la televizor un film despre viața unui jucător pe nume Reggie Jackson și-și aminti cum răsuna stadionul de strigătul mulțimii: Reggie! Reggie! A, și mai erau și bomboanele „Reggie”.

— Firește că poți, îi răspunse ea zîmbind; se vedea de la o poștă că o amuza la culme scena asta cu copilul care avea nevoie de un avocat. Mark știa însă că zîmbetul îi va dispărea imediat ce va auzi povestea. Ochii ei frumoși scînteiau în timp ce-l priveau.

— Vreau să știu, dacă eu îți spun ceva, tu ai să povestești vreodată altcuiva?

— Sigur că nu. Tot ce vorbim noi aici este strict confidențial.

— Ce-nseamnă asta?

— Înseamnă pur și simplu că eu nu pot să spun altcuiva nimic din ceea ce vorbim noi doi atîta timp cît tu nu-mi dai voie.

— Nimic, niciodată?

— Nimic, niciodată. Este ca atunci cînd vorbești cu un doctor sau cu un preot. Discuțiile din biroul ăsta sînt secrete și la adăpost de orice indiscreție. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da, cred că da. Și în nici o împrejurare...

— Niciodată, în nici o împrejurare, nu voi spune nimănui nimic din ceea ce-mi vei povesti.

— Și dacă am să-ți spun ceva ce nu mai știe nimeni?

— N-am să spun nimic.

— Ceva ce poliția ține morțiș să afle?

— Nu am voie să spun nimic, întări ea. La început, întrebările băiatului o amuzaseră, dar acum insistența lui începu să o mire.

— Da' dacă e ceva care ar putea să te bage și pe tine în bucluc?

— Nu pot să spun nimic.

Mark o privi fără să clipească preț de un minut și se convinse că putea să aibă încredere: privirea ei plină de căldură era liniștitoare. Prezența ei îi făcea bine și simțea că putea să-i povestească totul.

— Mai ai și alte întrebări? îl întrebă ea.

— Mda. De unde vine numele ăsta, Reggie?

— A, mi-am schimbat numele acum cîțiva ani. Pe vremea aia mă chema Regina și eram măritată cu un doctor; pe urmă s-au întîmplat o mulțime de lucruri și m-am hotărît să-mi schimb numele în Reggie.

— Ești divorțată?

— Da.

— Si părinții mei sînt divorțați.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Frate-meu și cu mine am fost de-a dreptu' fericiți cînd au divorțat. Știi, tata bea de stingea și după aia ne bătea pe toți; și pe mami o bătea. Eu și Ricky l-am urît întotdeauna.

— Ricky este fratele tău?

— Da, și-acum este la spital.

— De ce? Ce-a pățit?

— Și asta face parte din povestea aia lungă.

— Păi, atunci cînd ai de gînd să mi-o spui și mie?

Mark ezită o clipă; încă nu era pregătit să povestească.

— Vreau să mai știu care este onorariul?

— Deocamdată, nu știu. De fapt, nu știu cu ce fel de caz am de-a face.

— Păi, cu ce fel de cazuri te ocupi?

— Majoritatea sînt cazuri de copii maltratați sau neglijați. Uneori mă ocup și de copii abandonati. Am foarte multe înfieri, cîteva erori de tratament medical care au implicat copii. Cele mai multe cazuri sînt însă despre copii maltratați și să știi că unele dintre ele au fost foarte grele.

— Bun, pentru că ăsta este un caz foarte grav; o persoană a murit, una este în spital, iar poliția și FBI-ul vor să stea de vorbă cu mine.

— Uite ce e, Mark, presupun că nu ai bani ca să mă angajezi, așa-i?

— Da.

— Conform procedurii, ar trebui să-mi dai ceva ca onorariu de angajare și după aceea sînt avocatul tău oficial și începem de-acolo. Ia spune, ai la tine un dolar?

— Am.

— Atunci ce-ar fi să mi-l dai în chip de onorariu de angajare?

Mark scoase hîrtia de un dolar din buzunar și i-o întinse zicînd:

— Asta-i tot ce am.

Reggie nu avea nevoie de dolarul puștiului, dar îl luă, fiindcă era o chestiune de etică profesională și fiindcă, oricum, dolarul ăsta avea să fie probabil tot onorariul ei. El însă putea fi mîndru că își angajase un avocat. Va avea ea grijă să i-l înapoieze într-un fel sau altul. Deocamdată așeză bancnota pe masă și spuse:

— Okay, acum eu sînt avocatul tău și tu ești clientul meu. Hai să auzim povestea.

— Ai văzut asta? întrebă el, scoțînd la iveală o tăietură din ziarul adus de Greenway. E din ziarul de azi-dimineață, adăugă el, întinzîndu-i hîrtia cu o mînă tremurîndă.

— Ți-e frică, Mark?

— Oarecum.

— Hai, încearcă să te liniștești, okay?

— Bine, am să-ncerc. Ai văzut asta?

— Nu, n-am citit încă ziarul, răspunse ea, luînd bucata de hîrtie și citind-o cu atenție.

— Okay, zise ea cînd termină de citit.

— Acolo zice că doi băieți au găsit cadavrul. Ei bine, cei doi băieți eram eu și Ricky.

— Sînt sigură că a fost îngrozitor pentru voi, dar nu ați comis nici o crimă.

— Bun, da' asta nu-i tot.

Zîmbetul ei dispăruse, stiloul era în poziție de atac.

— Acum vreau să aud toată povestea.

Mark răsufală adînc; cele patru gogoși pe care le mîncase îi jucau în stomac și era speriat la culme, dar pe de altă parte era convins că avea să se simtă mult mai bine cînd totul se va termina. Așa că se așeză mai bine în scaun, trase aer în piept și-și aținti privirea în podea.

Își începu povestea cu cariera lui de fumător surprins de Ricky și cu plimbarea în pădure. Pe urmă povesti despre mașină, despre furtunul de stropit, despre bărbatul cel gras care se dovedise a fi Jerome Clifford. Mark vorbea rar pentru că voia să-și amintească toate amănuntele și pentru că ținea ca noul lui avocat să-și noteze totul.

Clint încercă să-i întrerupă după un sfert de oră, dar Reggie îi aruncă o privire încruntată care-l făcu să închidă iute ușa.

Prima relatare dură douăzeci de minute și Reggie îl întrerupse doar de cîteva ori. Spațiile albe de care Mark nu era vinovat fură umplute cînd reluară relatarea, ceea ce dură iarăși vreo douăzeci de minute. Apoi făcură o pauză pentru cafea și apă de la gheață aduse de Clint și Reggie hotărî să mute scena la biroul ei unde își putu desfășura nestingherită notițele, pregătindu-se pentru cea de-a treia relatare a întîmplărilor acelea

extraordinare. Umpluse deja un carnet și începuse un altul. Zîmbetul îi dispăruse de mult de pe buze, iar conversația prietenească dintre bunică și nepotul ei fusese înlocuită de întrebări precise, privitoare la detalii semnificative.

Singurele amănunte pe care Mark nu le dezvălui se refereau la locul unde era ascuns cadavrul senatorului Boyette, sau mai bine zis la ceea ce-i povestise Romey despre chestia asta. Dar pe măsură ce această conversație secretă și confidențială mergea înainte, pentru Reggie devenea tot mai clar că Mark știa unde se află cadavrul, ceea ce o făcu să tatoneze cu multă îndemînare și cu multă teamă terenul în jurul informației respective. Poate că, pînă la urmă, avea să pună întrebarea aceea sau, cine știe, poate că nu. În orice caz, avea să fie ultimul lucru pe care-l vor discuta.

După o oră, Reggie luă o pauză în timpul căreia reciti de încă două ori articolul din ziar. Apoi îl mai reciti și o a treia oară. Datele se potriveau, iar Mark știa prea multe amănunte ca să mintă; nu avea de-a face cu un scenariu ieșit din imaginația înfierbîntată a unui copil, care pe deasupra mai era și speriat de moarte.

La unsprezece treizeci, Clint își făcu din nou apariția ca s-o informeze pe Reggie că era așteptată de un client de mai bine de o oră.

— Anulează întîlnirea, dădu ordin Reggie fără să-și ridice privirea din carnet.

Mark se ridică și începu să se plimbe prin încăpere; cînd ajunse în dreptul ferestrei se opri o clipă și privi traficul de pe Third Street, apoi se întoarse la locul lui.

Avocatul lui arăta teribil de tulburat și aproape că-i păru rău pentru ea. Când te gîndești cîte nume și reclame erau în cartea de telefon, și tocmai pe capul ei să cadă bomba asta.

— Mark, spune-mi, de ce anume ți-e teamă? întrebă ea în timp ce își freca ochii oboșiți.

— De multe lucruri. De exemplu, i-am mințit pe polițiști și cred că ei știu că i-am mințit, și asta mă sperie. Frățiorul meu e în comă la spital din cauza mea. Și l-am mințit și pe doctorul care-l îngrijește, și asta mă sperie. Nu știu ce să fac și cred că de-asta am și venit aici. Spune-mi, ce-ar trebui să fac?

— Mi-ai povestit absolut totul?

— Nu, da' e aproape tot.

— M-ai mințit și pe mine?

— Nu.

— Știi unde este ascuns cadavrul?

— Cred că da. Adică știu ce mi-a spus Jerome Clifford.

Pentru o fracțiune de secundă lui Reggie îi fu teamă că pe Mark îl va lua gura pe dinainte și-i va spune și amănuntul ăsta. Dar băiatul se abținu și se privi îndelung drept în ochi.

— Vrei să-mi spui unde este? întrebă ea în cele din urmă.

— Vrei să-ți spun?

— Nu sînt sigură încă. Ce anume te împiedică să-mi spui?

— Mi-e frică. Nu vreau să mai știe și altcineva lucrul ăsta pentru că Romey mi-a zis că clientul ăsta al lui a omorât multă lume și că voia să-l omoare și pe el.

Ori, dacă a omorât mulți oameni și dacă își închipuie că eu cunosc secretul, are să vrea să mă omoare și pe mine. Da' dacă le spun curcanilor, atunci o să mă omoare sigur. Pentru că tipu' este mafiot și chestia asta mă sperie și mai tare. Pe tine nu te-ar speria dac-ai fi în locul meu?

— Ba cred că da.

— Și știi, polițiștii m-au amenințat să le spun adevărul, da' de fapt ei oricum sînt convinși că mint, și pur și simplu nu știu ce să fac. Tu ce crezi, să le spun tot ce știi?

Reggie se ridică și se apropie de fereastră, conștientă că nu putea să-i dea nici un sfat. Dacă l-ar fi îndemnat să le povestească toată afacerea celor de la FBI și dacă el ar fi ascultat-o, atunci viața băiatului ar fi fost în mare primejdie. Și pe urmă, nici o lege nu-l obliga să vorbească. A, da, obstrucționarea justiției — poate — dar Mark era doar un copil. Nimeni nu știa cu siguranță ce anume aflase puștiul, și atîta timp cît nu puteau să dovedească nimic, totul era bine.

— Uite, Mark, eu zic să facem așa. Nu-mi spune unde se află cadavrul, okay? Cel puțin deocamdată. Poate mai târziu. Mergem să ne întîlnim cu cei de la FBI să vedem ce au și ei de spus. Tu nu ești obligat să spui absolut nimic. Mă lași pe mine să vorbesc, iar de ascultat, ascultăm amîndoi. După asta, vom hotărî împreună ce să facem.

— Mi se pare o propunere bună.

— Mama ta știe că ești aici?

— Nu, și trebuie să-i telefonez neapărat.

Reggie găsi numărul spitalului în cartea de telefon și

Mark îi explică lui Dianne că plecase să se plimbe puțin, dar că va fi imediat înapoi. Doamne, cât de ușor mințea, se gândi Reggie. Apoi Mark ascultă puțin și o expresie îngrijorată îi apăru pe chip.

— Cum se simte? întrebă el. Vin imediat, mami, adăugă și puse receptorul în furcă.

— Mama e supărată, îi explică el lui Reggie. Ricky e pe cale să-și revină și doctorul Greenway nu e de găsit.

— Merg și eu cu tine la spital.

— Bine!

— Unde vor cei de la FBI să te-ntâlnești cu ei?

— Cred că la spital.

Reggie își privi ceasul, apoi trânti două carnete neîncepute în poșetă. Devenise brusc nervoasă. Mark o aștepta lângă ușă.

9

Cel de-a doilea avocat angajat de Barry-Șiș Muldanno ca apărător al său pentru acuzațiile acelea odioase de asasinat era tot un furios purtător de secure a războiului pe nume Willis Upchurch, o stea în devenire în adunătura aceea de lătrători violenți care străbăteau țara în lung și-n lat, dând spectacole în beneficiul șarlatanilor și al camerelor de luat vederi. Upchurch avea câte un birou în Chicago, Washington și în toate orașele în care reușea să se agate de vreun caz faimos și să mai închirieze și spațiul necesar. Imediat după convorbirea avută cu Muldanno în dimineața

aceea la ora micului dejun, se urcă în primul avion spre New Orléans ca în primul rînd să organizeze o conferință de presă și apoi să-l întâlnească pe noul și celebrul său client pentru a pune la cale o apărare cât mai zgomotoasă. Upchurch adunase o mică avere și era relativ cunoscut în Chicago pentru felul său pătimaș de a-i apăra pe ucigașii angajați de Mafie și pe traficanții de droguri; asta făcuse ca în ultimii zece ani să fie destul de căutat de grangurii lumii interlope din toată țara ca să-i reprezinte în tot felul de situații, mai mult sau mai puțin plăcute. Nu avea cine știe ce realizări, dar clienții lui nu erau atrași de raportul dintre procesele câștigate și cele pierdute de Willis, ci de expresia furioasă de pe fața lui, de părul lui stufos și dezordonat și de vocea tunătoare. Pentru că Upchurch era un avocat care voia să fie foarte prezent în reviste, în jurnalele de radio și televiziune, în coloanele cu sfaturi juridice din ziare, ba chiar și în spectacole al căror principal subiect îl constituiau ultimele bîrfe. Era un om care avea opinii, căruia nu-i era teamă să facă tot felul de preziceri. Era un radical gata să spună orice îi trecea prin minte, ceea ce-l transformase într-un favorit al dezbaterilor care mai de care mai smintite de la televiziune.

Willis Upchurch nu se ocupa decît de cazurile senzaționale, acelea care apăreau imediat pe prima pagină a tuturor ziarelor și în jurnalele tuturor stațiilor de televiziune. Pentru el, nimic nu era prea respingător. E-adevărat că prefera clienți bogați, care îi puteau plăti un onorariu piperat, dar nu se dădea înapoi nici de la a apăra un ucigaș oarecare, dacă acesta accepta să-i

semneze un contract prin care avocatul primea dreptul exclusiv asupra eventualelor producții literare sau cinematografice inspirate de cazul respectiv.

Totuși, în ciuda imensei notorietăți și a laudelor primite pentru faptul că apăruse câțiva criminali amărâți, Upchurch nu era nimic altceva decât un avocat în solda Mafiei, plătit de aceasta, dirijat de ea; pe scurt, omul era proprietatea organizației. I se permitea să hoinărească puțin și să scuipe în stînga și-n dreapta, dar dacă șefii îi făceau semn, Willis venea mîncînd nori.

Asta și făcu, de altfel, atunci cînd John Sulari, unchiul lui Barry, îi telefona la ora patru dimineața, explicîndu-i puținele date cunoscute despre moartea neprevăzută a lui Jerome Clifford. Upchurch spuse vrute și nevrute în microfonul telefonului pînă în clipa în care Sulari îi ceru să vină imediat la New Orléans. Cînd convorbirea luă sfîrșit, avocatul porni, ținînd, spre baie, gîndindu-se de pe acum cu plăcere la felul în care îl va apăra pe Barry-Șiș Muldanno în fața a nenumărate camere de luat vederi. Sub duș, începu chiar să fluiere plin de bucurie la gîndul importantei cantități de cerneală care cursese deja pe marginea cazului respectiv, imaginîndu-și cît de bine avea să-i stea în postură de star. Iar în timp ce se privea în oglindă, și își înnodea cravata scumpă, de nouăzeci de dolari, zîmbea cu gura pînă la urechi, gîndindu-se la următoarele șase luni petrecute la New Orléans, înconjurat de un alai permanent de ziariști și reporteri gata să joace cum le va cînta el.

Doar de-asta își tocise hainele pe băncile facultății de drept!

La prima vedere, scena era de-a dreptul șocantă. Tuburile cu perfuzie fuseseră scoase, deoarece Dianne era acum lângă Ricky, strângându-l în brațe și mângâindu-i căpșorul auriu. Copilul gemea, scotea tot felul de sunete, se răsucea și tresărea puternic; la un moment dat, reuși chiar să deschidă ochii, dar asta nu dură decât o clipă. Dianne își lipi capul de creștetul copilului și începu să-i vorbească printre suspine și lacrimi:

— Totul e bine, puiule. Totul e bine. Mami e aici cu tine. Mami este aici.

Aflat în preajmă, Greenway urmărea scena, mângâindu-și gânditor barba. Pe față îi juca o expresie ciudată, ca și cum nu mai văzuse niciodată așa ceva. O soră stătea de cealaltă parte a patului, gata să intervină în orice clipă.

Mark intră atât de ușor în cameră, încât nimeni nu-l observă. Era singur, Reggie se oprise la camera surorilor. Era aproape ora douăsprezece, ora stabilită pentru întâlnirea cu FBI-ul, dar Mark înțelese imediat că pe nici unul dintre cei prezenți nu-l interesau cîtuși de puțin polițiștii și întrebările lor.

— Totul e bine, puiule. Mami este aici.

Mark se apropie încet de piciorul patului și Dianne îi trimise un zîmbet chinuit, apoi închise ochii și continuă să-i vorbească lui Ricky.

După cîteva minute nespus de lungi, copilul ridică pleoapele, păru că își recunoaște mama și se liniști brusc. Atunci, Dianne îi acoperi fruntea cu sărutări

nenumărate, iar infirmiera îl bătu ușor pe umăr, zîmbindu-i și murmurîndu-i ceva cu voce drăgăstoasă.

Greenway îi făcu semn lui Mark și cei doi ieșiră împreună pe coridorul pustiu, îndreptîndu-se încet spre capătul opus, cît mai departe de camera surorilor.

— S-a trezit acum două ore, explică doctorul, și se pare că începe să-și revină.

— A spus ceva pîn-acum?

— Adică ce să fi spus?

— Păi, știți dumneavoastră, ceva despre ce s-a-ntîmplat ieri.

— A, nu, deloc. A tot mormăit acolo ceva, ceea ce este un semn bun, dar n-a pronunțat încă nici un cuvînt.

Într-un anumit fel, cele spuse de doctor îl făceau să se simtă un pic mai bine, drept pentru care Mark hotărî că ar fi mai nimerit să nu se îndepărteze de camera lui Ricky, pentru orice eventualitate.

— Deci o să se facă bine, nu?

— N-am spus asta, zise doctorul. Cred că are să se facă bine, dar s-ar putea să mai dureze pînă atunci.

Căruciorul care aducea prînzul era oprit în mijlocul coridorului și cei doi se plimbau în jurul lui. Lunga pauză din conversație îl făcu pe Mark să se teamă că Greenway îl aștepta să spună și el ceva. Dar se înșela.

— Cît de tare este mama ta?

— Destul de tare... Cred. Știți, noi am trecut prin multe.

— Unde sînt celelalte rude? Mama ta va avea nevoie de mult ajutor.

— Păi, nu prea are cine. Singura ei soră este în Texas, da' nu se înțeleg deloc. Și pe urmă, sora ei are și

ea probleme.

— Dar bunicii tăi?

— Fostul meu tată era orfan. Bănuiesc că părinții lor fi aruncat într-o groapă de gunoi când s-au lămurit cu cine aveau de-a face. Tatăl mamei mele a murit, iar mama ei locuiește tot în Texas, da' este mai tot timpul bolnavă.

— Îmi pare rău, zise Greenway, oprindu-se în dreptul ferestrei din capătul culoarului; prin geamul murdar se zărea panorama centrului orașului din care se detașa impunătoarea clădire Sterick.

— FBI-ul mă tot pisează, înțelegi? zise Greenway.

E timpul să intri în joc, își zise Mark, apoi cu voce tare:

— Unde sînt?

— În camera 28. Este o mică sală de conferințe de la etajul al doilea, foarte rar folosită. Au zis că ne așteaptă acolo, pe mine, pe tine și pe mama ta, fix la prînz și n-aveau aerul să glumească, preciza Greenway, verificîndu-și ceasul și pornind înapoi spre camera lui Ricky. Sînt tare nervoși, să știi.

— Sînt gata să mă-ntîlnesc cu ei, zise Mark, într-o slabă încercare de a fi îndrăzneț.

— Ce vrei să spui? se încruntă Greenway.

— Vreau să spun că am angajat un avocat, răspunse băiatul, plin de mîndrie.

— Cînd?

— În dimineața asta. Și dacă vreți să știți, acum este chiar aici, pe culoarul ăsta.

Greenway ridică privirea, dar camera surorilor se afla după colț.

— Avocatul este aici? întrebă el uluit.

— Mda.

— Da' cum ai dat de avocatul ăsta?

— E o poveste cam lungă. Da' să știți că am plătit-o chiar eu, cu banii mei.

Greenway rumegă cele auzite și apoi remarcă:

— Ei bine, mama ta nu poate pleca acum de lângă Ricky. Cît despre mine, este absolut necesar să stau pe-aproape.

— Nici o problemă. Eu și cu avocata mea o să ne descurcăm.

În sfîrșit, ajunseră înapoi în dreptul camerei lui Ricky și doctorul șovăi o clipă înainte de a deschide ușa.

— Să știi că pot să-i amîn pînă mîine. Și de fapt pot să-i dau și afară din spital, adăugă el, încercînd să facă pe durul, dar Mark îl ghici ușor.

— Nu, mulțumesc. Și, oricum, n-or să plece. Așa că dumneavoastră aveți grijă de Ricky și de mami, iar eu și avocata o să avem grijă de ăia de la FBI.

Reggie reușise să găsească o cameră goală la etajul al optulea și împreună cu Mark porni în goană pe scări. Trecuseră deja zece minute de la ora stabilită pentru întîlnire. O dată ajunși în camera respectivă, Reggie închise ușa cu grijă și zise iute:

— Scoateți tricoul.

Băiatul îngheță, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Hai, scoate-ți tricoul! insistă ea și Mark nu se mai putu împotrivi. Atunci Reggie scoase din servietă un

casetofon mititel, o bucată de elastic și o rolă de bandă de lipit; apoi verifică minicasetă și apăsă pe butoane. Mark n-o scăpa din ochi, și mișcările ei sigure îl convinseră că toată chestia asta fusese repetată de multe ori înainte. Apoi Reggie îi lipi casetofonul de stomac, zicându-i „Tine-l așa!”, legă bucată de elastic și întări totul cu bandă de lipit. „Trage adânc aer în piept!” veni un nou ordin pe care Mark îl urmă fără să crâcnească și, în sfârșit, putu să-și îmbrace din nou tricoul. Reggie se dădu un pas înapoi, privindu-l atentă, și se arătă foarte mulțumită de rezultat:

— Perfect! exclamă ea.

— Și dacă mă percheziționează?

— Stai liniștit că n-au să facă așa ceva. Hai să mergem.

— Da' de unde știi că n-au să mă percheziționeze? întrebă Mark, din nou plin de îngrijorare; aproape că alerga ca să țină pasul cu ea și o soră întâlnită pe culoar îi privi bănuitoare.

— Pentru că tipii sînt aici ca să stea de vorbă, nu ca să aresteze pe cineva. Ai încredere în mine.

— Am încredere în tine, da' mi-e frică.

— Ba ai să te descurci foarte bine, Mark. Trebuie doar să ții minte ce ți-am spus.

— Da' ești sigură că n-au să observe chestia asta?

— Sînt absolut sigură, confirmă ea, împingînd din nou ușa care dădea în casa scărilor și începînd să coboare iute treptele verzi de ciment. Mark era cu o treaptă în urma ei.

— Da' dacă începe să piuie sau ce știu eu, și pe-ăia îi apucă damblaua și scot pistoalele? Atunci ce mă fac?

— Ți repet că nu are să piuie nimic, îi răspunse ea pe un ton plin de siguranță, apoi îl prinse strâns de mână și coborîră împreună pînă la etajul al doilea. Și să mai știi că tipii nu trag în copii.

— Ba am văzut eu o dată un film în care au tras.

Cel de-al doilea etaj al spitalului fusese construit cu mult timp înainte de cel de-al nouălea. Și de aceea era cenușiu și murdar, iar pe culoarele lui strîmte se izbeau unii de alții surori, medici, tehnicieni, brancardieri, pacienți în scaune cu rotile și rude care nu se duceau într-un loc anume, ci încercau pur și simplu să nu adoarmă. Coridoarele se adunau și se răsfirau în direcții aberante, formînd un labirint care-ți anula orice speranță de ieșire. Reggie întrebă trei surori unde se află camera 28 și abia cea de-a treia le spuse iute, fără să se oprească, în ce direcție să caute. În sfîrșit, pe un culoar uitat, prost luminat și cu podeaua acoperită de un covor amărît, găsiră o ușă din lemn ieftin, fără geam, pe care scria „Camera 28”.

— Reggie, mi-e frică, zise Mark, privind fix ușa din fața lui.

Reggie îl strînse din nou de mână, cu un gest încurajator. Aparent, avocata își păstrase tot sîngele rece: trăsăturile feței erau destinse, vocea îi era caldă și liniștitoare.

— Mark, faci exact cum ți-am spus. Ascultă-mă, că știu eu ce fac, zise ea. Făcură doi pași înapoi și ea deschise ușa camerei 24, o fostă cameră de serviciu folosită acum ca loc de depozitare.

— Am să te aștept aici. Și-acum du-te și bate la ușă, adăugă ea.

— Mi-e frică, Reggie.

Cu o apăsare ușoară, Reggie puse în funcțiune casetofonul, apoi îl împinse ușor pe Mark în direcția camerei 28:

— Hai, du-te!

Ajuns în fața ușii cu pricina, Mark răsufală adânc și ciocăni ușor.

— Intră, se auzi dinăuntru o voce neprietenoasă.

Băiatul își luă inima-n dinți, deschise încetisor ușa și păși pragul. Era o încăpere lungă și îngustă, asemenea mesei din mijloc. Nici urmă de ferestre. Nici urmă de zîmbet pe chipurile celor doi bărbați care ședeau de-o parte și de alta a mesei. Puteau fi gemeni — cravate roșu cu albastru, cămăși albe, pantaloni de culoare închisă, părul tuns scurt.

— Tu trebuie să fii Mark, zise unul dintre ei, în timp ce celălalt rămăsese cu ochii lipiți de ușă.

Băiatului îi pierise glasul, așa că se mulțumi să dea aprobator din cap.

— Mama ta n-a venit?

— Da' dumneavoastră cine sînteți?

— Eu sînt Jason McThune, FBI Memphis, zise tipul din dreapta, întinzînd o mîină pe care Mark abia îndrăzni să o strîngă. Îmi pare bine de cunoștință, Mark.

— Da, și mie.

— Iar eu sînt Larry Trumann, FBI New Orleães, zise cel de-al doilea. Strîngerea de mîină care urmă fu la fel de speriată, iar cei doi agenți schimbă priviri

nervoase; erau stînjeniți și nici unul dintre ei nu știa ce să spună.

— Ia loc, Mark, zise în cele din urmă Trumann, făcînd semn spre scaunul aflat la celălalt capăt al mesei.

Mark se așeză cu mare grijă, plin de groază la gîndul că banda aia de lipit s-ar putea să cedeze și să producă o catastrofă; că ăștia doi i-ar pune imediat cătușele și l-ar arunca într-o mașină și n-ar mai vedea-o niciodată pe mama. Ce-ar mai putea să facă Reggie atunci? Cei doi bărbați se așezară cît mai aproape de el și trîntiră pe masă niște carnete, pregătindu-se să-și ia notițe. Mark le simțea răsuflarea pe obraz și își închipui că toate astea fac parte din joc. Aproape că îi venea să zîmbească. Dacă voiau să stea chiar atît de aproape de el, n-aveau decît, da' casetofonul ăla mic și negru are să înregistreze tot, tot. Nimic nu se va pierde.

— Noi, ăă, noi ne așteptam ca mama ta și doctorul Greenway să vină cu tine, zise Trumann, aruncîndu-i o privire rapidă lui McThune.

— N-au putut să vină, trebuie să stea cu fratele meu.

— Cum se simte fratele tău? întrebă McThune cu gravitate.

— Nu prea bine, și mami nu poate să-l lase singur.

— Noi am crezut că va veni și ea cu tine, repetă Trumann, privind-l încurcat pe McThune; părea să nu știe prea bine cum să procedeze în situația aceasta.

— Păi, dacă vreți, putem să mai așteptăm o zi-două, pînă cînd va putea să vină și ea, propuse Mark.

— Nu este nevoie, Mark. De fapt, noi vrem să vorbim cu tine.

— Să mă duc atunci s-o chem?

— Nu, mai bine să stăm de vorbă câteva minute, doar noi trei, Mark, răspunse Trumann, zîmbindu-i și scoțînd un stilou din buzunar. Spune-mi, ești speriat?

— Da, puțin. Ce vrei de la mine?

Îi era încă foarte frică, dar respira mult mai ușor: casetofonul nu piuise și nici nu-l deranja în vreun fel.

— Ei bine, vrem să-ți punem câteva întrebări despre ceea ce s-a-ntîmplat ieri.

— Atunci am nevoie de un avocat?

Cei doi bărbați se priviră și observară că rămăseseră cu gurile căscate într-un mod cît se poate de identic; trecură cel puțin cinci secunde pînă ce McThune să-și revină și să-i spună lui Mark foarte clar și sigur că nu.

— De ce nu? nu-i slăbi Mark.

— Păi, pentru că noi vrem să-ți punem doar câteva întrebări și-atît. Dacă însă tu te hotărăști că vrei să fie aici și mama ta, atunci mergem s-o căutăm. Sau cam așa ceva. Dar de avocat nu ai nevoie. E vorba doar de câteva întrebări.

— Știți, eu am mai stat o dată de vorbă cu polițiștii. Adevărul este că azi-noapte am stat foarte mult de vorbă cu ei.

— Bine, dar noi nu sîntem polițiști. Noi sîntem agenți FBI.

— Păi, asta mă și sperie. De-aia cred eu că am nevoie de un avocat care, știți dumneavoastră, să-mi apere drepturile, și toate celelalte.

— Puștiule, te uiți prea mult la televizor.

— Pe mine mă cheamă Mark. N-ați putea să-mi spuneți cel puțin pe nume?

— A, da, firește. Iartă-mă.

— Mda, interveni Trumann. Avocații nu fac altceva decît să se pună de-a curmezișul. Trebuie doar să le dai bani, și ei se opun la orice.

— Atunci credeți că ar trebui să așteptăm pînă cînd va putea să vină și mama aici?

Agenții schimbară niște surîsuri pline de înțeleș și McThune zise cu voce tare:

— Nu neapărat, Mark. Vreau să spun că putem aștepta dacă așa vrei tu, da' tu ești un copil isteț, iar noi ne cam grăbim. Și nu vrem decît să-ți punem cîteva întrebări foarte scurte.

— E okay. Cred. Dacă trebuie.

După ce aruncă o privire pe carnet, Trumann deschise discuția.

— Bun. Tu le-ai spus celor de la poliția din Memphis că Jerome Clifford era deja mort cînd l-ați găsit, ieri, tu și cu Ricky. Mark, spune-mi, te rog, asta este adevărul adevărat?

Mark se foi un pic pe scaun, privind drept înainte.

— Sînt obligat să răspund la întrebarea asta?

— Bineînțeleș că da.

— De ce?

— Pentru că trebuie să știm care-i adevărul, Mark. Sîntem agenți FBI și anchetăm afacerea asta, așa că trebuie să știm adevărul.

— Și ce se-ntîmplă dacă nu răspund?

— A, multe lucruri pot să se întîmple dacă nu răspunzi. S-ar putea, de exemplu, să fim obligați să te ducem la noi la birou, pe bancheta din spate a mașinii, evident, fără cătușe, și acolo să-ți punem niște întrebări

într-adevăr dure. S-ar putea s-o aducem acolo și pe mama.

— Da' ce i s-ar putea întâmpla Iu' mami? Ar putea să aibă și ea necazuri?

— Poate că da.

— Ce fel de necazuri?

Trumann și McThune schimbă priviri nervoase; își dădeau amândoi seama că intraseră pe un teren minat și că lucrurile se înrăutăteau cu fiecare minut care trecea. Legea era clară în privința asta: copiii nu puteau fi interogați fără acordul părinților.

McThune își dresese glasul și se încruntă amarnic.

— Mark, ai auzit vreodată de „obstrucționarea justiției”?

— Nu cred.

— Ei bine, este un delict. Okay? Este un delict federal. O persoană care știe ceva despre o crimă și nu spune ce știe poliției sau FBI-ului, se face vinovată de obstrucționarea justiției.

— Și ce se-ntâmplă în cazul ăsta?

— Păi, dacă persoana respectivă este găsită vinovată, atunci ea va fi pedepsită. Și va merge la închisoare sau ceva de genul ăsta.

— Adică, dacă eu nu răspund la întrebările dumneavoastră, atunci mami și cu mine mergem la închisoare?

Întrebarea aceasta îl făcu pe McThune să dea oarecum înapoi și să-l privească nervos pe Trumann; gheața devenea din ce în ce mai subțire.

— Dar de ce nu vrei să răspunzi la întrebări, Mark? interveni Trumann. Ai ceva de ascuns?

— Nu, îmi este pur și simplu frică. Și pe urmă nu mi

se pare prea corect, fiindcă eu n-am decît unsprezece ani, iar dumneavoastră sînteți de la FBI și mama mea nu este aici. Adevărul este că nu știu ce să fac.

— Mark, nu poți să răspunzi la întrebări chiar dacă mama ta nu este aici? Tu ai văzut ieri ceva ce mama ta n-a văzut. Așadar, nu are cum să te ajute să răspunzi la întrebări. Noi vrem numai să știm ce anume ai văzut tu.

— Da' dacă ați fi în locul meu, n-ați vrea să aveți un avocat?

— Ei, pe dracu', în nici un caz! exclamă McThune. Eu unul n-aș vrea un avocat pentru nimic în lume. Scuză-mi limbajul, fiule, da' avocații sînt doar un ac înfipt în fund. Un ac mare. Dacă n-ai nimic de ascuns, atunci n-ai nevoie de avocat. Este suficient să răspunzi la întrebările noastre și totul va fi în regulă.

Tipul începuse să se enerveze, dar Mark se aștepta la așa ceva pentru că unul dintre ei trebuia să se înfurie. Așa se întîmpla în filmele de la televizor pe care Mark le văzuse de mii de ori și în care se înfruntau băieții cei buni și băieții cei răi. McThune are să-nceapă să facă urît și-atunci Trumann are să zîmbească aproape tot timpul, ba uneori are să se și-ncrunte la partenerul său, spre binele lui Mark. Ori chestia asta îi va cîștiga simpatia băiatului, și atunci McThune se va ridica dezgustat și va părăsi camera. Moment în care era de presupus că Mark va da totul la iveală.

Trumann se aplecă spre el zîbind mios.

— Mark, Jerome Clifford era într-adevăr mort cînd ați dat de el, tu și cu Ricky?

— Cer aplicarea celui de-al cincilea amendament, trînti Mark.

Zîmbetul cel micos dispăru instantaneu, McThune deveni stacojiu la față și clătină din cap, nevenindu-i să-și creadă urechilor, și timp de câteva secunde bune cei doi agenți se priviră intens. În tot acest timp, Mark urmări foarte atent cu privirea plimbarea nepăsătoare a unei furnici pînă cînd aceasta reuși să dispară sub unul din carnetele de pe masă.

Într-un tîrziu, Trumann, „băiatul cel bun”, rupse tăcerea.

— Mark, mi-e teamă că te uiți prea mult la televizor.

— Adică vrei să spunei că nu pot să cer cel de-al cincilea amendament?

— Dă-mi voie să ghicesc, mîrîi McThune. Te uiți la „L.A Law”, nu?

— În fiecare săptămînă.

— Mi-am închipuit. Mark, n-ai de gînd să răspunzi măcar la una din întrebări? Pentru că dacă nu vrei, atunci vom fi obligați să facem altceva.

— De exemplu?

— De exemplu să mergem la tribunal, să vorbim cu un judecător ca să-l convingem să-ți ceară el să stai de vorbă cu noi. Și să știi de la mine că nu este o variantă prea plăcută.

— Trebuie să merg la toaletă, zise Mark și se ridică în picioare.

— Ăă, firește, Mark, răspunse repede Trumann, speriat dintr-o dată că puștiului i se făcuse rău. Cred că e la capătul culoarului.

— Poți să stai cît dorești, Mark, noi te-așteptăm. Nu-i nici o grabă.

Pe aceste cuvinte băiatul ieși din încăpere și închise

ușa în urma lui.

Cei doi agenți vorbiră vrute și nevrute timp de șaptesprezece minute, fără să se îngrijoreze. Aveau o experiență bogată și știau multe șmecherii. Mai trecuseră prin situații de felul acesta și știau că pînă la urmă puștiul va spune tot.

Apoi se auzi o bătaie în ușă.

— Intră, zise McThune liniștit, dar cînd se deschise ușa, în încăpere își făcu apariția o doamnă foarte atrăgătoare de vreo cincizeci de ani, care păși înăuntru cu un aer atît de natural încît ai fi zis că intră în propriul ei birou. Cei doi bărbați dădură să se ridice în picioare tocmai în clipa în care o auziră spunînd: „Nu vă ridicați”.

— Sîntem într-o ședință, zise Trumann pe un ton oficial.

— Ați nimerit în altă parte, doamnă, adăugă McThune cu grosolănie.

Dar femeia își așeză liniștită servieta-diplomat pe masă și le întinse celor doi cîte o carte de vizită.

— Nu cred, domnilor. Numele meu este Reggie Love, sînt avocată și îl reprezint pe Mark Sway.

Cei doi agenți primiră bine vestea. McThune se apucă să studieze cartonașul cel alb, în timp ce Trumann, care rămăsese mai departe în picioare, cu brațele atîrnînd moi pe lîngă corp, se chinuia să spună ceva.

— Cînd v-a angajat? sări McThune, privindu-l uluit pe Trumann.

— E ceva ce nu cred că vă privește pe voi, nu-i așa? Nu m-a angajat încă, mi-a plătit doar avansul pentru angajare. Luați loc, îi pofti ea, așezându-se la rîndul ei cu grație pe unul din scaunele aflate în jurul mesei. Cei doi se conformară stînjeșiți, dar păstrară distanța.

— Unde, ăă, unde este Mark? începu Trumann.

— Pe undeva, pe-afară; încearcă să-și aducă aminte ce spune cel de-al cincilea amendament. Pot să văd și eu legitimațiile domniilor voastre, vă rog?

Într-o singură pornire cei doi agenți duseră mîna la buzunar, căutară o vreme disperați și scoaseră la lumină legitimațiile cu un gest simultan. Reggie le studie cu atenție, își notă ceva într-un carnet și apoi le dădu înapoi, zicînd:

— Ați încercat cumva să-l interogați pe copil în absența mamei lui?

— Nu, negă Trumann cu hotărîre.

— Firește că nu, întări McThune, șocat de o asemenea presupunere.

— El mi-a spus că ați făcut-o.

— Nu, nu, a confundat lucrurile, preciză McThune. Inițial noi am luat legătura cu doctorul Greenway, și el a fost de acord cu întîlnirea asta la care ar fi trebuit să participe Mark, Dianne Sway și doctorul însuși.

— Numai că puștiul a venit aici singur, adăugă Trumann iute, dornic să explice situația. Noi l-am întrebat unde este maică-sa și el ne-a spus că femeia nu poate să vină deocamdată. Atunci noi ne-am închipuit că mai întîrzie puțin și am așteptat-o stînd un pic de vorbă cu băiatul.

— Da, da, chiar așa, noi îi așteptam pe doamna

Sway și pe doctor, îi sări McThune în ajutor.
Dumneavoastră unde erați în timpul ăsta?

— Nu puneți întrebări irelevante. Spuneți-mi, l-ați sfătuit pe Mark să vorbească cu un avocat?

Înainte să răspundă, cei doi agenți se priviră intens, cerându-și reciproc ajutor.

— S-a menționat și așa ceva, zise apoi Trumann, ridicând nevinovat din umeri.

Absența copilului făcea minciuna mai ușoară. În plus, Mark era doar un puști speriat, în capul căruia lucrurile se amestecaseră, în timp ce ei erau ditamai agenți FBI, așa că pînă la urmă cuvîntul lor va avea câștig de cauză.

McThune își dresе glasul și-i dădu înainte, plin de siguranță:

— Ăă, da, așa e, Larry, s-a menționat la un moment dat. Ți-aduci aminte? Mark sau poate eu am zis ceva despre serialul ăla de la televizor, „L.A. Law”, și-atunci Mark a zis că s-ar putea să aibă nevoie de un avocat, da' se vedea că glumește. Sau cel puțin așa am crezut noi. Ți-aduci aminte, Larry?

Da, acum Larry își amintea foarte bine.

— A, da, sigur, ceva despre serialul ăla. Da' n-a fost decît o glumă.

— Sînteți siguri de asta? întrebă Reggie.

— Bineînțeles, protestă Trumann, iar McThune se încruntă, dînd aprobator din cap.

— Nu v-a întreat pe voi, băieți, dacă are nevoie de un avocat?

Cei doi dătinară din cap, încercînd disperați să-și amintească.

— Eu unu' nu-mi amintesc să se fi pus problema în felul ăsta. Adevărul este că Mark e doar un copil, și încă unul foarte speriat, și eu cred că încurcă lucrurile, explică McThune.

— I-ați spus care-i sînt drepturile? Auzind-o, Trumann zîmbi mult mai încrezător.

— Firește că nu, doar nu este un suspect. Este doar un puști și tot ce vrem este să-i punem cîteva întrebări.

— Deci n-ați încercat să-l interogați în absența mamei lui sau fără consimțămîntul ei?

— Nu.

— Bineînțeles că nu. .

— Și nu i-ați spus că este mai bine să se țină departe de avocați?

— Nu, doamnă.

— În nici un caz. Să știi că băiatul minte dacă ți-a spus altceva.

Atunci Reggie deschise încet servieta și dădu la iveală casetofonul cel negru și minicaseta din el, așezîndu-le apoi cu grijă pe masă în fața celor doi. În clipa următoare agenții speciali McThune și Trumann, ai căror ochi rămăseseră lipiți de obiectele acelea incredibile, păzură că se micșorează brusc pe scaunele lor.

Reggie îi răsplăti pe fiecare în parte cu cîte un zîmbet răutăcios și zise:

— Ei bine, cred că știm acum cine minte.

Cu gesturi involuntare, McThune începu să-și mîngîie nasul, iar Trumann se freca de zor la ochi. Reggie îi lăsă să sufere cîteva secunde. În încăpere se lăsase o liniște mormîntală.

— Totul este aici, pe casetă, băieți. Voi doi ați încercat să interogați un copil în absența mamei lui și fără consimțământul ei. El v-a întrebat precis dacă n-ați vrea să așteptați pînă cînd va fi și ea liberă și voi i-ați răspuns că nu. Ați încercat să faceți presiuni asupra lui, amenințîndu-l cu urmărirea penală atît pe copil cît și pe mama lui. V-a spus că este speriat și v-a întrebat foarte clar de două ori dacă nu are nevoie de un avocat. Voi l-ați sfătuit să nu-și ia un avocat, spunîndu-i, printre altele, părerea voastră despre avocați, cum că nu sînt decît „un ac înfipt în fund”. Ei bine, domnilor, acul este în fata dumneavoastră.

Agentii se făcură și mai mici pe scaunele lor. McThune își masa fără întrerupere fruntea, iar Trumann privea neîncrezător caseta, avînd grijă să ocolească ochii femeii din fața lor. Timp de o clipă, se gîndi să însface caseta, să rupă banda în bucăți și s-o calce în picioare, pentru că ea ar fi putut să-l coste chiar și cariera; dar ceva îl făcu să presupună că femeia aceea mai avea o copie.

Să fii prins cu minciuna era ceva destul de rău, dar problemele lor erau mai grave decît atît. Chestia asta se putea lăsa cu măsuri disciplinare; mustrare, transfer, mizerii scrise în dosarul de personal. Și în clipa de față, Trumann era convins că femeia asta era la curent cu tot ce-nsemna disciplinarea unor agenți FBI cu năbădăi.

— Ai pus microfoane pe copil, remarcă Trumann umilit.

— Și de ce să n-o fi făcut? Doar nu este o crimă. Voi,ăștia de la FBI, aveți instalații mai ceva ca ale ăloră de la telefoane.

Deșteaptă gagică! Da' la urma urmelor, de-asta era avocată, nu? McThune se aplecă mult în față, își trosni amarnic degetele și se hotărî să opună ceva rezistență.

— Să vedeți, doamnă Love, noi...

— Reggie.

— Okay, Reggie, ăă, uite, ne pare rău. Ne-a cam, ăăă, luat valul și, ei bine, ne cerem scuze.

— „V-a cam luat valul”? Pentru chestia asta, aș putea să obțin chiar capetele voastre, drăguților.

Doar nu era să se certe cu ea; probabil că avea dreptate și chiar dacă se mai putea discuta câte ceva, ei nu erau pregătiți să o înfrunte.

— Înregistrezi și ce vorbim noi acum? întrebă Trumann.

— Nu.

— Okay, ne-am pierdut capul, ne pare rău, zise el, continuând să-i evite privirea.

Cu mișcări lente, Reggie puse caseta în buzunarul hainei.

— Ia uitați-vă la mine, băieți! (Cei doi ridicară ochii, dar efortul era încă dureros.) Tocmai mi-ați demonstrat că știți să mințiți, și încă repede. Așa că de ce aș avea încredere în voi?

Deodată, Trumann își pierdu răbdarea, trânti cu palma în masă, începu să fluiera și se ridică în picioare, făcând cât mai mult zgomot. Apoi își aruncă mâinile în sus într-un gest patetic.

— E incredibil. Venisem aici doar cu câteva întrebări pregătite pentru puști, voiam doar să ne facem meseria, și în loc de asta ne luptăm cu tine. Puștiul nu ne-a spus că are avocat; dacă ne spunea, atunci

discutam altfel. De ce ai făcut asta? De ce ai pornit lupta asta? E ceva fără sens.

— Ce vreți de la copilul ăsta?

— Adevărul. Băiatul a văzut ceva ieri și acum minte, nu vrea să spună ce-a văzut. Și noi știm că el minte. Noi știm că a vorbit cu Jerome Clifford mai înainte ca acesta să moară. Știm că puștiul a fost în mașină. De fapt, poate că eu nici nu-l condamn că minte. E doar un copil. Da' fir-ar a dracului de situație, trebuie neapărat să aflăm ce-a văzut și ce-a auzit ieri.

— Voi ce bănuiți că s-a-ntîmplat?

Trumann își amintea de coșmarul prin care trecuseră când cu explicațiile date lui Foltrigg și se sprijini neputincios de perete. De-asta îi ura pe avocați, Foltrigg, Reggie și toți ceilalți din tagma asta. Aveau un talent nebun să complice totul.

— Ție ți-a spus ceva? întrebă McThune.

— Conversațiile noastre sînt absolut private.

— Da, știu asta. Dar știi cine sînt Clifford și Muldanno și Boyette? Cunoști toată povestea?

— Am citit ziarul de azi-dimineață. Da, sînt la curent cu cazul ăla din New Orléans. Mi se pare că voi, băieți, aveți nevoie de cadavru, nu-i așa?

— Așa s-ar zice, spuse Trumann de la celălalt capăt al mesei. Numai că-n momentul ăsta avem mai mare nevoie să stăm de vorbă cu clientul tău.

— Am să mă mai gîndesc la asta.

— Și când crezi că ai să ajungi să iei vreo hotărîre?

— Nu știu. Credeți că veți fi liberi în după-amiaza asta?

— De ce?

— Trebuie să mai stau puțin de vorbă cu clientul meu. Deci ce-ar fi să ne-ntîlnim la mine în birou la ora trei? propuse Reggie, punînd casetofonul la loc în servietă — era clar că întîlnirea luase sfîrșit. Banda o păstrez la mine. Ea va fi micul nostru secret, okay?

McThune dădu aprobator din cap, așteptînd continuarea.

— Dacă vreodată voi avea trebuință de ceva de la voi, băieți, ca de exemplu adevărul sau un răspuns cinstit, sînt convinsă că n-o să mă refuzați. Da' dacă vă mai prind cu minciuna, am să folosesc caseta pe care o știți.

— Bine, da' ăsta-i șantaj în toată regula, protestă Trumann.

— Ai perfectă dreptate și n-ai decît să mă arestezi, îi răspunse Reggie, ridicîndu-se și îndreptîndu-se spre ușă. Ne vedem la ora trei, băieți.

— Ăă, Reggie, ascultă, ar mai fi tipul ăsta, pe nume Roy Foltrigg, care va dori probabil să vină și el cu noi, zise McThune, conducînd-o la ușă. Este un...

— Domnul Foltrigg este în oraș?

— Da. A sosit astă-noapte și va insista să participe la întîlnirea din biroul tău.

— Ia te uită. Dar mă simt onorată. Și vă rog chiar să-l invitați.

10

Ziarul „Memphis Press” publică pe prima pagină un articol despre moartea lui Clifford semnat de Slick

Moeller, un reporter care scria despre crimele și polițiștii din Memphis de mai bine de treizeci de ani. Adevăratul lui nume, pe care nimeni nu-l știa de altfel, era Alfred, dar mama lui îi spusese Slick¹, originile acestei porecle pierzându-se în negura timpului. Trei neveste și zeci de prietene de-o noapte folosiseră această poreclă. Slick nu purta haine deosebite, nu terminase nici măcar liceul, n-avea niciodată bani, era dăruit de Dumnezeu cu un exterior oarecare, conducea un Mustang, era incapabil să trăiască cu o singură femeie și nimeni nu știa motivul pentru care i se spusese așa.

Viața lui era indisolubil legată de tot ceea ce ținea de încălcarea legii. Îi cunoștea pe toți traficanții de droguri și proxeneții din oraș; obișnuia să bea bere în barurile acelea în care chelnerițele erau lipsite de prejudecăți precum și de orice urmă de veșmînt în partea superioară a trupului, și stătea la bîrfă cu oamenii de pază din cîrciumile respective; avea date la zi despre membrii bandelor de motocicliști care aprovizionau orașul cu droguri și tîrfe. Avea talentul de a se învîrți cu multă agilitate printre ițele cele mai complicate și mai periculoase din Memphis, și asta fără să se pricopsească nici măcar cu o zgîrietură.

1 Șmecher.

Reușise să demonteze nici mai mult, nici mai puțin decît o duzină de filiere de hoți de mașini și asta doar prin informațiile discrete furnizate poliției. Îi cunoștea pe foștii pușcăriași, mai ales pe cei care reveniseră la

ocupațiile pentru care făcuseră închisoare. Mirosea o tăinuire de obiecte furate doar dintr-o privire.

Apartamentul pe care-l avea în centrul orașului nu avea nimic deosebit, cu excepția talmeș-balmeșului care domnea în el și a unui perete ocupat în întregime de detectoare și de stații-radio identice cu cele aflate în dotarea poliției. În Mustangul lui găseai mai multe vechituri decât într-o mașină de teren de-a poliției, dar nu și o armă cu radar; este adevărat însă că nici nu avea nevoie de așa ceva.

Slick Moeller își ducea viața în zonele întunecate ale Memphis-ului. Deseori ajungea la locul unei crime înaintea poliției. Se mișca fără probleme printre spitale, morgi și antreprenori de pompe funebre. De-a lungul vremii, reușise să-și facă nenumărate relații și surse care dădeau de bună voie informații pentru că știau că pot avea încredere în Slick Moeller. Un informator nu trebuia niciodată compromis, iar ponturile erau apărute cu mare grijă. Slick era un om de cuvânt, iar lucrul ăsta îl știau pînă și șefii bandelor care stăpîneau străzile orașului.

În plus, le spunea pe numele mic practic tuturor polițiștilor din oraș dintre care mulți vorbeau cu mare admirație despre Mole¹. Mole Moeller a zis asta, Mole Moeller a făcut asta! Și cum Slick se transformase în adevăratul său nume, noua poreclă nu-l deranja deloc. De fapt, nimic nu-l deranja cine știe ce. Îi cunoștea de-acum pe polițiști, stînd cu ei la o ceașcă de cafea în localurile cu program non-stop din toate cartierele orașului, ajunsese să știe și dacă nevasta vreunuia ceruse divorțul sau dacă unul dintre ei primise vreo

muștrare administrativă.

1 Cîrțiță.

Își făcea veacul prin sediul central al poliției și nimeni nu se mai mira să vadă polițiști oprindu-l pe Slick și întrebându-l ce se-ntîmplă. Cine a fost împușcat? Unde a avut loc spargerea? Șoferul era beat? Cîte persoane au fost împușcate? Iar Slick le spunea atît cît își putea permite, ajutîndu-i ori de cîte ori acest lucru era posibil. Numele lui era menționat pînă și la cursurile Academiei de Poliție din Memphis.

Prin urmare, nimeni nu fu surprins să-l vadă pe Slick învîrtindu-se toată dimineața prin sediul central. Dăduse deja cîteva telefoane la New Orléans și era la curent cu datele de bază ale afacerii. Aflase de asemenea că Roy Foltrigg și FBI-ul din New Orléans sosiseră în oraș și că preluaseră conducerea ostilităților. Iar acest fapt îl intriga la culme. Înseamnă că nu era vorba de o sinucidere oarecare; mai ales că fusese întîmpinat de prea multe figuri lipsite de expresie și de mult prea multe „fără comentarii”. Era ceva ciudat ca toate întrebările despre cazul respectiv să primească numai răspunsuri negative. Dar de-a lungul anilor, Slick învățase să citească fețele polițiștilor, așa că aflase de cei doi copii și de faptul că starea celui mic dintre ei era foarte gravă. Și mai aflase și despre amprente și mucusurile de țigară găsite la locul faptei.

Moeller coborî din ascensor la etajul al nouălea și avu grijă să nu fie observat de vreo soră. Știa numărul rezervei în care se afla Ricky, dar mai știa și că aici era

secția de psihiatrie, așa că n-avea de gând să dea năvală cu întrebările. Mai ales că nu voia să sperie pe nimeni, cu atât mai puțin pe un copil de opt ani care mai era și în stare de șoc. De aceea se mulțumi să vîre o monedă în aparatul pentru răcoritoare și să-și ia o băutură dietetică, așa, ca orice vizitator care petrecuse toată noaptea lîngă patul unui bolnav. Imediat după aceea, pe culoar își făcu apariția un sanitar îmbrăcat cu o bluză de un albastru deschis care împingea spre lift un cărucior plin cu cele necesare curățeniei. Sanitarul părea de vreo douăzeci și cinci de ani, avea părul lung și o expresie de profundă plictiseală pe chip.

Slick se hotărî pe loc și-l urmă pe tînăr în ascensor. Privirea lui antrenată depista numele de „Fred” cusut deasupra buzunarului bluzei și, cum erau singuri, puse prima întrebare.

— Spune-mi, te rog, lucrezi pe etajul nouă? se interesă Slick, plictisit, dar totuși zîmbitor.

— Da, răspunse Fred fără să-l privească.

— Sînt Slick Moeller de la „Memphis Press” și lucrez la un articol despre Ricky Sway, puștiul din rezerva 943. Știi care, puștiul cu sinuciderea aia, continuă Moeller care învățase încă de la începutul carierei că cel mai bine era să spui deschis cine ești și ce vrei.

Auzindu-l, Fred păru brusc interesat, drept pentru care își îndreptă spinarea și îl privi pe ziarist de parcă ar fi vrut să-i spună: „Da, da, știu o grămadă de chestii despre povestea asta, da' cu mine n-ai nici o șansă”. Căruciorul era plin cu detergenți și cu vreo douăzeci de sticle cu substanțe speciale pentru spital, alături de care

se afla o găleată cu cîrpe murdare și bucăți de burete. Fred răspundea de curățenia toaletelor, dar în clipa aceea se transformase deodată într-o persoană cu acces la informații de primă importanță.

— Da, zise el calm.

— Spune-mi, l-ai văzut pe puști? întrebă Slick pe un ton nepăsător, cu privirea ațintită asupra beculețelor de pe panoul de comandă al ascensorului.

— Da, tocmai am ieșit de-acolo.

— Din cîte mi s-a spus, este vorba de un șoc traumatic foarte grav.

— Habar n-am, zise Fred, plin de sine, ca și cum ar fi fost în posesia unor secrete cruciale. Cu toate acestea, era evident foarte dornic să vorbească, lucru care nu înceta să-l uluiască pe Slick. Ia o persoană oarecare, spune-i că ești ziarist și vei vedea că în nouă cazuri din zece persoana respectivă se va simți obligată să vorbească. La dracu', are să vrea să vorbească, are să dea la lumină și cele mai mari secrete de care avea cunoștință.

— Bietul copil, mormăi Slick de parcă Ricky ar fi fost pe ducă. Apoi, preț de cîteva secunde, nu mai scoase nici o vorbă; or așa ceva era de neimaginat pentru Fred. Ce fel de reporter mai este și ăsta? Nu pune chiar nici o întrebare? El, Fred, îl știa bine pe puști, doar tocmai ce ieșise din camera lui, ba vorbise și cu mama copilului. El, Fred, era implicat puternic în povestea asta.

— Mda, nu e bine deloc, spuse Fred, adresîndu-se tot pereților.

— Tot în comă?

— Și da și nu. O să mai dureze.

— Mda, așa am auzit și eu.

Ascensorul se opri la etajul al cincilea, cum însă căruciorul bloca ușa, nimeni nu mai urcă alături de cei doi.

— Adevăru' e că nu prea poți să faci cine știe ce pentru el, explică Slick. Așa se-ntîmplă-ntotdeauna. Copilu' vede doar o fracțiune de secundă ceva oribil, face un șoc și pe urmă e nevoie de luni de zile ca să-l aduci iar la normal. Trist, tare trist. Pustiu' ăsta, Sway, nu este chiar așa de rău, nu?

— Nu cred. Doctorul Greenway crede că-și revine peste o zi sau două. O să aibă nevoie de ceva terapie, da' o să fie bine pîn' la urmă. Eu l-am văzut tot timpul. Știți, de fapt, eu m-am tot gîndit să fac medicina.

— Curcanii nu și-au băgat încă nasu' pe-aici?

Fred privi în jur ca și cum ascensorul ar fi fost împînzit de microfoane.

— Ba da. FBI-ul a stat aici toată ziua. Și familia și-a și angajat un avocat.

— Ei, nu mai spune.

— Da, curcanii sînt tare interesați de căzu' ăsta, și acum stau de vorbă cu fratele puștiului. Și, într-un fel sau altul, avocatul a picat chiar în mijlocul poveștii.

Ascensorul se opri la etajul al doilea și Fred prinse cu mîinile bara căruciorului.

— Da' cine-i avocatul? întrebă Slick.

Ușa se deschise și Fred dădu să iasă pe culoar.

— Reggie și nu mai știu cum. Nu l-am văzut încă.

— Mersi, zise ziaristul în timp ce Fred dispăru și ascensorul era invadat de călători.

Moeller se întoarce la etajul al nouălea, în căutarea unei noi prăzi.

Pe la ora prânzului, venerabilul Roy Foltrigg și cei doi fundași ai săi, Wally Boxx și Thomas Fink, se transformaseră într-o adevărată pacoste pentru toți cei care se aflau în birourile Procuraturii federale din Western District of Tennessee. Aici șeful era George Ord, căruia nu-i păsa nici cât negru sub unghie de Roy Foltrigg; doar nu el îl invitase pe venerabilul la Memphis. Ord avusese ocazia să-l întâlnească pe Foltrigg la tot felul de conferințe și seminarii unde procurorii federali puneau la cale tot felul de scheme menite să protejeze guvernul Statelor Unite. Foltrigg făcea parte dintre cei care luau mereu cuvântul la aceste întruniri, totdeauna nerăbdător să-și împărtășească părerile, strategiile și marile victorii oricui ar fi vrut să-l asculte.

După ce McThune și Trumann aduseseră de la spital vestea rea despre Mark și noua lui avocată, Foltrigg rechiziționa încă o dată biroul lui Ord pentru o ședință de analiză a ultimei noutăți aduse de cei doi agenți. Ord își păstrase fotoliul din piele din spatele biroului masiv și-l urmărea pe Foltrigg care-i interoga pe cei doi agenți, neuitând ca din când în când să răcnească tot felul de ordine pentru urechile lui Boxx.

— Ce știți despre avocata asta? îl întrebă venerabilul pe Ord.

— N-am mai auzit pînă acum de ea.

— Da' nu se poate ca măcar o dată cineva de-aici să

nu fi avut de-a face cu ea! exclamă Foltrigg, cu intenția de a-l provoca pe celălalt să găsească pe cineva să dețină o informație cât de mică despre Reggie Love. Ord primi provocarea și căutarea începu.

Într-un colț al biroului, Trumann și McThune asistau în tăcere la toată tevatura. Conveniseră să nu spună deocamdată nimic nimănui despre casetă. Poate mai târziu. Poate niciodată, se rugau ei la Cel de Sus. Prânzul compus din câteva sandvișuri aduse de o secretară se consumă cu speculații fără rost și discuții de dragul discuțiilor. Foltrigg era nerăbdător să se întoarcă la New Orleães, dar era și mai nerăbdător să aibă vești de la Mark Sway. Faptul că puștiul reușise, Dumnezeu știe cum, să obțină un avocat era neli-niștitor, mai ales că băiatului îi era teamă să vorbească. Foltrigg era convins că Jerome Clifford îi spusese lui Mark ceva important chiar înainte de a muri, și pe măsură ce orele treceau convingerea că puștiul știa ceva despre cadavru devenea din ce în ce mai puternică. De altfel, Foltrigg nu era o persoană care să ezite prea mult când venea vorba de concluzii, în momentul în care din sandvișuri nu mai rămăsese decât amintirea, venerabilul reușise să-i convingă pe toți cei prezenți în încăpere, inclusiv pe el însuși, că Mark Sway cunoștea exact locul unde fusese ascuns cadavrul senatorului Boyette.

Apoi, ușa biroului se deschise și în încăpere își făcu apariția David Sharpinski, unul dintre numeroșii asistenți ai lui Ord, care se prezentase de bună voie să-i informeze că fusese coleg de facultate la Memphis State University cu Reggie Love. I se făcu semn să se

așeze în locul lui Wally și apoi începură să curgă întrebările.

— Am terminat facultatea în aceeași serie, acum patru ani, zise Sharpinski mai degrabă nervos; avea mult de lucru și ar fi preferat să-și vadă de cazul respectiv decât să-și piardă vremea cu nimicuri.

— A, deci nu practică decât de patru ani, sări imediat Foltrigg. Și cu ce fel de cazuri se ocupă? E specializată în drept penal? Cît drept penal cunoaște? Cunoaște dedesubturile meseriei?

McThune îi aruncă lui Trumann o privire plină de înțeles; fuseseră vîrîți în corzi de un avocat de patru ani!

— Mai puțin drept penal, replică Sharpinski. Sîntem prieteni destul de buni, ne și vedem din cînd în cînd. Pot să

vă spun că ia mai ales cazuri de copii maltratați. Vedeți, a avut și ea, ăă... a avut și ea destul de tras în viață.

— Ce vrei să spui?

— Este o poveste cam lungă, domnule Foltrigg. Reggie este o persoană foarte complexă. Acum își trăiește cea de-a doua ei viață.

— Dumneata o cunoști bine, nu-i așa?

— Da, o cunosc. Am fost, una peste alta, colegi timp de trei ani în timpul facultății.

— Cum adică „una peste alta”?

— Păi, cum să vă spun, a fost nevoită să uite de toate problemele, cum să le spun?, toate problemele emoționale. Reggie a trăit o primă viață, dacă vreți, în care a fost soția unui ginecolog faimos. Erau bogați,

aveau succes și o viață socială foarte plină: petreceri, acțiuni de binefacere, cluburi și toate celelalte. Aveau o casă impresionantă în Germantown și câte un Jaguar fiecare. Ea făcea parte din toate cluburile de grădinărit și organizațiile sociale din Memphis. Lucrase ca învățătoare pentru ca el să poată face facultatea și pe urmă, după cincisprezece ani de căsnicie, bărbatul ei s-a hotărât să o schimbe cu una nouă. Așa că a început să alerge după femei și la un moment dat s-a încurcat cu o soră mult mai tânără, care a și devenit, pînă la urmă, soția numărul doi. Pe atunci, Reggie se numea Regina Cardoni; ea n-a acceptat povestea, a cerut divorțul și din clipa aceea lucrurile au luat o întorsătură urâtă. Doctorul Cardoni a jucat tare și încet-încet ea a clacat. A reușit să-i facă viața un iad: divorțul nu se mai termina, se simțea umilită în văzul lumii, prietenele ei, soții de doctor pline de prejudecăți, i-au întors spatele. A încercat chiar să se sinucidă. De fapt, puteți găsi toate astea în dosarul de divorț. Bărbatul și-a angajat un batalion de avocați care au tras tot felul de sfori pînă cînd au reușit s-o interneze într-un sanatoriu. Și, în absența ei, el a manevrat totul în așa fel încît a lăsat-o pur și simplu lefteră.

— Copii are?

— Da, doi, un băiat și o fată; în perioada de care v-am vorbit, erau în pragul adolescenței și bineînțeles că tatăl i-a

primit în grijă. Adevărul este că tipul le-a dat suficient de multă libertate, precum și banii necesari ca să-i determine să-i întoarcă spatele mamei. El și cu avocații pe care și-i angajase au reușit s-o țină pe

Reggie prin sanatorii de boli mintale timp de doi ani, pînă cînd totul se terminase, așa cum dorise el: adică doctorul se alesese cu casa, cu copiii, cu cealaltă nevastă, cu absolut tot.

Relatarea acestei tragedii îl tulbură pe Sharpinski și era evident că nu-i convenea faptul că-i povestea despre ea lui Foltrigg. Ce-i drept, însă, cele mai multe relatări făceau parte dintr-un dosar public.

— Și cum de a ajuns ea avocată?

— Nu i-a fost ușor deloc. Tribunalul îi interzisese să-și vadă copiii și locuia singură cu mama ei care, după părerea mea, i-a salvat viața. Nu sînt sigur de ceea ce vă spun, dar am auzit că mama ei și-a ipotecat casa ca să-i plătească un tratament foarte bun. Și după ani de zile de efort, Reggie și-a adunat la un loc bucățelele vieții ei risipite. Copiii au crescut și au plecat din Memphis. Băiatul a ajuns la închisoare pentru trafic de droguri, iar fata locuiește în California.

— Ce fel de studentă a fost?

— Foarte isteată. Era hotărîtă să-și dovedească sieși că poate să devină un bun avocat. Atîta că a continuat să se lupte cu depresiile nervoase, cu băutura și cu somniferele și la un moment dat a clacat. Pe urmă s-antors, complet refăcută, și a terminat facultatea pur și simplu cu înverșunare.

Ca de obicei, Fink și Boxx mîzgăleau cu frenezie, umplînd paginile carnetelor, încercînd plini de importanță să noteze fiecare cuvînt rostit în încăpere, ca și cum Foltrigg avea de gînd să-i ia mai tîrziu la întrebări. În ceea ce-l privea pe Ord, acesta era mult mai preocupat de teancul de lucrări de pe birou decît de

cele ce se discutau în prezența lui; pe măsură ce orele treceau, Foltrigg îi devenea tot mai nesuferit, în fond, el, Ord, era tot atât de ocupat și de important ca și venerabilul.

— Ce fel de avocat este femeia aceasta? întrebă Roy.

A dracului de rea, își zise McThune în sinea lui. Vicleană ca un drac, se gândi Trumann. Și foarte talentată în domeniul electronicii.

— Muncește mult, nu prea face mulți bani, da' de fapt nu cred că pentru Reggie banii au vreo importanță.

— De unde Dumnezeu și-a ales un nume ca ăsta, „Reggie”? întrebă Foltrigg, absolut deconcertat. „Poate că vine de la Regina”, își zise Ord în sinea lui.

Sharpinski deschise gura ca să vorbească, dar pe urmă se răzgîndi, așteptă o secundă-două, și abia după aceea spuse:

— Mi-ar trebui ore întregi ca să vă povestesc tot ce știu despre ea și adevărul este că nu vreau să fac asta. Nici nu e important!

— Poate că este, se auzi vocea plesnitoare a lui Boxx. Sharpinski îi aruncă o privire severă, apoi se întoarse din

nou spre Foltrigg.

— Atunci când s-a apucat de facultate, a încercat să șteargă cea mai mare parte din trecutul ei, mai ales anii cei mai dureroși. Și-a reluat numele de fată, Love. Bănuiesc că Reggie vine de la Regina, dar n-am întrebat-o niciodată nimic despre asta. Pot să vă spun că și-a schimbat numele absolut legal, cu hotărîre judecătorească, și că din Regina Cardoni n-a mai rămas

nici o urmă, cel puțin pe hîrtie. În facultate, n-a vorbit niciodată despre trecutul ei, deși s-a vorbit mult despre ea. Dar ea nu dă doi bani pe chestia asta.

— Mai bea?

Era clar că Foltrigg voia să scurme prin gunoaie și lucrul ăsta îl enervă pe Sharpinski. McThune și Trumann o găsiseră remarcabil de trează.

— Asta va trebui s-o întrebați chiar pe ea, domnule Foltrigg.

— Cît de des te vezi cu ea?

— Cam o dată sau de două ori pe lună. Și din cînd în cînd mai vorbim la telefon.

— Cîți ani are? întrebă Foltrigg pe un ton plin de suspiciune, ca și cum între Sharpinski și Reggie ar fi existat o relație nu tocmai curată.

— Și asta va trebui s-o întrebați pe ea. După mine, are vreo cincizeci de ani.

— Ce-ar fi să-i dai chiar acum un telefon și s-o întrebi ce mai face. Poate scapă vreo vorbă despre Mark Sway.

Sharpinski îi aruncă lui Foltrigg o privire care ar fi acrit și laptele în sticlă. Apoi își privi șeful, pe Ord, de parcă ar fi vrut să-i spună: „Ce zici de tembelul ăsta?” Dar Ord îi evită privirea și începu să încarce un capsator aflat pe birou.

— Domnule Foltrigg, Reggie nu este tîmpită. De fapt este chiar foarte inteligentă și dacă i-aș telefona și-ar da imediat seama care este motivul pentru care o caut.

— Hm, poate că ai dreptate.

— Să știți că am.

— Atunci aş vrea să ne însoţeşti în după-amiaza asta, când vom merge la ea la birou.

Sharpinskî se uită la Ord aşteptînd un semn, o sugestie, dar şeful lui era foarte ocupat cu capsatorul.

— Sînt foarte ocupat şi nu pot să vin. Mai doriţi ceva?

— Nu, poţi să pleci acum, interveni brusc Ord. Mulţumesc, David.

— Dar ar fi foarte bine să vină cu mine, îi zise Foltrigg lui Ord după plecarea lui Sharpinski.

— Ți-a spus că este ocupat, Roy. Ştii, băieţii mei au de lucru, răspunse celălalt, privindu-i semnificativ pe Boxx şi Fink.

Chiar în clipa aceea una dintre secretare îi aduse lui Foltrigg un fax de două pagini pe care acesta îl citi împreună cu Boxx.

— Mi l-au trimis de la birou, îi explică Roy lui Ord, de parcă numai acolo ar fi existat asemenea tehnologie de vîrf.

Cînd termină de citit, Foltrigg întrebă cu voce tare:

— A auzit careva de un oarecare Willis Upchurch?

— Da. E un barosan din Chicago care lucrează mult pentru Mafia, răspunse Ord. Ce-i cu el?

— Aici scrie că tocmai a terminat o conferinţă de presă ținută în fața unui mare număr de reporteri la New Orléans.

Şi acolo a zis că a fost angajat de Muldanno, că procesul va fi amînat, iar clientul lui nu este vinovat etc, etc.

— Da, da, este în stilul lui. Da' nu-mi dau seama cum de n-ai auzit pîn' acum de Willis Upchurch?!

— Păi, n-a mai fost niciodată pîn' acum la New Orléans, răspunse Foltrigg plin de autoritate, de parcă i-ar fi ținut minte pe toți avocații care îndrăzniseră să calce pe domeniul lui.

— Ei bine, cazul vostru tocmai s-a transformat într-un coșmar.

— Of. Grozav. Absolut nemaipomenit.

11

Jaluzelele erau trase și-n cameră domnea întunericul. Ghemuită la picioarele lui Ricky, Dianne ațipise. După ce toată dimineața mormăise, se zvîrcolise și trezise speranțele tuturor, după prînz puștiul se pierduse din nou, regăsindu-și poziția de-acum familiară, cu genunchii la piept, degetul în gură și tuburile de perfuzie înfipite în vene. Greenway o asigurase de mai multe ori că Ricky nu avea dureri, dar după atîtea ore în care îl ținuse în brațe și-l sărutase, Dianne era convinsă că pe fiul ei îl durea ceva. Cît despre ea, era epuizată.

Mark se așezase pe patul pliant, rezemîndu-și spatele de perete, și-și privea atent mama și fratele mai mic. Și el se simțea epuizat, dar cu toate acestea, somnul refuza să vină. Evenimentele recente se învălmășeau în creierul lui extenuat, iar el încerca din răspuțeri să gîndească limpede. Care era mișcarea următoare? Oare putea să aibă încredere în Reggie? Din filmele și seriialele de la televizor, Mark aflase că jumătate din avocați erau de încredere, iar cealaltă

jumătate erau niște javre. Pe urmă, cînd ar fi mai bine să le spună lui Dianne și doctorului despre Reggie? Întrebările acestea i se învîrteau mereu în minte; stătea acolo pe patul pliant, ascultînd susurul vocilor de pe culoar și făcîndu-și socoteala cît de mult să povestească și celorlalți din ceea ce știa.

Ceasul de lîngă pat arăta ora două și treizeci și două de minute. Îi erau imposibil să creadă că toată mizeria asta se întîmplase în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Apoi se hotărî să-i spună lui Greenway tot ceea ce Ricky ar fi putut să vadă și să audă în pădure și, privind cîrlionții blonzi care se ițeau de sub cearșaf, se simți mult mai bine. Se hotărî de asemenea să nu mai mintă și să facă tot ce-i va sta în putere ca să-l ajute pe Ricky. Nimeni altcineva nu auzise ceea ce-i spusese Romey în mașină și pentru moment, așa cum îl sfătuisese și avocatul, el avea de gînd să nu povestească nimănui despre cele întîmplate.

Este adevărat însă că nici nu prea mai putea să țină totul în el; adevărul devenea din ce în ce mai apăsător. Pentru că aici nu mai era vorba de un joc de-a v-ați ascunselea cu copiii din cartier prin crîngurile și rîpele din apropiere de Tucker Wheel Estates; și nici de o evadare nevinovată pe fereastra dormitorului ca să se plimbe prin zonă în lumina lunii. De data asta, Romey ținuse între dinți țeava unui pistol adevărat; ăia erau agenți federali adevărați, cu legitimații adevărate, aidoma celor din serialele polițiste de la televizor. El, Mark, angajase un avocat adevărat care îi lipise de stomac un casetofon adevărat ca să poată, în felul ăsta, să-i prindă cu mîța-n sac pe cei de la FBI. Tipul care-l

omorîse pe senator era un asasin profesionist cu multe cazuri de același gen la activ — așa spusese Romey — și mai făcea parte și din Mafia; or, pentru oamenii ăștia nu era nici o problemă să scape de un puști de unsprezece ani.

Mark simțea că nu mai putea să facă față de unul singur la toată povestea. La ora asta ar fi trebuit să fie la școală, la ora de matematică pe care nu putea s-o suferă, dar de care acum îi era dor. Avea de gând să stea de vorbă pe-ndelete cu Reggie și pe urmă ea avea să aranjeze o întâlnire cu cei de la FBI ca el să le spună toată porcăria pe care i-o pusese în spate Romey. Și-atunci ei erau obligați să-l protejeze. Poate că or să-i dea niște gărzi de corp pînă cînd asasinul ajunge la închisoare, sau poate că or să-l aresteze imediat pe ăla și-atunci totul are să fie bine. Poate, cine știe?!

Apoi, își aduse aminte de un film în care un tip se ia de piept cu Mafia, crezînd că FBI-ul are să-l protejeze; numai că dintr-o dată, tipul se trezește că devine o țintă vie, că FBI-ul nu mai vrea să știe de el pentru că tipul spusese ceva ce nu trebuia în timpul procesului; pe parcursul filmului, cineva, nu-și mai amintea cine, spune de cel puțin douăzeci de ori că „Mafia nu uită niciodată”. În ultima scenă, mașina tipului sare în aer exact în momentul în care răsuțește cheia în contact și el este aruncat la vreo juma' de milă distanță și tocmai cînd își dă ultima suflare, apare o siluetă întunecată care se apleacă deasupra lui și zice „Mafia nu uită niciodată”. Nu fusese mare lucru de filmul ăsta, dar pentru Mark mesajul lui se limpezi abia acum.

Simțea nevoia să bea un Sprite. Deschise ușurel

poșeta pe care Dianne o lăsase sub pat și începu să cotrobăie prin ea; dădu peste trei flacoane de calmante și peste două pachete de țigări, dar, după o clipă de ezitare, rezistă tentației; în cele din urmă, găsi monedele de care avea nevoie și ieși din cameră.

Într-un colț al sălii de așteptare, o infirmieră stătea de vorbă cu un bătrîn. Mark desfăcu cutia de Sprite și se îndreptă spre ascensor. Greenway îi ceruse să stea cît mai mult timp în camera lui Ricky, dar Mark se săturase și de cameră și de Greenway și, oricum, nu prea erau șanse ca frate-său să se trezească prea curînd. Intră în lift și apăsă pe butonul de parter; avea de gînd să dea o raita pe la bufet, să vadă ce mai învîrtesc avocații.

Cînd ușa fu cît pe-aci să se închidă, în ascensor urcă un bărbat care îl privi oarecum îndelung pe băiat.

— Tu ești Mark Sway? întrebă apoi bărbatul.

Of, Doamne, iar? De cînd cu Romey, în ultimele douăzeci și patru de ore, cunoscuse atîtea fețe noi cît să-i ajungă luni de zile. Și apoi, era sigur că nu-l mai văzuse niciodată pînă acum pe tipul de lîngă el.

— Cine sînteți? întrebă Mark prudent.

— Slick Moeller de la „Memphis Press”. Cunoști ziarul, nu? Tu ești Mark Sway, nu-i așa?

— De unde știți cine sînt?

— Doar sînt ziarist, nu? Asta mi-e meseria, să aflu tot felul de lucruri. Ce mai face fratele tău?

— Grozav. Și ce vreți să aflați?

— Știi, eu lucrez la un articol despre sinuciderea asta și tot dau peste numele tău. Curcanii zic că ai ști mai multe decît spui.

— Când o să apară articolul?

— Nu știu încă. Poate chiar mâine.

Mark se simți brusc că îl lasă puterile și renunță să-l mai privească pe omul acesta.

— Nu răspund la nici o întrebare.

— Foarte bine.

Ușa ascensorului se opri pe neașteptate și o mulțime de oameni năvăli înăuntru, iar reporterul dispăru, înghițit de val. Cîteva secunde mai târziu, când ascensorul opri la etajul al cincilea, Mark țîșni printre doi medici și o luă pe scări pînă la etajul șase. Scăpase de ziarist, așa că se așeză pe treptele pustii și începu să plîngă.

Foltrigg, McThune și Trumann își făcură apariția în anticamera micuță, dar aranjată cu gust, a biroului lui Reggie Love, avocat, fix la ora trei după-amiază, așa cum fusese convenit. Aici fură întâmpinați de Clint care îi pofti să ia loc și le oferi ceai și cafea; cei trei refuzară scortșoși. Foltrigg îl informă pe Clint că el este procurorul federal din Southern District of Louisiana, New Orleães, că venise la întîlnire și că nu putea să aștepte. Greșea amarnic.

Pentru că avu ocazia să aștepte timp de patruzeci și cinci de minute. În timp ce agenții federali stăteau comod pe canapea, răsfoind niște reviste, Foltrigg măsura încăperea cu pasul, își privea din cînd în cînd ceasul, fierbea de nervi, îl privea amenințător pe Clint, ba se și răsti de vreo două ori la el, numai că de fiecare dată i se spunea că Reggie discută la telefon cu un client important. De parcă Foltrigg ar fi venit acolo pentru ceva absolut lipsit de importanță. Venerabilul ar

fi vrut tare mult să plece, dar nu putea să facă așa ceva. Era una din rarele ocazii în care era nevoit să primească un subtil șut în fund fără să poată riposta.

În sfârșit, Clint îi invită să-l urmeze într-o mică sală de conferințe ai cărei pereți erau acoperiți cu rafturi pline de impresionante tomuri de legi. Clint le spuse să ia loc și îi anunță că Reggie li se va alătura imediat.

— A întârziat patruzeci și cinci de minute, protestă Foltrigg.

— Asta nu înseamnă nimic pentru Reggie, domnule, replică zîmbind Clint în timp ce închidea ușa.

Foltrigg, flancat de cei doi agenți, se așeză la un capăt al mesei de conferințe, și rămase în așteptare.

— Uite ce e, Roy, zise Trumann după o secundă de ezitare. Trebuie să fii atent cu tipa asta. S-ar putea să înregistreze tot ce vom vorbi.

— Da' ce te face să crezi asta?

— Păi, ăă, niciodată nu poți să...

— Avocații de aici, din Memphis, practică foarte mult chestia asta, sări McThune în ajutorul colegului său. Nu știu cum stau lucrurile la New Orléans, da' aici e rău de tot.

— Bine, da' trebuie să ne spună de la bun început dacă înregistrează, nu? zise Foltrigg, fără să înțeleagă aluzia celor doi.

— N-aș paria pe chestia asta, zise Trumann. E mai bine să fii atent.

Ușa se deschise brusc și Reggie își făcu apariția după o întârziere de patruzeci și opt de minute.

— Nu vă ridicați, le spuse ea în timp ce Clint închidea ușa în urma ei. Întinse apoi mâna spre

Foltrigg, zicînd: Reggie Love, iar dumneata trebuie că ești Roy Foltrigg.

— Exact. Încîntat de cunoștință.

Reggie îi privi zîmbind pe McThune și Trumann și pentru o clipă toți trei se gîndiră la același lucru: la minicasetă aceea afurisită.

— Vă rog să mă scuzați că am întîrziat, zise ea apoi și se așeză singură la celălalt capăt al mesei; în fața ei, cei trei bărbați stăteau înghesuiți unul într-altul ca niște găini plouate.

— Nici o problemă, zise Foltrigg cu voce tare, pe un ton care lăsa să se înțeleagă că în realitate era o problemă, și încă una foarte gravă.

Dintr-un sertar ascuns al mesei, Reggie scoase un magnetofon pe care îl așeză în fața ei.

— Vă deranjează dacă înregistrez mica noastră discuție? întrebă ea în timp ce monta microfonul, lămurindu-și în acest fel interlocutorii că tot ceea ce vor spune va fi înregistrat, fie că acest lucru le va conveni, fie că nu. Voi fi fericită să ofer fiecăruia dintre dumneavoastră cîte o copie.

— Eu n-am nimic împotriva, zise Foltrigg ca și cum ar fi avut de ales.

McThune și Trumann nu-și puteau lua ochii de la magnetofon. Vai, ce drăguț din partea ei să-i întrebe așa ceva! Reggie le zîmbi dulce, cei doi agenți îi întoarseră zîmbetul pentru ca în cele din urmă toți trei să privească, zîmbind, magnetofonul. Femeia asta era tot atît de subtilă ca și un pietroi aruncat printr-un geam. Casetă aia nenorocită nu putea fi prea departe.

— Și-acum, care-i problema? întrebă ea după ce

apăsă pe un buton.

— Unde este clientul dumitale? întrebă Foltrigg la rîndul lui, aplecîndu-se înainte și lăsînd astfel să se înțeleagă că numai el îi va fi partener de discuție.

— La spital. Doctorul vrea să-l vadă petrecînd cît mai mult timp lîngă fratele lui.

— Și cînd vom putea să stăm de vorbă cu el?

— Prin urmare, dumneavoastră presupuneți că veți vorbi într-adevăr cu clientul meu, zise Reggie privindu-l pe Foltrigg cu ochi plini de încredere. Avea părul cărunt și era tunsă ca un puștan. Chipul ei plăcut ieșea imediat în evidență; sprîncenele erau negre, buzele moi erau foarte îngrijit fardate, pielea netedă era doar foarte ușor machiată. Da, da, era o femeie drăguță, cu bretonul acela nostim care-i acoperea fruntea și cu ochii scînteietori, plini de o siguranță calmă. În timp ce o privea, Foltrigg se gîndea la mizeria și suferința pe care femeia din fața lui le cunoscuse din plin și se văzu nevoit să recunoască un lucru, că ea se pricepea foarte bine să ascundă orice urmă.

McThune deschise un dosar și începu să-l răsfoiască. În ultimele două ore reușiseră să strîngă un dosar destul de gros despre Reggie Love, fostă Regina Cardoni. Copiaseră dosarul de divorț și procedurile de internare de la judecătoria locală. Copiaseră de asemenea actele de ipotecare și registrul funciar referitoare la casa mamei ei. Și chiar în clipa asta, doi agenți FBI din Memphis încercau să obțină foile matricole din facultate.

Lui Foltrigg îi plăcea murdăria și o căuta pentru orice caz cu care avea de-a face. McThune citea cu

multă atenție istoria sordidă a divorțului, cu toate depozițiile acelea de adulter, alcool, droguri și constituție fizică debilă, culminând toate cu încercarea de sinucidere. Citind toate acestea, McThune își dădu seama că, pentru nimic în lume și în nici o împrejurare, nu și-ar fi dorit s-o înfurie pe femeia aceea.

— Trebuie neapărat să stăm de vorbă cu clientul dumitale, doamnă Love.

— Reggie, okay, Roy?

— Cum dorești. Noi sîntem convinși că știe ceva, simplu și clar.

— Ca de exemplu?

— Ei bine, noi sîntem convinși că micul Mark a fost în mașina lui Jerome Clifford mai înainte de moartea acestuia. Noi credem că au fost împreună mai mult decît cîteva secunde, în mod evident, Clifford avea de gînd să se sinucidă și avem motive să credem că a dorit să spună cuiva, oricui, unde anume ascunsese Muldanno, clientul lui, cadavrul senatorului Boyette.

— Ce vă faceți să credeți așa ceva?

— Este o poveste mai lungă, dar, pe scurt, Clifford a luat de vreo două ori legătura cu unul dintre asistenții mei și

a lăsat să se înțeleagă că ar fi dispus să ajungem la o înțelegere și după aceea să se retragă. Era speriat, beat, avea un comportament ciudat. Încerca s-o rupă cu viața de pînă atunci și voia să vorbească.

— Și de ce credeți că a vorbit cu clientul meu?

— Este doar o posibilitate, recunosc. Dar trebuie să căutăm în toate colțurile și sînt sigur că înțelegi ce vreau să spun.

— Mi se pare că sesizez aici o notă de disperare.

— Ba chiar foarte multă disperare, Reggie. Uite, am să fiu cinstit cu tine. Știm cine l-a ucis pe senator, dar adevărul este că nu sînt pregătit pentru un proces în absența cadavrului.

Foltrigg se opri și-i zîmbi interlocutoarei. În ciuda nenumăratelor sale metehne absolut nocive, Roy petrecuse ore întregi în fața diverselor jurii și știa cînd este cazul să joace cinstit.

Iar ea, la rîndul ei, petrecuse atît de multe ore în secțiile de terapie ale spitalelor încît mirosea imediat orice minciună.

— Eu nu spun că nu veți putea să vorbiți cu Mark Sway în general, ci numai astăzi. Mîine, cine știe? Sau poate poimîine. Toată povestea asta se mișcă prea repede. Domnul Clifford nici nu s-a răcit încă. Ce-ar fi să mai încetinim puțin ritmul și să nu facem prea multe lucruri în același timp, okay?

— Okay.

— Ei, și-acum convingeți-mă că Mark Sway a fost în mașină împreună cu Jerome Clifford înainte ca ăsta să moară.

Nici o problemă. Foltrigg își consultă carnetul și se porni să înșire toate locurile unde fuseseră găsite amprente: luminile de poziție din spatele mașinii, portbagajul, mînerul și butonul de blocare ale portierei din dreapta-față, bord, pistol, sticla de whiskey. Existau, se pare, amprente și pe furtun, dar acolo mai era încă de lucru. Pe măsură ce vorbea, Foltrigg se transforma în procurorul care își construia un dosar plin de probe de netăgăduit...

Reggie umplea foaie după foaie. Cunoștea faptul că Mark fusese în mașină, dar n-avusese nici cea mai vagă idee că lăsase o asemenea potecă în urma lui.

— Sticla de whiskey? întrebă ea surprinsă.

— Da, trei amprente foarte clare, răspunse Foltrigg, consultându-și încă o dată notițele. Nu există nici o îndoială în privința lor.

Mark îi vorbise despre pistol, dar nu suflase nici un cuvânt despre sticlă.

— Nu ți se pare ciudat?

— Pîn' acum totul este ciudat. Polițistul care a vorbit cu el nu-și amintește să fi mirosit a alcool, așa că bănuiesc că n-a băut din sticlă. Sînt sigur că băiatul ar putea să explice totul dacă am sta de vorbă cu el.

— Am să-l întreb dacă vrea.

— Deci nu ți-a spus nimic despre sticlă?

— Nu.

— Dar despre pistol?

— Nu pot să divulg lucrurile pe care mi le-a spus clientul meu.

Foltrigg așteptase cu disperare altceva, iar felul în care decurgea toată povestea îl înfuria la culme.

Trumann aștepta și el cu respirația tăiată. McThune se opri din lectura pasionantă a unui raport întocmit de un psihiatru numit de tribunal.

— Prin urmare nu ți-a spus chiar tot? remarcă Foltrigg.

— Mi-a spus foarte multe lucruri, dar este posibil să-i fi scăpat unele detalii.

— Detaliile astea pot avea o importanță crucială.

— Eu sînt cea chemată să judece ce este crucial și ce

nu. Ce altceva mai aveți?

— Arată-i biletul, îi zise Foltrigg lui Trumann. Reggie citi și reciti pe-ndelete cuvintele mîzgălite pe bucata de hîrtie. Mark nu-i spusese nimic nici despre bilet.

— Este evident că a folosit două stilouri diferite, explică Foltrigg. Pe cel albastru l-am găsit în mașină; este un pix ieftin a cărui pastă s-a terminat. Și dacă este să speculăm puțin, atunci am putea să ne gîndim că Jerome Clifford a vrut să mai adauge ceva după ce Mark coborîse din mașină. Vezi, cuvîntul „unde” pare să indice că băiatul plecase. Este clar că au stat de vorbă, că și-au spus cum îi cheamă și că puștiul a stat acolo suficient timp ca să pună mîna peste tot.

— Pe ăsta n-ați găsit nimic? întrebă ea, fluturînd biletul.

— Nimic. Și l-am verificat cît se poate de amănunțit. Foarte calmă, Reggie puse bucata de hîrtie pe masă, alături de carnetul în care își făcuse tot felul de însemnări, își încrucișa mîinile la piept și zise:

— Ei bine, Roy, cred că acum marea întrebare este „Cum ați reușit, voi, băieți, să aflați că amprentecele sînt ale lui Mark Sway?” Cum ați reușit să obțineți o amprentă de-a lui ca să le verificați pe cele din mașină? întrebă ea cu același zîmbet răutăcios pe buze pe care McThune și Trumann îl mai văzuseră cu nici patru ore mai devreme, cînd cu minicaseta aceea.

— A, foarte simplu. Ne-am folosit de o cutie de suc din care a băut la spital azi-noapte.

— Ați cerut acordul lui Mark sau al mamei lui înainte de a face chestia asta?

— Nu.

— Adică ați atentat la intimitatea unui copil de numai unsprezece ani?

— Nici vorbă de așa ceva. Am încercat doar să obținem o probă.

— O probă? Probă pentru ce? Nu pentru o crimă, îndrăznesc a spune. Crima a fost comisă și cadavrul a dispărut. Mai există și vreo altă crimă în afară de asta? Sinuciderea este o crimă? Sau faptul de a asista la o sinucidere?

— Dar a asistat la sinucidere?

— Nu vă pot spune nimic din ceea ce clientul meu mi-a povestit, totul este confidențial și tu știi foarte bine asta, Roy. Ce altceva ați mai luat de la copil?

— Nimic.

Reggie pufni zgomotos, arătându-și neîncrederea.

— Ce altceva mai aveți?

— Păi, atît nu-i de-ajuns?

— Vreau să știu tot.

Foltrigg răsfoi din nou carnetul lui de însemnări, încercînd să cîștige timp de gîndire.

— I-ai văzut umflătura de la ochiul stîng și cucuiul din frunte. Poliția mai zice că atunci cînd l-au găsit ei în pădure, pe buze avea o dîră de sînge. La autopsia cadavrului lui Clifford s-a observat o pată de sînge pe mîna dreaptă. Grupa sanguină era diferită de cea a decedatului.

— Dă-mi voie să ghicesc. Sîngele de pe mîna lui Clifford este al lui Mark.

— S-ar putea. În orice caz este aceeași grupă.

— Dar cum de știți ce grupă de sînge are Mark?

Foltrigg renunță la carnet și își trecu mâinile pe față. Cei mai eficienți apărători erau cei care dirijau lupta în afara chestiunilor în discuție. Adică cei care mușcau și aruncau cu pietre în tot felul de intrigi colaterale, sperând ca astfel acuzarea și juriul să uite de vina evidentă a clientului lor. Principiul era simplu: dacă ai ceva de ascuns, atunci strigă sus și tare că adversarul încalcă procedura. În momentul de față, ei ar fi trebuit să pună cap la cap lucrurile povestite de răposatul Clifford lui Mark Sway; ceva mai simplu nici că se putea. Dar nu; băiatul își luase un avocat și ei încercau acum să explice în ce mod făcuseră rost de anumite informații esențiale pentru mersul anchetei. Și în fond nu era nimic rău în faptul că luaseră mostre de amprente fără să ceară permisiunea împricinatului. Poliția făcuse o treabă foarte bună. Numai că în gura unui avocat, toată afacerea asta se transforma într-o violare a intimității unei persoane. Precis că, după asta, tipa are să-i amenințe și cu darea în judecată. Și dacă mai pui la socoteală și figura cu sângele...

În orice caz, femeia asta știa meserie. Lui Foltrigg îi venea greu să creadă că practica doar de patru ani avocatura.

— De la spital, din dosarul de internare al fratelui.

— Și cum de ați avut acces la dosar?

— Avem mijloacele noastre.

Auzindu-l, Trumann își adună tot curajul, iar McThune se ascunse în spatele dosarului, așteptând izbucnirea. Doar ei se mai arseseră o dată. Reggie îi făcuse să se bîlbâie, să-și muște limbile și să transpire sânge, și acum era rîndul bătrînului Roy să încaseze

cîteiva pumni. Situația era de-a dreptul comică.

De data asta însă, Reggie își păstră calmul. Împungîndu-l pe Roy cu un deget subțire împodobit cu o unghie dată cu lac alb, începu să vorbească fără să ridice vocea:

— Dacă vă mai apropiați de clientul meu și încercați să obțineți ceva de la clientul meu fără aprobarea mea, vă dau în judecată și pe tine și pe cei de la FBI. Am să depun o plîngere la comisia de etică a baroului din Louisiana și Tennessee și am să mătur cu curul vostru judecătoria pentru minori de aici din oraș și am să-i cer judecătorului să vă pună sub lacăt.

Totul fusese spus cu o voce egală, lipsită de orice emoție, normală, și cei trei știură că nu fuseseră doar vorbe în vînt. Foltrigg zîmbi și dădu aprobator din cap.

— Perfect. Îmi pare rău că am cam sărit peste cal. Dar sîntem îngrijorați și trebuie neapărat să stăm de vorbă cu clientul tău.

— Mi-ați spus absolut tot ce știți despre Mark?

— Da, cred că da, declară Foltrigg după ce își verifică din nou carnetul.

— Dar asta ce este? insistă ea, arătînd cu același deget subțire dosarul în care McThune se cufundase de la începutul întîlnirii. Agentul FBI citise despre încercarea ei de sinucidere, despre medicamentele luate și despre faptul că fusese în comă timp de patru zile, toate acestea declarate de martori sub prestare de jurămînt. Evident, fostul ei soț, doctorul Cardoni, o adevărată jigodie, după cum reieșea din pledoariile prezentate la tribunal, dispusese și de bani și de avocați și imediat ce Regina / Reggie luase medicamentele,

dăduse fuga la tribunal și ceruse încredințarea copiilor. Comparînd datele de pe documente, era clar că bunul doctor completa hîrțile și cerea audieri chiar în momentele în care ea se zbătea între viață și moarte.

McThune nu intră în panică; dimpotrivă, o privi zîmbind nevinovat și-i răspunse:

— Niște documente de-ale noastre.

Și nici măcar nu mințea, pentru că oricum i-ar fi fost teamă să o mintă. Doar caseta era la ea și le ceruse imperativ să-i spună numai adevărul.

— Despre clientul meu?

— A, nu.

Reggie își studie cu atenție carnetul de însemnări.

— Eu zic să ne întîlnim din nou mâine, spuse ea pe un ton care nu sugera, ci impunea.

— Noi ne grăbim foarte tare, Reggie, pledă Foltrigg.

— Ei bine, eu nu. Și am impresia că eu am toate cărțile în mîna.

— Am impresia că da.

— Deci, eu am nevoie de timp ca să diger toate astea și să vorbesc cu clientul meu.

Nu asta doriseră, dar celor trei le era clar că nu vor obține nimic mai mult. Cu un gest dramatic, Foltrigg înșurubă capacul stiloului și își puse carnetul în servietă. Trumann și McThune îi urmară exemplul și timp de un minut în încăperea nu se auzi decît foșnetul hîrțiilor rearanjate în dosare și serviete.

— Mîine la ce oră? întrebă Foltrigg, trîntind capacul servietei și ridicîndu-se de pe scaun.

— La zece. În biroul meu.

— Mark Sway va fi și el aici?

— Nu știu.

Cei trei bărbați părăsiră mica sală de conferințe.

12

Wally Boxx sună la New Orléans de cel puțin patru ori într-un singur ceas. Foltrigg avea în subordinea sa patruzeci și șapte de procurori generali adjuncți care apărau interesele guvernului în nenumărate procese, iar sarcina lui Wally era să le transmită din Memphis ordinele șefului lor. În afară de Thomas Fink, la cazul Muldanno mai lucrau încă trei procurori, și Boxx simțea nevoia să le telefoneze la fiecare sfert de oră ca să le comunice tot felul de instrucțiuni, precum și evoluția afacerii Clifford. Pînă la ora prînzului, tot personalul din biroul procurorului general aflase despre Mark Sway și fratele lui mai mic, iar bîrfele și speculațiile nu mai conteneau. Cît de mult știa puștiul? Oare îi va conduce la ascunzătoarea cadavrului? La început, aceste întrebări erau murmurate doar de cei trei procurori care lucrau la cazul Muldanno; dar pe la mijlocul după-amiezii pînă și secretarele se adunaseră în camera pentru cafea și schimbau păreri care mai de care mai năstrușnice despre biletul lăsat de Clifford și despre ce anume îi spusese lui Mark răposatul înainte de a înghiți glonțul. În cele din urmă, orice activitate încetă și tot personalul biroului aștepta cu sufletul la gură următorul telefon de la Wally.

Foltrigg se mai fripsese de cîteva ori cu scurgeri de informații și pentru asta îi concediase pe cei pe care îi

bănuise că vorbesc prea mult; ceruse ca toți subordonații săi să treacă testul cu detectorul de minciuni; pusese toate informațiile deosebite sub lacăt de teama propriilor săi oameni; le ținuse predici și îi amenințase.

Numai că Roy Foltrigg nu era persoana care să inspire prea multă loialitate. Mulți dintre asistenții lui nu-l vedeau cu ochi buni deoarece Foltrigg era de fapt interesat de politică și se folosea de cazurile la care lucra ca să-și satisfacă ambițiile politice. Avea prostul obicei de a acapara toată scena și de a-și atribui meritele exclusive pentru tot ce era bun, beștelindu-și în același timp subordonații pentru tot ce era rău. Făcea tot posibilul să obțină inculpări pentru niște delikte fără importanță comise de autoritățile alese doar de dragul de a apărea în ziare. Dispuse anchetarea diverșilor săi dușmani și-i dăduse apoi pe mîna presei. Era o adevărată tîrfă politică al cărei singur talent în domeniul juridic era să țină predici și să citeze din Sfînta Scriptură în fața completului de judecată și a juraților. Fusese numit în acest post de administrația Reagan și mai avea încă un an pînă la expirarea mandatului; iar cei mai mulți dintre asistenți numărau zilele pînă la împlinirea anului acela și îl îndemneau să candideze pentru vreo funcție politică. Oricare.

Ziariștii din New Orléans începură să telefoneze de pe la ora opt dimineața, cerînd cu toții o notă oficială din partea biroului procurorului general în legătură cu afacerea Clifford. Rămaseră cu cererea. Mai tîrziu, pe la ora două, avu loc spectacolul lui Willis Upchurch, secondat de un Barry Muldanno strălucitor. Rezultatul

fu că un număr și mai mare de ziașiști începură să dea tîrcoale prin preajma biroului lui Foltrigg. Linia telefonică între Memphis și New Orléans rămase aproape permanent deschisă.

Lumea vorbea vrute și nevrute.

Stăteau amîndoi în dreptul ferestrei murdare de la etajul al nouălea și priveau traficul aglomerat, specific orelor de

vîrf în centrul orașului. Cu gesturi nervoase, Dianne își aprinse o țigară, dînd drumul unui nor gros de fum, apoi întrebă direct:

— Cine este avocata asta?

— O cheamă Reggie Love.

— Și cum ai dat de ea?

— Am fost la ea la birou în clădirea aia, de-acolo, și am stat de vorbă cu ea, răspunse Mark arătînd spre Sterick Building.

— De ce ai făcut asta, Mark?

— Pentru că toți curcanii ăștia mă sperie. Poliția și FBI-ul au împînzit spitalul, și acum au mai apărut și ziașiștii. Am avut de-a face cu unu' din ăștia chiar în după-masa asta, în lift. De-aia cred că avem nevoie de sfaturile unui avocat.

— Dar, Mark, știi foarte bine că avocații nu lucrează pe gratis; știi tot atît de bine că nu ne putem permite să angajăm un avocat.

— Păi, am și plătit-o, o liniști micul bogătaș.

— Ce spui? Cum ai putut tu să plătești un avocat?

— Foarte ușor: ea a vrut doar un mic avans pentru

angajare, și atunci i-am dat unul din cei cinci dolari pe care mi i-ai dat azi-dimineață pentru gogoși.

— Și vrei să spui că lucrează doar pentru un dolar? Atunci trebuie că este o avocată nemaipomenită.

— Să știi că e destul de bună. Pîn' acum m-a impresionat felul în care se prezintă.

Auzindu-l, Dianne clătină din cap, uluită. Cît timp durase procesul acela îngrozitor de divorț, Mark, care pe atunci avea nouă ani, nu contenise să-l critice pe avocatul mamei. Urmărea cu perseverență celebrele seriale TV „Perry Mason” și „L. A. Law”, așa că trecuseră ani de zile de cînd Dianne nu mai cîștigase o discuție în contradictoriu cu fiul ei cel mare.

— Adică ce-a făcut pîn-acum? întrebă tînăra femeie de parcă abia acum vedea lumina soarelui.

— Păi, azi la prînz s-a întîlnit cu niște agenți FBI pe care i-a pus așa de frumos la colț! S-a mai întîlnit cu ei și mai tîrziu la ea, la birou, da' eu n-am mai vorbit cu ea de la prînz.

— La ce oră vine aici?

— Pe la șase. Vrea să te cunoască pe tine și să stea de vorbă cu doctorul Greenway. Ai să vezi că are să-ți placă de ea, mami.

Dianne trase adînc din țigară și dădu drumul unui nou nor de fum albăstrui, apoi continuă seria întrebărilor.

— Dar nu înțeleg; de ce avem nevoie de ea, Mark? Nu înțeleg care este rostul ei în toată povestea asta. Doar n-ați făcut nimic rău; tu și cu Ricky ați văzut mașina, ați încercat să-l ajutați pe omul acela, dar nu voi l-ați împușcat. Voi l-ați văzut împușcîndu-se. Și

atunci pentru ce avem nevoie de avocat?

— Păi, știi și tu, ți-am spus că i-am mințit pe curcani la început și chestia asta mă sperie. Și pe urmă mi-a fost frică și că o să avem necazuri pentru că nu l-am împiedicat pe omul ăla să se omoare. De-asta, mami.

Dianne îl privi intens în timpul acestor explicații, dar Mark îi evită privirea.

— Și acum mi-ai spus tot, absolut tot? întrebă Dianne după o lungă pauză; pusese întrebarea rar, fără să-l scape din ochi, de parcă ar fi știut adevărul.

Prima oară, o mințise acasă, când așteptau sosirea ambulanței, supravegheați de Hardy care le pîdea fiecare vorbă. Pe urmă, aseară, în camera lui Ricky, sub tirul întrebărilor doctorului Greenway, dăduse o primă versiune a adevărului; Mark își aminti cât de tristă fusese Dianne când auzise acea variantă adaptată și revizuită și cum îi spusese, ușor dezamăgită: „Tu nu m-ai mințit niciodată, Mark”.

Mark se simțea tare rău că, în loc să împartă totul cu ea, doar trecuseră prin atâtea necazuri împreună, se învîrtea în jurul adevărului, ocolea întrebările și-i spunea mult mai mult lui Reggie decât propriei lui mame.

— Mami, ieri totul s-a-ntîmplat atît de repede și aseară era așa un talmeș-balmeș în capul meu! Da' astăzi m-am tot

gîndit la ce s-a-ntîmplat, am luat-o pas cu pas, minut cu minut, și abia acum mi-aduc aminte diverse chestii.

— Ca de exemplu?

— Păi, uite, vezi cum l-au atins chestiile astea pe Ricky. Ei, eu cred că m-au atins și pe mine, nu la fel de

rău ca pe el, da' oricum. De exemplu, acum îmi amintesc lucruri pe care ar fi trebuit să mi le amintesc de aseară, de când am vorbit cu doctorul Greenway. Înțelegeți ce vreau să spun?

Da, adevărul este că înțelegea și ceea ce înțelegea o îngrijoră pe Dianne. Doi băieți sînt martorii aceluiași eveniment. Unul dintre ei intră în stare de șoc, deci este normal ca și cel de-al doilea să fie afectat. Dianne recunosc în sinea ei că nu se gîndise la așa ceva.

— Mark, te simți bine? întrebă ea, venind mai aproape de copil, care în clipa aceea știu că o păcălise.

— Da, cred că da, zise el, încruntîndu-se ca și când ar fi fost agasat de o migrenă.

— Spune-mi, ce anume ți-ai amintit? întrebă ea cu prudență.

Mark trase adînc aer în piept și începu:

— Păi, îmi aduc aminte...

Dar chiar în clipa aceea doctorul Greenway răsări de nicăieri și Mark începu s-o scalde.

— Sînt nevoit să plec, începu Greenway, aproape scuzîndu-se. Dar mă-ntorc peste vreo două ore.

Atunci Mark se hotărî să termine o dată pentru totdeauna cu povestea asta și zise:

— Doamnă doctor, știți, tocmai îmi spuneam lu' mami că îmi amintesc niște lucruri de care nu mi-am mai adus aminte pînă acum.

— Despre sinucidere?

— Da, doamnă. Azi, toată ziua, mi-au venit în minte tot felul de scene și amănunte și cred că unele dintre ele s-ar putea să fie destul de importante.

— Bine, atunci hai să mergem înapoi în cameră și să

stăm puțin de vorbă, zise doctorul după ce îi aruncă o privire lui Dianne.

Pe măsură ce povestea, Mark își simțea sufletul din ce în ce mai ușurat, deși în tot acest timp nu reușise să-și ridice ochii din pământ. Știa că exagerarea unor asemenea detalii din mintea șocată și foarte speriată a unui copil, a oricărei persoane de fapt, era o acțiune foarte dureroasă și de aceea avu grijă să o interpreteze cu multă finețe. Frazele erau întrerupte de pauze lungi în timpul cărora Mark își căuta cu greutate cuvintele care să descrie cât mai bine tot ceea ce îi era foarte bine întipărit în memorie. Din când în când trăgea cu coada ochiului la doctorul Greenway, dar chipul acestuia își păstră aceeași expresie pe tot parcursul povestirii. Privirile furișe pe care le strecură spre Dianne îi arătară că maică-sa nu era dezamăgită defel de ceea ce auzea; dimpotrivă, era îngrijorată, ca orice mamă.

Când ajunsese însă la episodul în care Clifford îl înșfacă și îl duce în mașină, Mark observă că publicul începe să se foiască, dar cu toate acestea nu încercă să-și ridice privirea din podea. Când povesti figura cu pistolul, auzi oftatul îngrijorat al lui Dianne. Iar Greenway clătină din cap când auzi despre împușcătura din mașină și despre glonțul care trecuse prin geam. Uneori, Mark simțea că cei doi din fața lui ar fi țipat cu dragă inimă la el pentru că îi mințise cu o noapte înainte, dar nu se opri, ci îi dădu înainte cu amintirile care îl marcau în mod evident.

Relată cu mare atenție fiecare detaliu pe care Ricky ar fi putut să-l vadă sau să-l audă. Păstră însă pentru el confesiunile lui Clifford. Printre altele, își aminti

extraordinar de bine toată nebunia aceea despre Țara de Dincolo și despre Vrăjitor.

Cînd Mark își termină povestirea, Dianne începu să-și maseze cu mișcări ușoare tîmplele și să spună ceva despre un flacon de calmante. Greenway însă se așeză pe un scaun, sorbind practic fiecare vorbă spusă de băiat.

— Asta-i tot, Mark?

— Nu știu. Este tot ce pot să-mi amintesc acum, mormăi puștiul răspunsul de parcă l-ar fi durut dinții.

— Deci tu ai fost efectiv în mașina aia? întrebă Dianne fără să deschidă ochii.

— Vezi asta? zise Mark, ducîndu-și un deget la ochiul stîng care nu se dezumflase încă. Aici m-a lovit cînd am vrut să ies din mașină. Și mult timp după aia am fost așa de amețit! Se poate să fi fost chiar inconștient, nu știu.

— Bine, dar mi-ai spus că te-ai bătut la școală.

— Nu-mi amintesc să-ți fi spus așa ceva, da' dacă ți-am spus, înseamnă că eram șocat sau ceva de felul ăsta. „La dra-cu"! Iar m-am încurcat în minciuni!"

Greenway își mîngîie gînditor barba.

— Așadar, Ricky a văzut cînd tipul te-a tîrît în mașină, cînd a tras asupra ta și tot restul. Phiii!

— Da. Abia acum îmi aduc aminte bine. Îmi pare rău că nu mi-am amintit mai devreme, da' știți, în mintea mea era un gol. Ceva cam ca la Ricky.

Urmă o nouă pauză interminabilă.

— Să-ți spun drept, Mark, îmi vine tare greu să cred că n-ai putut să-ți amintești cîte ceva din toate astea și astă-noapte, zise Greenway.

— Da' de ce săriți așa la mine? Ricky a văzut tot ce mi s-a-ntîmplat și asta l-a dus în altă lume. Spuneți-mi, azi-noapte am stat cumva de vorbă?

— Ei, asta-i acum! exclamă Dianne.

— Firește că am stat de vorbă, răspunse Greenway și cel puțin patru noi cute îi apărură pe frunte.

— Mda, probabil că da. Da' nu-mi amintesc mare lucru despre ce-am vorbit.

Greenway și Dianne se priviră cîteva secunde în tăcere. Mark se duse în sala de baie și bău puțină apă dintr-un păhăruț de hîrtie

— Bine. Le-ai spus și polițiștilor toate astea? se interesă Dianne.

— Nu. Doar ți-am spus că abia acum mi-am adus aminte.

Dianne dădu ușor din cap și reuși chiar să schițeze un surîs. Dar ochii ei se îngustaseră foarte mult și deodată privirea lui Mark se plecă iute în podea. Dianne crezuse toată povestea despre sinuciderea lui Clifford, dar această revenire bruscă a unei memorii pierdute nu o păcălise. Dar se hotărîse să lămurească lucrurile mai tîrziu.

Greenway avea și el îndoieli, dar era mult mai preocupat să-și trateze pacientul decît să-l certe pe Mark. Așa că deocamdată își mîngîia barba și studia zugrăveala peretelui.

— Mi-e foame, rupse în cele din urmă Mark tăcerea grea care se lăsase în cameră.

Reggie sosi cu o oră mai tîrziu decît fusese stabilit, cerîndu-și neconținut scuze, dar Greenway plecase deja. Mark făcu niște prezentări poticnite și Reggie

strânse cu multă căldură mâna lui Dianne, așezându-se apoi alături de ea pe patul pliant. Imediat începu să pună o sumedenie de întrebări despre Ricky, ca o adevărată prietenă de familie, îngrijorată și preocupată de absolut tot ce-i atinge prietenii. Cum se descurca cu serviciul? Cu școala? Cu banii? Cu hainele?

Dianne era foarte obosită și vulnerabilă, și faptul că avea ocazia să stea de vorbă cu o altă femeie îi făcea mult bine. Așa că își deschise sufletul fără nici o reținere și o vreme nu vorbiră decât despre spital, despre doctorul Greenway, despre Ricky, despre orice numai despre Mark și povestea lui cu FBI-ul nu.

Reggie adusese o pungă cu sandvișuri și cartofi prăjiți pe care Mark o puse pe masa plină cu tot felul de lucruri de lângă patul lui Ricky. Apoi băiatul se hotărî să cumpere și ceva de băut și ieși pe nesimțite din cameră.

Aparatul pentru răcoritoare de lângă sala de așteptare îi livră prompt două cutii de suc pe care le aduse în cameră fără a fi oprit de poliție, de ziașiști sau de asasini plătiți de Mafia. Când intră în încăpere, cele două femei erau adâncite într-o conversație despre încercarea de interogatoriu din partea lui McThune și Trumann. Iar Reggie avu grijă să adopte un asemenea stil de povestire, încât Dianne deveni foarte suspicioasă în privința FBI-ului. Amândouă femeile erau într-o stare de nervi deosebită. Pentru prima dată, după multe ore, Dianne era din nou plină de viață.

„Jack Nance and Associates” era o firmă liniștită,

care se autoprezenta în anunțurile publicitare drept o companie de specialiști în asigurarea pazei și securității, dar care în realitate nu era constituită decât din doi detectivi particulari. Anunțul din cartea de telefon era cel mai mic și neînsemnat din oraș. Firma aceasta nu dorea să aibă de-a face cu divorțuri interminabile în care unul dintre soți se culcă prin diverse paturi, iar celălalt vrea fotografii explicite și compromițătoare; nu dispunea nici măcar de un detector de minciuni; nu fura copii în beneficiul vreunuia dintre părinți; nu depista angajați care-și furau patronul.

Jack Nance era un fost pușcăriaș, cu un cazier impresionant, care reușise să evite necazurile timp de peste zece ani. Asociatul său, Cal Sisson, făcea parte din aceeași categorie socială și reușise o afacere nemaipomenită cu o companie fictivă pentru construirea de acoperișuri. Împreună, cei doi câștigau binișor, îndeplinind tot felul de sarcini urâte pentru cei cu bani. O dată, îi rupseseră mâinile unui adolescent care era prietenul fiicei unui client bogat, după ce puștiul îi trăsese câteva palme domnișoarei respective. Altădată, deprogramaseră doi adepți ai sectei Moon, copiii unui alt client bogat. Celor doi asociați nu le era teamă de violență și nu de puține ori îi descurajaseră cu ajutorul pumnilor pe rivalii în afaceri ai clienților lor. Ba o dată chiar incendiaseră cuibul dragostei vinovate dintre soția unui client și amantul acesteia.

Genul lor de activitate avea căutare pe o anumită piață, și în unele cercuri restrânse Nance și Sisson erau cunoscuți drept niște tipi duri și foarte eficienți, care nu

voiau decît bani lichizi, duceau la bun sfîrșit toate murdăriile și nu lăsau nici o urmă. Erau renumiți pentru rezultatele uluitoare, iar clienții veneau pe bază de recomandare.

Jack Nance se mai afla încă în biroul lui în care domnea o dezordine cruntă cînd cineva bătu la ușă. Se întunecase deja

și secretara își terminase programul. Cal Sisson nu plecase nici el, și în momentul acela discuta ceva cu un traficant de cocaină care îl agățase pe fiul unui client. Nance era un tip la vreo patruzeci de ani, nu prea înalt, dar era robust și deosebit de agil. El fu cel care traversă biroul secretarei și deschise ușa de la intrare.

— Îl caut pe Jack Nance, zise necunoscutul.

— Eu sînt.

— Numele meu este Paul Gronke, spuse tipul, întinzînd mîna. Pot să intru?

Nance deschise larg ușa și îi făcu celuiilalt semn să intre. Cei doi se opriră chiar lîngă biroul secretarei, iar Gronke privi atent dezordinea teribilă din jurul lor.

— E tîrziu, remarcă Nance. Ar fi mai bine să-mi spui ce vrei.

— Am nevoie de voi pentru o treabă foarte rapidă.

— Cine te-a trimis la noi?

— Am auzit vorbindu-se despre voi. Vorbele zboară.

— Dă-mi un nume.

— J.L. Grainger. Mi se pare că l-ați ajutat să încheie o afacere. Tot el a amintit și de un oarecare domn Schwartz care a fost foarte mulțumit de munca voastră.

Ascultîndu-i vorbele, Nance se gîndea la înțelesul

lor, studiindu-și în același timp musafirul. Gronke era un bărbat voinic, cu pieptul lat, care se apropia de patruzeci de ani, prost îmbrăcat, dar fără să-și dea seama de asta. Din cauza accentului tărăgănat și a felului în care mânca silabele cuvintelor, Nance își dădu imediat seama că tipul era din New Orléans.

— Avansul de angajare este de două mii de dolari, plătiți imediat și nerambursabili, totul cash, mai înainte să ridic măcar un deget.

Gronke duse imediat mâna la buzunarul din stînga și scoase de acolo un pachetel cu bancnote din care extrase douăzeci de hîrtii de o sută, pe care i le puse în mîna lui Nance. Acesta se relaxa brusc; fusese cel mai rapid onorariu de angajare obținut de el în zece ani de carieră.

— Ia loc, îl pofti el pe Gronke, făcînd semn spre canapeaua din încăpere. Te ascult.

— Ai văzut chestia asta din ziarul de azi-dimineață? îl întrebă străinul, întinzîndu-i lui Nance o tăietură dintr-un ziar.

— Da. Am citit-o. Dar în ce fel te privește povestea asta pe tine?

— Eu sînt din New Orléans. Și de fapt, domnul Muldanno, care este un vechi prieten de-al meu, este foarte supărat că numele lui a apărut așa, pe nepusă masă, într-un ziar din Memphis; în articol se zice că domnul Muldanno are legături cu Mafia și alte chestii de-astea. Nu mai poți să ai nici un fel de încredere în ce spun ziarele în ziua de astăzi. Presa are să ducă țara asta de rîpă.

— Clifford era avocatul lui?

— Da, da' acum are unul nou. Numai că nu asta este important. Uite ce îl îngrijorează pe prietenul meu: cineva de mare încredere i-a spus că băieții ăia doi știu ceva.

— Unde sînt băieții acum?

— Unul este la spital în comă sau cam așa ceva. A făcut-o de oaie cînd s-a-mpușcat Clifford. Fratele lui a fost însă efectiv în mașină cu Clifford mai înainte ca ăsta să se omoare, și nouă ne este teamă că puștiul ăsta a aflat ceva. Și-a și angajat un avocat și refuză să vorbească cu FBI-ul. Or, toată chestia nu miroase a bine.

— Și ce vrei de la mine?

— Păi, avem nevoie de cineva care să aibă relații aici în Memphis. Trebuie să-l vedem neapărat pe puștiul ăsta și trebuie să știm de unde să-l luăm în orice moment

— Cum îl cheamă?

— Mark Sway. Noi credem că acum este la spital cu maică-sa. Noaptea trecută au stat în camera în care este internat puștiul mai mic, pe nume Ricky Sway, spitalul „St. Peter's", etajul nouă, rezerva 943. Noi îți cerem să-l găsești pe băiat și să-l supraveghezi.

— Nu-i o treabă prea grea.

— Cine știe? S-ar putea ca poliția și FBI-ul să-l urmărească și ei. Puștiul ăsta este un mare punct de atracție.

— Tariful este de o sută de dolari pe oră, cash.

— Știu.

Își alesese chiar ea numele de Amber, care, împreună cu cel de Alexis, erau cele mai răspândite printre dansatoarele de striptease și tîrfele din Cartierul Franțuzesc. Amber răspunse la telefon și, după ce ascultă o clipă, duse aparatul în minuscula sală de baie unde Barry Muldanno se spăla pe dinți.

— E Gronke la telefon, zise ea, întinzîndu-i receptorul. Barry răsuci robinetul, luă telefonul și se opri în ușă, admirînd trupul neted și gol ce se strecura sub cearșafuri.

— Da, zise el apoi în microfon.

Un minut mai tîrziu, așeză telefonul pe măsuta de lîngă pat și începu să se îmbrace grăbit.

— La ce oră te duci la lucru? o întrebă el pe Amber din care nu se mai zărea nici vîrfurile nasului.

— La zece. Acum cît este ceasul? întrebă la rîndul ei ițindu-și buclele printre perne.

— Aproape nouă. Eu trebuie neapărat să ajung într-un loc, da' am să mă întorc.

— De ce? Doar ai obținut ce-ai dorit.

— Pentru că s-ar putea să mai vreau puțin. Doar eu sînt cel care plătește chiria pentru apartamentul ăsta, dulceațo.

— Ce să zic?! Mare brînză de chirie! De ce nu mă scoți din cocina asta? Și să-mi cumperi ceva drăguț?

Barry trase de manșetele cămășii, apoi își aruncă o privire admirativă în oglindă. Perfect, absolut perfect.

— Mie îmi place aici, se întoarse el zîbind spre Amber.

— Ba este o cocină. Dacă te-ai purta cu mine cum trebuie, mi-ai cumpăra ceva într-adevăr drăguț.

— Da, da, bine. Ne vedem mai târziu, dulcețo, încheie el discuția și ieși trântind ușa. Așa erau toate fetele astea care făceau striptease. Le faci mai întâi rost de o slujbă, pe urmă de un apartament, le cumperi haine, le dai să mănânce mâncăruri scumpe, și pe urmă te trezești că fetele se cultivă și încep să aibă pretenții. Barry știa bine că obiceiul ăsta al lui era foarte costisitor, dar nu se putea opri.

Coborî scările și deschise ușa care dădea spre Dumaine. Se uită precaut în toate părțile, de altfel știa că este urmărit, și dădu colțul pe Bourbon; mergea iute, prelingându-se printre umbre, traversând străzile în zigzag, dînd mereu colțul și revenind uneori pe propriile urme. Într-un târziu, după ce alergă așa pe vreo opt străzi, dispăru în interiorul restaurantului „Randy's Oysters” de pe Decatur. Dacă reușise careva să-l urmărească, atunci tipul acela era un adevărat superman.

Restaurantul „Randy's” era nici mai mult, nici mai puțin decît un sanctuar. Un birt vechi și demodat din New Or-léans, lung și îngust, întunecat și aglomerat, aflat în afara circuitului turistic, deținut și condus de „familie”. Barry urcă în fugă scara îngustă pînă la etajul al doilea, acolo unde nu se putea intra decît cu rezervare de locuri. Făcu un semn ușor cu capul spre unul dintre chelneri, îi zîmbi unui bandit mătăhălos și apoi intră în încăperea aceea cu numai patru mese, unde accesul străinilor era interzis. Doar una din mese era ocupată de o siluetă solitară, care citea ceva la lumina unei lumînări. Barry se opri lîngă masa aceea și așteptă să fie invitat. La un moment dat, bărbatul de la

masă îl observă și-i făcu semn să se așeze. Barry se conformă imediat.

Johnny Sulari era fratele mamei lui Barry și șeful incontestabil al „familiei”. El era proprietarul birtului și al altor vreo sută de afaceri. Și în seara aceasta, ca de obicei, lucra la calculele contabile și aștepta să-i fie servită cina. Astăzi era marți, adică o seară ca oricare alta, petrecută la birou. Vinerea însă, Johnny obișnuia să vină aici însoțit de vreo Amber, ori Alexis, ori Sabrina, iar sîmbăta venea împreună cu soția.

Era clar că întreruperea aceea neașteptată nu-i făcea deloc plăcere.

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă el.

Barry se aplecă înainte, perfect conștient că nu era bine venit în locul acela.

— Tocmai am vorbit cu Gronke, la Memphis. Pustiu' și-a angajat un avocat și refuză să discute cu FBI-ul.

— Barry, nu-mi vine să cred că ești atît de tîmpit, știi asta?

— Am mai avut odată discuția asta, okay?

— Știu și o s-o avem din nou. Ești un dobitoc și țin să știi că, după părerea mea, ești un mare dobitoc.

— Okay. Sînt un dobitoc. Da' acum trebuie să facem ceva.

— Adică ce?

— Păi, trebuie să trimitem niște oameni acolo, la Memphis; pe Bono și poate pe Pirini sau pe Taur. Și trebuie să-i trimitem acum.

— Vrei să-l lovești pe puști?

— Poate, nu știu. Da' trebuie să aflăm ce anume știe,

nu? Dacă știe prea multe, atunci poate că o să-l eliminăm.

— Barry, să știi că mi-e rușine că sîntem rude de sînge. Ești absolut tîmpit, știi asta?

— Okay. Da' acum trebuie să ne mișcăm cît mai repede. Johnny se cufundă din nou în hîrțile lui și de data asta

vorbi fără să mai ridice privirea:

— Trimite-i pe Bono și Pirini, dar fără alte mișcări tîmpite. Okay? Barry, ești un idiot, un imbecil, și nu vreau să faceți absolut nimic acolo pînă cînd nu vă spun eu. S-a-nțeleș?

— Da, domnule.

— Și-acum pleacă, puse Johnny punct discuției și făcu un semn cu mîna. Barry țîșni imediat în picioare.

13

Marți seara, George Ord și oamenii lui reușiseră să-i transfere pe Foltrigg, Boxx și Fink în biblioteca vastă care ocupa centrul etajului. Aici fusese stabilită tabăra de bază, dotată cu două telefoane, o secretară și un practicant-asistent, împrumutați de la Ord, care le ordonase tuturor celorlalți asistenți să nu care cumva să se apropie de încăperea cu pricina. Foltrigg încuie ușile și își întinse toate hîrțile și materialele pe imensa masă așezată chiar în mijlocul încăperii. Numai Trumann avea voie să intre și să iasă de acolo. De asemenea, secretara putea să plece ca să aducă sandvișuri și cafea, dar numai atunci cînd i-o cerea venerabilul în persoană.

Foltrigg fusese un student mediocru, iar în ultimii cincisprezece ani încercase și reușise să ocolească îngrozitoarea corvoadă reprezentată de munca de cercetare. Încă din facultate, învățase să urască bibliotecile. Teoria lui personală zicea că cercetarea este doar pentru cei născuți să fie șoareci de bibliotecă în timp ce avocatura poate fi practică numai de avocați adevărați, cărora nu le este teamă să stea în fața juraților și să le țină predici.

În biblioteca lui Ord se afla din pură plictiseală; îi țineau de urât Boxx și Fink și împreună cu ei aștepta un semn din

partea unei oarecare Reggie Love; să vezi și să nu crezi — el, marele Roy Foltrigg, avocatul „extraordinaire”, era obligat să stea aici cu nasul vîrît în paginile unui tom de legi gros de-o palmă și cu o sumedenie de altele la fel împrăștiate pe masă. Fink, șoarecele de bibliotecă, se descălțase și se așezase pe podea, între două rafturi cu cărți, studiind cu rîvnă teancurile de materiale din jurul lui. În ceea ce-l privea pe Boxx, acesta nu mai deschisese o carte de specialitate de ani de zile, dar de data asta i se înfundase și nu mai putu să se fofileze; oricum, nu avea altceva mai bun de făcut. Cum nu-și luase cu el nici un fel de schimburi, se ruga la toți dumnezeii să se termine mâine cu Memphis-ul ăsta.

Punctul esențial al cercetărilor lor îl constituia modul în care Mark Sway putea fi convins să divulge informații pe care nu voia să le dea. Într-adevăr, dacă cineva deține niște informații cruciale pentru instrucția unui caz și acel cineva se hotărăște să nu vorbească,

întrebarea care se pune este cum pot fi obținute informațiile respective? Cea de-a doua variantă urmărită de Foltrigg era modul în care putea fi „convinsă” Reggie Love să divulge ceea ce îi spusese Mark Sway. Confidențialitatea relației dintre avocat și client este, ce-i drept, sacră, el însă dorea totuși să fie studiată și această posibilitate.

Dezbaterile referitoare la ce anume știa Mark Sway se încheiaseră cu multe ore în urmă prin victoria zdrobitoare a lui Foltrigg. Teoria lui era următoarea: puștiul fusese în mașină; Clifford își pierduse mințile și voia să vorbească; pe urmă, puștiul îi mințise pe polițiști și, mai nou, își angajase și un avocat pentru că știa ceva și îi era frică să vorbească. De ce nu povestise Mark Sway de la început tot ce știa? De ce? Pentru că îi era frică de asasinul lui Boyd Boyette. Pur și simplu.

Fink mai avea unele îndoieli, dar obosise să tot discute în contradictoriu. Șeful lui nu numai că nu avea o inteligență strălucită, dar mai era și îngrozitor de încăpățânat, iar atunci când se hotăra să-și închidă mintea în fața unor argumente, ei bine, ea rămânea închisă pentru veșnicie. De altfel, trebuia să recunoască faptul că argumentația lui Foltrigg era foarte logică; puștiul făcea niște mișcări tare ciudate, mai ales pentru un puști.

Evident că Boxx fusese de partea șefului și credea cu sfințenie tot ce spunea acesta. Dacă Roy declara că puștiul știa unde este ascuns cadavrul, atunci vorbele lui erau literă de evanghelie. Iar în clipa de față, urmînd indicațiile date de Boxx într-una din numeroasele sale convorbiri telefonice, o jumătate de duzină de asistenți

ai procurorului general făceau cercetări identice la New Orléans.

Marti seara pe la ora zece, Larry Trumann își făcu o apariție neașteptată în biblioteca transformată în cartier general. Venea din biroul lui McThune, unde își petrecuse cea mai mare parte a serii. Conformându-se ordinelor lui Foltrigg, cei doi agenți începuseră demersurile pentru obținerea unei aprobări care să le permită să-i ofere lui Mark Sway protecție în cadrul Programului Federal pentru Protecția Martorilor. Pînă la ora aceea, vorbiseră de douăsprezece ori cu Washington-ul, de două ori interlocutorul lor fiind chiar directorul FBI-ului în persoană, faimosul F. Denton Voyles. Rezultatul tuturor acestor convorbiri telefonice era că, dacă mîine dimineață Mark Sway nu-i dădea lui Foltrigg răspunsurile pe care le dorea acesta din urmă, atunci ei erau gata să facă o ofertă deosebit de atractivă.

După părerea lui Foltrigg, tîrgul avea să fie cît se poate de ușor pentru că puștiul nu avea nimic de pierdut. Îi vor oferi mamei o slujbă bună, într-un alt oraș, care să-i dea posibilitatea să cîștige mult mai mult decît cei șase dolari pe oră pe care-i primea la fabrica aia de lămpi. Familia ar locui într-o casă adevărată, cu fundație, și nu într-o rulotă ieftină și amărîtă. S-ar mai putea să primească și un stimulent în bani lichizi, poate chiar și o mașină nouă.

Mark stătea pe salteaua subțire și atît de puțin comodă de pe patul pliant și nu-și putea lua ochii de la

maică-sa care

era întinsă în pat, lângă Ricky. Se săturase și de camera asta și de spital. Îl dureau spatele din cauza patului pliant. Tragedia era amplificată și de faptul că frumoasa Karen nu era în camera surorilor. Coridoarele erau pustii, chiar și în dreptul ascensoarelor.

În sala de așteptare, un bărbat singur răsfoia o revistă ilustrată, ignorând serialul de la televizor. Ședea pe canapea, adică exact acolo unde Mark se hotărîse să se culce, așa că băiatul, după ce își luă o cutie de suc din automatul pentru răcoritoare, se așeză pe un scaun și se uită la televizor. Bărbatul, care părea să aibă în jur de patruzeci de ani, avea un aer obosit și îngrijorat. După zece minute, serialul fu întrerupt de apariția bruscă pe micul ecran a lui Gill Teal, avocatul tuturor, care stătea calm la locul unui accident de mașină și vorbea despre apărarea drepturilor și lupta dintre companiile de asigurări. Gill Teal, avocatul adevărat.

Jack Nance luă o nouă revistă de pe masă și abia acum aruncă o privire asupra lui Mark.

— Bună, îl salută el pe băiat, zîmbindu-i cu căldură. Mark dădu din cap fără să răspundă. Încă un străin în viața lui era tot ce și-ar fi putut dori în clipa aceea. Așa că desfăcu cutia cu suc și începu să bea cu înghițituri mici, rugîndu-se la Dumnezeu să-i dea liniște.

— Ce faci aici? întrebă omul acela.

— Mă uit la televizor, răspunse Mark abia auzit.

Zîmbetul bărbatului dispăru, și el își reluă lectura revistei. Telejurnalul de la miezul nopții se concentra pe ravagiile produse de un taifun în Pakistan. Fură prezentate imagini cu cadavre de oameni și animale

care pluteau de-a lungul litoralului devastat. Erau imagini la care te simțea obligat să privești.

— E groaznic, nu? remarcă Jack Nance, în timp ce un elicopter se rotea deasupra unui morman de rămășițe omenești.

— Destul de nasol, răspunse Mark prudent, nedorind să pară prietenos. În fond, cine știe, poate că tipul nu era decît un avocat flămînd gata să se repeadă asupra prăzii rănite.

— Tare nasol, întări omul, clătinînd din cap la vederea unei asemenea suferințe. Față de ei, noi ar trebui să fim recunoscători cerului, doar că nu-i ușor să fii recunoscător atunci cînd te afli într-un spital, înțelegi ce vreau să spun? zise, aruncînd o privire îndurerată spre Mark.

— Da' ce vi s-a-ntîmplat? se simți Mark obligat să întrebe.

— Fiul meu. Este foarte rău, zise omul, punînd revista pe masă și începînd să se frece la ochi.

— Ce i s-a-ntîmplat? întrebă din nou Mark, făcîndu-i-se milă de vecinul lui.

— Un accident de mașină făcut de un șofer beat. Băiatul meu a fost proiectat afară din mașină.

— Și acum unde este?

— La etajul întîi, salonul de terapie intensivă. N-am mai putut să rezist și am plecat. Acolo e o adevărată grădină zoologică, cu toți oamenii ăia care țipă și plîng întruna.

— Îmi pare tare rău.

— Și n-are decît opt ani, adăugă bărbatul căruia îi dăduseră, se pare, lacrimile.

— Și frățiorul meu mai mic are opt ani. Este în camera de după colț.

— Da'ce-a pățit?

— Este-n stare de șoc.

— Păi ce i s-a-ntîmplat?

— E o poveste lungă care se lungește mereu. Da' are să se facă bine. Să știți că sper ca și fiul dumneavoastră să se facă bine.

Deodată, Jack Nance își privi ceasul și se ridică în picioare.

— Și eu la fel. Trebuie să plec să văd ce mai face. Noroc și ție, ăă, cum te cheamă?

— Mark Sway.

— Noroc, Mark. Trebuie să fug acum, zise el, apoi se îndreptă spre ascensor și dispăru.

Mark îi luă locul pe canapea și adormi aproape imediat.

14

Miercuri dimineață, fotografiile care ocupau prima pagină din „Memphis Press” erau cele din anuarul școlii „Willow Road” și fuseseră făcute în urmă cu un an, atunci când Mark era în clasa a patra și Ricky într-antîia. Cele două portrete zîmbitoare stăteau unul lângă celălalt în partea de jos a paginii de ziar, cu numele scrise corect și foarte vizibil: Mark Sway — Ricky Sway. Alături, în stînga, apărea povestea lui Jerome Clifford și a ciudatei implicări a celor doi băieți în sinuciderea avocatului. Articolul era semnat de Slick

Moeller care construise o întâmplare de-a dreptul suspectă: FBI-ul era implicat; Ricky era în stare de șoc; Mark sunase la 911, dar nu spusese cum îl cheamă; poliția încercase să-i pună câteva întrebări lui Mark, dar băiatul refuzase să vorbească; familia angajase un avocat, Reggie Love (sex feminin); amprentele lui Mark erau împrăștiate peste tot în mașină, inclusiv pe arma sinuciderii. Una peste alta, articolul îl prezenta pe Mark drept un asasin plin de sânge rece.

La ora șase dimineața, când frumoasa Karen îi aduse ziarul, Mark se afla în camera oarecum izolată de vizavi de cea a lui Ricky; încerca să adoarmă uitându-se la desenele animate de la televizor. Greenway ceruse să rămână singur cu Ricky și Dianne. Cu o oră mai devreme, Ricky se trezise și ceruse să meargă la baie. Acum era din nou în pat și mormăia ceva despre niște coșmaruri și despre cât de mult ar fi vrut să mănânce o înghețată.

— Ai dat lovitura, zise Karen, dându-i ziarul și punînd pe masă un pahar cu suc de portocale.

— Ce mai e și asta? întrebă el, trezindu-se față-n față cu propriul chip fotografiat în alb și negru. La dracu'!

— Da' nu este deeît o povestioară, de ce te superi? Știi, aș vrea să-mi dai și mie un autograf cînd ai să ai puțin timp.

Ce să zic, avea haz, într-adevăr! După ce Karen îl lăsă singur, Mark începu să citească articolul cu multă atenție. Reggie îi vorbise despre amprente și bilet; pistolul îl visase și noaptea, dar, într-un lapsus explicabil, uitase cu totul de sticla de whiskey.

Simțea că de data asta lucrurile nu prea erau corecte. În fond, el nu era decît un copil care încercase să-și vadă de treburile lui, cînd deodată un ziar îi publica fotografia pe prima pagină și toată lumea îl arăta cu degetul. Cum de-și permitea un ziar să dea la iveală fotografii vechi de un an pe care să le publice cînd i se năzare? Oare el, Mark, n-avea dreptul la puțină viață particulară?

Supărat, aruncă ziarul pe podea și se apropie de fereastră. Afară, ivirea zorilor era însoțită de o ploaie mărunță și centrul orașului revenea încet-încet la viață. Și cum stătea așa, privind pe fereastra unei camere pustii clădirile înalte din zare, Mark se simți îngrozitor de singur. În mai puțin de o oră, o jumătate de milion de oameni vor citi despre Mark și Ricky Sway în timp ce-și vor bea cafeaua și-și vor lua micul dejun. Clădirile acum întunecate se vor umple în curînd cu oameni care se vor aduna în jurul birourilor și al ceștilor de cafea, bîrfînd și făcînd speculații care mai de care mai fanteziste despre cei doi copii și despre avocatul mort. Cu siguranță, puștiul fusese în mașină. Doar amprente sînt peste tot! Dar cum de-a ajuns în mașină? Și cum a ieșit de-acolo? Toți vor citi articolul scris de Slick Moeller ca și cum fiecare cuvînt ar fi fost adevărat, ca și cum Slick ar deține niște informații demne de toată încrederea.

Nu era cinstit ca un copil să citească ceva despre el însuși pe prima pagină a unui ziar fără să aibă lîngă el niște părinți care să-l apere. Orice copil prins într-o astfel de nebunie avea absolută nevoie de protecția unui tată și de afecțiunea unică a mamei. Avea absolută

nevoie de un scut care să-l apere de agenții FBI, de ziariști și, Doamne ferește, de Mafia. Or, el era singur, n-avea decât unsprezece ani și nu era deloc sigur de ceea ce trebuie să facă; la început, mințise, apoi spusese adevărul, apoi iar mințise puțin. Adevărul poate să te ucidă — auzise chestia asta odată, într-un film, și și-o amintea ori de câte ori simțea nevoia irepresibilă să mintă pe cineva investit cu o putere oarecare. Of, Doamne, oare cum ar putea să iasă din tot balamucul ăsta?

Preocupat de toate aceste probleme, se întoarse de la fereastră, culese ziarul de pe podea și ieși pe coridor. Pe ușa camerei lui Ricky, doctorul Greenway lipise un bilet care interzicea accesul tuturor persoanelor, inclusiv al surorilor. Dianne se plînsese de durerile de spate pe care i le dăduse patul acela incomod și legănatul copilului, iar doctorul îi prescriesese o altă tranșă de medicamente care să-i aline suferința.

Mark trecu pe la camera surorilor și îi înapoie ziarul frumoasei Karen.

— Frumoasă poveste, nu? zise ea, zîmbind. Povestea de dragoste murise. Bineînțeles că ea era tot frumoasă, dar prea exagera, iar el pur și simplu nu mai avea energie să continue acest joc.

— Mă duc să-mi cumpăr o gogoasă. Vrei și tu una? întrebă el.

— Nu, mulțumesc.

Mark se îndreptă spre ascensor și apăsă pe buton; apoi ușa ascensorului se deschise și el păși înăuntru.

Exact în aceeași secundă, Jack Nance se ascunse în întunericul care domnea în sala de așteptare și șopti

ceva în aparatul de emisie-recepție pe care îl avea asupra lui.

Abia trecuse de ora șase și mai era încă o jumătate de oră bună pînă cînd spitalul să se umple de lume, așa că ascensorul era gol. Un beculeț se aprinse și liftul se opri la etajul opt; apoi ușa se deschise și înăuntru își făcu apariția un bărbat îmbrăcat cu o bluză medicală albă și blue-jeans; tipul era încălțat cu teniși, iar pe cap avea o șapcă de baseball. Mark nu-i privi fața; se plictisise să tot cunoască alte și alte chipuri noi.

Ușa se închise, și în clipa imediat următoare bărbatul îl înșfacă pe Mark de umeri și îl vîrî cu brutalitate într-un colț. Apoi își împleti degetele în jurul gîtului copilului și se lăsă într-un genunchi, scoțînd ceva dintr-un buzunar. Fața groaznic de urîță era aproape lipită de cea a băiatului. Tipul gîfîia.

— Ascultă la mine, Mark Sway, grohăi el, făcînd să pocnească ceva în mîna dreaptă. Pocnetul anunțase intrarea bruscă în scenă a unui foarte lung și înfricoșător cuțit cu buton. Nu știi ce anume ți-a povestit Jerome Clifford, continuă tipul, vorbind foarte repede, căci ascensorul alerga spre etajele inferioare. Dar dacă repeți în fața cuiva, chiar și a avocatului tău, un singur cuvînt din ce ți-a spus, să știi că te omor. Și îi omor și pe maică-ta și pe frate-tău. Okay? Știi că el este în rezerva 943. Știi rulota în care locuiți. Am văzut și școala la care învățați, „Willow Road”. Răsuflarea caldă și mirosind a cafea cu frișca a tipului îl izbea pe Mark chiar în ochi. — Înțelegi ce-ți spun? mîrîi tipul și un zîmbet plin de răutate i se lăți pe chip.

Ascensorul se opri și omul țîșni în picioare lîngă

ușă, ținând cuțitul lipit de coapsă. Deși Mark era paralizat de frică, mintea lui mai era capabilă să spere și să se roage lui Dumnezeu ca în sfârșit să se mai urce și să alctineva în nenorocitul ăla de ascensor. Era evident că tipul nu avea încă de gând să coboare. După zece secunde de așteptare zadarnică, ușa se închise și colivia aceea își reluă coborîrea.

Necunoscutul se repezi din nou la copil, dar de data asta cuțitul era doar la câțiva milimetri de nasul lui Mark. Brațul puternic al tipului îl lipi din nou de perete, iar vârful ascuțit al lamei strălucitoare se înfipse pe neașteptate în cureaua pantalonilor, găurind-o într-o secundă. Apoi încă o dată și încă o dată. Mesajul fusese mai mult decât clar, iar acum era necesar să fie întărit.

— Tot așa am să ți-l înfig și-n burtă, m-ai înțeles? insistă necunoscutul.

Mark dădu din cap afirmativ. Un nod cât o minge de golf i se așezase în gât, gura îi era complet uscată și lacrimi nechemate îi umplură ochii. Dădu îngrozit din cap: da, da, da.

— Am să te omor. Mă crezi? — Cu ochii lipiți de lama cuțitului, Mark dădu iar din cap; da, înțelegea și îl credea. — Și dacă ai să spui cuiva ceva despre întâlnirea noastră, am să-ți iau gâtul'. 'Nțeles? Mark dădea frenetic din cap.

Necunoscutul vârî cuțitul în buzunar și scoase la lumină o fotografie color pe care aproape o lipi de fața copilului.

— Ai mai văzut-o vreodată? întrebă el, zîmbind.

Era un instantaneu, o fotografie făcută într-un magazin pe vremea când Mark era în clasa a doua. De

ani de zile, cartonul acela colorat stătea în living deasupra televizorului.

— O recunoști? îl plesni vocea șfichiuitoare a necunoscutului.

Mark încuviință din cap; o a doua fotografie ca asta nu mai găseai în toată lumea.

Ascensorul se opri la etajul al cincilea și necunoscutul se apropie iute de ușă. În ultima secundă, chiar în clipa în care ușa dădea să se închidă, două surori pășiră înăuntru și Mark putu în sfârșit să răsufle ușurat; rămase însă în colțul unde-l vîrîse tipul acela, rugîndu-se din tot sufletul să se întîmple o minune. Simțea că n-ar mai fi rezistat la încă o încercare ca cea prin care tocmai trecuse. La etajul al treilea urcară încă trei persoane care se așezară între Mark și omul cu cuțitul. Apoi, într-o fracțiune de secundă, necunoscutul dispăru prin ușa care se închidea.

— Nu te simți bine? auzi Mark o voce și abia atunci își dădu seama că o soră îl observa cu o privire atentă și îngrijorată. Ascensorul porni din nou la drum. Infirmiera îi atinse fruntea și simți sub degete broboanele mari de sudoare. Apoi văzu și lacrimile din ochii copilului. Ești foarte palid, adăugă ea.

— Mă simt bine, murmură el, abia auzit, sprijinindu-se cu toată puterea de barele prinse în pereții ascensorului.

— Ești sigur? îl întrebă o altă soră după ce îl privi cu multă atenție. Mark dădu afirmativ din cap, apoi, cînd ușa se deschise din nou la etajul al doilea, țîșni afară și o luă la fugă printre mesele și scaunele cu roțile de pe coridor. Pantofii sport mult prea uzați făceau un

zgomot ascuțit pe linoleumul de pe jos și lucrul ăsta îl făcu să alerge și mai repede spre ușa pe care scria IEȘIRE și pe care o împinse cu disperare. O dată ajuns în casa scărilor, se agăță de balustradă și începu să urce câte două trepte deodată, cu inima bătînd să-i spargă pieptul. Pe la etajul al șaselea, cîrceii îi prinseră mușchii coapselor, dar nu-l putură opri din cursa aceea nebună. În dreptul etajului al optulea trecu fără să se oprească pe lîngă un medic care îl privi surprins. Alerga din ce în ce mai repede, ca un cățărător care se luptă pentru recordul mondial, și nu se opri decît atunci cînd scările ajunseră la punctul terminus: etajul al cincisprezecelea. Acolo se prăbuși pe palier lîngă furtunul de incendiu și rămase așa, în semiobscuritatea odihnitoare pînă cînd razele timide ale soarelui pătrunseră prin geamul colorat al ferestrei miciuțe, aflată chiar deasupra lui.

Așa cum se înțeleșese cu Reggie, Clint deschise biroul la opt fix, aprinse luminile și pregăti cafeaua. Astăzi era miercuri, zi în care, în biroul acela, se bea cafea din boabe de pecan. Așa că deschise frigiderul și căută printre nenumăratele pungi de o livră una cu boabe de pecan, apoi puse cu grijă patru măsuri în mașina de măcinat, căci Reggie era capabilă să-și dea seama doar după gust dacă subalternul ei greșise cumva cantitatea fie și numai cu o jumătate de linguriță; șefa va sorbi mai întîi din cafea precum un degustător de vinuri, apoi va plescăi din buze și abia după aceea va da verdictul. Clint adăugă cantitatea necesară de apă,

apăsă pe butonul filtrului și așteptă să apară primele picături. Camera se umplu de o aromă delicioasă.

Lui Clint îi plăcea foarte mult cafeaua și ritualul preparării ei era doar pe jumătate serios. Fiecare dimineață începea cu o ceașcă de cafea, iar în timp ce o savurau liniștiți, Clint și Reggie planificau activitățile zilei și făceau corespondența. Cei doi se cunoscuseră cu doisprezece ani în urmă într-un centru de dezintoxicare; pe vremea aceea, ea avea patruzeci și unu de ani, iar el șaptesprezece. Începuseră facultatea de drept în același timp, numai că el ratase definitiv după o poveste foarte urâtă, pe bază de cocaină. El era perfect curat de cinci ani, ea — de șase. De multe ori își fuseseră unul altuia singurul sprijin.

Clint sortă corespondența și o așeză cu grijă pe biroul ei impecabil de curat; apoi își turnă o primă ceașcă de cafea și se apucă să citească, plin de interes, articolul de pe prima pagină a ziarului de dimineață în care se vorbea despre cel mai nou client al șefei. Ca de obicei, Slick știa ce știa; și tot ca de obicei, faptele erau împănate cu o bună doză de insinuări. Băieții erau foarte fotogenici, atîta doar că părul lui Ricky era o idee mai deschis la culoare. Puștiul zîmbea cu toată gura și cu câțiva dinți lipsă.

Clint așeză prima pagină a ziarului exact în centrul biroului lui Reggie.

În afară de zilele în care era așteptată la tribunal, Reggie nu ajungea la birou decît rareori înainte de ora nouă. Nu era o matinală; dimpotrivă, începea să se

simtă în largul ei abia pe la patru după-amiaza și prefera să lucreze pînă seara tîrziu.

Reggie se specializase în apărarea copiilor maltratați sau neglijați și își făcea meseria cu talent și pasiune. Judecătoriile pentru minori o chemau cînd aveau cazuri foarte prost plătite, în care erau implicați copii care aveau nevoie de avocat, dar ignorau acest lucru. Muncea plină de rîvnă în beneficiul unor clienți mici, care nici măcar nu știau să spună mulțumesc. Chemase în fața tribunalului tați care își bătuseră fiicele, unchi care își violaseră nepoatele, mame care își maltrataseră sugarii. Ceruse anchetarea părinților care își expuseseră copiii consumului de droguri. Îndeplinise rolul de tutore legal pentru un număr de douăzeci de copii. Tribunalul pentru minori o numea adesea apărător din oficiu pentru diverși puști intrați în conflict cu legea. Avusese cazuri de copii care aveau nevoie de internare în sanatorii de boli mintale. Pentru Reggie, banii nu aveau importanță. Cîndva, demult, avusese extraordinar de mulți bani, dar ei nu-i aduseseră decît suferință și durere.

Reggie bău din cafea, anunță că este bună și, împreună cu Clint, trecu la planificarea activităților zilei. Era un ritual pe care îl respectau ori de cîte ori aveau posibilitatea.

Chiar în clipa în care avocata luă ziarul să-l citească, interfonul începu să bîzîie și Clint se repezi în anticameră. Acolo dădu peste un Mark Sway murat de ploaie și care abia își mai trăgea sufletul.

— Bună dimineața, Mark. Ce-i cu tine, ești ud learcă!?

— Trebuie s-o văd pe Reggie, zise băiatul, cu o expresie buimăcită pe chip. Bretonul ud i se lipise de frunte și picături de apă i se prelingeau pe nasul mic.

— Da, sigur, fu de acord Clint, întinzându-i un prosop uscat. Vino cu mine!

Reggie stătea în picioare în mijlocul biroului și îi aștepta. După ce îl conduse pe Mark, Clint se retrase, închizând ușa în urma lui.

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă ea.

— Cred că este bine să stăm de vorbă, răspuse băiatul, și Reggie îi făcu imediat semn să se așeze pe un scaun, în timp ce ea însăși se așeză pe canapea.

— Ce-ai pățit, Mark? îl întrebă ea din nou, după ce îi observă ochii roși și obosiți.

— Ricky s-a trezit azi-dimineață devreme, răspuse el cu privirea ațintită la florile de pe măsuța joasă.

— Bine, da' asta-i nemaipomenit. La ce oră s-a trezit?

— Acum vreo două ore.

— Tu arăți tare obosit. Nu vrei niște cacao fierbinte?

— Nu. Ai văzut ziarul din dimineața asta?

— Da, l-am văzut. Te-a speriat?

— Sigur că m-a speriat.

Clint bătu la ușă, o deschise și aduse totuși niște cacao fierbinte, pentru orice eventualitate. Mark îi mulțumi și luă cana cu amîndouă mîinile; îi era frig și căldura cunii îi făcea bine. Apoi Clint dispăru și cei doi rămaseră din nou singuri.

— Cînd ne-ntîlnim cu ăia de la FBI? întrebă el.

— Peste o oră. Dar de ce întrebi?

Mark luă o înghițitură de cacao și își fripse limba.

— Nu prea sînt sigur că vreau să stau de vorbă cu ei.

— Okay, nici nu ești obligat s-o faci, ți-am mai explicat asta.

— Da, știu. Pot să te întreb ceva?

— Firește, Mark. Pari speriat.

— A fost o dimineață tare rea, zise el, sorbind apoi o dată și încă o dată din cana cu cacao. Ce-ar putea să mi se-ntîmple dacă nu spun nimănui, niciodată, nimic din ceea ce știu?

— Bine, dar mie mi-ai spus deja.

— Așa este, dar tu nu poți să spui altcuiva ce ți-am spus eu. Și pe urmă, nici nu ți-am spus tot ce știu, nu?

— Ai dreptate.

— Ți-am spus că știu unde este cadavrul, dar nu ți-am spus...

— Exact, Mark. Eu nu știu unde anume este ascuns cadavrul ăla. Este o mare diferență și fii convins că o înțeleg.

— Vrei să știi unde este?

— Tu vrei să-mi spui unde este?

— Nu prea. Nu acum.

Reggie se simți ușurată, auzindu-l, dar nu i-o arătă.

— Okay, atunci nici eu nu vreau să-mi spui.

— Deci, ce mi se poate întîmpla dacă nu spun niciodată? Reggie se gîndise ore în șir la întrebarea asta și tot nu

găsise răspuns. Dar după ce-l cunoscuse pe Foltrigg și după ce îl urmărise cum lucrează în condiții speciale, se convinsese că procurorul va uza de toate mijloacele legale pe care le avea la îndemîină ca să scoată toate informațiile pe care le dorea de la clientul ei. Iar ea nu-

și putea sfătui clientul să mintă, oricât de mult i-ar fi plăcut să facă acest lucru.

O minciună ar fi extraordinar de potrivită. O minciună simplă, și Mark Sway ar putea să trăiască pentru tot restul vieții fără să se mai gândească la ceea ce se întâmplase la New Orleans. Și, la urma urmelor, de ce ar fi trebuit să fie el îngrijorat din cauza unor Muldanno și Foltrigg și răposatul Boyd Boyette? Mark era numai un copil, care nu se făcuse vinovat de nici o crimă și de nici un păcat capital.

— Cred că vor fi făcute eforturi ca să fii obligat să vorbești.

— Cum adică?

— Nu prea știu bine. Se-ntâmplă foarte rar, dar cred că se poate face apel la un tribunal care să te oblige să depui mărturie despre ceea ce știi. Clint și cu mine am făcut niște cercetări în direcția asta.

— Știu ce mi-a spus Clifford, dar nu știu dacă ăla este adevărul.

— Dar tu crezi că este adevărul, nu-i așa, Mark?

— Da, cred că da. Pur și simplu nu știu ce să fac, mormăi el, abia auzit, nedorind s-o privească în ochi pe femeia de lângă el. Și ei pot să mă oblige să vorbesc? întrebă băiatul.

Reggie își cântări bine cuvintele.

— E posibil. Vreau să spun că se pot întâmpla o mulțime de lucruri. Da, într-o bună zi, curînd, un judecător ar putea să-ți ceară să vorbești.

— Și dacă refuz?

— Asta-i o întrebare foarte bună, Mark. Vezi tu, aici ajungem într-o zonă foarte neclară. Dacă refuzul vine

din partea unui adult, atunci este vorba despre sfidarea Curții și vinovatul riscă închisoarea. Nu știu însă ce i se poate întâmpla unui copil în aceeași situație. N-am mai auzit de ceva asemănător.

— Dar dacă apare vreun detector de minciuni?

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Păi, să zicem că mă tîrîie după ei la tribunal și că judecătorul îmi zice să-mi deșert sacu' și eu spun povestea, da'

nu zic nimic de partea cea mai importantă. Și ei bănuiesc că am mințit. Ce fac atunci? Pot să mă lege de-un scaun și să mă ia la întrebări? Am văzut o chestie de-asta o dată, într-un film.

— Ai văzut un copil verificat cu detectorul de minciuni?

— Nu, nu. Era vorba de un curcan care fusese prins cu minciuna. Da' eu vreau să știu dacă pot să facă și cu mine la fel.

— Mă-ndoiesc. N-am mai auzit așa ceva și, oricum, m-aș lupta din răputeri să împiedic o asemenea poveste.

— Dar ar putea să se întâmple, nu?

— Nu sînt sigură, mă-ndoiesc.

Reggie era supusă unui tir susținut de întrebări deosebi de grele și trebuia să fie foarte atentă la răspunsuri. Adesea, clienții aud numai ceea ce vor să audă, iar restul le trece pe lîngă ureche.

— Dar trebuie să te avertizez, Mark, că dacă minți Curtea poți să dai de necaz, de mare necaz.

Puștiul se gîndi o clipă, apoi zise:

— Dacă spun adevărul, dau și mai rău de necaz.

— De ce?

Reggie așteptă mult răspunsul la întrebarea ei. Plin de zel, Mark se porni să ia câte o înghițitură de cacao la fiecare douăzeci de secunde; de altfel, nu era deloc dornic să răspundă, iar liniștea care se lăsase în încăperea nu-l deranja câtuși de puțin. Privirea i se odihnea pe măsuta pentru cafea, dar mintea lui dansa într-o cu totul altă direcție.

— Mark, aseară ai spus că ești gata să te întâlnești cu cei de la FBI ca să le spui tot ce știi. Acum este clar că te-ai răzgândit. De ce? Ce ți s-a-ntâmplat?

Fără să spună un cuvânt, băiatul așeză cu grijă cana pe masă și își duse pumnii la ochi. Bărbia începu să-i tremure și lacrimile porniră singure, fără efort.

O reprezentantă a serviciului de poștă federal, toată numai zîmbet și eficiență, aduse o cutie înaltă de trei toli pe care i-o înmînă lui Clint. Femeia îi mulțumi apoi pentru semnătura de primire, îi ură o zi plăcută și dispăru pe unde venise.

Pachetul, care era de altfel așteptat, venea din partea Oficiului de cercetare a publicațiilor de presă, o întreprindere uluitoare din districtul Columbia, care nu făcea altceva decît să catalogheze articolele apărute zilnic în două sute de ziare de pe întreg teritoriul Statelor Unite. Știrile erau decupate, copiate, computerizate și puse imediat la dispoziția doritorilor dispuși să plătească pentru acest serviciu. Acum, Reggie n-ar fi vrut să plătească, dar avea neapărată nevoie de date suplimentare despre Boyette & Co.

Clint dăduse comanda ieri, după plecarea lui Mark, când Reggie își făcuse rost de un nou client. Comanda se referea doar la ziarele apărute la New Orléans și Washington.

Clint desfăcu pachetul și scoase la lumină un teanc frumos aranjat de fotocopii după articole de ziar, titluri și fotografii puse într-o ordine cronologică perfectă. Copiile erau impecabile, pînă și fotografiile erau fără cusur.

Boyette fusese un vechi democrat din New Orléans, care îndeplinise mai multe mandate de membru în Camera Reprezentanților. Asta pînă în ziua în care senatorul Dauvin, o relicvă rămasă din timpul Războiului de Secesiune, muri în funcție la vîrsta de nouăzeci și unu de ani. Boyette se apucă să tragă sforile și să forțeze mîini și, în marea tradiție a politicienilor din Louisiana, adună ceva bani și găsi și cui să-i plaseze. În consecință, guvernatorul îl desemnă să ducă la bun sfîrșit mandatul lui Dauvin. Teoria era foarte simplă: dacă omul avusese destul cap ca să adune un pumn de bani, atunci va fi cu siguranță capabil să fie un bun senator al Statelor Unite.

Și așa Boyette deveni membru al celui mai exclusivist club din lume, iar cu timpul se dovedi chiar foarte talentat. De-a lungul anilor, reuși să scape de cîteva inculpări și trase învățămintele de rigoare. Supraviețui la două realegeri cîștigate la mustață, ajungînd în cele din urmă în punctul atins de cei mai mulți senatori sudiști, adică fu lăsat în pace. Dar cînd se întîmplă acest lucru, Boyette se potoli treptat, transformîndu-se dintr-un segregacionist afurisit și

gură-mare într-un politician cu mintea deschisă, de orientare mai degrabă liberală. În felul acesta pierdu bunăvoința a trei guvernatori intransigenți ai statului Louisiana, devenind astfel un paria al unei societăți formate din companii chimice și petroliere care distruseseră ecologia statului.

În felul acesta, Boyd Boyette deveni un ecologist radical, adică un animal nemaivăzut printre politicienii din sud. Se ridică împotriva industriei petroliere și jură că va obține victoria. Organizează audieri în tot felul de orășele devastate de dezvoltarea neîngrădită a afacerilor cu petrol și își făcu mulți dușmani în clădirile cu multe etaje din New Orléans. Senatorul Boyette îmbrățișă fără rezerve studiul ecologiei statului său iubit, apărînd-o cu pasiune.

Cu șase ani în urmă, cineva din New Orléans veni cu propunerea de a construi un depozit de deșeuri toxice în La-fourche Parish, la aproximativ optzeci de mile sud-vest de New Orléans. Dar pentru prima oară în istorie, autoritățile locale refuzară ferm să accepte propunerea respectivă. Numai că, așa cum se întâmplă cu majoritatea ideilor ieșite din creiere bogate angajate în corporații, propunerea nu dispăru în neant; după un an, ea fu readusă în atenția opiniei publice, dar sub un alt nume, însoțită de un alt grup de consultanți, de noi promisiuni legate de noi locuri de muncă și prezentată de alți promotori. Și de data aceasta, propunerea fu respinsă prin vot de autoritățile locale, dar rezultatul fu mult mai strîns. După încă un an, anumite sume de bani își schimbă stăpînul, planurile suferiră cîteva retușuri cosmetice și ideea reveni brusc în actualitate. Locuitorii

zonei învecinate șantierului se isterizară de-a dreptul. Zvonurile nu mai conteneau, iar unul dintre ele, cel mai insistent, zicea cum că în spatele proiectului se ascundea Mafia din New Orléans, care nu se va lăsa pînă cînd nu-și va vedea visul cu ochii. Era evident că-n joc fuseseră prea multe, foarte multe milioane.

Ziarele din New Orléans scriseră articole foarte credibile care stabileau o legătură clară între Mafia și șantierul depo-

zitului de deșeuri toxice. Implicarea unei duzini de corporații aduse la lumină nume și adrese care duceau la personaje foarte cunoscute din lumea crimei organizate.

Decorul fusese pregătit, tîrgul fusese încheiat, construirea depozitului era pe cale de a fi aprobată, cînd senatorul Boyd Boyette își făcu o apariție intempestivă în scenă, însoțit de o armată de experți federali. Amenință în stînga și-n dreapta cu anchete declanșate de cel puțin o duzină de agenții federale, ținu conferințe de presă săptămînale, porni într-un turneu de discursuri prin tot sudul Louisianei. Ca urmare, partizanii șantierului căutară sprijin care-ncotro; corporațiile dădură declarații concise prin care refuzau orice fel de comentariu; iar Boyette, care declanșase furtuna, se amuza la culme.

În noaptea dispariției sale, senatorul participase la întîlnirea organizată de niște cetățeni furioși în sala de sport a liceului din Houma. Plecase de acolo noaptea tîrziu, singur, așa cum îi era obiceiul; nu avea decît o oră de mers cu mașina pînă la New Orléans. Cu ani în urmă, Boyette se săturase de bîrfele și lingușeala

personalului său, așa că prefera să-și conducă singur mașina ori de câte ori avea ocazia. Pe vremea aceea, studia o a patra limbă străină, rusa, și prețuia foarte mult singurătatea liniștită a Cadillacului și compania casetelor cu exerciții.

A doua zi, la prânz, dispariția senatorului era un fapt constatat. În ziarele din New Orléans, titluri de o șchioapă relatau întâmplarea. În „Washington Post”, titluri mai îndrăznețe bănuiau un joc murdar. Apoi, zilele trecură fără să aducă alte noutăți și fără să fie găsit cadavrul. Ziarele folosiră zeci de fotografii care de care mai vechi de-ale senatorului; iar povestea începea să-și piardă din actualitate și interes când, deodată, numele lui Barry Muldanno fu pus în legătură cu dispariția omului politic. Un ziar din New Orléans publică pe prima pagină un portret de-a dreptul înspăimântător al unui Muldanno tânăr și reluă într-o nouă prezentare povestea despre Mafie și șantierul depozitului de deșeuri toxice. Șiș era un profesionist al crimei, cu un cazier impresionant. Și așa mai departe.

Apoi, Roy Foltrigg își făcu o apariție senzațională în fața camerelor de luat vederi și anunță inculparea lui Barry Muldanno pentru asasinarea senatorului Boyd Boyette. Fotografia lui Foltrigg fu publicată și ea în pagina întâi a ziarelor din Washington și New Orléans, ba Clint își aminti că ea apăruse chiar și într-un ziar din Memphis. Știrile erau senzaționale, dar cadavrul tot nu fu găsit. Cu toate acestea, domnul Foltrigg nu-și pierdu deloc aplombul, dimpotrivă, se lansă într-o serie interminabilă de declarații ditirambice la adresa crimei organizate, ba ajunse să prezică și victoria. Venerabilul

își spunea replicile atent pregătite cu flerul unui veteran al scenei, ridicînd vocea la momentul oportun, subliniind anumite idei prin mișcările mîinii, fluturînd din cînd în cînd prin fața publicului inculparea aceea senzațională. Nu făcu nici un comentariu în legătură cu absența cadavrului, dar lăsă să se înțeleagă că dispune de niște date pe care nu le poate divulga, adăugînd că nu avea nici o îndoială că într-o bună zi rămășițele răposatului senator vor fi scoase la lumină.

Evident, ziarele fură din nou pline de relatări și fotografii despre arestarea lui Barry Muldanno, sau mai bine zis despre momentul în care acesta se pusese la dispoziția FBI-ului. Barry petrecu trei zile în închisoare pînă cînd fu stabilită cauțiunea și din nou apărură în ziare fotografii luate în momentul în care părăsea clădirea închisorii: Barry-Șiș era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă și zîmbea în fața obiectivului. Susținea sus și tare că este nevinovat și că nu era vorba decît de o răzbunare personală.

Apărură apoi și fotografiile unor buldozere aparținînd FBI-ului care brăzdau cu șanțuri solul îmbibat cu apă al New Orleães-ului, în căutarea cadavrului. Foltrigg dădu noi spectacole în beneficiul presei, și fură publicate noi dezvăluiri despre bogata istorie a crimei organizate din New Orleães. Pe măsură ce trecea timpul, cercetările continuau, dar povestea începea să piardă din viteză.

Guvernatorul, membru al partidului democrat, își desemnă un prieten apropiat să ducă la bun sfîrșit anul și jumătate rămas din mandatul lui Boyette. Ziarele din New Orleães trecură în revistă numeroșii politicieni

care așteptau nerăbdători să candideze pentru un loc în Senat; Foltrigg era unul din cei doi republicani despre care se vorbea că ar fi interesați de această posibilitate.

Ședea pe canapea lângă Reggie și își șterse lacrimile. Se ura amarnic pentru această slăbiciune, dar nu-și putuse stăpâni lacrimile. Brațul ei îi înconjura protector umerii și palma ei îl bătea ușurel pe braț.

— Nu ești obligat să-mi spui nimic, repeta ea cu voce blîndă.

— Să știi că nici nu vreau. Poate mai târziu, dacă trebuie, dar nu acum. Okay?

— Okay, Mark.

În clipa aceea, se auzi o bătaie în ușă, și Clint își făcu apariția, aducînd cu el un teanc de hîrtii. Apoi tînărul își privi ceasul și zise:

— Iertați-mă că vă-nterup, dar este aproape zece și domnul Foltrigg trebuie să apară din clipă în clipă. Reggie, ai vrut să vezi ce-i cu astea înainte de întîlnirea cu procurorul, adăugă el așezînd hîrțiile pe măsuta de cafea din fața ei.

— Spune-i domnului Foltrigg că nu avem ce să discutăm, îl anunță Reggie.

Clint o privi încruntîndu-se nedumerit, apoi își întoarse ochii spre Mark. Băiatul stătea strîns lipit de Reggie, căutînd protecție.

— Nu vrei să-l primești?

— Nu. Spune-i că întîlnirea a fost anulată pentru că nu avem nimic de declarat, zise ea, făcînd un semn cu capul spre Mark.

Clint își privi din nou ceasul și se retrase încurcat.

— Da, firește, spuse el, zîmbind ca și cum ideea de a-l trimite la plimbare pe Foltrigg îi făcea o deosebită plăcere, apoi ieși închizînd ușa în urma lui.

— Te simți bine? întrebă Reggie, după ce rămase din nou singură cu Mark.

— Nu prea.

Reggie începu să răsfoiască teancul de hîrtii din fața ei. Mark se simțea buimăcit, obosit și fără putere, stăpînit de o frică aproape paralizantă, în ciuda discuției avute cu avocata sa. Reggie era acum atentă la tăieturile acelea din ziare și citea titlurile, subtitlurile și legendele, aducînd uneori fotografiile mai aproape de ochi. La un moment dat se opri, se sprijini de spatele canapelei și îi întinse lui Mark un portret mult mărit și zîmbitor al lui Barry Muldanno.

— Țsta-i tipul?

— Nu. Da' cine-i ăsta?

— Este Barry Muldanno.

— Nu este el tipul care a sărit la mine. Da' cred că are o mulțime de prieteni.

Reggie așeză copia la loc în teancul de pe măsuta de cafea și îl bătă ușor cu palma pe picior.

— Ce-ai de gînd să faci? întrebă puștiul.

— Să dau cîteva telefoane. De exemplu, am să vorbesc cu administratorul spitalului ca să pună pe cineva de pază lîngă ușa lui Ricky.

— Reggie, da' nu poți să-i spui nimic despre tipul ăla. Altfel au să ne omoare. Nu putem să spunem nimănui.

— Nici n-am să spun. Am să-i explic numai că s-au

primit niște amenințări. Este ceva obișnuit în asemenea cazuri. Pur și simplu, au să pună niște paznici lângă ușa camerei în care se află Ricky.

— Să știi că nu vreau să-i spun nici lui mami. Este și așa destul de îngrijorată din cauza lui Ricky și ia tot felul de pastile și nu sînt deloc sigur că ar mai putea să facă față și la chestia asta.

— Ai dreptate, fu de acord Reggie. Era un copil puternic, crescut pe străzi și mult prea înțelept pentru vârsta lui; îl admira foarte mult pentru curajul lui.

— Crezi că mami și Ricky sînt în siguranță?

— Firește. Oamenii ăștia sînt profesioniști, Mark. Ei nu fac mișcări negîndite. Acum se vor da la fund și vor urmări ce se-ntîmplă. S-ar putea să fie doar o încercare de intimidare, zise Reggie, dar nu părea să creadă cu adevărat ceea ce spunea.

— Nu, nu vor doar să mă intimideze. Am văzut cuțitul cu ochii mei, Reggie. Sînt aici, în Memphis, cu un singur scop, să mă aducă în stare să fac pe mine de frică. Și să știi că pîn` acum le-a mers figura. N-am de gînd să spun nimic din ce știu.

15

Foltrigg răcni o singură dată, după care ieși ca o furtună din birou, pe un fundal sonor de amenințări directe și uși trîntite. Bieții McThune și Trumann erau oarecum speriați, dar mai ales jenați de toată fanfaronada asta grotescă. De altfel McThune îi aruncă lui Clint o privire plină de înțeleș, ca și cum ar fi

încercat să-i ceară scuze pentru spectacolul acela de un gust îndoielnic. Tînărul savura însă din plin momentul, și apoi, cînd furtuna se potoli, intră în biroul șefei.

Mark își trăsese uri scaun lîngă fereastră și acum stătea acolo și privea ploaia de afară. Reggie vorbea la telefon cu administratorul spitalului despre securitatea bolnavilor internați la etajul al nouălea. Clint veni să spună că procurorul și cei doi asistenți plecaseră, apoi merse să mai aducă puțină cacao pentru Mark care continua să privească ploaia ce spăla strada. Cîteva minute mai tîrziu, tînărul secretar își anunță șefa că este căutată la telefon de George Ord. Deși nu-l cunoscuse personal pe procurorul general din Memphis, nu fu surprinsă că acesta o căuta și dorea să-i vorbească. Dar îl lăsă să aștepte un minut întreg înainte să ridice receptorul.

— Alo.

— Doamnă Love, sînt...

— Reggie, okay? Doar Reggie. Iar tu trebuie că ești George, nu?

— Asta era obiceiul ei, să le spună tuturor pe numele mic, chiar și celor mai scorțoși judecători.

— Bun, Reggie. Sînt George Ord. Vreau să-ți spun că Roy Foltrigg este la mine în birou și...

— Ia te uită ce coincidență. Domnul Foltrigg tocmai a plecat de la mine.

— Da, știu și acesta este și motivul pentru care îți telefonez. Mi-a spus că n-a apucat să stea de vorbă nici cu tine, nici cu clientul tău.

— Te rog să-i transmiți scuzele mele, dar clientul meu nu are nimic de declarat.

În timp ce vorbea cu Ord, Reggie privea ceafa lui Mark, dar nu-și dădea seama dacă băiatul ascultă sau nu conversația ei cu procurorul general din Memphis.

— Reggie, cred totuși că ar fi mai înțelept să te întâlnești cu domnul Foltrigg, spuse Ord.

— Dar nu am nici cea mai vagă dorință să mă întâlnesc cu Roy, și acest lucru este valabil și pentru clientul meu.

Spunând acestea, Reggie și-l imagina pe Ord gesticulând nervos, măsurînd cu pași mari biroul și comunicîndu-i plin de gravitate lui Foltrigg vorbele avocatei.

— Dar știi foarte bine că lucrurile nu se vor opri aici!

— Mă ameninți, George?

— Îți fac mai degrabă o promisiune.

— Perfect. Atunci, spune-le te rog, lui Roy și băieților că, dacă vreunul dintre ei încearcă să ia legătura cu clientul meu sau cu familia lui, le dau cuvîntul meu de onoare că are să le ia foc curu'. Okay, George?

— Am să transmit mesajul.

Pînă la urmă toată povestea asta era teribil de comică, mai ales că nu era cazul lui; așa că Ord nu se putu abține să nu rîdă cu poftă în sinea lui. După ce așeză telefonul în furcă, își permise să zîmbească nevăzut, apoi se întoarse spre venerabil și-i comunică.

— Zice că ea n-o să vorbească, nici puștiul n-o să vorbească, și dacă vreunul dintre voi încearcă să ia

legătura cu puștiul sau cu familia, vă dă cuvântul de onoare că o să... vă ia curu' foc; v-am redat chiar vorbele ei.

Foltrigg îl ascultase mușcându-și buzele și dînd din cap la fiecare cuvînt, de parcă totul ar fi fost perfect, pentru că în felul acesta putea și el să treacă în sfîrșit la atac. De aceea, își regăsise sîngele rece și trecuse la aplicarea Planului B. Și ca orice om adîncit în gînduri, Roy se plimba de colo-colo prin încăpere. McThune și Trumann rămăseseră lîngă ușă, ca niște adevărate santinele, cumplit de plictisite, ce-i drept, dar, oricum, santinele.

— Vreau să puneți pe cineva să-l urmărească pe puști, îl șfichiui el pe McThune cu voce șuierătoare. Noi plecăm la New Orléans și vreau ca voi, băieți, să-l urmăriți douăș' patru de ore pe zi. Vreau să știu tot ce face, și, mai ales, trebuie protejat de Muldanno și de acoliții lui.

Nici un procuror al Statelor Unite nu avea căderea să-i dea ordine lui McThune, care în clipa aceasta era sătul pînă în gît de Roy Foltrigg. Și de altfel ideea de a bloca trei sau patru agenți, și așa suprasolicitați, ca să urmărească un copil de unsprezece ani era absolut stupidă. Dar, pe de altă parte, știa foarte bine că nu merita să se certe cu Foltrigg pentru chestia asta. Venerabilul beneficia de legătură telefonică directă cu directorul Voyles, la Washington, iar directorul dorea să dea de urma cadavrului și să obțină condamnarea criminalului aproape la fel de mult ca Foltrigg.

— Okay, răspunse McThune cu voce tare. Se face.

— Paul Gronke este și el pe undeva pe aici, adăugă

Roy, ca și când tocmai și-ar fi amintit de cea mai nouă bîrfă care circula în oraș. Dar de fapt știau și numărul cursei și ora la care sosise în oraș cu unsprezece ore în urmă. Cu toate acestea, reușiseră să-i piardă urma încă de la aeroport, apoi această vizită neașteptată și nedorită constituise subiectul unei discuții de două ore în cursul dimineții între Ord, Foltrigg și o duzină de agenți FBI. Iar în clipa aceasta, nici mai mult, nici mai puțin decît opt federali încercau din răspuțeri să scoțoacească Memphis-ul și să-l găsească pe Gronke.

— Fii sigur că vom da de el, interveni McThune. Și că-l vom urmări și pe copil. Așa că ce-ar fi să te cari înapoi la New Orléans?

— Mă duc să pregătesc mașina, zise Trumann pe un ton teribil de oficial, de parcă ar fi fost vorba de avionul prezidențial.

Foltrigg se opri în fața biroului lui Ord:

— Gata, George, plecăm! Te rog să mă scuzi pentru că am picat așa pe capul vostru. Probabil c-am să mă întorc peste vreo două zile.

„Abia aștept”, zise Ord în sinea lui, apoi se ridică și dădu mîna colegului din New Orléans.

— Oricînd dorești. Dacă putem să te ajutăm, dă-ne un telefon.

— Mîine dimineață la prima oră mă-ntîlnesc cu judecătorul Lamond și te anunț dacă apare ceva important.

După o ultimă strîngere de mînă, Roy se îndreptă spre ușă.

— Fiți atenți la derbedeii ăia, îl sfătui el din nou pe McThune. Nu cred că sînt atît de tîmpiți încît să-l atace

pe copil da' nu se știe niciodată.

Agentul FBI deschise ușa și îl invită pe Foltrigg să treacă. Acesta trecu pragul în anticameră,, unde îl așteptau Wally Boxx și Thomas Fink, continuând să-i cicălească pe cei pe care îi lăsa în urmă.

— Este clar că Muldanno a aflat ceva și că și-a trimis oamenii înapoi să mai tragă cu urechea. Da' oricum, fiți cu ochii pe ei, okay, George? Sînt niște tipi extrem de periculoși. Și nu uitați să-i urmăriți și pe băiat și pe avocata aia a lui. Și mulțumesc de mii de ori. Te sun mâine. Wally, unde este mașina?

După ce petrecu o oră întreagă studiind trotuarul, bînd cacao și ascultîndu-și avocata cum își făcea meseria, Mark

simți nevoia să facă și altceva. Reggie vorbise la telefon cu Dianne și-i explicase că Mark se află la ea în birou, încercînd să-și omoare vremea și ajutînd-o și pe ea din cînd în cînd. Dianne povesti că Ricky se simțea mult mai bine și că acum doarme; mai devreme mîncase aproape două kilograme de înghețată în timp ce Greenway îi pusese pe puțin o sută de întrebări.

Pe la unsprezece, Mark se instala la biroul lui Clint unde se apucă să inspecteze dictafonul. Fusese nevoit s-o lase pe Reggie singură împreună cu o clientă care voia cu disperare să divorțeze; timp de o oră cele două femei urmau să discute chestiuni de tactică și de strategie legate de problema respectivă. De cealaltă parte a ușii, Clint bătea ceva interminabil la mașină și răspundea la telefon din cinci în cinci minute.

— Cum de-ai ajuns secretar? întrebă Mark care se plictisise de această manieră idilică de a practica avocatura.

— Din întâmplare, răspunse Clint zîmbindu-i.

— Când erai mic ai vrut să te faci secretar?

— Nici pomeneală. Pe-atunci, voiam să construiesc piscine.

— Și ce s-a-ntîmplat?

— Nu știu. M-am încurcat cu drogurile, aproape că m-au dat afară din liceu, pe urmă am ajuns la universitate, mai întâi la colegiu și după aia la facultatea de drept.

— Trebuie să faci facultatea asta ca să ajungi secretarul unui avocat?

— A, nu. Pe mine m-au dat afară din facultate, și Reggie mi-a oferit slujba asta. Să știi că de cele mai multe ori este chiar amuzantă.

— Unde ai cunoscut-o pe Reggie?

— Ei, e o poveste mai lungă. Ne-am împrietenit în timpul facultății; este mult de-atunci. Are să-ți povestească ea despre asta când ai s-o cunoști pe Mama Love.

— Mama cum?

— Mama Love. Cum, nu ți-a vorbit pîn-acum pe Mama Love?

— NU.

— Mama Love este mama lui Reggie. Locuiesc împreună; știi, îi place la nebunie să gătească pentru copiii pe care îi reprezintă Reggie. Face ravioli și lasagna cu spanac și tot felul de chestii italienești. Toată lumea este încântată de mîncarea pe care o

pregătește Mama Love.

După două zile în care se hrănise numai cu gogoși, Mark simți că îi lasă gura apă doar la simpla menționare a acelor mâncăruri gustoase, gătite într-o bucătărie adevărată.

— Și când crezi că aș putea s-o cunosc și eu pe Mama Love?

— Asta n-am de unde să știu. Reggie își duce aproape toți clienții, mai ales pe cei foarte tineri, acasă.

— Ea are copii?

— Da, doi, da acum sînt mari și locuiesc în altă parte.

— Mama Love unde locuiește?

— Nu departe de aici, într-o casă veche; de altfel, este chiar casa în care a copilărit Reggie.

Țîrîitul telefonului le întrerupse conversația; Clint își notă mesajul și apoi se întoarse la mașina lui de scris sub privirea atentă a lui Mark.

— Cum de ai învățat să bați atît de repede la mașină?

Zgomotul acela inconfundabil încetă brusc, iar Clint se întoarse încet spre copil și îi zîmbi.

— Asta a fost în liceu. Am avut o profesoară... parcă era un instructor militar. O urmam toți, fără excepție. Da, datorită ei, am învățat chestia asta. Tu știi să bați la mașină?

— Puțin. Am făcut trei ani de calculatoare la școală.

— Noi avem aici tot felul de calculatoare, zise Clint, făcînd semn spre cel aflat chiar lîngă mașina de scris.

Mark aruncă o privire fugară în direcția indicată, fără să fie deloc impresionat; în fond, toată lumea are

calculator în ziua de azi.

— Și pînă la urmă cum de-ai ajuns să faci pe secretarul?

— A fost ceva neașteptat. Cînd a terminat facultatea, Reggie n-a vrut să lucreze pentru altul, așa că și-a deschis propriul ei birou. Asta s-a-ntîmplat cam acum patru ani. Și cum avea nevoie de secretar, m-am oferit s-o ajut. N-ai mai văzut pîn-acum un bărbat pe postul ăsta?

— Nu și nici nu mi-am închipuit că bărbații pot să fie secretari. Cîștigi bine?

Pe Glint îl umflă rîsul la auzul acelei întrebări.

— Mulțumitor. Dacă lui Reggie îi merge bine în luna asta, atunci și mie îmi merge bine. Sîntem un fel de parteneri.

— Și ea cîștigă bani mulți?

— Nu prea. Da' adevărul este că nici n-o interesează banii. Acum cîțiva ani a fost măritată cu un doctor; avea o casă din alea mari și o grămadă de parale. Pînă la urmă totul s-a dus dracului și ea zice că numai și numai din cauza banilor. Probabil că are să-ți povestească chiar ea despre perioada aia din viața ei. Să știi că este foarte cinstită în ceea ce privește propria ei viață.

— Adică este avocată și nu vrea să cîștige bani mulți?

— E ceva cam neobișnuit, nu-i așa?

— Mai întrebi?! Vreau să spun că am văzut o sumedenie de avocați la televizor și toți nu vorbeau decît despre bani. Adică despre sex și bani.

Telefonul sună din nou și Clint, plin de amabilitate,

se întrețină vreo cinci minute cu judecătorul de la celălalt capăt al firului. Apoi se reîntoarce la mașina lui de scris. În momentul în care Clint se cufundase în lucru, Mark lansă o întrebare absolut neașteptată.

— Cine e femeia de dincolo?

Clint încetă brusc să mai bată la mașină și se răsuci ușor pe scaun, în așa fel încât să-l poată avea pe copil sub ochi.

— Femeia care este acum cu Reggie? Întrebă la rîndul lui, cu un zîmbet forțat pe buze.

— Da.

— O cheamă Norma Thrash.

— Și ce problemă are?

— De fapt, are un snop de probleme, adică este într-un proces de divorț tare urât. Bărba'-su e o mare lepră.

— O bate? Întrebă mai departe Mark, curios să afle cât de la curent era Clint cu cazul respectiv.

— Nu cred, răspunse tînărul încet.

— Are copii?

— Da, doi. Da' nu prea pot să-ți spun mare lucru pentru că discuțiile din biroul de dincolo sînt confidențiale. Înțelegi?

— Da, da, știu asta. Da' nu-i așa că tu cunoști foarte bine povestea? Vreau să spun că, în fond, tu ești cel care bate totul la mașină.

— Firește că sînt la curent cu aproape tot ce se nîmplă aici. Dar Reggie nu-mi spune chiar totul. De pildă, habar n-am ce i-ai spus tu ieri. Presupun că este ceva foarte grav, dar ea nu mi-a spus nici un cuvînt despre problema asta. Am citit și eu ziarele, i-am văzut pe cei de la FBI și pe domnul Foltrigg și am făcut niște

legături, dar nu cunosc detaliile.

Era exact ceea ce dorea Mark să audă.

— Spune-mi, îl cunoști pe Robert Hackstraw? I se spune Hack.

— E avocat, nu?

— Da, și a fost avocatul maică-mii acum doi ani, când cu divorțul. Un tâmpit mai mare nici că există.

— Nu prea ai fost mulțumit de avocatul mamei tale?

— L-am urât. Se purta cu noi de parcă am fi fost niște gunoaie. Când mergeam la el la birou, ne lăsa să așteptăm și două ceasuri, și pe urmă stătea cu noi de vorbă doar cînșpe minute, ca să ne spună că este foarte grăbit și că trebuie să plece la tribunal. Am încercat s-o conving pe mama să-și ia un alt avocat, dar la vremea aia mama avea nervii atît de întinși că nici n-auzea ce-i spuneam.

— Și a ajuns pînă la proces?

— Da. Ei, și fostul meu tată s-a gîndit că ar fi fost bine să-l ia pe unul dintre copii; îl prefera pe Ricky pentru că știa că eu îl urăsc. Și atunci și-a angajat și el un avocat și timp de două zile părinții mei s-au făcut de rîs unul pe celălalt la tribunal. Fiecare încerca să dovedească cum că celălalt nu era apt să primească în grijă copiii. Hack a fost de-o imbecilitate totală, numai că avocatul fostului meu tată a fost încă și mai rău.

Urmarea a fost că judecătorul n-a putut să-i sufere pe nici unul dintre cei doi avocați și a zis că n-are de gînd să ne despartă, pe Ricky și pe mine. Atunci l-am întrebat dacă pot să depun și eu mărturie. S-a gîndit la chestia asta în timpul pauzei de prînz de a doua zi și în cele din urmă s-a hotărît să mă asculte. Îl întrebam și

pe Hack același lucru și el îmi dăduse un răspuns d-ăla deștept, ceva cum că sînt prea tînăr și prea dobitoc pentru așa ceva.

— Și pînă la urmă ai depus mărturie, nu?

— Sigur. Am vorbit trei ore atunci.

— Și cum a mers?

— Să știi că am ieșit foarte bine. Le-am povestit tot: despre bătaii, despre vînătăii și răni, despre cît de mult îl uram pe tata. Judecătorului îi dăduseră lacrimile, pe cuvîntul meu.

— Și-a ținut figura?

— Îhî. Taică-meu a cerut după aia dreptul să ne viziteze și mi-a trebuit mult timp ca să-i explic judecătorului că nu aveam nici cea mai slabă dorință să-l mai văd pe tip după terminarea procesului. Și că lui Ricky îi era o frică nebună de el. Așa că judecătorul nu numai că nu i-a dat dreptul să ne viziteze, da' l-a mai și avertizat să nu cumva să se apropie de noi.

— Și de atunci l-ai mai văzut pe tatăl tău?

— Nu. Da' o să vină și ziua aia. Știi, cînd am să mă fac mare, o să punem noi, Ricky și cu mine, mîna pe el și-o să-i tragem o bătaie soră cu moartea. O să fie vînătaie pentru vînătaie, și rană pentru rană. Mereu vorbesc cu Ricky despre asta.

Plictiseala trecuse și Clint aproape că sorbea cuvintele copilului; era incredibil cu cîtă detașare vorbea puștiul despre toate nenorocirile acelea.

— Da' știi că s-ar putea să ajungi la închisoare pentru așa ceva?

— Păi, el de ce n-a ajuns cînd ne bătea pe noi? Nu l-au închis nici măcar atunci cînd a dezbrăcat-o pe mama

și a

aruncat-o în stradă, goală și plină de sânge. Asta a fost când l-am pocnit cu băătorul de baseball.

— Când ce-ai făcut?

— Într-o seară era acasă și se pusese pe băut; și era clar c-o să-și iasă din minți. De fapt, puteam întotdeauna să ne dăm seama când ajungea în punctul ăla. Ei, și pe urmă a plecat să mai cumpere niște bere. Atunci eu am dat fuga la Michael Moss și am împrumutat băătorul lui de baseball din aluminiu. Când am ajuns acasă l-am ascuns sub patul meu, da' în gând mă rugam ca taică-meu să aibă un accident de mașină așa, ca lumea, și să nu se mai întoarcă acasă. Da' s-a-ntors. Mama era în dormitorul lor și spera să-l vadă adormind imediat, că așa se întâmpla de obicei când era beat. Ricky și cu mine stăteam în dormitorul nostru și așteptam explozia.

Telefonul sună din nou dar de data aceasta Clint își notă repede mesajul și se întoarse plin de nerăbdare la povestea lui Mark.

— După vreo oră a-nceput circu'. De atâtea țipete și bufnituri se zguduia rulota. Noi am încuiat ușa și Ricky s-a ascuns sub pat. Pe urmă, mami a început să strige după mine; aveam pe-atunci doar șapte ani și mami mă chema în ajutor. Nebunu' ăla o bătea s-o omoare; o izbea de pereți, o lovea cu picioarele, îi rupea hainele de pe ea, o făcea tîrfă și tîrîtură. Nici nu știam ce-nseamnă cuvintele alea. Atunci eu m-am dus în bucătărie; cred că eram atît de speriat încît mi-era frică și să mă mișc. Da' el m-a văzut și a aruncat în mine cu o cutie de bere. Atunci mami a încercat să fugă afară,

da' el a prins-o și i-a rupt și pantalonii cu care era îmbrăcată. Of, Doamne, o lovea atît de rău! Pe urmă i-a sfîșiat și ce mai avea pe ea. Mami avea buzele sparte și peste tot era numai sînge. Și pe urmă a tîrît-o goală în stradă unde bineînțeleas că vecinii stăteau cu gura căscată. După asta a început să rîdă de ea și în cele din urmă a lăsat-o acolo, să zacă-n stradă. A fost ceva îngrozitor.

Clint se aplecase mult în față și era tot numai urechi. Mark avea un fel foarte personal de a povesti: vorbea cu o voce monotonă în care nu se simțea nici urmă de emoție.

— Cînd s-a-ntors în rulotă, ușa rămăsese deschisă, eu eram acolo și-l așteptam. Trăsesem un scaun din bucătărie chiar lîngă ușă și, cînd a intrat, l-am pocnit cu bătătorul ăla de baseball drept în nas, mai-mai să-i crap capu'. Eram speriat de moarte și plîngeam, da' n-am să uit niciodată trosnetul ăla. Omu' a căzut pe canapea și atunci l-am mai pocnit o dată în stomac. De fapt avusesem de gînd să-l lovesc mai jos, acolo unde doare cel mai rău, știi tu unde. Parcă-nnebunisem. După aia, l-am mai pocnit o dată peste ureche și m-am oprit.

— Și ce s-a-ntîmplat mai departe? întrebă Clint nerăbdător.

— Păi, ce să se-ntîmple? Tipu' s-a ridicat de pe canapea, mi-a tras una peste față și m-a trîntit la pămînt, m-a-njurat și s-a pus cu picioarele pe mine. Mi-aduc aminte că eram așa de speriat că nici nu puteam să mă apăr în vreun fel. Fața lui era plină de sînge și el puțea ca dracu'. Tot bolborosea ceva și-n timpu' ăsta mă bătea și-mi sfîșia hainele și mă lovea cu picioarele.

Pe urmă, cînd am fost gol pușcă, m-a aruncat în stradă. Probabil că voia să rămîn acolo împreună cu mama, numai că între timp ea reușise să ajungă lîngă ușă unde a dat peste mine.

Băiatul povestea cu atîta calm, încît ai fi zis că, repetîndu-l de nenumărate ori, reușise să-și fixeze perfect scenariul în memorie. Vorbele lui nu trădau nici un fel de emoție, înșiruiiau doar fapte.

— Și mai departe? întrebă Clint cu răsuflarea tăiată.

— Mai departe, unul dintre vecini a chemat curcanii. Vreau să spun că în cartierul ăla se aude tot ce se-ntîmplă într-o ruloță, așa că vecinii noștri suferiseră practic împreună cu noi. Și nici nu era singura bătaie de felul ăsta; nu, nici pe departe. Îmi aduc aminte că atunci cînd au apărut pe stradă luminile albastre ale mașinii poliției el a dispărut în casă. Mami și cu mine am prins momentul și am intrat și noi ca să ne îmbrăcăm. Da' cu toate astea, unii vecini apucaseră să mă vadă așa, gol. Am mai încercat să spălăm și petele de sînge pînă să apară curcanii. Taică-meu se mai potolise și deodată se purta foarte prietenos cu polițiștii. Eu și cu mami așteptam în bucătărie. Tipu' avea un nas cît o minge de fotbal și pe curcani îi îngrijora mai degrabă felul în care arăta el decît ce se-ntîmplase cu mami și cu mine. El îi spunea unuia dintre curcani pe nume — Frankie, ca și cum ar fi fost buni prieteni. Veniseră doi curcani care ne-au despărțit: Frankie l-a luat pe el în dormitor ca să-ncerce să-l calmeze, iar celălalt polițist stătea cu mami în bucătărie. Adevărul este că așa făceau întotdeauna. Eu m-am dus să-l scot pe Rick de sub pat. Mami mi-a spus

mai târziu că el se trăgea de șireturi cu toți curcanii, și că le-a spus că fusese doar o ceartă în familie, nimic grav, care pornise din cauza mea, pentru că eu l-am atacat așa, fără motiv, cu un bățator de baseball. Polițiștii au scris în hîrțile alea ale lor că fusese doar o neplăcere familială, așa cum făceau mereu, și nu au reținut nici o acuzație oficială. La sfîrșit, l-au dus la spital unde și-a petrecut restul nopții. Și o vreme a fost nevoit să poarte un bandaj tare urît pe față.

— Dar după povestea asta, ce a mai făcut?

— Multă vreme nu s-a mai atins de băutură, ne-a cerut iertare și a promis că n-o să se mai repete. Acum, trebuie să recunosc că uneori, atunci cînd nu bea, era okay. Pe urmă s-a apucat iar să bea și a fost și mai rău. Într-un târziu, mami s-a hotărît și a cerut divorțul.

— Și el a încercat să obțină copiii?

— Da. La tribunal a mințit și era cît p-aci să cîștige. Habar n-avea că am să fiu și eu martor, așa că a negat cît a putut și a zis că mami minte. La tribunal a fost foarte treaz și plin de el și dobitocul ăla de avocat al nostru n-a fost în stare să-l agate cu nimic. Da' cînd a venit rîndul meu să depun mărturie și am povestit despre bățatorul de baseball și despre cum am fost aruncat în stradă gol pușcă, judecătorului i-au dat lacrimile. S-a-nfuriat rău de tot pe fostul meu tată și l-a acuzat că a mințit și a zis că ar trebui să-l bage la răcoare pe chestia asta. Eu i-am zis atunci judecătorului că sînt absolut de acord cu o astfel de măsură.

Ajuns în punctul acesta al povestirii, Mark făcu o pauză de respirație. Ritmul frazelor era ceva mai lent, căci băiatul obosise și nu mai avea suflu. Clint însă

continua să fie fermecat.

— Evident, Hack și-a-nscris o nouă victorie în cont. Apoi a amenințat-o pe mami că o dă în judecată dacă nu-l plătește. La vremea aia, ea avea de plătit o grămadă de facturi, iar el o căuta de două ori pe săptămână ca să-i ceară ce mai rămăsese din onorariu, așa că a fost obligată să deschidă acțiune pentru declararea falimentului și și-a mai pierdut și slujba.

— Deci ai trecut printr-un divorț și printr-un faliment.

— Exact. Și trebuie să-ți spun că avocatul cu falimentu' era tot un tîmpit.

— Da' de Reggie îți place?

— Da. Reggie e mișto.

— Îmi pare bine că spui asta.

Telefonul sună din nou și Clint ridică receptorul. Un avocat de la Tribunalul pentru minori voia niște informații despre un client și conversația se lungea. Mark se duse să caute niște cacao fierbinte în chicineta de lângă sala de așteptare.

În frigider găsi o cutie de Sprite și renunță la cacao. Era clar că povestea lui îl uluise pe Clint. Omisese destul de multe detalii, ce-i drept, dar tot ce povestise era purul adevăr. Într-un fel, era chiar mîndru de el însuși, de faptul că-și apăraseră mama și că povestea lui avea un asemenea efect asupra celor care o ascultau.

Apoi, deodată, puștiul cel dur, înarmat cu un bătător de baseball își aminti de atacul din ascensor și de fotografia aceea a unei familii amărîte, lipsite de un tată care să o apere. Gîndul îi fugi la mama lui, singură și fără apărare în spitalul acela uriaș. Și simți cum îl

cuprinde brusc frica, încercă să desfacă un pachet de saleuri, dar nu fu în stare; mâinile îi tremurau din ce în ce mai tare și refuzau să-l asculte. Sucul din cutie se împrăștie pe jos.

16

Ploaia se opri la timp, dând voie secretarelor din tot centrul orașului să iasă în grupuri mici pe trotuarele ude și să-și caute locurile preferate pentru masa de prînz. Cerul rămăsese însă acoperit de nori, iar străzile erau pline de apă. Alți nori de fum se vălătuceau în urma fiecărei mașini care trecea pe Third Street. Reggie și clientul ei o luară pe Madison. Avocata își ținea servieta în mîna stîngă, iar cu dreapta îl conducea pe băiat prin mulțime. Mergeau repede, pentru că Reggie avea multe curse de făcut și se grăbea.

Jack Nance, ascuns într-o dubită albă marca Ford, îi urmărea cu atenție pe cei doi și le anunța toate mișcărilor prin stația radio din mașină. Peste cîteva minute, Cal Sisson îi prelua cînd intrară pe Madison și îi urmări pînă cînd cei doi pătrunseră în clădirea spitalului.

Cînd primi confirmarea, Jack Nance încuie dubita și traversă iute Third Street, îndreptîndu-se spre Sterick Building. O dată intrat în clădire, luă liftul pînă la etajul al doilea unde se opri în fața ușii pe care scria REGGIE LOVE — AVOCAT și apăsă ușor pe clanță. Spre plăcuta lui surpriză, ușa nu era încuiată. Ceasul arăta fix douăsprezece și unsprezece minute. Teoretic, toți

avocații de doi sau mai mulți bani din orașul ăsta erau în pauză de prînz: și plecaseră care încotro ,încuindu-și birourile. Toți, în afară de acesta. Deschise binișor ușa și păși cu grijă înăuntru cînd, deodată, țipătul oribil de ascuțit al unei sonerii țîșni de nicăieri, anunțîndu-i sosirea. Ce dracu'! Sperase să intre printr-o ușă încuiată, doar era maestru în arta de a descuia uși, și să caute liniștit prin dosare. Ar fi fost și ușor și normal. De obicei, birourile de nivelul acesta nu aveau alarme, spre deosebire de marile firme unde lucrurile stăteau cu totul altfel. Nance însă era în stare să intre în orice birou avocățesc din Memphis și să găsească tot ce dorea. Făcuse așa ceva de nenumărate ori și știa că din birourile avocaților ăstora amărîți lipseau întotdeauna două lucruri, banii și dispozitivele de securitate. Tipii se mulțumeau să-și încuie ușile și atît.

De undeva din spate răsări un tînăr care îi zise cu amabilitate:

— Da. Pot să vă ajut cu ceva?

— Da, da, răspuse Nance, cu o mină gravă. („Grea zi!”) Sînt de la „Times Picayune”, ziarul ăla din New Orleans. O caut pe Reggie Love.

— Nu este aici, răspuse Clint, oprindu-se la vreo trei metri în fața musafirului.

— Cînd ar putea să se întorcă?

— Nu știu. Aveți vreo legitimație, ceva?

— Adică vreun cartonaș din ăla alb pe care voi, avocații, le împrăștiati pe trotuar? zise Nance, îndreptîndu-se spre ușă. Nu, amice, nu mă-ncurc cu așa ceva. Eu sînt ziarist.

— Foarte bine. Dar cum vă numiți?

— Arnie Carpentier. Spune-i că am să mai trec pe aici. Și zicînd acestea, deschise ușa și ieși pe culoar în strigătele soneriei. Fusese o vizită fără rezultate, dar totuși reușise să îl cunoască pe Clint și să vadă anticamera. Următoarea vizită va fi cu siguranță mult mai lungă.

Călătoria pînă la etajul al nouălea fu cît se poate de liniștită. Reggie îl ținea de mîna, gest pe care de obicei Mark nu putea să-l sufere, dar care, de data asta, îi făcea foarte bine. Băiatul mergea cu ochii în pămînt de teamă să nu mai întîlnească alți străini, și strîngea cu toată puterea mîna avocatei.

Tocmai intrară în holul de la etajul al nouălea cînd din direcția sălii de așteptare năvăliră spre ei trei oameni.

— Domnișoară Love! Domnișoară Love! striga unul dintre ei cînt îl ținea gura. Pentru moment Reggie fu surprinsă de această primire, dar își reveni imediat și, strîngînd mai tare mîna copilului, își văzu de drum. Unul dintre cei trei o ataca ajutîndu-se de un microfon, un altul de un carnet de însemnări, iar al treilea de o cameră de luat vederi.

— Domnișoară Love, doar cîteva întrebări foarte scurte, vă rog, zise tipul cu carnetul de însemnări.

— Nu avem nimic de declarat, răspunse Reggie, iuțind pasul spre camera infirmierelor.

— Este adevărat că clientul dumneavoastră refuză să colaboreze cu FBI-ul și cu poliția?

— Nu avem nimic de declarat, repetă ea răspunsul,

privind drept înainte. Dar ziariștii îi urmăreau ca niște câini întărîtați. Atunci Reggie se aplecă spre Mark și îi suflă la ureche:

— Nu te uita la ei și nu spune nici o vorbă!

— Este adevărat că procurorul general din New Orléans v-a vizitat azi-dimineață la birou?

— Nu avem nimic de declarat.

Doctori, infirmiere, pacienți, toată lumea se dădea la o parte din fața lui Reggie și a clientului ei care încercau din răspuțeri să scape de cîinii aceia turbați.

— Clientul dumneavoastră a vorbit cu Jerome Clifford mai înainte ca acesta să se sinucidă?

— Nu avem nimic de declarat, spuse din nou Reggie, iuțind pasul și strîngîndu-l și mai tare de mîină pe Mark.

În clipa în care se apropiau de capătul culoarului, clovnul cu camera de luat vederi le sări în față, se lăsă mult în jos în timp ce continua să meargă cu spatele și reuși să tragă o imagine-două cu o secundă înainte de a cădea în fund. Infirmierele izbucniră în rîs, căci scena fusese de un comic irezistibil. În clipa aceea își făcu apariția și un paznic care puse punct urmăririi. Dar în timp ce Reggie și Mark se pregăteau să dea colțul culoarului, unul dintre ziariști strigă cît putu de tare:

— Este adevărat că clientul dumneavoastră știe unde e îngropat Boyette?

Reggie avu o ușoară ezitare în mers, umerii îi tresăriră, iar spatele i se arcui puțin, dar își reveni repede și dispăru după colț împreună cu micul ei client.

Ușa camerei lui Ricky era păzită de doi paznici supraponderali care stăteau pe două scaune așezate de-

o parte și de alta a ușii. Erau înarmați și Mark le observă imediat pistoalele. Unul dintre paznici citea un ziar la care renunță de cum îi văzu sosind pe Reggie și pe puști. Celălalt paznic se ridică în picioare și le ieși în întâmpinare.

— Pot să vă ajut cu ceva? o întrebă el pe avocată.

— Da. Eu sînt avocatul acestei familii, iar acesta este Mark Sway, fratele bolnavului din camera aceasta, răspunse Reggie cu voce scăzută și pe un ton atît de oficial de parcă, în realitate, numai ea ar fi avut dreptul să se afle în locul acela și numai ea ar fi avut lucruri importante de rezolvat. Doctorul Greenway ne așteaptă, îi lămuri, apropiindu-se de ușă și ciocnind ușor. În spatele ei, Mark nu își putea lua ochii de la pistolul atît de asemănător cu cel pe care îl folosise Romey.

După această conversație scurtă, dar pe deplin lămuritoare, paznicul se așeză la loc pe scaunul de lîngă ușă, iar colegul lui își reluă lectura ziarului. Ușa se deschise și Greenway ieși pe culoar, urmat de Dianne care avea urme de lacrimi pe obraz. Tînăra femeie se apropie de Mark și îl îmbrățișa cu duioșie.

— Ricky doarme, îi anunță Greenway. Situația este mult mai bună, dar este încă foarte obosit.

— A întrebat de tine, îi șopti Dianne lui Mark.

— Ce s-a-ntîmplat, mami? întrebă Mark, privindu-i ochii umezi.

— Nimic. Lasă, vorbim mai tîrziu.

— Ce s-a-ntîmplat?

— Nimic, mai zise Dianne, privindu-i pe cei din fața ei.

— Mama ta a fost concediată azi-dimineață,

intervenii doctorul care continuă, adresându-i-se direct lui Reggie: Cei de la fabrică i-au trimis prin curier o scrisoare prin care o informează că a fost concediată. Ți vine să crezi așa ceva? Au lăsat scrisoarea la camera surorilor de la etajul ăsta și una dintre ele a adus-o aici, în camera lui Ricky.

— Vreau să văd și eu scrisoarea, ceru Reggie.

Dianne îi întinse hîrtia oficială, cu antet, apoi îl îmbrățișă din nou pe Mark și-i spuse:

— Totul are să fie bine, Mark. Ne-am descurcat noi și altădată. Am să găsec altă slujbă.

Mark își mușca buzele cu înverșunare: îi venea să plîngă și n-ar fi vrut să dea drumul lacrimilor de față cu atîta lume.

— Pot să păstrez asta? întrebă Reggie, împăturind scrisoarea și vîrînd-o în servietă, în timp ce Dianne dădu aprobator din cap.

Greenway își studie ceasul de parcă i-ar fi fost imposibil să înțeleagă ce oră arăta, apoi anunță:

— Mă duc să mănînc și eu un sandviș și mă-ntorc peste douăzeci de minute. Vreau să stau vreo două ore doar cu Ricky și cu Mark.

— Eu am să mă-ntorc pe la patru, zise și Reggie după ce își verifică și ea ceasul. Pînă atunci vreau să nu aveți nimic de-a face cu reporterii care bîntuie pe-aici, preciză ea pentru toți cei trei interlocutori.

— A, da, spui doar: „N-avem nimic de declarat”, sări Mark. Este chiar distractiv.

— Ce vor? întrebă Dianne care nu sesiză partea distractivă a situației.

— Totul. Au văzut ziarul cu articolul despre băieți,

zvonurile se amplifică, iar ei simt senzaționalul și sînt în stare de orice ca să obțină informații. Am văzut un car de televiziune în fața spitalului și bănuiesc că tipii sînt undeva, pe-aproape. De-asta cred că este mai bine să stați aici, împreună cu Mark.

— Okay, acceptă Dianne.

— Unde găsesc un telefon? întrebă apoi Reggie.

— Vino cu mine. Te duc eu pîn-acolo, răspunse Greenway.

— Băieți, ne vedem la patru, okay? Țineți minte, nici o vorbă, nimănui. Și nu vă îndepărtați de camera asta, îi atenționa ea pe Dianne și pe Mark.

Apoi avocata și medicul dispărură după colțul culoarului. Cei doi paznici erau pe jumătate adormiți. Mark și Dianne intrară în camera întunecată și se așezară pe patul pliant. Mark zări o gogoasă uitată pe masă și abia atunci își dădu seama cît este de flămînd; devoră gogoșa sleită și aproape rîncedă fără să-i simtă gustul.

Reggie telefona la birou și cînd auzi vocea lui Clint la celălalt capăt al firului dădu drumul instrucțiunilor:

— Îți mai amintești de procesul pe care l-am deschis anul trecut în numele iui Penny Patoula? Era vorba de discriminare sexuală, concediere nejustificată, hărțuire sexuală, chestii de-astea. Mi se pare că am aruncat tot. Da' vezi la circumscripția judiciară; exact, acolo este. Scoate dosarul, schimbă numele de Penny Patoula cu Dianne Sway, iar pîrîtul va fi „Ark-Lon Fixtures”. Vreau să-l menționezi separat și pe președintele firmei; numele lui este Chester Tanfill, tot ca acuzat, evident. Deschizi acțiunea pentru concediere nejustificată,

violarea legislației muncii, hărțuire sexuală. Acuzațiile să fie în proporție egală și ceri despăgubiri de unu-două milioane de dolari. Faci toate astea acum, în urgența întâi. Pregătești și o citație și ai grijă să plătești taxa pentru deschiderea acțiunii. Te duci imediat la tribunal și o înregistrezi. Eu am să trec peste vreo jumătate de oră pe acolo ca să o iau, așa că te rog să te grăbești. Am să-i duc chiar eu citația domnului Tanfill.

Reggie puse astfel punct monologului telefonic, închise telefonul și îi mulțumi infirmierei aflate în încăpere. Reporterii se învârteau pe lângă automatul pentru răcoritoare și pînă să se dezmeticească ei, avocata cobora deja în grabă scările.

„Ark-Lon Fixtures” era de fapt un grup de clădiri metalice aflate pe o stradă plină cu asemenea structuri dintr-o

zonă industrială amărîtă, în apropierea aeroportului. Clădirea principală era de un portocaliu decolorat, iar construcțiile mai noi, răsărite în toate direcțiile și asemănătoare ca formă, erau vopsite în diferite nuanțe de portocaliu. În curte, lângă rampa de încărcare, așteptau mai multe camioane. Într-un colț mai retras, închis cu un gard de metal, rulouri de oțel și de aluminiu fuseseră stivuite cu grijă.

Reggie parcă mașina în apropierea intrării, în locul rezervat vizitatorilor, își luă servieta de pe scaunul alăturat, coborî din mașină și se îndreptă spre clădirea principală. Femeia brunetă și bine dotată de natură în partea superioară a pieptului, care ocupa recepția, o

ignoră complet pe musafiră, văzîndu-și mai departe de țigară și de telefonul care i se lipise de ureche. Reggie se înfipse în fața tipei, așteptînd nerăbdătoare încheierea conversației telefonice. Era o încăpere murdară, plină de praf și îmbîcsită de fum albăstrui de țigară; pereții erau împodobiți cu fotografii spălăcite ale unor cîini de vînătoare, iar jumătate din tuburile de neon din plafon nu funcționau.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă recepționera în timp ce așeza telefonul în furcă.

— Trebuie să-l văd pe Chester Tanfill.

— Este într-o ședință.

— Știu că este o persoană foarte ocupată, dar am ceva pentru el.

— Înțeleg. Și cam despre ce-ar fi vorba?

— Asta nu te privește pe dumneata. Ți-am spus că trebuie să-l văd pe Chester Tanfill pentru o chestiune urgentă.

Remarca aceasta o scoase pur și simplu din sărite pe tipa al cărei nume înscris pe plăcuța de pe birou era Louise Chenault.

— Pe mine nu mă interesează cît de urgentă este afacerea dumitale, doamnă. Este inadmisibil să năvălești aici în halul ăsta și să bați cu pumnul în masă că vrei să-l vezi pe președintele companiei.

— Compania asta este o ocnă pe care tocmai am dat-o în judecată pentru două milioane de dolari. Și l-am dat în judecată și pe iubitu' de Chester pentru alte două milioane, așa că dumitale îți spun încă o dată să-ți salți fundu' de pe scaun și să mi-l aduci aici imediat.

Auzind aceste cuvinte, Louise țîșni în picioare și se

dădu cîțiva pași înapoi.

— Sînteți cumva avocată?

Reggie scoase citația și declarația de proces din servietă și începu să le examineze cu atenție, ignorînd-o complet pe Louise.

— Sînt într-adevăr avocată și trebuie neapărat să-i servesc hîrțile astea lui Chester. Așa că găsește-l cît mai repede. Pentru că dacă nu este aici în cinci minute, am să cer cinci milioane despăgubiri.

Louise nu mai așteptă să i se spună încă o dată ce să facă: dispăru în fugă printr-o ușă dublă, urmată după o secundă de Reggie. Încăperea în care intrase era plină de birouri caraghioase, așezate claie peste grămadă. Fumul de țigară părea că se prelinge din orice orificiu. Podeaua era acoperită de un covor aspru, țesut din lînă grosolană și aflat la limita uzării. Reggie zări la un moment dat crupa dolofană a lui Louise dispărînd pe o ușă laterală și o urmă fără să ezite.

Chester Tanfill tocmai se ridica în picioare cînd Reggie dădu buzna în biroul lui. Louise rămase fără glas.

— Acum poți să pleci, tăie avocata în carne vie. Sînt Reggie Love, avocat, se prezentă ea, aruncîndu-i lui Tanfill o privire deosebit de severă.

— Chester Tanfill, răspuse acesta fără să-i întindă mîna, pe care, de altfel, nici n-ar fi avut cine să o strîngă. Apariția dumneavoastră este puțin cam nepoliticoasă, doamnă Love, dacă-mi permiteți.

— Mă cheamă Reggie, okay, Chester? Spune-i lui Louise să plece.

Bărbatul nu mai avu de ales și făcu un semn din cap

în direcția recepționerei care fu de-a dreptul bucuroasă să plece.

— Și acum spune-mi ce vrei, atacă el. Era un tip slab și deșirat, de vreo cincizeci de ani, cu o față pătrată și pungi urâte sub ochii ascunși în spatele unor ochelari cu ramă metalică. „Are probleme cu băutura”, își zise ea în gând. Era bine îmbrăcat, dar gâtul avea o nuanță foarte închisă de roșu.

Reggie trânti citația și declarația de proces pe birou.

— Îți ofer declarația asta de proces.

— Pentru ce? întrebă el, cu un surâs încrezut pe buze, surâsul unui om căruia nu îi era teamă de avocați.

— O reprezintă pe Dianne Sway. Azi-dimineață ai concediat-o și acum, după-amiază, te dăm în judecată. Ei, ce zici de-așa rapiditate de acțiune?

— Glumești, zise Chester care privi din nou printre gene hârțiile din fața lui.

— Să știi că ești un tâmpit dacă crezi asta. Ai totul aici în fața ta, Chester. Concediere nejustificată, hărțuire sexuală, tot tacîmu'. Despăgubirile merg la vreo două milioane. Am foarte multe cazuri de felul ăsta, dar trebuie să-ți spun că de data asta dosarul este fără cusur. Amărîta asta stă de două zile la spital cu fiul ei, că nu poate să-l lase singur pe copil și, de fapt, doctorul v-a telefonat chiar el și v-a explicat toată situația, da' nu, voi, ca niște nenorociți ce sînteți, ați concediat-o pentru că a lipsit de la muncă. Ah, abia aștept să le povestesc toate astea juraților.

Ei, poftim, avocatul lui Chester avea de multe ori nevoie de două zile doar ca să dea un telefon, în timp ce femeia asta, Dianne Sway, deschide un proces ca la

carte doar la câteva ore după ce a fost concediată.
Tanfill luă cu grijă documentele de pe birou și studie atent prima pagină.

— Văd că sînt trecut și eu în mod explicit în hîrțile astea, zise el ca și cînd i-ar fi fost rănite sentimentele.

— Păi, nu tu ai concediat-o, Chester? Da' nu trebuie să-ți faci griji, pentru că dacă juriul va da un verdict împotriva ta, personal, poți oricînd să-ți declari falimentul.

Chester își trase scaunul și se așeză cu grijă, ca și cînd ar fi fost în pericol să cadă, apoi făcu un semn cu mîna spre un scaun alăturat și zise:

— Ia loc, te rog!

— Nu, mulțumesc! Ce avocat ai?

— Ăă, lisuse, ăă, de la „Findley & Baker”. Da' stai puțin, lasă-mă să mă gîndesc o clipă, continuă el cu o ușoară disperare în glas, începînd să răsfoiască hîrțile aduse de Reggie. Hărțuire sexuală, zici?

— Exact. Este un teren foarte fertil în zilele noastre. Se pare că unul dintre supraveghetorii tăi este personajul principal. Se apucase să-i tot sugereze ce-ar putea ei doi să facă în pauza de prînz și îi spunea tot felul de glume murdare într-un limbaj complet fără perdea. Are să iasă totul la iveală la proces. De cine să întreb la „Findley & Barker”?

— Ți-am spus să aștepți puțin, zise Tanfill, răsfoind din nou hîrțile; în picioare, lîngă biroul lui, Reggie îl privea cu ochi severi, de judecător. Asta-i tot ce-mi mai lipsea, adăugă el, și începu să-și maseze ușor tîmplele. N-am nevoie de așa ceva.

— Nici clienta mea n-are nevoie de așa ceva.

— Atunci ce vrea?

— Puțină demnitate. Tu ai aici o adevărată ocnă în care torturezi mame ce abia își pot hrăni copiii cu salariul pe care îl primesc. Femeile astea nu-și pot permite să se plîngă de condițiile de aici.

— Scutește-mă de predica asta, îi tăie el vorba. Repet, pur și simplu, nu am nevoie de așa ceva pentru că s-ar putea, ei bine, s-ar putea să am oarece probleme chiar în cadrul conducerii.

— Tu și problemele tale sînteți ultimul lucru care să mă preocupe, Chester. Vreau să-ți mai spun că o copie după hîrtia pe care o ai în față va fi trimisă la redacția lui „Memphis Press” chiar în după-amiaza asta și sînt convinsă că are să apară mîine în ziar. Știi doar că în ultimele zile, membrii familiei Sway sînt în centrul atenției.

— Bine, bine. Spune-mi ce vrea? întrebă el din nou.

— Să-nțeleg că vrei să negociezi?

— Poate că da. Nu cred că ai șanse să câștigi procesul ăsta, domnișoară Love, da' în clipa asta nu am nevoie de dureri de cap.

— Îți dau cuvîntul meu de onoare că are să fie mai mult decît o durere de cap. Așadar, Dianne Sway câștigă nouă sute de dolari pe lună și duce acasă cam șase sute cincizeci. Asta-nseamnă unsprezece mii pe an și-ți promit că procesul ăsta are să te coste de cinci ori mai mult. Am să obțin permisiunea de a-ți vedea dosarele de personal, am să obțin depoziții și din partea altor angajate, am să-ți caut prin conturile contabile, am să-ți trimit citație pentru arhivă, și dacă dau de cea mai mică neconcordanță, am să informez Comisia pentru

Oportunități Egale de Angajare, Comitetul Național al Muncii și pe oricine altcineva care ar putea fi interesat de cazul ăsta. Am să te fac să nu mai dormi noaptea, Chester. Ai să-ți dorești de o mie de ori să nu o fi concediat pe clienta mea.

Tanfill își pierde răbdarea și izbi cu pumnii în masă.

— Atunci spune ce dracu' vrea de la mine!

Reggie nu fu deloc impresionată de această ieșire și, luându-și servieta, se îndreaptă spre ușă.

— Nu vrea decât să-și primească înapoi locul de muncă. A, și n-ar strica nici o mărire de salariu, să zicem de la șase la nouă pe oră, dacă-ți poți permite. Și chiar dacă nu-ți poți permite. Și ar fi bine să o transferi la o altă secție, departe de supraveghetorul ăla libidinos.

Chester, care o ascultase cu atenție, hotărî că lucrurile nu erau chiar atât de grave.

— Clienta mea va sta în spital vreo câteva săptămîni și cum are diverse facturi de achitat, vreau ca cecurile cu salariul să fie trimise direct la spital, Chester, prin comisionar, exact așa cum ați făcut, ca niște neisprăviți ce sînteți, cu scrisoarea de concediere de azi-dimineață. Vreau ca cecul să fie trimis în fiecare vineri. Okay?

Firește, firește, încuviință el din cap. Asta-i bună, parcă ar fi avut de ales!

— Ai la dispoziție treizeci de zile ca să răspunzi la acțiunea în justiție. Dar dacă te porți frumos și faci cum îți spun, anulez acțiunea fix în cea de-a treizecea zi. Îți dau cuvîntul meu de onoare că așa voi face. Și nu este nevoie să le spui toată povestea asta avocaților tăi. Ce zici, batem palma?

— Batem.

Reggie deschise ușa și se opri în prag:

— A, și ai putea să trimiți și tu niște flori; și ai putea să și scrii câteva cuvinte drăguțe pe o carte de vizită.

Rezerva 943. De fapt, ai putea să trimiți câte un buchet de flori proaspete în fiecare săptămână. Okay, Chester?

Mișcarea pe verticală a capului interlocutorului continua fără întrerupere.

Cu aceste ultime cuvinte, Reggie trânti ușa și părăsi victorioasă birourile companiei „Art-Lon Fixtures”.

Mark și Ricky se așezaseră pe patul pliant și priveau țintă barba și chipul expresiv al doctorului Greenway aflat chiar lângă ei. Ricky purta una din pijamalele lui Mark și avea o pătură înfășurată în jurul umerilor. Ca de obicei, puștiului îi era frig și stătea acolo speriat și nesigur de această primă călătorie în afara patului cu care se obișnuise. S-ar fi simțit mai bine dacă ar fi fost și mama acolo dar doctorul insistase să rămână singur cu cei doi băieți. Greenway încerca de aproape douăsprezece ore să câștige încrederea lui Ricky, care acum se lipise de fratele mai mare și aștepta cu teamă urmarea. Mark era deja plictisit de conversația care niici măcar nu începuse încă.

Ferestrele erau acoperite de jaluzele, camera era luminată doar de veioza aflată pe masa de lângă ușa sălii de baie.

— Ei, Ricky, acum aș vrea să vorbim despre plimbarea ta și a lui Mark de acum două zile, când v-ați dus să fumați în pădure, okay? zise Greenway,

sprijinindu-se cu coatele pe genunchi.

Dar cuvintele lui îl înspăimîntară pe Ricky: de unde știa doctorul că se duseseră acolo ca să fumeze? Mark îi simți neliniștea și se grăbi să-i șoptească:

— Este okay, Ricky. Eu am povestit tot și mami nu s-a supărat pe noi.

— Ricky, îți aduci aminte de plimbarea asta? Întrebă Greenway.

Copilul dădu ușor din cap și apoi confirmă cu voce tare:

— Da, domnule.

— Atunci, ce-ar fi să-mi povestești tot ce-ți amintești tu despre plimbare și despre fumat?

Dar Ricky se înfășură și mai strîns în pătură și murmură printre dinții încleștați:

— Mi-e tare frig.

— Ricky, în cameră este destul de cald, iar tu ești îmbrăcat cu pijama de lînă și te-ai înfășurat și-n pătură, încearcă, te rog, să te gîndești că îți este cald, okay?

Copilul încercă, dar fără succes, și aceasta îl făcu pe Mark să-i înconjoare umerii cu brațul într-un gest plin de tandrețe. Efectul fu imediat vizibil.

— Hai, spune-mi! Îți amintești că ai fumat o țigară?

— Cred că da. Îhî.

Privirea lui Mark trecea iute de la doctor la Ricky și înapoi.

— Okay. Acum spune-mi dacă-ți amintești de o mașină mare și neagră care a venit în poiană?

Ricky încetă brusc să mai tremure și rămase cu privirea pironită în podea. Reuși cu mare greutate să articuleze cuvîntul „da”, punînd astfel punct oricărei

conversații pentru următoarele douăzeci și patru de ore.

— Și ce-a făcut mașina cea mare și neagră când ai văzut-o prima oară?

Întrebarea nu mai primi răspuns. Când doctorul amintise de țigara fumată în pădure, Ricky se speriasse destul de tare; acum însă imaginea mașinii aceleia era ceva absolut insuportabil. Copilul se plecă mult în față și își lăsă capul pe genunchii fratelui său mai mare; avea ochii închiși și începu să suspine din ce în ce mai tare.

— Totul e okay, Ricky. Totul e okay, repeta Mark, mîngîindu-l pe păr. Trebuie să stăm de vorbă despre ce s-a-ntîmplat în pădure.

Greenway se așeză picior peste picior și începu să-și scarpine barba; scena al cărei martor era nu-i producea nici un fel de emoție, se așteptase la așa ceva și îi avertizase pe Mark și pe Dianne că această primă ședință terapeutică nu va avea efect. Aceasta nu însemna că era lipsită de importanță.

— Ricky, ascultă-mă, zise el cu o voce copilăroasă. Totul este okay, vreau doar să stau de vorbă cu tine. Okay, Ricky?

Dar pentru Ricky porția de terapie era mai mult decît suficientă pentru o singură zi. În clipa următoare începu să se ghemuiască sub pătură și Mark știu imediat că degetul cel mare era și el pe aproape. Greenway îi făcu un semn liniștitor din cap, apoi se ridică, îl luă cu multă grijă în brațe pe Ricky și îl întinse în pat.

Wally Boxx opri mașina chiar în mijlocul străzii, ignorând cu totul claxoanele și gesturile pline de semnificație ale colegilor de trafic, și așteptă liniștit ca șeful său, Fink, și agenții FBI să coboare iute chiar în fața lui Federal Building. Fol-trigg urcă apoi, cu un aer important, cele câteva trepte de la intrare, lăsându-și evident alaiul cu un pas în urmă. Când ajunse în holul cel mare de la parterul clădirii, fu recunoscut de doi reporteri care hălăduiau pe-acolo, plictisiți de moarte; cei doi îl asaltară imediat cu întrebări, dar venerabilul, foarte preocupat de numeroasele și gravele sale probleme, nu le oferi decât zîmbete și nici un comentariu.

Mai departe, intrarea lui Foltrigg în birourile procurorului general al districtului sudic al Louisianei readuse brusc la viață toate secretarele. Spațiul afectat procurorului general și personalului său cuprindea mai multe birouri mici, legate între ele prin coridoare sinuoase, o vastă zonă liberă de orice pereți sau paravane, unde se desfășura activitatea de cancelarie, precum și alte câteva camere de dimensiuni mai reduse, compartimentate în așa fel încât să asigure o oarecare liniște funcționarilor care le ocupau. Una peste alta, patruzeci și șapte de procurori generali adjuncți trudeau în acest loc sub comanda directă a venerabilului Roy. Alți treizeci și opt de amărâți se chinuiau să ducă la bun sfârșit toate corvezile legate de hîrțogăria de zi cu zi și de inerenta muncă de cercetare, avînd grijă să nu omită nici cel mai neînsemnat detaliu, toate acestea

înscriindu-se în efortul extraordinar de a proteja interesele legale ale clientului reprezentat de Roy, și numit Statele Unite ale Americii.

Foltrigg ocupa, bineînțeles, biroul cel mai spațios și cel mai arătos, îmbrăcat în piele și lemn de esență nobilă. Spre deosebire de majoritatea avocaților care își umpleau „peretele personal” cu tot felul de fotografii, plăcuțe, diplome și certificate de membru al Clubului Ro-Tary, Roy acoperise trei pereți cu fotografii înrămate și cu diplomele-tip de culoare galbenă care atestau participarea la aproape o sută de conferințe pe teme juridice. Venerabilul deschise ușa biroului doar ca să-și arunce haina pe canapeaua îmbrăcată în piele de un roșu închis și apoi se îndreptă spre biblioteca principală unde era așteptat la o ședință.

În timpul celor cinci ore în care parcurseseră distanța dintre Memphis și New Orléans, îi înnebunise pe cei de la sediu cu șase telefoane și trei faxuri. Drept pentru care, în clipa aceasta, șase asistenți stăteau în jurul mesei de stejar pline de tomuri de legi și nenumărate carnete pentru însemnări și își așteptau neliniștiți șeful. Toți șase adoptaseră ținuta adecvată unei munci îndârjite: fără sacouri și cu mânecile cămășilor suflecate pînă la coate.

Foltrigg își făcu o intrare furtunoasă, după cum îi era obiceiul, îi cuprinse pe toți într-o singură privire și se hotărî pe loc să se așeze pe un scaun chiar în mijlocul încăperii. Asistenții primiseră copii după raportul FBI despre cele întîmplate la Memphis așa că Roy și Fink nu aveau nici o noutate de transmis, poate doar prezența lui Gronke în orașul din care tocmai se

întorseseră cei doi, dar această veste nu avea nici un fel de greutate pentru auditoriu.

— Așadar, Bobby, cum stăm în momentul de față? întrebă venerabilul pe un ton al cărui dramatism ar fi putut să sugereze că viitorul sistemului juridic american depindea în întregime de Bobby și de rezultatul cercetărilor sale. Bobby

era decanul de vîrstă, dacă se poate spune așa, al asistenților, un veteran cu o activitate de treizeci și doi de ani în spate, care ura de moarte tribunalele, dar iubea la nebunie bibliotecile. Toată lumea îl căuta în momentele de criză, atunci cînd era neapărată nevoie de răspunsuri la întrebări deosebit de complexe.

Mai avea șase luni pînă la pensie și aștepta cu nerăbdare clipa în care avea să scape de Roy Foltrigg; de-a lungul vremii văzuse nenumărați de-alde de-ăștia care dispăreau fără să lase nici cea mai mică urmă. Deocamdată însă, trebuia să răspundă la întrebarea șefului, așa că își trecu de cîteva ori mîna prin coama deasă de păr cărunt care îi împodobește capul și își potrivește ochelarii cu ramă neagră; apoi își începu răspunsul cu fraza lui obișnuită, aproape un tic verbal, stîrnind zîmbetele celor din jur:

— Ei bine, cred că am delimitat destul de bine obiectivul. Această frază simplă arăta tuturor că, pentru Bobby, cercetarea juridică nu era decît un joc prin care grămezile de detalii ne semnificative erau îndepărtate pe rînd, pentru a ajunge la miez, delimitînd în așa fel obiectivul, încît judecătorii și jurații să înțeleagă cît mai repede despre ce este vorba. După deschiderea-tip, Bobby continuă cu esențialul:

— Avem două posibilități; nici una dintre ele nu este prea atrăgătoare, dar putem obține rezultate prin oricare dintre ele. Prima pe care o sugerez este să luăm legătura cu Tribunalul pentru minori din Memphis. Conform Codului penal din Tennessee referitor la tineri putem depune o cerere la Tribunalul pentru minori prin care să invocăm o greșală de comportament a băiatului. Din cerere trebuie să reiasă fie că puștiul este delincvent, fie că are nevoie de supraveghere. După asta va avea loc o audiere și, în funcție de probe, tribunalul va hotărî ce se va întâmpla cu copilul. Aceeași procedură se aplică și în cazul copiilor maltratați sau neglijați.

— Cine poată să depună cererea? întrebă Foltrigg.

— Păi, regulamentul este foarte larg în privința asta, ceea ce, după părerea mea, este o lacună a legii. Pur și simplu scrie că cererea poate fi depusă de — citez — „oricare dintre părțile interesate” — am încheiat citatul.

— Adică și noi?

— Știu și eu? Poate că da. Depinde de ceea ce scriem în hîrtia aia. Și tocmai aici este buba — trebuie să invocăm faptul că puștiul a făcut sau face ceva rău, că încalcă legea într-un fel sau altul. Și că orice fel de încălcare a legii din partea lui, chiar și cea mai vagă, reprezintă, bineînțeles, o obstrucționare a justiției. Asta înseamnă că trebuie să invocăm lucruri despre care nu sîntem siguri, cum ar fi, de exemplu, faptul că puștiul ar cunoaște locul unde este ascuns cadavrul. Este, deci, o posibilitate foarte riscantă pentru că nu știm nimic sigur.

— Băiatul știe unde se află cadavrul, afirmă Foltrigg

pe un ton care nu admitea replică. Fink se cufundă brusc în studiul unor însemnări, prefăcându-se că nu-l aude, dar ceilalți șase recepționară din plin mesajul. Oare Foltrigg cunoștea ceva de care ei n-aveau habar? Această bănuială aduse brusc liniștea în încăpere.

— Ascultă, Roy, ne-ai spus efectiv tot ce știi? întrebă Bobby după ce aruncă o privire scurtă spre ceilalți.

— Firește, replică Foltrigg. Numai că acum vin și afirm că puștiul știe. Așa simt eu.

Era tipic pentru Roy să creeze fapte, bazându-se pe „simțirile” lui, pentru ca apoi să ceară subalternilor să-l creadă orbește.

— Tribunalul pentru minori va trimite o citație mamei copilului și va ține o audiere în termen de șapte zile, continuă Bobby. Copilul trebuie să fie reprezentat de un avocat și am înțeles că aspectul ăsta a și fost rezolvat. Copilul are dreptul să participe la audiere și poate să depună și mărturie dacă dorește, preciză Bobby, notându-și ceva în carnetul de însemnări. Sincer vorbind, ăsta este cel mai rapid mod de a-l face pe puști să vorbească.

— Bine, și dacă refuză să depună mărturie?

— Asta este o întrebare foarte bună, aprecie Bobby, precum un profesor care examinează cunoștințele studentului său. Totul este absolut la latitudinea judecătorului. Dacă reușim să-l convingem pe judecător că băiatul știe ceva, atunci el va avea autoritatea să-i ceară copilului să vorbească; și dacă puștiul refuză, abia atunci va putea fi acuzat de sfidarea Curții.

— Bun, deci hai să zicem că a sfidat Curtea. Ce se întâmplă în acest caz?

— Este încă greu de spus. Băiatul nu are decât unsprezece ani; este tot atât de adevărat însă că judecătorul ar putea, în ultimă instanță, să-l închidă pe copil într-o instituție specială pentru tineri, așteptând să-i treacă dorința de a sfida Curtea.

— Cu alte cuvinte, pînă cînd se hotărăște să vorbească. Doamne, cît de ușor mergea conversația cu Foltrigg!

— Chiar așa. Îți atrag totuși atenția că asta este cea mai drastică soluție pe care o va alege un judecător. Va trebui să facem efortul să găsim un precedent și să știi că pîn-acum, deși nu am verificat încă toate cele cincizeci de state din țară, n-am găsit nimic nici pe departe asemănător.

— Nu se va ajunge pîn-aici, prezise, calm, Foltrigg. Dacă depunem o cerere ca parte interesată și reușim să-i trimitem maică-sii citația, și să îi aducem pe puști și pe avocat la tribunal, atunci eu zic că beleaua aia mică are să fie atât de speriat încît are să ne spună absolut tot ce știe. Tu ce părere ai, Thomas?

— Da, cred că are să meargă. Da' ce ne facem dacă nu ne iese figura? Care este cealaltă posibilitate?

— Riscul există, dar este destul de mic, explică Bobby. În momentul ăsta, toate procedurile Tribunalului pentru minori sînt închise și putem avea surpriza ca cererea noastră să fie pusă la păstrare un timp. Dacă este respinsă de la început pentru un motiv oarecare, nimeni nu va ști nimic. Dacă însă ajungem la audiere și A: puștiul vorbește, dar nu știe nimic; sau B:

judecătoul refuză să-l facă să vorbească, atunci noi n-am pierdut nimic. Și, în sfârșit, C: dacă puștiul vorbește de frică sau sub amenințarea că altfel sfidează Curtea, atunci avem ce-am vrut. Dar asta numai și numai presupunând că băiatul știe ceva despre Boyette.

— Știe, îți spun eu că știe, afirmă Foltrigg fără nici un dubiu.

— Dacă procedurile ar fi publice, atunci planul ăsta n-ar mai fi chiar atât de atrăgător. În caz că pierdem, vom face o figură absolut jalnică și lumea va rămîne cu impresia că sîntem slabi și disperați. După părerea mea, așa ceva ar putea să ne afecteze serios șansele de a câștiga un proces aici, în New Orléans, dacă ratăm varianta asta și presa publică rezultatul.

În clipa aceasta, ușa se deschise și în bibliotecă își făcu apariția Wally Boxx pe al cărui chip se amestecau bucuria de a fi reușit să parcheze în sfârșit dubita și iritarea că ceilalți începuseră discuția fără el. După ce aruncă o privire rapidă prin încăperea, se așeză hotărît lîngă Foltrigg.

— Dar ești sigur că afacerea asta poate fi lucrată cu ușile închise? continuă venerabilul seria întrebărilor.

— Așa zice legea. Nu știi cum este ea aplicată la Memphis, dar confidențialitatea este specificată cu claritate, împreună cu pedepsele prevăzute pentru divulgarea acțiunii.

— Înseamnă că avem nevoie de sfatul cuiva din zonă; mă gîndeam la unul dintre subalternii lui Ord, i se adresă Foltrigg lui Fink ca și cum, gata, hotărîrea fusese deja luată, apoi se întoarse spre ceilalți: îmi place, îmi place foarte mult tot ce aud. Sînt sigur că în

clipa asta, puștiul și avocata aia a lui studiază situația, iar acțiunea noastră va fi un adevărat duș rece. Au să-și dea seama că nu glumim de loc și că îi așteaptă tribunalul. Avocatei îi vom spune fără ocolișuri că nu ne vom lăsa pînă cînd puștiul nu va spune adevărul. Da, da, îmi place foarte mult varianta asta, mai ales că riscul este foarte redus. Afacerea se va desfășura la trei sute de mile distanță de locul ăsta împînzit de idioți cu camere de luat vederi. Dacă dăm greș, nu este nici o nenorocire pentru că nimeni nu va ști. Îmi place foarte mult ideea de a nu avea nici măcar miros de reporter prin preajmă, își încheie Roy tirada, rămînînd apoi adîncit în gînduri, asemenea unui mareșal pe cîmpul de luptă.

Toți cei de față, cu excepția lui Boxx și Fink, se amuzau la culme; nimeni nu-l mai auzise pînă acum pe reverend să pregătească o acțiune care să nu includă presa. Foltrigg însă stătea în mijlocul bibliotecii, neștiutor de efectul vorbelor sale asupra publicului, și continua să clatine din cap, mușcîndu-și buzele: da, da, asta era cea mai bună variantă, rezultatul va fi, cu siguranță, foarte bun.

Bobby își drese glasul și zise:

— Mai există și o altă posibilitate pe care trebuie s-o menționez, deși mărturisesc că nu-mi place deloc. Dacă pretinzi că puștiul știe...

— Bineînțeles că știe.

— Mulțumesc. Presupunînd, deci, că știe și că a mărturisit totul avocatei, atunci există posibilitatea unei inculpări federale împotriva ei pentru obstrucționarea justiției. Evident, nu e nevoie să-ți spun eu ce-nseamnă

să ataci confidențialitatea relației client-avocat; practic, așa ceva este imposibil. Bineînțeles că inculparea ar avea rolul s-o sperie puțin pe avocată și s-o determine să cadă oarecum la învoială. Dar, așa cum am spus, este o variantă pe muchie de cuțit.

Foltrigg se gîndi o clipă la cele spuse de Bobby, dar de fapt mintea lui continua să rumege primul plan.

— Va fi foarte greu să obținem o condamnare, interveni Fink.

— Așa este, fu de acord Bobby. Dar nu condamnarea ar fi scopul nostru. Este adevărat că ea ar fi condamnată aici, departe de casă, și asta ar intimida-o foarte mult. Dar presa s-ar dezlănțui împotriva noastră, pentru că așa ceva nu s-ar putea face cu ușile închise. Evident că ea ar fi nevoită să-și angajeze un avocat și toată tărașenia s-ar putea întinde pe luni și luni de zile. Am mai putea încerca să obținem o inculpare pe care să nu o punem însă în aplicare; o anunțăm pe avocată că avem hîrtia și încercăm să facem cu ea un tîrg în schimbul acționării în justiție. Dar asta-i doar așa, o părere.

— Îmi place, declară Foltrigg fără să surprindă pe nimeni; toată lumea știa că astea erau schemele care-i plăceau în mod deosebit venerabilului. Unde mai pui că putem să anulăm inculparea oricînd dorim.

A, da! Venise și momentul „The Roy Foltrigg Special”: faci rost de inculpare, convoci o conferință de presă, dai cu acuzatul de toți pereții, îl ameninți pînă cînd cazi la învoială, pentru ca în cele din urmă să anulezi inculparea după un an de zile. Foltrigg servise meniul acesta de sute de ori în cei șapte ani de cînd era

în funcție; este adevărat că avusese de câteva ori ocazia să guste și el din ceea ce le oferea adversarilor în cele câteva cazuri în care acuzatul sau avocatul acestuia refuzaseră târgul, insistând ca procesul să aibă loc. Când se întâmpla așa ceva, Foltrigg era întotdeauna ocupat cu alte cazuri mult mai grele, drept pentru care dosarul cădea în capul unuia dintre asistenții mai tineri, iar acesta se alegea în mod invariabil cu șuturi în fund. Vina aparținea, bineînțeles, în totalitate asistenților; ba încă Foltrigg mersese pînă acolo încît îl și concediase pe unul dintre ei pentru că avusese proasta inspirație să piardă un proces cu care se pricopsiseră în urma unui „Roy Foltrigg Special”.

— Bun, ăsta este planul B, pe care deocamdată îl lăsăm deoparte, zise venerabilul, ținîndu-și firea. Mîine dimineată la prima oră, punem în aplicare planul A, adică depunem o cerere la Tribunalul pentru minori. Spuneți-mi, cît durează ca să pregătiți hîrtia?

— O oră, îi răspunse Tank Mazingo, un asistent mătăhălos care avea numele pompos de Thurston Alomar Mazingo, dar toată lumea îi spunea Tank. Cererea este pe formular-tip și nu avem decît să umplem spațiile goale.

— Atunci fă-o, comandă Roy și se întoarse spre Fink. Thomas, ocupă-te tu de povestea asta. Dă-i un telefon lui Ord și roagă-l să ne ajute. Du-te înapoi la Memphis chiar astă-seară, ia avionul. Vreau ca cererea asta să fie depusă mîine dimineată la prima oră, după ce stai de vorbă cu judecătorul. Spune-i că este foarte urgent.

Hîrțile de pe masă începură să foșnească și grupul

de cercetători se pregăti de plecare; activitatea lor luase sfârșit. În schimb, Fink și Boxx nu mai conteneau scriind: Foltrigg își turuia instrucțiunile asemenea Regelui Solomon când le dicta scribilor.

— Cere-i judecătorului să grăbească cât mai mult audierea. Explică-i câtă presiune apasă asupra noastră. Cere-i confidențialitate absolută, insistă asupra aspectului ăsta. Dacă este nevoie de mine, telefonează-mi.

— Ascultă, Roy, ar mai fi ceva, interveni Bobby în timp ce își încheia nasturii de la manșetă.

— Ce anume?

— Noi facem un joc foarte dur cu copilul ăsta. Ar fi bine să nu uităm totuși de pericolul care îl paște. Muldanno este disperat, iar ziaristii mișună peste tot. O scurgere de informații ar putea fi de-ajuns ca Mafia să-l reducă definitiv la tăcere. Riscul este foarte mare.

— Știu, Bobby, răspunse Roy cu un zîmbet încrezător pe buze. Muldanno și-a și trimis, de altfel, băieții la Memphis. FBI-ul este pe urmele lor și ale puștiului. Da' eu unul nu cred că Muldanno este chiar atât de tîmpit încît să încerce ceva. Cu toate astea, ne-am hotărît să nu riscăm, preciza el, apoi se ridică și privi în jur zîmbind. Ați lucrat bine, oameni buni. Sînt foarte mulțumit.

Ceilalți se ridicară, mormăind cîte un mulțumesc grăbit și părăsiră încăperea.

Într-o cameră de la etajul al patrulea al hotelului „Radisson”, aflat în centrul Memphis-ului, la două

străzi distanță de Sterick Building și la cinci de spitalul „St. Peter's”, Paul Gronke juca o partidă monotună și plictisitoare de gin-rummy cu Mack Bono, o gorilă de-a lui Muldanno sosită din New Orléans. Pe podea, sub masă, zăcea uitată o bucată de hîrtie mîzgălită de sus pînă jos cu punctajele celor doi jucători. Miza era de un dolar, dar de fapt nimănui nu îi păsa de chestia asta. Pantofii lui Gronke ajunseseră pe pat, iar cămașa îi era complet descheiată. Camera era înneacă în fum de țigară. Deocamdată, cei doi beau apă la sticlă pentru că ceasul nu arăta încă ora cinci; abia atunci intra în funcțiune serviciul de cameră. Gronke își verifică ceasul, apoi se apropie de fereastră și privi clădirile de pe Union Avenue. Pe urmă jucă o nouă carte.

Gronke era prieten din copilărie cu Muldanno și unul dintre partenerii săi cei mai demni de încredere. Era proprietarul cîtorva baruri și al unui magazin de tricouri pentru turiști în Quarter. Rupsesese și ceva picioare la viața lui și-l ajutase și pe bunul lui prieten Șiș să-și asigure porția. Gronke habar n-avea unde era înmormîntat Boyd Boyette și nici n-avea de gînd să întrebe, deși, dacă ar fi insistat, prietenul lui i-ar fi spus, în cele din urmă, totul. Erau într-adevăr prieteni foarte buni.

Gronke venise la Memphis pentru că îl chemase Șiș. Și se săturase ca de mere pădurețe să stea într-o cameră de hotel, desculț, jucînd cărți, bînd apă și mîncînd sandvișuri, fumînd în draci și așteptînd următoarea mișcare a unui puști de unsprezece ani.

Dincolo de pat, o ușă deschisă dădea în camera de alături, identic mobilată și tot atît de plină de fum ca și

cea în care își pierdeau vremea cei doi. Jack Nance privea prin fereastră aglomerația străzii. Pe masa de lângă fereastră erau pregătite un aparat de radio și un telefon; Cal Sisson trebuia să sune din clipă în clipă ca să transmită ultimele noutăți despre Mark Sway. O servietă deschisă se odihnea pe unul din cele două paturi din cameră și Nance își petrecuse cea mai mare parte a după-amiezii jucându-se cu dispozitivele de ascultare pe care urma să le folosească din plin.

Își făcuse planul să pună unul din aceste dispozitive în rezerva 943 de la spital. Biroul avocatei era lipsit de orice sistem de securitate — tipic pentru cei din branșa asta — și nu-i va fi deloc greu să plaseze și acolo una din jucăriile lui. Cal Sisson vizitase între timp biroul doctorului și spunea că situația este identică: o secretară-recepționeră la un birou, câteva canapele și scaune pentru pacienții care își așteptau rîndul să intre în cabinet, alte două birouri posomorîte pe

același hol și nici un sistem de securitate. Clownul ăsta care-și zicea Șiș și care era clientul lor fusese de acord cu interceptarea telefoanelor doctorului și avocatei și mai voia și copii după dosare. Pîn-aici totul era ușor; mai greu avea să fie cu recepționarea mesajelor și Nance se străduia să rezolve această problemă.

Acesta din urmă nu vedea în toată afacerea decît o simplă muncă de supraveghere, atît și nimic mai mult. Clientul plătea sănătos și cu bani-gheață așa că dacă el cerea ca puștiul să fie urmărit, asta avea să se întîmple. Și dacă le mai cerea în plus să tragă puțin cu urechea, totul se putea aranja, cu condiția să scoată banul.

Este adevărat însă că Nance citise ziarele, ascultase șoaptele din camera alăturată și știa că era vorba de mult mai mult decât de o simplă supraveghere. Doar nimeni nu vorbește despre oase rupte când joacă o partidă de gin-rum-my. Tipii de alături nu glumeau deloc, ba Gronke spusese că ceruse întăriri de la New Orléans.

Cal Sisson era oricum gata să lase totul baltă; tocmai scăpase de o eliberare supravegheată și o nouă condamnare l-ar fi trimis înapoi la răcoare pentru foarte mulți ani; iar o condamnare pentru complicitate la crimă l-ar fi trimis pe viață în spatele gratiilor. Dar Nance reușise să-l convingă să mai reziste încă o zi, o singură zi.

Liniștea din cameră fu spartă de țîrîitul strident al telefonului; era chiar Sisson care anunță că avocata tocmai sosise la spital și că acum era în camera 943 împreună cu Mark Sway și cu mama acestuia.

După ce termină convorbirea, Nance intră în camera de alături.

— Cine a fost? întrebă Gronke, fără să scoată țigara din gură.

— Cal. Puștiul este tot la spital, cu maică-sa și avocata.

— Și doctorul unde este?

— Doctorul a plecat de acolo acum o oră, răspunse Nance, îndreptîndu-se spre bufet ca să își ia un pahar cu apă.

— Federalii au dat vreun semn de viață? mîrîi Gronke.

— Da. Doi de-ai lor tot dau tîrcoale pe lîngă spital.

Cred că fac și ei același lucru ca noi. Cei de la spital au pus doi paznici la ușa puștiului, iar un al treilea stă și el pe-aproape.

— Ce zici, băiatul le-o fi povestit ceva despre întâlnirea pe care a avut-o cu mine azi-dimineață? îl întreabă Gronke pentru a suta oară.

— De spus, a spus sigur cuiva. Pentru că altfel nu văd de ce ar fi trebuit să-i pună paznici la ușa.

— Ai dreptate, da' totuși paznicii nu sînt același lucru cu federalii, nu? Nu crezi că dacă le-ar fi povestit federalilor atunci pe ei ar fi trebuit să-i vedem acolo?

— Ba da, răspunse Nance plictisit. Reluaseră conversația asta de nenumărate ori de-a lungul zilei și tot nu găsiseră niște răspunsuri satisfăcătoare la întrebări. Cui îi mai povestise puștiul? De ce apăruseră așa, deodată, paznicii ăia la ușa? Și tot așa. Dar Gronke pur și simplu nu se mai sătura să revină iar și iar asupra acelorași întrebări.

În ciuda aroganței și a aspectului de derbedeu, era un om răbdător. După părerea lui Nance, aceasta este o cerință a meseriei: întotdeauna asasinii plătiți trebuie să aibă sînge rece și multă, multă răbdare.

18

Plecară de la spital cu mașina lui Reggie, o Mazda RX-7 cu scaunele îmbrăcate în piele, și cu podeaua tare murdară. Mașina nu era nouă, dar era haioasă; Reggie manevra schimbătorul de viteze ca un pilot de curse și îl avertiză pe Mark că îi place la nebunie viteza, dar

băiatul nu avu nimic de obiectat. Ba era chiar încântat de această primă plimbare pe care o făcea cu o mașină-sport. Mazda se strecură ușor prin aglomerația de pe bulevard și, părăsind centrul orașului, se îndreptă spre est. Înserarea se lăsa încet peste Memphis; radioul era deschis, dar semnalul era atât de slab încât abia se auzea.

Ricky era treaz când plecaseră de la spital; se uita la desenele animate de la televizor și nu spunea mai nimic. Pe masă zăcea părăsită o tavă cu mîncarea tristă oferită de spital, de care nu se atinseseră nici Ricky, nici Dianne. Mark nu ținea minte s-o fi văzut pe maicăsa bîgînd ceva în gură în ultimele trei zile, și îi era milă de ea cînd o vedea stînd nemișcată pe marginea patului, cu privirea lipită de Ricky și îngrijorată de moarte. Cu toate acestea, reușise să zîmbească atunci cînd Reggie îi adusese vestea cea bună despre serviciu și despre noul salariu; pe urmă însă îi dădură din nou lacrimile.

Însă Mark se săturase de atîta plîns, de mîncarea rece, de întuneric, de camera mult prea mică de la spital și se simțea vinovat că îi părăsea pe ceilalți acolo. Sentimentul de vinovăție era totuși atenuat de plăcerea de a se afla în mașina asta sport care, spera el din tot sufletul, se îndrepta spre un loc unde îl aștepta o farfurie de mîncare fierbinte, cu mult sos și pîine proaspătă. După cum își amintea el, Clint spusese ceva despre niște ravioli și lasagna cu spanac, iar imaginea acestor mîncăruri suculente îi rămăsese, nici el nu știa de ce, înfiptă în creier. Ce bine ar fi dacă ar mai găsi și niscaiva prăjiturele alături! N-ar fi vrut ca Mama Love să-l servească, cine știe, cu jeleu și gogoși pentru că ar

fi fost nevoit să i le trîntească în cap.

În timp ce prin mintea lui Mark se perindau toate aceste lucruri atît de interesante, Reggie se gîndea că erau urmăriți și ochii ei alergau de la drum la oglinda retrovizoare și înapoi. Conducea mașina cît putea de repede, făcînd slalom printre colegii de trafic, lucru care pe Mark îl distra la culme.

— Tu crezi că mami și cu Ricky sînt în siguranță? întrebă puștiul, urmărind fascinat mașinile din fața lor.

— Sigur că da. N-ai de ce să fii îngrijorat, mai ales că cei de la spital au promis că vor ține paznicii lîngă camera lui.

În realitate, Reggie vorbise cu George Ord, noul ei prieten, căruia îi explicase îngrijorarea ei în legătură cu securitatea familiei Sway, fără să menționeze, însă, vreo amenințare reală. Îi spusese procurorului Ord doar că familia în cauză atrăgea prea multă atenție, cu toate că nu-și dorea deloc acest lucru; prea multe zvonuri și bîrfe, majoritatea fiind iscate de o presă încercată de un puternic sentiment de frustrare. Ord îl căută, la rîndul său, pe McThune și după ce puseră la punct cîteva detalii, îi telefonă lui Reggie, spunîndu-i că FBI-ul va sta pe-aproape; interlocutoarea sa fu deosebit de mulțumită.

Noua situație îi amuza la culme pe procuror și pe McThune deoarece FBI-ul avea deja oamenii lui la spital, iar acum mai primiseră și o invitație oficială.

În intersecția următoare, Reggie făcu brusc la dreapta în scrîșnetul ascuțit al roților. Mark începu să chicotească încîntat și Reggie se văzu nevoită să-i țină isonul, deși stomacul i se strînsese ghem. Treceau acum

pe o stradă frumoasă, cu case vechi umbrite de stejari uriași.

— Țsta-i cartierul în care locuiesc eu, zise avocata și Mark se gîndi că era, fără îndoială, mult mai frumos decît cel în care stătea el. Apoi mașina intră pe o stradă și mai îngustă decît prima, unde și casele erau mai mici, dar la fel de frumoase, cu etaj, gazon și gard viu.

— De ce îți duci clienții acasă? întrebă copilul.

— N-aș putea să-ți spun de ce. Majoritatea clienților mei au niște condiții îngrozitoare acasă. Bănuiesc că mi-e milă de ei, pentru că eu mă atașez de clienții mei.

— Asta înseamnă că și de mine ți-e milă?

— Puțin. Da' știi că tu ai noroc, Mark, foarte mult noroc. Tu ai o mamă care este o femeie tare bună și care te iubește foarte mult.

— Da, cred că ai dreptate. Cît e ceasul?

— Aproape șase. Dar de ce întrebi?

Mark se gîndi o clipă și numără orele scurse de la întîmplarea la care fusese martor.

— Mă gîndeam că au trecut patruzeci și nouă de ore de cînd Jerome Clifford s-a împușcat acolo, în pădure. Și că ce bine am fi făcut dacă plecam de-acolo de cum i-am văzut mașina.

— Și de ce n-ați făcut-o?

— Nu știi. Atunci cînd am înțeles ce se petrece am simțit pur și simplu nevoia să fac ceva. N-am putut să fug. Omul ăla urma să moară și eu nu puteam să mă prefac că nu-nțeleg. Ceva mai puternic decît mine mă tot împingea spre mașina aia. Ricky plîngea și mă implora să mă opresc, da' eu pur și simplu nu puteam să fac așa ceva. Numai eu sînt vinovat de tot ce a fost.

— Poate că da, dar acum nu mai poți schimba nimic, Mark, zise Reggie și aruncă o privire rapidă în oglinda retrovizoare: nimic suspect.

— Crezi că pînă la urmă o să fim okay? Vreau să spun eu, Ricky și cu mami? Cînd toate astea au să se termine, o să fim la fel ca înainte?

Mașina intrase acum pe o alee îngustă mărginită de un gard viu de care, se vedea de la o poștă, că nu se mai îngrijise nimeni de multă vreme.

— Ricky are să se facă bine, ai să vezi. Are să mai treacă ceva timp pînă atunci, dar pînă la urmă o să se facă bine. Copiii sînt foarte rezistenți, Mark; mă conving de lucrul ăsta în fiecare zi.

— Și eu?

— Totul se va aranja, Mark, ai să vezi! Numai să ai încredere în mine.

Mașina se opri în fața unei case mari, cu etaj și verandă. Ferestrele erau împodobite cu flori și plante verzi, iar unul din capetele verandei era umbrit de iederă.

— Asta e casa ta? întrebă băiatul, aproape nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Părinții mei au cumpărat-o acum cincizeci și trei de ani, cu un an înainte să vin eu pe lume. Aici am copilărit. Tata a murit cînd eu aveam cincisprezece ani, dar Mama Love, Dumnezeu s-o binecuvînteze, este încă aici.

— Și tu îi spui Mama Love?

— Toată lumea îi spune așa. Are aproape optzeci de ani și se ține mai bine decît mine. Vezi cele trei ferestre de deasupra garajului? Acolo locuiesc eu.

Și casa și garajul ar fi avut mare nevoie de un zugrăvit proaspăt. Ambele clădiri erau vechi și foarte frumoase, dar buruienile năpădiseră straturile de flori, iar printre crăpăturile asfaltului aleii răsărise iarba.

Intrară în casă printr-o ușă laterală; aroma care se insinua dinspre bucătărie îl învălui pe neașteptate, făcându-l pe Mark să-și dea brusc seama cât îi era de foame. O femeie scundă, cu ochi negri și părul alb strâns într-o coadă de cal, le ieși în întâmpinare și o îmbrățișa pe Reggie.

— Mama Love, el este Mark Sway, zise Reggie, arătînd spre Mark care era la fel de înalt ca Mama Love. Bătrîna îl

îmbrățișa ușor și îl sărută pe obraz, dar băiatul, neștiind cum să se poarte cu o femeie de optzeci de ani, nu reuși să schițeze nici un gest de răspuns.

— Îmi pare bine să te cunosc, Mark, îi zise bătrîna, privindu-l deschis, drept în ochi. Avea o voce puternică, foarte asemănătoare cu cea a lui Reggie. Uite, așază-te aici și eu am să-ți aduc ceva de băut, continuă ea, luîndu-l de braț și conducîndu-l la masa din bucătărie.

Mark își întoarse privirea spre Reggie și aceasta îi zîmbi, vrînd parcă să-i spună: „Fă întocmai cum zice pentru că nu ai de ales”, apoi se întoarse să-și pună umbrela în cuierul de lîngă ușă; servieta îi rămăsese acolo, pe podea.

Era o bucătărie mică, plină cu dulăpioare și rafturi înșirate pe trei pereți. O masă de lemn și patru scaune stăteau chiar în mijlocul încăperii. Oale și cratițe strălucind de curățenie erau atîrnate de o grindă a

tavanului. Pe aragaz fierbea ceva. În bucătărie era cald și plăcut și îți se făcea foame de cum îți treceai pragul.

Mark se așază pe cel mai apropiat scaun și o urmări cu privirea pe Mama Love care alerga de colo-colo, luînd un pahar dintr-un bufet, deschizînd frigiderul, umplînd paharul cu cuburi de gheață și turnînd în cele din urmă ceai din ibric.

Reggie își aruncase, cu o mișcare plină de naturalețe, pantofii din picioare și acum amesteca ceva într-o oală ce bolborosea pe aragaz, neuitînd ca, în același timp, să-și continue conversația cu Mama Love despre întîmplările de peste zi. O pisică răsărită de nicăieri se opri lîngă scaunul lui Mark, privindu-l pe băiat cu ochii ei enigmatici.

— Ea este Axle, făcu Mama Love prezentările în timp ce servea ceaiul. Are șaptesprezece ani și este foarte blîndă.

Lui Mark nu-i plăceau însă pisicile, de aceea își văzu în liniște de ceaiul cu gheață.

— Ce mai face frățiorul tău? îl întrebă apoi Mama Love.

— Mult mai bine, răspuse el, întrebîndu-se la rîndul său cît de mult îi povestise Reggie bătrînei despre cazul lor; dar amintindu-și de Clint, își dădu seama că Mama Love nu putea ști mai mult decît secretarul și se liniști. Apoi, înțe-legînd că femeia aștepta un răspuns mai lung din partea lui, continuă: Astăzi a început să vorbească.

— Bine, dar asta-i minunat! exclamă ea, bătîndu-l ușurel cu palma pe umăr.

Între timp, Reggie își turnă și ea ceai dintr-un alt

ibric și se apucă să-l prelucraze cu lămîie și înlocuitor de zahăr. Apoi se așeză lîngă Mark și Axle îi sări în poală. Reggie, pe chipul căreia se citea oboseala, începu să soarbă din paharul cu ceai, mîngîind în același timp pisica și scoțîndu-și bijuteriile una cîte una.

— Ți-e foame? întrebă Mama Love care se vînzolea prin bucătărie, deschizînd aici cuptorul și amestecînd în cratiță, închizînd colo un sertar, nestînd o clipă locului.

— Da, doamnă.

— Vai, ce plăcut este să vezi un tînăr domn atît de manierat, zise ea, oprindu-se o secundă, doar atît cît să-i ofere lui Mark un zîmbet plin de bunătate. Cei mai mulți dintre copiii pe care îi aduce Reggie habar n-au să se poarte. N-am mai auzit un „da, doamnă” în casa asta de ani de zile, declară bătrîna, după care se întoarse la treburile ei.

— De trei zile încoace, Mark a mîncat numai mîncare de spital, Mama Love, și acum ar vrea tare mult să știe ce gătești.

— A, este o surpriză, zise bătrîna, deschizînd cuptorul din care se răspîndi o aromă grozavă de carne, brînză și roșii. Dar cred că are să-ți placă, Mark.

El era absolut convins de asta. Reggie îi făcu cu ochiul, complice, apoi se ocupă mai departe de bijuteriile ei: grămăjoara strălucitoare din fața ei cuprindea acum o jumătate de duzină de brățări, două inele, un colier, un ceas și doi cercei micuți, cu diamant. Axle o privea fascinată. Deodată, Mama Love începu să manevreze cu sîrg un cuțit de bucătărie impresionant pe un tocător de lemn, apoi se răsuci pe

călcîie și așeză pe masă un coș plin cu felii de pâine fierbinte unsă cu unt.

— Întotdeauna, miercurea, coc pâine, explică Mama Love, bătîndu-l din nou cu blîndețe pe umăr.

Fără să mai aștepte vreo invitație, Mark înhață bucata cea mai mare și luă o îmbucătură: era moale, călduță și complet diferită de toate felurile de pâine pe care le mîncase el pînă acum. Untul frecat cu usturoi se topea imediat în gură.

— Mama Love are sînge italian în vine, îi povesti Reggie. Părinții ei s-au născut în Italia și au emigrat înapoi în 1902. Așa că eu sînt pe jumătate italiancă.

— Cine a fost domnul Love? întrebă Mark, mestecînd de zor și ștergîndu-și din cînd în cînd buzele și degetele de grăsime.

— Un băiat din Memphis cu care mama s-a măritat cînd avea doar șaisprezece ani...

— Ba aveam șaptesprezece, o corectă Mama Love, ocupată acum cu aranjarea mesei. Cum Reggie și bijuteriile ei stăteau în drum, bătrîna mătură totul din cale cu un singur gest; Axle primi un ghiont care o trimise direct pe podea.

— Cînd mîncăm, Mama Love? întrebă Reggie.

— Într-un minut.

— Atunci mă duc imediat să mă schimb, spuse ea, ridicîndu-se de la masă. Axle se refugie lîngă Mark și începu să-și frece capul de piciorul băiatului.

— Îmi pare tare rău de frățiorul tău, zise Mama Love după ce aruncă o privire rapidă spre ușă pentru a se convinge că Reggie ieșise din încăpere.

Înainte să răspundă, Mark înghiți ce avea în gură,

ștergându-se apoi la gură cu șervetul de bumbac.

— Are să se facă bine; pentru că avem doctori foarte buni.

— Și mai aveți și cel mai bun avocat din lume, declară bătrîna cu multă convingere în voce, fără să zîmbească, așteptînd confirmarea.

— Cu siguranță, întări Mark.

Mama Love dădu aprobator din cap și se îndreptă spre chiuvetă.

— Da' ce anume ați văzut voi, copiii, acolo? întrebă ea, curioasă.

Băiatul luă o înghițitură din paharul cu ceai, fixîndu-și privirea pe coada de păr cărunt. Dacă n-avea grijă, era foarte posibil să urmeze o noapte lungă, și plină de întrebări.

— Reggie mi-a zis să nu vorbesc despre asta, răspunse el și mușcă dintr-o nouă felie de pîine.

— A, păi așa zice ea întotdeauna, dar mie poți să-mi spui. Toți copiii ei fac asta.

Numai că în ultimele patruzeci și nouă de ore, Mark învățase foarte multe despre ce înseamnă un interogatoriu, întotdeauna trebuie să ai grijă să-l ții pe celălalt la locul lui, iar atunci cînd întrebările devin prea insistente, dă drumul la propriile tale întrebări.

— Cît de des aduce Reggie copii acasă?

Bătrîna trase oala de pe foc și se gîndi o clipă.

— Cam de două ori pe lună. Îi aduce aici cînd vrea să le dea ceva bun de mîncare, și uneori rămîn și peste noapte. O fetiță a stat la un moment dat o lună întregă. Doamne, era atît de nefericită! O chema Andreea și tribunalul o separase de părinții ei care făceau parte

dintr-o sectă satanică, din ăia care sacrifică animale și alte nenorociri de felul ăsta. Era o fetiță așa de tristă! A stat în fosta cameră a lui Reggie și a plîns îngrozitor cînd a trebuit să plece. Mi-a rupt inima. Atunci i-am spus fiică-mii: „Gata cu copiii!”. Da' Reggie face numai ce vrea ea. Știi că-i place foarte mult de tine.

— Și ce s-a-ntîmplat cu Andreea?

— Părinții au luat-o înapoi și de-atunci mă rog în fiecare zi pentru ea. Tu mergi la biserică?

— Cîteodată.

— Ești un bun catolic?

— Nu. Știți, nu prea știu bine ce fel de biserică este cea la care mergem noi, da' nu este catolică. Cred că este baptistă. Mergem acolo din cînd în cînd.

Mama Love îl asculta preocupată, teribil de deconcertată de ignoranța puștiului în această chestiune.

— Poate că ar trebui să te iau cu mine la biserica la care merg eu, Sfîntul Luca. Este foarte frumoasă. De fapt, catolicii știu să construiască biserici foarte frumoase.

Mark dădu aprobator din cap, fără să răspundă. De altfel, nici nu mai era nevoie să se gîndească la un răspuns pentru că Mama Love uitase deja de biserici și se întorsese lîngă aragaz, deschizînd cuptorul și studiind cratița dinăuntru cu aceeași concentrare cu care doctorul Greenway își studia pacienții. Mormăia ceva neînțeles, evident încîntată de ceea ce vedea.

— Mark, du-te și spală-te pe mîini. Baia este acolo, pe hol. În ziua de astăzi, copiii nu se mai spală pe mîini așa cum trebuie. Hai-hai, du-te!

Ascultător, Mark își îndesă în gură ultima bucățică de pâine cu unt și porni spre baie condus de Axle.

Cînd se întoarse în bucătărie, Reggie se așezase din nou la masă și examina corespondența. Coșulețul era plin ochi cu pâine proaspătă. Mama Love scoase din cuptor o tavă mare, acoperită cu folie de aluminiu.

— Lasagna, îi spuse Reggie băiatului.

Mama Love trecu atunci la cea de-a doua etapă a acțiunii: cu ajutorul unui cuțit împărți conținutul tăvii în patru părți egale, apoi, cu o lingură imensă, luă bucăți uriașe pe care le așeză pe farfurii, neuitînd în tot acest timp să povestească scurta istorie a respectivului fel de mîncare. Aburul parfumat se răspîndi în toată bucătăria.

— Rețeta asta este folosită de sute de ani în familia mea, începu ea, ca și cum Mark ar fi murit de nerăbdare să afle istoria lasagnei, or el nu dorea decît să-și primească mai repede farfuria. Este de dincolo, din țara mea de baștină. Vreau să-ți spun că o găteam deja pentru tatăl meu pe cînd n-aveam decît zece ani. (În acest punct al povestirii, Reggie nu se putu abține și-i făcu ușor cu ochiul lui Mark.) Vezi, are patru straturi și fiecare dintre ele este umplut cu alt fel de brînză, încheie Mama Love.

Bucățile erau perfect pătrate și extraordinar de apetisante; cele patru feluri de brînză se topiseră și îmbibaseră

pastele, transformînd totul într-o masă onctuoasă și îmbietoare.

Sonerie stridentă a telefonului sparse liniștea și Reggie se ridică să răspundă.

— Mănîncă, Mark, dacă vrei, îl îndemnă Mama Love, punîndu-i în față cu un gest suveran farfuria cu lasagna. E-n stare să vorbească la telefon o veșnicie, adăugă ea, arătînd spre Reggie care vorbea foarte încet, cu intenția clară de a nu fi auzită de cei doi.

Mark nu se lăsă invitat a doua oară: folosindu-se de furculiță, decupa o îmbucătură uriașă din conținutul farfuriei, suflă ușor doar atît cît să domolească aburul, și o ridică, atent, la gură. Apoi mestecă încet, savurînd încîntat amestecul minunat de sos de carne, brînzeturi și cine știe ce alte ingrediente. Pînă și spanacul era pur și simplu divin.

Mama Love îl observa intens, așteptînd verdictul. Își turnase un al doilea pahar cu vin și acum rămăsese cu paharul în aer, așteptînd reacția la rețeta secretă a străbunicii.

— E grozavă, declară puștiul, pregătindu-se de a doua îmbucătură. Pur și simplu grozavă. Singura lui experiență anterioară legată de lasagna avusese loc cu un an în urmă, cînd maică-sa le dăduse la cină o tavă de plastic scoasă din cuptorul cu microunde. Ceva semipreparat și congelat și tot ce-și mai amintea de atunci era un gust de cauciuc și nimic mai mult.

— Așadar, îți place, zise Mama Love, luînd o înghițitură din paharul cu vin. Mark avea gura plină și-i era imposibil să vorbească, așa că se mulțumi să dea din cap. Liniștită în sfîrșit, bătrîna își permise să ciugulească și ea puțin din farfuria pe care o avea în față.

Reggie termină de vorbit la telefon și se întoarse în bucătărie.

— Trebuie să dau o fugă pînă în oraș. Ross Scott a furat iar dintr-un magazin și l-a prins poliția. Acum e la închisoare și plînge după maică-sa, iar ea nu-i de găsit.

— Și cît timp ai să stai în oraș? întrebă Mark, uitînd o clipă de mîncare.

— Vreo două ore. Pînă cînd mă-ntorc, tu îți vezi de mîncare și de vizită. Mergem mai tîrziu la spital, spuse Reggie, bătîndu-l ușor cu palma pe umăr, și în secunda următoare dispăru pe ușă.

— Da' ce Dumnezeu ați văzut voi, copii, acolo, în pădure? întrebă Mama Love după ce auzi mașina pornind.

Mark mestecă îndelung, apoi bău pe îndelete din paharul cu ceai înainte să răspundă.

— Nimic. Cum ați făcut chestia asta? E nemaipomenită.

— A, păi este o rețetă foarte veche, începu Mama Love interminabila poveste a pastelor cu sos de carne și patru feluri de brînză, ajutîndu-se din cînd în cînd de cîte un strop de vin.

Mark nu auzi nici un cuvînt.

Bătrîna începu să curețe masa și să pună vasele murdare în mașina de spălat, în timp ce Mark își termina sucul de piersici și înghețata. Băiatul îi mulțumi încă o dată, repetînd pentru a mia oară cît de delicios a fost totul, apoi se ridică și constată că-l doare stomacul. Stătuse la masă o oră încheiată. Și cînd te gîndești că acasă masa de seară dura cel mult zece minute. Dianne era prea obosită ca să gătească, așa că

de cele mai multe ori se mulțumeau cu semipreparate încălzite repede în cuptorul cu microunde și mâncate în fața televizorului.

Mama Love admiră încântată castronul gol și lustruit, apoi îl trimise pe băiat în salon și continuă să pună în ordine bucătăria. Mark începu să examineze încăperea. Televizorul color fără telecomandă era așezat într-un colț; deasupra canapelei era atârnat un tablou mare de familie. Era o fotografie veche și ștersă de-a familiei Love, fixată într-o ramă de lemn ondulat. Domnul și doamna Love ședeau pe o canapea, avînd de-o parte și de alta doi băieți țepeni și stînjiți de cămășile scrobite și cravatele incomode. Mama Love avea părul negru și un zîmbet frumos pe buze. Domnul Love, cu cîțiva centimetri mai înalt decît soția sa, luase o poziție rigidă și nu zîmbea nici măcar cu privirea. Reggie stătea între cei doi părinți, chiar în mijlocul fotografiei. Zîmbetul ei minunat și pișicher arăta tuturor că fetița era în centrul atenției întregii familii și că era încântată de situație. Chipul frumos al fetiței de zece-unsprezece ani atrase privirea lui Mark și îi tăie răsuflarea. Așa cum o privea, avea impresia că zîmbetul ei malițios îi era adresat numai lui.

— Frumoși copii, nu? observă Mama Love care intrase pe nesimțite în salon și acum stătea lîngă bar admirîndu-și familia.

— Cînd ați făcut poza asta? întrebă Mark, cu ochii încă lipiți de chipul fetiței.

— Acum patruzeci de ani, răspunse bătrîna, aproape cu tristețe în glas. Pe vremea aceea eram cu toții atît de tineri și de fericiți!

Stăteau acum umăr lângă umăr, brațele atingându-li-se ușor.

— Cine sînt băieții?

— Joey, cel din dreapta, este cel mai mare. A fost pilot militar de încercare și a murit în 1964 într-un accident de avion. Este un erou.

— Îmi pare rău, șopti Mark.

— Bennie, cel din stînga, este cu un an mai mic decît Joey. Este biolog marin la Vancouver și nu vine niciodată să-și vadă mama. Ultima oară a fost aici acum doi ani, de Crăciun. Nu s-a căsătorit niciodată, dar cred că-i merge bine. Nici de la el nu am nepoți. Singurii mei nepoți sînt copiii lui Reggie.

Zicînd acestea, bătrîna îi arătă lui Mark o altă fotografie aflată pe o măsuță: era o fotografie de absolvire a unei fete drăguțe și a unui băiat cu păr slinos, tulleie de adolescent și ochi plini de ură.

— Țștia sînt copiii lui Reggie, explică Mama Love, fără urmă de dragoste sau de mîndrie în glas. Ultima dată cînd am auzit de el, băiatul era în închisoare pentru că vînduse droguri. Cînd era mic, era un copil tare bun, dar pe urmă a intrat pe mîna lui taică-său și s-a ales praful. Asta s-a-ntîmplat după divorț. Fata este în California, zice că vrea să se facă actriță, sau cîntăreață, sau așa ceva, dar și ea a avut probleme cu drogurile și nu prea mai știm mare lucru despre ce i s-a mai întîmplat. Și ea a fost un copil tare drăguț. N-am mai văzut-o de aproape zece ani. Poți să-nțelegi așa ceva? Propria mea nepoată! Totul este atît de trist!

Mama Love ajunsese acum la cel de-al treilea pahar cu vin și limba i se dezlegase de tot. Poate că, dacă

vorbea mai mult despre propria ei familie, puteau într-un târziu să ajungă și la familia lui, și cine știe, poate că, după ce epuizau subiectul, ajungeau să discute și despre ce Dumnezeu văzuseră băieții ăștia acolo, în pădure.

— De ce n-ați mai văzut-o de zece ani? întrebă Mark ca să zică și el ceva. Era o întrebare complet idioată pentru că știa foarte bine că răspunsul putea să dureze ore în șir. Ori, pe el îl dorea stomacul din cauza festinului de mai înainte și tot ce-și dorea era să fie lăsat în pace să se întindă pe canapea.

— Regina, vreau să zic Reggie, a pierdut-o pe când fata avea doar treisprezece ani. Divorțul a fost un coșmar; bărbatul ei alerga după femei și avea o sumedenie de prietene în tot orașul; într-o zi, l-au surprins chiar cu o soră de la spital, dar cu toate astea, divorțul a fost un coșmar oribil la care Reggie n-a putut să facă față. La început, când s-au căsătorit, Joe, fostul ei soț, era un băiat tare bun, da' pe urmă a început să facă tot mai mulți bani și s-a schimbat, înțelegi? I s-au urcat banii la cap. Bătrîna făcu o pauză și sorbi din vin — îngrozitor, pur și simplu îngrozitor. Da' știi că mie tot îmi este dor de ei. Erau nepoțtii mei.

Cei doi din fotografie nu aveau deloc figură de nepoței, mai ales băiatul, care nu era decît un derbedeu.

— Și cu el ce s-a-ntîmplat? întrebă Mark după o vreme.

— Păi, suspină bătrîna ca și cum nu i-ar fi venit deloc la îndemînă să spună toate astea, dar n-avea încotro. Păi, cînd l-a luat taică-său n-avea decît șaisprezece ani, da' era deja sălbatic și stricat. Vreau să

zic că taică-său era ginecolog și n-a avut niciodată timp pentru copii; or, băiatul avea nevoie de un tată, nu crezi? Și atunci Jeff, așa îl cheamă pe băiat, a fost scăpat repede din mână. Pe urmă, taică-său, care avea toți banii și toți avocații de partea lui, a trimis-o pe Reggie departe și a luat copiii, și când s-a-ntâmplat asta, Jeff era mai mult de capul lui. Și cu banii lui taică-său, se-nțelege. A terminat liceul cu chiu, cu vai și după nici șase luni de la absolvire l-au prins cu droguri.

Mama Love se opri brusc din povestit și lui Mark îi fu teamă că are să-nceapă să plîngă, dar ea se mulțumi să mai ia o înghițitură de vin.

— Ultima oară când l-am strîns în brațe a fost în ziua când a absolvit liceul. Pe urmă, i-am văzut fotografia în ziar când a avut necazuri, da' el nu a mai telefonat, nu a mai încercat să ne vadă. Sînt zece ani de-atunci și știu că am să mor fără să-i mai văd vreodată, încheie Mama Love, ștergîndu-și ochii; Mark simți nevoia să se ascundă undeva, chiar și într-o gaură de șarpe.

Dar bătrîna îl luă de braț și îi zise:

— Vino cu mine. Hai să stăm pe verandă.

Și Mark o urmă; traversară un vestibul îngust, ieșiră pe ușa din față și se așezară în leagănul de pe verandă. Afară se lăsase întunericul și aerul se răcorise. Bătrîna și copilul se legănav în tăcere. Din când în când, Mama Love sorbea cîte o înghițitură de vin. Apoi se hotărî să continue saga familiei sale.

— Vezi tu, Mark, după ce a pus mîna pe copii, Joe i-a distrus pur și simplu. Le-a dat o grămadă de bani, își aducea mereu pe-acasă femeile cu care trăia, ba se și împăuna cu chestia asta în fața copiilor. Le-a cumpărat

mașini la amândoi. Amanda a rămas gravidă când era încă elevă și taică-său a aranjat pentru abort.

— De ce și-a schimbat Reggie numele? întrebă Mark politicos, sperînd că răspunsul la întrebare va pune capăt acestei interminabile povești.

— Reggie a petrecut vreo câțiva ani prin tot felul de sanatorii. Asta s-a-ntîmplat după divorț când, Dumnezeu s-o apere, ajunsese tare rău. În fiecare noapte plîngeam de grija ei, Mark. După ani de zile de tratament, o mulțime de bani și multă, foarte multă dragoste, și-a revenit. Într-o zi, ea singură a hotărît să pună punct coșmarului, să adune cioburile și să înceapă o viață nouă. De-asta și-a schimbat numele; a fost la tribunal și l-a schimbat cu acte în regulă. Pe urmă și-a aranjat un apartament deasupra garajului și mi-a dat mie toate fotografiile pentru că nu mai voia să le vadă. După asta a făcut dreptul și a devenit o altă persoană, cu alt nume și cu altă identitate.

— Mai este încă pornită împotriva a ceea ce i s-a-ntîmplat?

— Se luptă ca să nu fie așa. Și-a pierdut copiii și nici o mamă nu-și revine după așa ceva, dar Reggie încearcă să nu se gîndească la ei. Copiii au fost complet dominați de tatăl lor și ea nu mai are ce să facă. Pe el îl urăște, bineînțeles, și, după mine, ăsta este un lucru bun.

— În orice caz, este un avocat foarte bun, declară Mark, ca un cunoscător.

Auzindu-l, Mama Love veni mai aproape de băiat, prea aproape după părerea lui, și îl bătu ușurel pe genunchi, gest care îl irită la culme, dar se stăpîni,

pentru că ea nu era decît o femeie bătrînă și amabilă care voia să-l facă să se simtă bine. Își înmormîntase un fiu și își pierduse nepotul, așa că se hotărî să treacă totul cu vederea. Luna nu răsărise încă și un vînt ușor făcea să foșnească frunzele stejarilor din preajmă. Mark nu simțea deloc nevoia să se întoarcă la spital și își zise că, în fond, seara era chiar foarte plăcută. Se întoarse spre vecina lui și îi zîmbi, dar Mama Love privea pierdută în întuneric, gîndindu-se la cine știe ce întîmplare trecută.

Atunci băiatul își închipui că bătrîna căuta o cale de a aduce discuția înapoi la Jerome Clifford și chestia asta nu-i convenea deloc.

— De ce are Reggie atîția copii drept clienți?

— Pentru că, deși nu-și dau seama, mulți copii au nevoie de avocat, iar cei mai mulți avocați sînt prea ocupați să facă bani ca să le mai pese și de copii. Or, Reggie vrea să-i ajute. Are să-și reproșeze întotdeauna că și-a pierdut propriii copii și atunci vrea să-i ajute pe alții. Și să știi că este foarte devotată micuților ei clienți.

— Vreau să vă spun că eu nu prea am plătit-o cum trebuie.

— Nu-ți face griji pentru atîta lucru, Mark. În fiecare lună, Reggie ia cel puțin două cazuri gratis. Se numesc cazuri pro bono, adică avocatul nu primește onorariu. Așa că dacă nu voia, n-o obliga nimeni să accepte cazul tău.

Auzise și el despre chestia asta. Jumătate din avocații care apăreau la televizor lucrau la cazuri din astea; jumătatea cealaltă se culcau cu femei frumoase și

mîncau în restaurante luxoase.

— Reggie are suflet, Mark, are conștiință, continuă bătrîna; paharul era de-acum gol, dar mintea își păstrase agerimea și vorba — limpezimea. Întotdeauna lucrează absolut gratis pentru clientul de dreptatea căruia este convinsă. Eu plîng mai mereu pentru cîte unul dintre micuții ăștia.

— Sînteți foarte mîndră de ea, nu?

— Așa este. Acum cîteva ani, pe cînd divorțul era în toi, Reggie a fost ca și moartă, Mark. Aproape că o pierdusem. Pe urmă, am rămas aproape fără nici un ban, încercînd s-o pun iar pe picioare. Și uită-te la ea cum este acum.

— Ce credeți, are să se mai căsătorească vreodată?

— Cine știe? A mai avut de-atunci vreo doi prieteni, da' n-a fost nimic serios. Dragostea nu face parte dintre preocupările ei de bază. La ea, pe primul loc stă munca. Cum se-ntîmplă și în seara asta. Este ora opt și ea mai vorbește și acum la închisoarea orașului cu pungășul ăla mic pe care l-au prins furînd din magazine. Mă și-ntreb ce-o să apară mîne în ziar.

Păi, ce să apară? Sport, anunțuri mortuare, și toate celelalte, ca de obicei. Mark se fițîi stînjedit pe locul lui, dîndu-și seama că trebuie neapărat să spună ceva.

— Cine știe? găsi el replica salvatoare.

— Cum te simți cînd îți apare poza pe pagina întîi a ziarului?

— Eu nu m-am simțit bine.

— De unde au făcut rost de fotografiile alea?

— Sînt fotografii de la școală, răspunse Mark și se opri brusc. În tăcerea care se lăsă scîrțîitul leagănului

deveni aproape strident.

— Și cum se simte cineva care tocmai dă peste un om ce s-a împușcat cu mîna lui? veni într-un târziu întrebarea bătrînei.

— Tare speriat, dar ca să fiu sincer, doctorul mi-a interzis să vorbesc despre asta pentru că nu-mi face deloc bine la nervi. Vedeți ce i s-a-ntîmplat frățiorului meu?! Așa că este mai bine să nu spun nimic.

— Firește, firește, acceptă Mama Love explicația, bătîndu-l ceva mai tare pe picior.

Mark se propti în vîrfurile picioarelor și înteți balansul scaunului, apoi dintr-o dată i se făcu somn. Mama Love fredona ușor o melodie. Vîntul se aspri puțin și pe băiat îl scutură un fior.

Cînd se întoarse acasă, Reggie îi găsi tot acolo, pe veranda întunecată, așezați confortabil în leagănul ce nu-și oprise mișcarea adormitoare. Mama Love bea acum cafea, avînd însă grijă să-l mîngîie pe copil pe umăr. Cu picioarele acoperite cu un pled, Mark se făcuse ghem și adormise cu capul în poala bătrînei.

— De cînd doarme? întrebă Reggie în șoaptă.

— De vreo oră. Întîi i s-a făcut frig și pe urmă somn. Este un copil tare drăguț.

— Ai perfectă dreptate. Am să-i telefonez maică-sii la spital să văd dacă-i dă voie să rămînă aici peste noapte.

— A mîncat pînă s-a umflat. Iar mîine dimineață am să-i pregătesc un mic dejun pe cinste.

Ideea lui Trumann era minunată, făcea parte dintre acele idei pe care Foltrigg le înhăța imediat, pretinzând apoi că îi aparțin. Traiul împreună cu venerabilul Roy nu era decît un interminabil șir de idei și de onoruri furate cînd lucrurile mergeau bine. Cînd însă ieșeau ca dracul, Trumann și ai lui, pălmașii lui Foltrigg, presa, jurații, avocații corupți ai apărării, toată lumea era vinovată; în afară de marele om, bineînțeles.

Numai că Trumann era expert în gîdilaria și manipularea primadonelor sensibile, așa că va putea, fără îndoială, să trateze și cu idiotul ăsta.

Era o oră tîrzie și ideea cu pricina îl pocni tocmai cînd pescuia cu furculița frunza de salată din farfuria cu creveți rómoulade. Ceea ce-l făcu să se ridice de la masa vîrîtă într-un colț întunecat al barului și să meargă la telefon. Acasă la Foltrigg nu răspundea nimeni; formă apoi numărul bibliotecii și după cîteva secunde la capătul celălalt al firului se auzi vocea lui Wally Boxx. Știa că era nouă și jumătate, explică Wally, dar el și șeful erau efectiv îngropați în tratate juridice, posedăți de muncă, trudind din greu pentru cîteva detalii și se simțeau extraordinar de bine. Trumann îl anunță că va veni și el acolo în zece minute.

Apoi așeză receptorul în furcă și ieși din aglomerația zgomotoasă a barului pentru a porni cu pași repezi pe Canal Street. La New Orléans, septembrie era tot o lună de vară fierbinte și umedă. Două cvartale mai încolo, Trumann își scoase haina și iuți pasul. După

alte două cvartale, cămașa learcă de transpirație i se lipise de corp.

Trumann aproape că alerga printre numeroșii turiști care rătăceau pe Canal Street, ușor de recunoscut datorită aparatelor de fotografiat și tricourilor țipătoare și se întrebă pentru a mia oară ce anume îi făcea pe oamenii ăștia să vină acolo în oraș și să-și cheltuiască banii câștigați cu multă trudă pe distracții de două parale și mâncare proastă și scumpă. Turistul tipic purta ciorapi negri și teniși albi, cîntărea multe kilograme peste greutatea normală și cînd se întorcea acasă le împuia capul prietenilor mai puțin norocoși cu bucătăria delicioasă și unică pe care a descoperit-o la New Orléans. La un moment dat, din neatenție, se izbi de o femeie zdravănă care își lipise de față o cutiuță neagră și filma fațada unui magazin amărît de suveniruri în a cărui vitrină tronau niște produse foarte sugestive. Oare ce fel de om este acela căruia îi place să se uite la o casetă video cu un magazin soios din Cartierul Franțuzesc? Doamne, americanii nu se mai bucurau de vacanțe; se mulțumeau să le filmeze pentru ca apoi să le poată ignora fără remușcări pentru tot restul anului.

De fapt, Trumann își ceruse transferul; era sătul de turiști, aglomerație, umezeală, crime și era sătul și de Roy Fol-trigg. O luă pe lîngă Rubinstein Brothers și se îndreptă spre Poydras.

Foltrigg nu se speria niciodată de muncă prea multă, dimpotrivă, la el era ceva firesc. Încă din facultate își

dăduse seama că nu este un geniu și că pentru a reuși are nevoie de un efort susținut. Așa că-și dăduse duhul studiind ca să termine pe la mijlocul promoției, dar lucrul acesta îi adusesese și alegerea ca președinte al comitetului studentesc, alegere consfințită de un certificat care-și găsisese evident locul printre minunile atârinate pe peretele personal. De fapt, cariera lui politică începuse chiar în momentul în care colegii îl aleseseră să le fie președinte, funcție despre care cei mai mulți dintre ei nici nu știau că există. După absolvire, ofertele de angajare pe care le primise fuseseră foarte puține și de aceea prinsese din zbor, în ultima clipă, șansa de a deveni asistentul procurorului orășenesc din New Orleães. Salariul era de cincisprezece mii pe ani, în 1975. Apoi, în doi ani de zile reușise să aibă mai multe cazuri decât toți ceilalți procurori la un loc. Dar pentru asta muncea ca un sclav, cheltuia ore întregi pentru cîte o cauză pierdută, doar pentru că era obligat să facă multe deplasări. Adevărul este că Foltrigg era o vedetă, dar nimeni altcineva nu observa încă acest lucru.

După puțin timp, începu să-și vîre nasul în politica dusă de republicanii locali și acest lucru îi permise să învețe regulile jocului. Apoi, într-o bună zi, cunoscuse cîteva țipi cu bani prin care își făcu rost de o slujbă la o firmă de avocați. Acolo se înhamă la muncă precum un animal de povară și reuși să devină asociat. După aceea se căsătorii cu o femeie pe care n-o iubea, dar care avea cele mai bune recomandări, doar pentru că o soție îi aducea un plus de respectabilitate. Totul era în fond un joc foarte bine gîndit.

Continuau și acum să fie căsătoriți, dar dormeau în camere separate. Copiii aveau doisprezece și respectiv zece ani; un impecabil portret de familie.

Foltrigg prefera să stea mai mult la birou, lucru cu care soția lui era perfect de acord, deoarece singurul lucru pe care îl admira la el era salariul.

În seara aceasta, ca și în altele, masa de conferințe era plină de tratate juridice și de carnete de însemnări. Wally își aruncase cât colo cravata și haina, cești de cafea goale erau împrăștiate peste tot, iar cei doi bărbați erau aproape epuizați.

Textul legii era cât se poate de clar: toți cetățenii sînt datori față de societate să depună mărturie atunci cînd prin acțiunea lor pot ajuta justiția. Iar un martor nu este scutit de a depune mărturie de teama unor represalii care să pună în pericol viața lui și/sau a celorlalți membri ai familiei sale.

Legea nu menționa nici o excepție, nici o porțiță de scăpare pentru băieței speriați. Roy și Wally citiseră și răscitiseră zeci de cazuri și din toate reieșea același lucru: puștiul trebuia să vorbească. Și dacă abordarea Tribunalului pentru minori din Memphis nu va avea succes, Foltrigg avea de gînd să-l citeze pe Mark Sway în fața Marelui Juriu din New Orléans. Asta îl va speria cu siguranță pe micul derbedeu și îi va dezlega limba. În clipa aceea, Trumann își făcu apariția în bibliotecă și observă cu voce tare:

— Da' tîrziu mai lucrați, fraților!

Wally Boxx prinse momentul și își ridică brațele deasupra capului ca să le dezmoștească puțin, apoi confirmă:

— Da, avem foarte mult de lucru, zise el, arătînd mîndru spre teancul de volume și de carnetele de pe masă.

— Ia loc, îl invită Foltrigg; terminăm imediat, adăugă el, întinzîndu-se și trosnindu-și degetele. Venerabilul era încîntat de reputația sa de om împătimit de muncă, de persoană importantă care nu se sperie de eforturile dureroase, de tată de familie care punea pe primul plan țeluri mult mai înalte decît soția și copiii. Pentru el munca sa era totul deoarece clientul său era statul american.

De șapte ani de zile, Trumann auzea atît de des mizeria numită „optsprezece ore de muncă pe zi” încît aproape că i se făcea greață. Dar acesta era subiectul favorit de discuție al venerabilului; avocații se mîndreau la culme cu faptul că dormeau doar cîteva ore pe zi și erau încîntați să treacă drept mașini masculine ale căror rotițe se învîrtesc douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Știți, mi-a venit o idee, spuse Trumann, așezîndu-se de cealaltă parte a mesei. Vorbeai ceva mai devreme de o audiere, mîine, la Tribunalul pentru minori din Memphis.

— Ba era vorba doar de depunerea unei cereri, îl corectă Roy. Eu n-am de unde să știu cînd va fi fixată audierea. Tot ce pot să spun este că noi vom cere ca ea să aibă loc cît mai repede.

— Mda, bine, da'ce zici de chestia asta? Azi după-amiază, tocmai cînd mă pregăteam să plec de la birou, m-a sunat K. O. Lewis, adjunctul numărul unu al lui Voyles.

— Îl cunosc pe K.O, îl întrerupse Foltrigg. Adevărul este că Trumann se aștepta la așa ceva și chiar făcuse o mică pauză tocmai pentru a-i da celuilalt posibilitatea să-i arate cât de apropiat era el de K.O., nu de domnul Lewis.

— Perfect. Și cum spuneam, omul este acum la St. Louis pentru o conferință și mi-a cerut amănunte despre cazul Boyette, despre Jerome Clifford și despre copil. I-am spus tot ce știm în momentul de față și el s-a arătat dispus să ne ajute dacă este cazul. Mai zicea și că domnul Voyles vrea rapoarte zilnice despre afacerea asta.

— Da, știi toate astea.

— Perfect. Atunci uitate la ce mă gîndeam eu. St. Louis este doar la o oră de zbor de Memphis, așa că ce-ar fi dacă, mâine la prima oră, domnul Lewis în persoană s-ar prezenta la Tribunalul pentru minori din Memphis, după ce va fi depusă cererea noastră, și evident va sta puțin de vorbă cu judecătorul? În fond, este doar omul numărul doi din FBI, nu? El ar putea să-i spună judecătorului toate bănuielile noastre în legătură cu puștiul.

Cînd văzu că Foltrigg începe să dea aprobator din cap, Wally se porni frenetic să facă aceeași mișcare, spre marele amuzament al lui Trumann care își continuă ideea:

— Și, pe urmă, mai este ceva. Știm că Gronke a sosit la Memphis și este mai bine pentru noi toți să ne închipuim că n-a ajuns acolo ca să meargă în pelerinaj la mormîntul lui Elvis Presley. Corect? A fost trimis acolo de Muldanno cu un scop anume. Deci,

presupunând că puștiul este în primejdie, atunci domnul Lewis i-ar putea explica judecătorului de la Tribunalul pentru minori că este în interesul copilului să ni-l încredințeze nouă. Ca să-l protejăm, înțelegeți?

— Îmi place, să știi că-mi place, zise Foltrigg încet. Bineînțeles că Wally era la fel de încântat.

— Pînă la urmă, puștiul are să cedeze în fața unei asemenea presiuni. Întîi, că ne va fi încredințat prin hotărîrea

tribunalului și chestia asta are să-l sperie al dracului. Și s-ar putea s-o trezească și pe avocata aia a lui. Iar dacă judecătorul îi va cere să vorbească, atunci puștiul n-are să mai reziste. Dacă totuși rezistă, atunci poate că vom avea un caz de sfidare a Curții. Ce zici?

— Da, da, va fi un caz clar de sfidare a Curții, dar n-avem de unde să știm că judecătorul va ajunge pînă acolo.

— Bun. Atunci domnul Lewis îi va povesti judecătorului despre Gronke și despre legăturile lui cu Mafia și îi va spune că, după părerea noastră, omul ăsta a venit în oraș ca să-i facă rău copilului. În ambele variante, judecătorul ne va încredința copilul, despărțindu-l în felul ăsta de căteaua aia de avocată.

Foltrigg intrase în priză și scria de zor într-un carnet. La rîndul său, Wally începu să măsoare biblioteca în lung și-n lat, puternic adîncit în gînduri, ca și cum situația îl forța să ia o hotărîre de mare importanță.

Adevărul este că Trumann își permitea să zică așa ceva despre avocată pentru că era departe, dar își aducea foarte bine aminte de caseta din Memphis și tot ce-și dorea era să stea cît mai departe de femeia aceea.

N-are decît să se descurce McThune cu ea.

— Poți să-i dai un telefon lui K.O.? întrebă Foltrigg.

— Cred că da, răspuse Trumann și începu să formeze numărul notat pe hîrtiuța mototolită pe care o găsisese într-u-nul din buzunare.

În timpul acesta, într-un colț al bibliotecii, departe de urechile lui Trumann, Wally îi șoptea lui Foltrigg:

— E o idee grozavă. Sînt sigur că judecătorul ăla de la Tribunalul pentru minori nu este decît un țărănoi amărît care o să stea drepti în fața lui K.O., nu-i așa?

— Poate că da, zise Foltrigg, urmărindu-l cu privirea pe Trumann care vorbea la telefon cu Lewis. Dar asta n-are importanță. Ceea ce este important este că-l vom duce pe puști în fața Curții, unde cred că va ceda. Iar dacă acest lucru nu se va întîmpla, oricum, el ne va fi încredințat nouă și vom scăpa de avocata aia. Da, da, îmi place chestia asta.

După puțin timp, Trumann închise telefonul și le zîmbi, plin de mîndrie, celor doi:

— Este de-acord. Mîine dimineață ia un avion spre Memphis și se întîlnește acolo cu Fink. Pe urmă au să meargă să-l vadă pe George Ord și împreună cu el să ajungă la judecător. Vă dați seama? Procurorul general de-o parte, K.O. Lewis de cealaltă și Fink la mijloc, mîine dimineață la prima oră, în biroul judecătorului, cînd bietul om nici nu s-a dezmeticit bine încă. Puștiul are să spună tot cît ai zice pește.

Pentru o fracțiune de secundă, buzele lui Foltrigg schițară un zîmbet răutăcios. Venerabilul adora momentele acestea în care puterea guvernului federal trecea în viteza a cincea și năvălea în forță peste

oamenii mărunți și nebănuitori. Uite-așa, datorită unui simplu telefon, intrase în scenă personajul numărul doi din ierarhia FBI-ului.

— S-ar putea să meargă, le zise el celorlalți doi. Să știți că s-ar putea să meargă.

Într-un colț al salonașului de deasupra garajului, Reggie răsfoia o carte de dimensiuni impresionante. Ceasul arăta miezul nopții, dar cum nu putuse să adoarmă, își făcuse un ceai și trecuse în salonaș unde se așezase într-un fotoliu, învelindu-se bine cu o cuvertură, și începuse să citească *Martorul șovăitor*, o carte pe care i-o adusese Clint. Legea era foarte clară în cazul acesta: orice martor are datoria de a se prezenta de bunăvoie ca să ajute autoritățile implicate în anchetarea unei crime. Un martor nu poate refuza să depună mărturie pentru că se simte amenințat. Marea majoritate a cazurilor menționate în cartea cu pricina erau legate de crima organizată și se părea că, de-a lungul timpului, Mafia se supărase rău pe oamenii care colaboraseră cu poliția, amenințându-le deseori soțiile și copiii. Dar Curtea Supremă afirmase de nenumărate ori că acest lucru n-are nici o importanță, un martor trebuie să vorbească.

Toate acestea duceau la o singură concluzie: la un moment dat, și încă destul de curînd, Mark va fi obligat să vorbească. Foltrigg putea foarte bine să trimită o citație prin care să-l oblige pe băiat să se prezinte în fața Marelui Juriu din New Orleães. Firește că Reggie va primi permisiunea să asiste, dar dacă Mark va refuza

să se prezinte, atunci fără îndoială că va fi pusă la cale o audiere foarte rapidă în timpul căreia judecătorul îi va cere în mod expres să răspundă la întrebările lui Foltrigg. Iar dacă refuza și de data aceasta, atunci mînia Curții devenea de temut, pentru că nici un judecător nu poate tolera ca ordinele sale să nu fie ascultate, cu atît mai puțin un judecător federal.

Apoi, existau nenumărate locuri în care puteau fi trimiși copiii de unsprezece ani care creau probleme sistemului. Chiar în perioada aceasta, Reggie avea, nici mai mult, nici mai puțin decît douăzeci de clienți risipiți în diverse școli speciale din Tennessee și cel mai vîrstnic dintre ei avea doar șaisprezece ani. Toți erau acum în siguranță, în spatele gardurilor înalte păzite de paznici înarmați. Nu cu mult timp în urmă astfel de instituții se numeau școli de reeducare, acum erau pur și simplu speciale.

Iar atunci cînd i se va da ordin să vorbească, Mark se va uita cu siguranță spre ea și ăsta era motivul pentru care nu putea să doarmă. Dacă îl sfătuia să dea în vileag ascunzătoarea cadavrului senatorului Boyette, atunci atît Mark cît și mama și fratele mai mic ar fi fost în primejdie. Mai ales că nu erau niște persoane care să se poată muta imediat altundeva, dacă acest lucru devenea absolut necesar; dimpotrivă, era perfect posibil ca Ricky să aibă nevoie de cîteva săptămîni de spitalizare, așa că orice plan de protecție n-ar fi putut fi pus în aplicare pînă la completa lui însănătoșire. În plus, Dianne era o țintă extraordinar de ușoară dacă Muldanno se hotăra să facă pasul respectiv.

Normal, etic și moral era să-i sfătuiască să

colaboreze cu autoritățile; asta ar fi fost cea mai ușoară ieșire. Dar dacă, respectându-i sfatul, Mark pătea ceva? Vina ar fi numai și numai a ei. La fel și în cazul în care nenorocirea i-ar fi atins pe Ricky sau pe Dianne.

Of, Doamne! Copiii sînt niște clienți cumpliți. În cazul lor, avocatul devine mult mai mult decît un simplu consilier și reprezentant juridic. Cînd ai de-a face cu adulți, n-ai altceva de făcut decît să pui pe masă toate argumentele pro și contra; îi sfătuiești să facă asta și asta, le spui cam ce-ar putea să-i aștepte, pe urmă îi anunți că a sosit momentul să ia o hotărîre și îi lași singuri. Cînd te întorci, ți se comunică hotărîrea și n-ai decît să acționezi în consecință. Ei, cînd era însă vorba de copii, situația se schimba radical. Pentru că cei mici nu înțeleg sfaturile avocatului, vor să fie giugiuliți și să ia altcineva hotărîrile în numele lor, sînt speriați și au nevoie de un prieten.

Reggie simțise strînsoarea multor mîini micuțe și ștersese multe lacrimi în sălile tribunalelor.

Și atunci în mintea ei avu loc următoarea scenă: Mark în boxa martorilor dintr-o sală imensă și goală a unui tribunal federal din New Orléans; ușile înalte, încuiate cu grijă, erau păzite de doi polițiști înarmați. Foltrigg se fiția mîndru de colo-colo, pe un teren care îi era mai mult decît familiar, umflîndu-se în pene în fața bieților asistenți și poate a unuia sau doi agenți FBI. Judecătorul, înfășurat într-o robă neagră, conducea ședința cu multă blîndețe, mai ales că Foltrigg îi displăcea profund prin prezența lui neînteruptă pe culoarele tribunalului. Prin urmare, judecătorul îl întreabă pe Mark dacă este adevărat că în

dimineața aceea a refuzat să răspundă la anumite întrebări puse de Marele Juriu într-o sală alăturată de cea în care se află acum. Mark își ridică privirea spre domnul judecător și răspunde limpede da. Care a fost prima întrebare? i se adresează atunci judecătorul lui Foltrigg care stătea acolo țănoș ca un cocoș, de parcă sala tribunalului ar fi fost plină ochi cu camere de luat vederi. Onorată Curte, l-am întrebat dacă, mai înainte de a se sinucide, Jerome Ciifford a făcut vreo mențiune în legătură cu cadavrul senatorului Boyette, dar a refuzat să răspundă. Atunci l-am întrebat dacă Jerome Ciifford i-a spus unde este ascuns cadavrul, dar a refuzat din nou să răspundă. Auzind spusele lui Foltrigg, judecătorul se apleacă mult în față, apropiindu-se și mai mult de Mark: orice urmă de zîmbet dispăruse de pe chipul magistratului. De ce nu ai răspuns la întrebările acestea? îl întreabă judecătorul pe băiat. Pentru că nu știu, răspunde Mark, și situația este aproape comică. Cu toate acestea, nimeni dintre cei prezenți în sala aceea imensă și goală nu zîmbește. Ei bine, Mark, îți cer să răspunzi acestor întrebări în fața Marelui Juriu, înțelegi? Îți ordon să te întorci chiar acum în sala în care ai mai fost și să răspunzi la toate întrebările pe care ți le va pune domnul Foltrigg, înțelegi ce-ți spun? Dar Mark nu scoate nici o vorbă, nu schițează nici o mișcare; se mulțumește să-și privească avocata aflată la zece metri mai departe. Și ce se nîmplă dacă nu răspund la întrebări? întreabă el în cele din urmă, iritîndu-l pe judecător. N-ai de ales, tinere. Trebuie să răspunzi pentru că eu îți cer acest lucru. Și dacă nu răspund? întreabă din nou Mark, îngrozit. Ei

bine, atunci probabil că am să te bag la închisoare pentru sfidarea Curtii și am să te țin acolo multă vreme, pînă cînd ai să te hotărăști să răspunzi, mîrîie judecătorul.

Axle începu să se frece de piciorul fotoliului și Reggie se trezi speriată la realitate. Îngîndurată, închise cartea și se apropie de fereastră. Cel mai bun sfat pe care i-l putea da lui Mark era să spună pur și simplu o minciună, una mare de tot. În momentul critic să explice că răposatul Jerome Clifford nu i-a spus nimic despre Boyd Boyette. Omul era beat turtă și cu nervii la pămînt și nu i-a povestit nimic, zău. Și cine ar fi putut să-și dea seama care era adevărul? Doar Mark era un mincinos plin de talent.

Se trezi într-un pat străin, prins între salteaua moale și un strat gros de pături. Lumina slabă din hol trimitea o rază subțirică prin crăpătura ușii. Pantofii-sport, uzați de abia se mai țineau, erau frumos așezați pe scaunul de lîngă ușă; altfel, dormise îmbrăcat. Cînd dădu păturile la o parte, patul scîrțîi din toate încheieturile. Nedumerit, rămase cu privirea țintă în tavan, încercînd să-și amintească și altceva decît faptul că fusese adus în camera aceasta de Reggie și de Mama Love. Apoi, brusc, îi reverii în memorie seara petrecută în leagănul de pe verandă și oboseala care-l copleșise.

Cu mișcări încete, se așeză pe marginea patului; acum își amintea că fusese mai degrabă împins pe scări în sus. În timp ce se așeză pe scaun ca să-și lege șireturile de la pantofi, imaginile deveniră din ce în ce

mai clare. Apoi se ridică și se îndreaptă spre ușă, pașii lui făcând să scârțâie ușor podeaua de lemn: holul era pustiu, iar celelalte trei uși din apropiere erau perfect închise. Mark porni încet pe scări, în jos.

Lumina care se zărea în bucătărie îl făcu să grăbească pașii; pendula bătu ora două și jumătate noaptea. Atunci își aminti că Reggie locuia deasupra garajului. La ora asta, Mama Love dormea buștean în camera ei de la etaj, așa că renunță la mișcările furișate, traversă liniștit vestibulul, deschise ușa de la intrare și se așeză la locul lui în leagănul de pe verandă. Aerul nopții era proaspăt și răcoros, pajiștea din fața casei era neagră ca smoala.

Pentru o clipă, Mark se înfurie pe sine că adormise în casa asta străină, când el ar fi trebuit să se afle la spital, alături de maică-sa, așteptând împreună ca Ricky să-și revină și să meargă cu toții acasă. Presupuse că Reggie îi telefonase Diannei și că maică-sa nu era îngrijorată de absența lui. De fapt, probabil că era chiar mulțumită că fiul ei avusese parte de mâncare bună și de un pat ca lumea. Toate mamele sînt așa.

După calculele lui, lipsise deja două zile de la școală. Astăzi ar trebui să fie joi, deci ieri, miercuri, fusese atacat cu cuțitul de omul ăla din ascensor, omul cu fotografia-portret de familie. Iar cu o zi mai înainte, marți adică, o angajase pe Reggie. Toate astea parcă se întîmplaseră cu o lună în urmă. Și când te gîndești că nu mai departe decît luni se trezise ca orice copil normal și se dusesse la școală, fără să viseze măcar că i s-ar fi putut întîmpla așa ceva. În Memphis trăiau vreun milion de copii și el nu va înțelege niciodată cum și de

ce tocmai lui i se întâmplase să-l întâlnească pe Jerome Clifford doar cu câteva secunde înainte ca acesta să-și fi vîrît pistolul în gură.

Fumatul; ăsta era răspunsul. Nu era bun pentru sănătate, asta putea s-o mai spună o dată. Dumnezeu îl pedepsise pentru că fumase, făcîndu-și singur rău. Of, fir-ar al dracului! Da' dacă l-ar fi prins bînd bere?

Pe trotuar, chiar în fața casei, răsări silueta unui bărbat care își aprinse o țigară, dispărînd apoi din nou în întunericul nopții. Cam tîrziu pentru o plimbare de seară, își zise Mark.

După un minut, bărbatul reveni: aceeași siluetă, același mers, aceeași ezitare cînd își întoarse capul spre casa de alături. Mark își ținu respirația, deși era convins că nu putea fi văzut, așa cum stătea acolo, în întuneric. Bărbatul ăla era însă mai mult decît un vecin curios.

Fix la ora patru dimineața, o dubită albă marca Ford și fără număr de înmatriculare intră pe East Street din Tucker Wheel Estates. Străzile erau pustii, rulotele, întunecate și liniștite. Cartierul dormea liniștit și pînă la răsăritul soarelui mai erau încă două ore bune.

Dubita se opri în fața rulotei cu numărul 17 și farurile se stinseră imediat. După aproape un minut, ușa din dreptul șoferului se deschise și din mașină coborî un bărbat îmbrăcat într-un fel de uniformă, asemănătoare celei a poliției din Memphis. O imitație foarte bună: cămașă și pantaloni bleumarin, centură lată neagră, cizme negre și o armă atîrnată la șold, dar nici un fel de caschetă, mai ales la ora aceea a dimineții

cînd nu era nimeni s-o vadă. Bărbatul căra în brațe un pachet dreptunghiular cam de mărimea a două cutii de pantofi. După ce aruncă o privire bănuitoare în jur, se apropie de rulota cu numărul 17 și ascultă atent cîteva secunde. În liniștea adîncă nu se auzea nici măcar lătratul unui cîine. Bărbatul zîmbi și se apropie cu pași siguri de ușa rulotei.

Dacă în rulota de alături ar fi depistat vreo mișcare suspectă, atunci s-ar fi purtat ca un comisionar obișnuit care nu vrea decît să-și facă datoria. Nu fu însă nevoit să interpreteze acest rol; vecinii dormeau duși. Așa că puse pachetul chiar lîngă ușă, apoi se întoarse repede în dubită și dispăru în noapte. Bărbatul în uniformă venise și plecase fără zgomot, lăsînd în urma lui un mic avertisment.

Trei minute mai tîrziu, cutia cu pricina explodă; o explozie liniștită, dacă se poate spune așa, bine controlată, care nu zgudui pămîntul și nu făcu nici tîndări, în afară de ușa rulotei prin care focul năvăli înăuntru. Flăcările galbene și roșii, însoțite de un fum negru și înecăcios, năvăliră în toate camerele ai căror pereți de carton presat erau numai buni pentru a ațîța focul.

Pînă se dezmetici Rufus Bibbs, vecinul de alături, ca să telefoneze la 911, rulota familiei Sway fu complet înghițită de flăcări. Atunci Rufus trînti receptorul în furcă și alergă să pună în funcțiune furtunul din grădină. În timpul acesta, soția lui și copiii înnebuniseră, încercînd să se îmbrace și să iasă cît mai

repede din casă. Strada se umplu de țipete și de vecini îmbrăcați în tot felul de pijamale și de halate care veneau în fugă să dea o mână de ajutor. Evident, foarte mulți dintre ei se mulțumeau să privească, în timp ce furtunuri de grădină soseau din toate direcțiile, trântind apa și pe rulotele învecinate. Pe măsură ce trecea timpul, numărul celor ieșiți în stradă creștea, iar focul se întetea, făcând să plesnească geamurile de la ferestrele familiei Bibbs. Principiul dominoului; apoi și alte geamuri de la alte rulote începură să plesnească, ceea ce făcu să crească intensitatea și cantitatea de țipete. Apoi își făcură apariția sirenele și girofarurile pompierilor.

Mulțimea se retrase câțiva pași, dând voie celor nou-veniți să își facă meseria. În cele din urmă, celelalte rulote fură salvate, dar din cea a familiei Sway nu mai rămase în picioare decât peretele din spate, cu fereastra neatinsă, într-un mod aproape miraculos.

Walter Deeble, unul cu gura mare care locuia pe South Street, se porni să bolborosească ceva despre cât de proaste erau rulotele astea. Ei, fir-ar al dracului, trăim cu toții în niște capcane de foc, îi dădea el înainte cu predica, și ar fi cazul să-l dăm în judecată pe nemernicul ăla de Tucker și să-l obligăm să ne asigure case ca lumea. Da, da, s-ar putea să meargă să stea puțin de vorbă cu avocatul lui despre chestia asta. El unul avea vreo opt detectoare de fum și de incendiu în rulotă și s-ar putea foarte bine să stea de vorbă cu avocatul.

Lângă rulota familiei Bibbs, oamenii îi mulțumeau lui Dumnezeu că nu lăsase ca focul să se întindă.

Of, și amărîții ăia de Sway! Oare ce altceva, mai rău, li s-ar mai putea întîmpla?

20

După ce luară un mic dejun compus din chifle cu scortîșoară și cacao cu lapte, Reggie și Mark plecară la spital. Era șapte și jumătate, o oră imposibilă pentru Reggie, dar Dianne îi aștepta de mult. Ricky se simțea mult mai bine.

— Spune-mi, ce crezi că are să se întîmple azi? întrebă copilul, și, dintr-un motiv nelămurit chiar și pentru ea, avocata găsi că întrebarea lui era foarte amuzantă.

— Of, bietul de tine, zise ea cînd își potoli rîsul. Ai trecut prin multe săptămîna asta.

— Cam așa ceva. Știi, cu toate că nu-mi place deloc să merg la școală, mă gîndeam că ar fi drăguț să mă duc înapoi. Azi-noapte am avut un vis complet aiurea.

— Ce anume?

— De fapt, nu era nimic rău, pur și simplu am visat că totul era iar ca-nainte și că petrecusem o zi în care nu mi se-ntîmplase nimic. A fost nemaipomenit.

— Ei bine, Mark, mi-e teamă că am să-ți dau niște vești proaste.

— Știam eu. Despre ce este vorba?

— Acum cîteva minute m-a sunat Clint ca să-mi spună că iar ai apărut pe prima pagină a ziarului. De fapt este vorba de o fotografie în care sîntem amîndoi, luată ieri, cînd ieșeam din lift, evident, de unul din

clownii ăia care se tot învîrtesc prin spital.

— Grozav.

— La „Memphis Press” lucrează un reporter pe nume Slick Moeller, dar toată lumea îi spune Mole. Mole Moeller. El acoperă rubrica „Aflăm de la poliție” și este o adevărată legendă în oraș. Ei bine, Mole Moeller este interesat pînă peste poate de cazul nostru.

— El este cel care a scris ieri despre ce ni s-a-ntîmplat lui Ricky și mie.

— Exact. Are foarte multe relații, chiar în rîndul polițiștilor, și, după cum scria el, se pare că polițiștii ăștia sînt convinși că Jerome Clifford ți-a spus tot ce știa mai înainte de a se împușca și că acum tu refuzi să colaborezi cu ei.

— Destul de corectă povestea, nu ți se pare?

— Da, aproape că ti se face frică, fu de acord Reggie în timp ce aruncă o privire rapidă în oglinda retrovizoare.

— Cum de-a putut să afle toate astea?

— De la polițiști, care stau de vorbă cu el, neoficial, bineînțeles; Slick nu face decît să pună tot ce află cap la cap, umplînd golurile cu imaginația personală. După cum mi-a spus Clint, articolul se bazează pe niște surse anonime din Departamentul de Poliție din Memphis și ideea principală este că cei din Departament bănuiesc că tu știi mult mai mult decît mărturisești. Teoria lor zice că din moment ce m-ai angajat pe mine, ai cu siguranță ceva de ascuns.

— Hai să ne oprim să cumpărăm un ziar.

— Lasă că luăm de la spital; doar mai avem puțin și ajungem.

— Crezi că reporterii ăia sînt tot acolo?

— S-ar putea. De-aia i-am spus lui Clint să găsească o intrare de serviciu și pe urmă să ne aștepte în parcare.

— Of, m-am săturat de toată povestea asta. Pur și simplu îmi face greață. Toți prietenii mei sînt la școală, se distrează, trăiesc normal, se bat cu fetele în recreații, le fac farse profesorilor, știi tu. Și acum uită-te la mine: alerg de colo-colo prin oraș, de mîna cu avocata mea, citesc în ziare despre aventurile mele, mă uit la propria mea mutră publicată pe pagina întîi a acelorași ziare, mă ascund de reporteri, mă feresc de asasini care mă amenință cu șișul. Parc-aș trăi într-un film și încă într-unui prost. Îți spun că mi se face greață. Și nu știu dacă am să mai suport. Este pur și simplu mai mult decît pot să-ndur.

Din cînd în cînd, Reggie îi arunca priviri scurte și atente. Mark avea fălcile încleștate, iar ochii lui priveau drept înainte, fără să vadă însă nimic în fața lor.

— Îmi pare rău, Mark.

— Da, și mie. S-a cam terminat cu visele plăcute, nu?

— S-ar putea să avem parte de o zi foarte lungă și grea.

— Și ce alte noutăți ar mai fi? A, știai că azi-noapte cineva a supravegheat casa?

— Poftim?

— Da, da, cineva a stat la pîndă. Pe la două și jumătate eu eram pe verandă și am văzut un tip care trecea pe trotuar. Nu avea nimic deosebit, și-a aprins o țigară și s-a uitat la casă.

— Poate că era un vecin.

— Chiar așa. La ora două și jumătate noaptea.
— Poate că era cineva care ieșise să se plimbe.
— Atunci de ce a trecut prin fața casei de trei ori într-un sfert de oră?

Reggie îl privi din nou, ceea ce o făcu să calce cu toată puterea pe frână ca să evite în ultima clipă ciocnirea cu mașina din față.

— Mark, ai încredere în mine?
— Firește că am încredere în tine, Reggie, răspunse băiatul surprins.

Atunci ea îi zîmbi și îl bătu ușor cu palma pe umăr.

— Bun. În cazul ăsta, mergi pe mîna mea.

O oroare arhitectonică precum spitalul „St. Peter's” avea totuși marele avantaj de a fi prevăzut cu o sumedenie de uși a căror existență era cunoscută doar câtorva persoane. De-a lungul timpului, aripile adăugate după cum bătuse vîntul dăduseră naștere la nenumărate unghere și coridoare rareori folosite și întîmplător descoperite de unii paznici rătăciți.

Clint se învîrți în jurul spitalului timp de o jumătate de oră încheiată, fără să răzbească înăuntru. Reușise doar să se rătăcească de trei ori și să transpire din belșug. Cînd îi întîlni pe Reggie și pe Mark în parcare spitalului, dădu drumul unui torent de scuze și exclamații.

— Lăsați! Veniți mai bine după mine, le spuse Mark și toți trei traversară grăbiți strada pentru a intra pe ușa de la camera de gardă. Apoi se strecurară prin aglomerația de pe culoar și dădură de o veche scară

rulantă care ducea undeva la subsol.

— Sper să știi unde mergi, zise Reggie, privind în jur.

— Stai liniștită. Prefă-te numai că ești de-a casei.

Zicînd aceasta, băiatul apăsă pe butonul de lîngă ascensorul de serviciu și ușa se deschise imediat. Apoi apăsă un alt buton dinăuntru ascensorului și cutia metalică începu să urce, clătînîndu-se, spre etajul al zecelea.

— Secția principală are optsprezece etaje, dar liftul ăsta oprește numai la al zecelea, continuă Mark explicațiile pe tonul unui ghid plictisit de turiștii cu care avea de-a face.

— Și ce se-ntîmplă la etajul zece? întrebă Clint, gîfîind.

— Așteptați și veți vedea.

Cînd ușa se deschise în sfîrșit, cei trei pătrunseră într-o debara imensă, cu pereții acoperiți de rafturi pline de prosoape și cearșafuri. Mark o luă înainte și deschise o ușă grea de metal care dădea în culoarul cu rezervele bolnavilor. Băiatul făcu un semn spre stînga și își continuă drumul pînă cînd ajunse în dreptul unei ieșiri de urgență plină de sus pînă jos de avertismente de alarmă roșii și galbene. Cînd mîna lui prinse clanța, Reggie și Clint înțepeniră, îngroziți.

— Alarma nu funcționează, anunță el, nepăsător, pornind în goană pe scări spre etajul al nouălea. Acolo deschise încă o ușă și intrară brusc într-un hol pustiu a cărui podea era acoperită cu o mochetă groasă. Mark le indică din nou direcția: trecură pe lîngă ușile pacienților, dădură colțul și ajunseră în dreptul camerei

infirmierelor, unde se opriră o fracțiune de secundă, doar atît cît să-i zărească pe toți acei pierde-vară care hălăduiau pe lîngă ascensoare.

— Bună dimineața, Mark, strigă frumoasa Karen în urma lor; de data asta nici o urmă de zîmbet nu-i mai lumina chipul.

— Bună, Karen, îi răspunse Mark, fără să-și încetinească pașii.

Dianne stătea pe un scaun pliant așezat chiar în fața ușii pe culoar; un polițist îngenunchease în fața ei. Dianne plîngea. Cei doi paznici stăteau împreună ceva mai departe de tînăra femeie. Mark observă imediat polițistul și lacrimile de pe obrajii mamei și fugi spre Dianne care îl prinse în brațe.

— Ce s-a-ntîmplat, mami? o întrebă el, dar ea izbucni și mai tare în plîns.

— Mark, rulota voastră a luat foc astă-noapte, îi spuse polițistul.

Băiatul îl privi cu ochi uluiți, apoi își întări strînsoarea în jurul umerilor Diannei care își ștergea lacrimile, încercînd să-și recapete stăpînirea de sine.

— Și cît de rea este situația? întrebă el.

— Foarte, răspunse polițistul, ridicîndu-se și ținîndu-și cascheta cu ambele mîini. N-a mai rămas nimic în picioare.

— Ce anume a declanșat incendiul? interveni Reggie.

— Nu știm nimic deocamdată. Inspectorul va veni abia în dimineața asta. Da' s-ar putea să fie vorba de vreun scurtcircuit.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu inspectorul,

okay? insistă Reggie, ceea ce îi atrase privirea scrutătoare a polițistului.

— Da' dumneata cine mai ești? întrebă el.

— Reggie Love, avocata familiei.

— A, da. Ți-am văzut poza în ziarul de dimineață.

— Spune-i, te rog, inspectorului să-mi dea un telefon, zise ea întinzându-i celuilalt o carte de vizită.

— Sigur, doamnă, acceptă polițistul luând cartonașul cel alb, apoi își puse casceta pe cap și își întoarse din nou privirea spre Dianne. Doamnă Sway, să știți că-mi pare tare rău de tot ce s-a întâmplat.

— Mulțumesc, răspuse Dianne ștergându-și lacrimile. Odată încheiată această conversație în patru, polițistul îi

salută cu o mișcare a capului pe Reggie și pe Clint și apoi se îndepărtă în grabă. Imediat după plecarea lui, de cei rămași se apropie o infirmieră, doar așa, pentru orice eventualitate. Conștientă de publicul care o înconjura acum, Dianne se ridică brusc și încetă să mai plîngă, reușind chiar să trimită un zîmbet în direcția lui Reggie.

— El este Clint van Hooser, secretarul meu, făcu Reggie prezentările, iar Dianne își întoarse zîmbetul spre tînăr.

— Îmi pare rău de cele întâmplate, zise el.

— Mulțumesc, murmură Dianne care, în cele câteva secunde de tăcere jenata ce urmară, termină operațiunea de ștergere a urmelor de lacrimi. Brațul ei înconjura protector umerii unui Mark încă uluit de cele aflate.

— A fost cuminte? rupse ea într-un târziu tăcerea.

— S-a purtat minunat. Și a mâncat cât un regiment.
— Asta-i foarte bine. Mulțumesc că ai avut grijă de el.

— Cum se mai simte Ricky? întrebă la rîndul ei avocata.

— A avut o noapte liniștită. În dimineața asta, cînd a trecut pe-aici doctorul Greenway, s-a trezit și a stat cu el de vorbă. Arată mult mai bine.

— Știe de incendiu? se interesă Mark.

— Nu și nici nu are să afle, okay?

— Okay, mami. Acum n-am putea să mergem înăuntru, doar tu și cu mine, ca să stăm puțin de vorbă?

Drept răspuns, Dianne le zîmbi lui Reggie și lui Clint, apoi intră împreună cu Mark în camera în care bolea mezinul familiei. Micul trib Sway și toate bunurile lui pămîntești erau așadar reunite la etajul al nouălea al Spitalului „St. Peter's”.

Onorabilul Harry Roosevelt conducea de mai bine de douăzeci și doi de ani Tribunalul pentru minori din Shelby County și în ciuda caracterului trist și deprimant al activității tribunalului, reușise să dirijeze totul cu foarte multă demnitate. Fusesse primul judecător de culoare din Tennessee în domeniul acesta, numit în post de însuși Guvernatorul statului la începutul anilor '70. I se prezicea un viitor strălucit, ba existau suficiente motive să se creadă că urma să cucerească și instanțe mult mai înalte. Dar pentru moment instanțele superioare continuau să se plaseze în viitor, în timp ce Harry Roosevelt continua să se afle în clădirea din ce în

ce mai dărpănată cunoscută sub numele de Tribunalul pentru minori. Firește că în Memphis existau și tribunale mai arătoase. De exemplu, Building de pe Main Street, care continua să fie cea mai nouă clădire din oraș, adăpostea numeroase săli de o eleganță impunătoare. Ca de obicei, federalii beneficiau de tot ce era mai bun — covoare bogate, scaune tapițate cu piele scumpă, mese din stejar masiv, o abundență de lumini, instalație de aer condiționat care funcționa fără greșală, nenumărați funcționari și asistenți foarte bine plătiți. Cîteva străzi mai departe, Shelby County Courthouse era un adevărat stup zumzăind de activitate, ale cărui coridoare pardosite cu gresie și cu marmură erau străbătute în lung și-n lat de mii de avocați în drum spre sălile bine întreținute. Era o clădire ceva mai veche, dar foarte frumoasă, ai cărei pereți erau împodobiți cu picturi, ba ici-colo puteau fi admirate și cîteva statui. Harry s-ar fi putut număra și el printre cei care lucrau acolo, dar refuzase acest lucru cu încăpătinare. Tot în apropiere se afla și Shelby County Justice Center, un labirint de săli noi și moderne dotate cu lumină fluorescentă, instalații de sonorizare și fotolii capitonate. Harry ar fi putut să lucreze și aici, dar refuzase din nou, cu aceeași încăpătinare.

Se mulțumise să rămîna în clădirea Tribunalului pentru minori care nu era altceva decît un vechi liceu aflat la mare distanță de centrul orașului și prevăzut cu o parcare minusculă și un număr insuficient de grefieri; aici fiecare judecător trebuia să rezolve mai multe cazuri decît numărul de procese înscrise pe oricare rol

din lume. Tribunalul onorabilului Harry Roosevelt era nedoritul copil vitreg al sistemului judiciar, și mulți avocați îl ocoleau de la distanță. Majoritatea studenților la drept visau la birouri îmbrăcate în pluș, amplasate în clădiri cât mai înalte, și la clienți bogați cu portofelele grase. Niciodată nu-și doreau să-și tocească nervii pe coridoarele pline de gândaci ale Tribunalului pentru minori.

Harry refuzase patru posturi în locuri unde instalația de încălzire funcționa chiar și în timpul iernii. Posturile îi fuseseră propuse pentru că era inteligent și negru, el le refuzase pentru că era sărac și negru. Salariul de șaiszeci de mii de dolari pe an, cel mai scăzut din toate tribunalele din oraș, îi permitea să-și întrețină familia compusă dintr-o soție și patru adolescenți, precum și o casă foarte drăguță. Dar memoria lui păstra intactă senzația de foame cruntă îndurată în copilărie. De aceea avea să se considere întotdeauna un puști negru și sărac.

Și tot de aceea fosta speranță Harry Roosevelt preferase să rămână un simplu judecător la Tribunalul pentru minori. Pentru el, era cea mai importantă slujbă de pe pământ. Statutul îi dădea autoritate exclusivă asupra copiilor certați cu legea, turbulenți, aflați în întreținerea cuiva și neglijați; stabilea paternitatea copiilor născuți în afara căsătoriei și punea în practică propriile hotărâri privind întreținerea și educarea acestor copii. Or, cum în comitatul acesta jumătate din copii aveau mame celibatate, marea majoritate a cazurilor sale aveau de-a face cu domeniul respectiv. Tot el stabilea drepturile părintești și plasa copiii

maltratați în alte cămine. Una peste alta, Harry făcea față unor sarcini de-a dreptul copleșitoare.

Onorabilul Roosevelt își îmbrăca veșnic trupul masiv, care bătea bine suta de kilograme, într-un costum negru, cămașă albă de bumbac și papion pe care și-l înnodea singur în ciuda evidenței descurajatoare. Nimeni nu-și dăduse seama dacă Harry avea un singur costum negru sau mai multe. Era o prezență impunătoare în sala de judecată, iar privirea lui severă se abătea pe deasupra ochelarilor peste nenorociții de tați care refuzau să-și întrețină copiii. Tații aceștia, negri și

albi deopotrivă, simțeau o frică teribilă față de judecătorul Roosevelt, pentru că știau foarte bine că, dacă lucrurile nu mergeau așa cum voia el, îi căuta și îi arunca pur și simplu în închisoare. Dacă, Doamne ferește, te-ncurcai cu „Puștii lui Harry”, cum li se spunea, te puteai trezi în fața judecătorului cu cătușe la mâini, încadrat de doi aprozi și arătând absolut jalnic.

Harry Roosevelt făcea parte din legendele Memphis-ului. Promise în mod oficial colaborarea cu alți doi judecători, desemnați să-i mai preia din sarcinile zdrobitoare, dar el își păstrase programul de lucru cu totul și cu totul dărmător. Sosea la tribunal înainte de ora șapte și își pregătea singur cafeaua. Începea activitatea propriu-zisă fix la ora nouă și era vai de avocatul care avea proasta inspirație să întârzie. Roosevelt reușise să arunce vreo câțiva dintre ei în închisoare de-a lungul anilor.

La opt și jumătate, își făcu apariția secretara care îi aduse corespondența și îl informă că era așteptat de

cîteiva domni care susțineau disperați că trebuie să vorbească neapărat cu el.

— Altceva nou? se interesă el, după ce înghiți ultima bucată dintr-un măr.

— Poate că doriți să vă întâlniți cu domnii aceia.

— Nu, zău. Cine sînt de fapt?

— Unul dintre ei este George Ord, distinsul nostru procuror general.

— George mi-a fost student.

— Asta a spus și el de vreo două ori. Pe urmă, mai este un asistent al procurorului general din New Orléans, un anume domn Thomas Fink. Apoi, un oarecare domn K.O. Lewis, director adjunct al FBI-ului și doi agenți federali.

Harry își ridică privirea de pe dosarul pe care-l studiasse pînă acum și se gîndi o clipă, apoi remarcă:

— Într-adevăr, un grup deosebit de distins. Și ce vor acești domni?

— N-au vrut să-mi spună.

— Păi, atunci poștește-i înăuntru, zise judecătorul, și cîteva secunde mai tîrziu, Ord, Finck, Lewis și McThune intrară unul după altul în biroul ticsit cu tot felul de obiecte mai mult sau mai puțin utile, nou-veniții prezentîndu-se rînd pe rînd domnului judecător.

Harry și secretara eliberară în grabă cîteva scaune de hîrtoagele care zăceau pe ele și, după ce toți cei prezenți se așezară, atmosfera se destinsese oarecum. Dar după un minut de conversație amuzantă, Harry se uită la ceas și zise:

— Domnilor, am șapte cazuri programate pentru astăzi. Prin urmare, ce pot face pentru dumneavoastră?

Ord fu cel dintîi care își drese glasul.

— Ei bine, domnule judecător, sînt sigur că ați văzut ziarele din ultimele două zile, și mai ales articolele de pe prima pagină despre un băiat pe nume Mark Sway.

— Da, da, și mi s-au părut foarte interesante.

— Domnul Fink, aici de față, reprezintă acuzarea în cazul presupusului asasin al senatorului Boyette, iar procesul este programat să aibă loc peste cîteva săptămîni la New Orléans.

— Cunosc toată povestea, am citit tot ce au publicat ziarele.

— Noi sîntem aproape siguri că Mark Sway știe mult mai mult decît spune, mai ales că i-a mințit pe polițiști în mai multe rînduri. După părerea noastră, el a stat de vorbă pe-ndelete cu Jerome Clifford mai înainte ca acesta să se sinucidă. Sîntem siguri că a fost în mașina avocatului și am încercat să vorbim cu el, dar n-a vrut cu nici un chip să coopereze. Mai nou, și-a angajat o avocată care este mai căpoasă decît un catîr.

— Reggie Love este o prezență obișnuită pe-aici și un avocat foarte bun. Poate că uneori este prea protectoare cu clienții ei, deși eu unul nu văd nimic rău în asta.

— Da, domnule. Numai că noi avem multe bănuieli în legătură cu băiatul, cea mai puternică dintre toate fiind aceea că el refuză să ne transmită informații de mare importanță.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi locul unde este ascuns cadavrul senatorului.

— Dar ce vă face să bănuiți așa ceva?

— Este o poveste foarte lungă, domnule judecător, și ne-ar lua prea mult să v-o spunem.

În timp ce-l asculta pe Ord, Harry se juca cu papionul de la gât, apoi îi aruncă procurorului una din celebrele lui priviri încruntate și severe.

— În concluzie, vreți ca eu să-l aduc pe copil aici și să îi pun întrebările de rigoare.

— Cam așa ceva. Domnul Fink a mai adus cu el și o cerere din care reiese că puștiul încalcă legea.

Chestia asta nu-i pică însă bine lui Harry, a cărui frunte se umplu brusc de numeroase șanțulețe adânci.

— Bine, dar asta este o afirmație gravă. În ce fel a încălcat legea copilul ăsta?

— A sfidat Curtea.

— Pe ce texte de lege vă bazați?

Drept răspuns, Fink deschise un dosar și scoase din el o scurtă prezentare a cazului pe care i-o întinse judecătorului. Acesta o citi pe îndelete în timp ce în încăpere se lăsă liniștea. K.O. Lewis nu scosese pînă acum nici un cuvînt, lucru care îl deranja foarte mult: în fond, el era totuși numărul doi din ierarhia FBI-ului, dar judecătorul din fața lui părea complet insensibil la o astfel de evidență.

În sfîrșit, Harry puse punct lecturii, își privi ceasul și apoi i se adresă lui Fink:

— Vă ascult.

— Domnule judecător, noi susținem că, prin felul în care s-a purtat pînă acum, Mark Sway a împiedicat ancheta în legătură cu acest caz.

— Care caz, crima sau sinuciderea?

Întrebarea era excelentă și, în clipa în care o auzi,

Fink știe că Harry Roosevelt nu era omul care să cedeze presiunilor. Pentru că, da, asta era adevărul: ei anchetau o crimă, nu o sinucidere. Nici o lege nu interzicea sinuciderea și nici faptul de a asista la o sinucidere.

— Păi, domnule judecător, știți, noi credem că între sinucidere și asasinarea lui Boyette există o legătură foarte strânsă. Și este foarte important ca băiatul să colaboreze cu noi.

— Și dacă puștiul nu știe nimic?

— Nu putem fi siguri de asta pînă nu vorbim cu el. Deocamdată împiedică ancheta și, după cum bine știți, toți cetățenii au datoria să-i ajute pe reprezentanții autorităților în aplicarea legii.

— Cunoscut foarte bine textul legii, numai că este cam mult să afirmi că băiatul comite o infracțiune fără să dispui de probe.

— Vor veni și astea, domnule judecător, dacă vom reuși să-l aducem pe puști la tribunal ca martor și să răspundă, sub prestare de jurământ, la întrebări. Asta-ncercăm noi să facem.

Harry îndesă hîrtia cu prezentarea cazului într-un teanc de documente și apoi începu să se joace cu ochelarii.

Ord prinse momentul și interveni la rîndul lui, pe un ton solemn:

— Uite ce este, domnule judecător, dacă reușim să obținem încredințarea copilului și după asta să beneficiem de o audiere urgentă, atunci toată afacerea asta va fi rezolvată. Dacă afirmă sub prestare de jurământ că nu știe nimic despre Boyd Boyette, atunci

cererea va fi respinsă, copilul va pleca acasă, iar noi punem punct. Așa merg lucrurile. Fără probe, nu există încălcarea legii și nimeni nu face rău nimănui. Dar dacă, dimpotrivă, știe ceva interesant despre locul unde se află cadavrul, atunci noi avem tot dreptul să primim această informație și sîntem convinși că băiatul ne-o va furniza în timpul audierii.

— Avem două posibilități, domnule judecător, adăugă Fink. Putem să depunem cererea și să avem audierea aici, în tribunalul dumneavoastră, sau putem să-l cităm pe puști în fața Marelui Juriu din New Orléans. Prima variantă ni se pare a fi cea mai bună și cea mai rapidă, inclusiv pentru copil.

— Nu vreau ca acest copil să fie citat în fața unui mare juriu, zise Harry, sever. Ați înțeles?

Toți dădură repede din cap că au înțeles, deși toți știau că un mare juriu federal îl putea cita oricînd dorea pe Mark Sway, indiferent de sentimentele și părerile unui oarecare judecător local. Numai că mișcarea era tipică pentru Harry care își arunca imediat pătura de protecție în jurul oricărui copil care intra în jurisdicția lui.

— Prefer mai degrabă să rezolvăm povestea asta aici, în tribunalul meu, murmură el aproape pentru sine.

— Cu asta sîntem absolut de-acord, domnule judecător, zise Fink și toată lumea fu de aceeași părere.

Atunci Harry își studie cîteva secunde agenda și constată, ca de obicei, că era plină cu mai multă mizerie și nenorocire omenească decît putea el să suporte într-o singură zi.

— Afirmațiile astea despre obstrucționarea justiției

sînt destul de subțiri, după părerea mea. Dar este adevărat că nu vă pot opri să depuneți cererea de care vorbiți. De aceea vă propun să rezolvăm problema asta cît mai repede. Dacă băiatul nu știe nimic, după cum bănuiesc eu, atunci vreau ca totul să se termine odată pentru totdeauna. Și cît mai repede.

Era o propunere care le convenea de minune.

— Prin urmare, va fi astăzi, la prînz. Unde se află acum copilul?

— La spital, răspuse Ord. Fratele lui va sta acolo un timp neprecizat și maică-sa este obligată să stea în camera celui mic. Mark se fiție de colo-colo. Azi-noapte a fost acasă la avocată.

— Da, ăsta este obiceiul lui Reggie, zise Harry pe un ton afectuos. Din ceea ce spuneți nu văd pentru care motiv ar trebui să vi se încredințeze copilul.

Dar aspectul acesta era deosebit pentru Fink și Foltrigg. Pentru că ei voiau ca puștiul să fie luat pe sus în mașina poliției, băgat în orice fel de celulă disponibilă și, în general, speriat într-un asemenea hal încît să spună absolut tot ce știe.

— Domnule judecător, dacă-mi permiteți, interveniți în sfîrșit și K.O. După părerea noastră, încredințarea copilului este o chestiune extrem de urgentă.

— Nu zău? Și de ce anume?

McThune puse în fața Judecătorului Roosevelt o fotografie mare și lucioasă în timp ce Lewis își începu povestirea.

— Bărbatul din fotografia asta se numește Paul Gronke și este un infractor din New Orléans, partener apropiat al lui Barry Muldanno. Gronke a sosit marți

noaptea în Memphis și fotografia a fost făcută la plecare, pe aeroportul din New Orléans. Din păcate, când a ajuns aici, l-am pierdut încă de la aeroport. (În acest punct al povestirii, McThune dădu la iveală alte două fotografii de dimensiuni mai mici.) Tipul ăsta este Mack Bono, un criminal cu cazier impresionant și puternice legături cu Mafia din New Orléans. Celălalt tip se numește Gary Pirini și este tot un mafirot în solda familiei Sulari. Bono și Pirini au sosit în Memphis astănoapte. Și să știți că n-au venit aici ca să mănânce specialități la grătar.

Discursul fu întrerupt de o pauză pentru efect dramatic.

— Puștiul este în mare pericol, domnule judecător. Locuiește împreună cu familia într-o rulotă din Tucker Whell Estates, undeva în nordul orașului.

— Cunosc cartierul, zise Harry, frecându-și ochii oboșiți.

— Ei bine, acum vreo două ore rulota a ars de n-a mai rămas din ea decât scrumul. Iar incendiul este destul de dubios. Noi credem că este vorba de o acțiune de intimidare. Copilul s-a învîrtit prin oraș după cum a dorit, și asta încă de luni. Nu există nici un tată, iar mama nu-l poate lăsa singur pe fiul cel mic. Este o situație foarte tristă și foarte periculoasă.

— Asta înseamnă că l-ați urmărit pe băiat.

— Da, domnule. Avocata lui a cerut conducerii spitalului să asigure paza camerei fratelui.

— Și mi-a telefonat și mie, interveni Ord. O îngrijorează foarte mult siguranța copilului și m-a rugat pe mine să cer protecția FBI-ului pentru zona

spitalului.

— Iar noi am fost de acord, adăugă McThune. În ultimele patruzeci și opt de ore am avut doi agenți în apropiere de camera de la etajul nouă al spitalului. Domnule judecător, tipii din fotografie sînt de meserie asasini și primesc ordine direct de la Muldanno. Iar puștiul se vîntură de colo-colo fără să aibă habar de primejdie.

Harry îi asculta cu atenție, dîndu-și în același timp seama că această încercare de a exercita presiuni asupra Curții fusese bine repetată înainte. În general, Harry era destul de suspicios în ceea ce privește poliția și metodele ei de lucru, dar de data asta trebuia să recunoască că nu avea de-a face cu un caz obișnuit.

— Legile noastre prevăd ca un copil să fie încredințat cuiva anume după ce a fost introdusă o cerere, zise el fără să se adreseze cuiva în mod special. Dar ce se întîmplă cu copilul dacă, în urma audierii, nu aflați ceea ce ați dorit, dacă băiatul nu obstrucționează în nici un fel justiția?

— Ne-am gîndit și la varianta aceasta, domnule judecător, răspunse Lewis, și știți foarte bine că nu vom face absolut nimic care să violeze secretul audierii. Dar avem totuși mijloacele noastre prin care să le transmitem gangsterilor ăstora că băiatul nu știe nimic. Adevărul este că, dacă pînă la urmă se dovedește că puștiul nu știe chiar nimic, atunci afacerea este încheiată și oamenii lui Muldanno n-or să își mai bată capul cu el.

— Da, ceea ce-mi spuneți este logic, aprobă Harry. Dar ce se-ntîmplă dacă băiatul vă va spune ceea ce

doriți să aflați? Nu credeți că în cazul ăsta, copilul va fi însemnat pe viață? Dacă tipii ăștia sînt atît de periculoși pe cît spuneți, atunci micul nostru prieten poate să ajungă într-o situație extrem de grea.

— Facem deja demersurile necesare ca să-l integrăm în programul nostru de protecție a martorilor. Și nu numai pe el, ci și pe maică-sa și pe mezin.

— Ați discutat toate astea și cu avocata lui?

— Nu, domnule, răspunse Fink. Ultima oară cînd am fost la ea la birou, a refuzat să stea de vorbă cu noi. Și ea ne face probleme.

— Dați-mi să văd cererea.

După ce termină de studiat documentul cu pricina, Harry i-l dădu înapoi lui Fink.

— Domnilor, să știți că nu-mi place deloc povestea asta. Nu-mi place mirosul. Am văzut la viața mea sute de mii de cazuri, dar nici unul în care un minor să fie acuzat de obstrucționarea justiției. Toată afacerea asta îmi dă un sentiment neplăcut.

— Domnule judecător, sîntem efectiv desperați, mărturisi Lewis cu destulă sinceritate. Trebuie neapărat să aflăm ce anume știe puștiul și ne este teamă și pentru siguranța lui. V-am spus exact cum stăm, nu v-am ascuns nimic și n-am încercat în nici un fel să vă inducem în eroare.

— Sper din toată inima că așa stau lucrurile, zise Harry, aruncîndu-le o privire severă, apoi mîzgăli ceva în grabă pe o bucătică de hîrtie. Toți ceilalți îi urmăreau mișcările cu atenția încordată. În sfîrșit, Harry își privi ceasul și deschise gura:

— Bine, am să semnez ordinul de aducere. Vreau ca

băiatul să fie adus direct în Juvenile Wing și băgat singur într-o celulă. Asta are să-l sperie de moarte, așa că vreau să vă purtați cu el cu mânuși de catifea. Am să-i dau personal telefon avocatei lui chiar în dimineața asta.

Oaspeții se ridicară cu toții în picioare și îi mulțumiră judecătorului; apoi părăsiră iute încăperea fără alte politețuri.

21

Karen bătu ușor în ușă, apoi intră în cameră, aducând un coș cu fructe trimis, cum reieșea din cartea de vizită ce-l însoțea, de enoriașii Bisericii Baptiste Little Creek. Merele, bananele și strugurii erau învelite în celofan verde și formau un ansamblu foarte atrăgător, așa cum stăteau acolo, pe masa de spital, lângă enormul buchet de flori multicolore trimis de prietenii îngrijorați de la „Ark-Lon Fixtures”.

Jaluzelele erau lăsate, televizorul era oprit și nici unul dintre membrii familiei Sway nu schiță vreo mișcare pînă cînd Karen ieși din cameră. Ricky se tot răsucise în pat și acum stătea întins pe spate, cu picioarele pe pernă și capul pe pătură. Se trezise, dar de mai bine de o oră rămăsese cu privirea pironită în tavan și nu scosese nici o vorbă, nu se mișcase nici măcar un milimetru. Oricum, asta era ceva nou. În patul pliant de alături, Mark și Dianne stăteau strînși unul într-altul și conversau în șoaptă despre îmbrăcăminte, jucării, veselă și altele asemenea. Aveau o asigurare de in-

cendiu, dar Dianne nu știa cât de mare era suma respectivă.

La un moment dat, în cursul dimineții, cam la o oră după plecarea lui Reggie și a lui Clint, șocul produs de vestea incendiului se mai atenuă și Mark reuși să se concentreze. Îi venea mai ușor să gândească în camera asta întunecată pentru că nimic altceva nu-i atrăgea atenția. Televizorul putea fi folosit doar atunci când Ricky dorea acest lucru; jaluzelele erau în permanență lăsate pentru cazul în care pe Ricky l-ar fi luat somnul; ușa era mereu închisă.

Mark se așeză pe un scaun, chiar în dreptul televizorului, și tocmai ronțăia o prăjitură ieftină cu ciocolată rîncedă când îl izbi gândul că, poate, incendiul ăla nu fusese chiar un accident. Mai înainte, omul cu șişul intrase într-un fel, în rulotă, și găsisese fotografia. Intenția lui fusese să vînture cuțitul și poza pe la nasul lui Mark Sway și să-l reducă în felul ăsta definitiv la tăcere. Și adevărul este că avusese succes. Ei, atunci ce-ar fi dacă focul nu era decît un nou avertisment din partea omului cu șişul? În fond, rulotele ardeau atît de ușor! Iar cartierul era foarte liniștit la ora patru dimineața, știa asta din proprie experiență.

La gândul acesta, un nod groaznic i se puse în gît, iar gura i se usca brusc. Ocupată cu cafeaua și cu mîngîiatul mezinului, Dianne nu observă însă nimic.

Mark încercă să rămînă stăpîn pe sine și pe situație, apoi se hotărî să facă o vizită în camera infirmierelor unde Karen îi arătă ziarul apărut cu puțin timp înainte.

Gîndul acela era atît de îngrozitor încît îi rămase ca un cui înroșit în minte și, după două ore de la aflarea

veștii, băiatul era absolut convins că incendiul nu fusese deloc întâmplător.

— Cît este asigurarea? întrebă el.

— Trebuie să-i telefonez agentului pentru că, dacă nu mă-nșel, există două polițe: una este plătită de domnul Tucker pentru rulota care este proprietatea lui, iar cealaltă este plătită de noi pentru tot ce era înăuntru. Chiria includea și prima lunară de asigurare pentru lucrurile din interiorul rulotei. Mi se pare că ăsta era aranjamentul.

Dar tocmai povestea aceasta îl îngrijora cumplit pe Mark. Printre nenumăratele amintiri groaznice din timpul divorțului, puștiul o păstra și pe aceea despre incapacitatea mamei lor de a furniza amănunte despre chestiunile financiare ale familiei. De fapt, Dianne nu știa nimic despre acest aspect al vieții de zi cu zi; fostul lor tată plătea facturile, ținea contabilitatea casei și completa formularele pentru plata taxelor. Așa se face că de două ori în ultimii doi ani se trezise cu telefonul deconectat pentru că maică-sa uitase să plătească abonamentul. Sau cel puțin asta fusese explicația oferită de ea. De fiecare dată, însă, Mark bănuise că, în realitate, pur și simplu nu avusese bani.

— Bine, dar ce anume va acoperi asigurarea? insistă el.

— Păi, mobila, hainele, vesela, așa cred. Asta acoperă de obicei.

Atunci se auzi o bătaie în ușă; apoi o pauză scurtă, și încă o bătaie. Mark se hotărî să vadă despre ce este vorba și prin deschizătura îngustă zări două figuri noi, complet necunoscute.

— Da, zise el, așteptându-se la noi necazuri pentru că, în mod obișnuit, infirmierele și paznicii nu lăsau pe nimeni să se apropie atât de mult de camera aceea.

— O căutăm pe Dianne Sway, zise figura cea mai apropiată. Cum propoziția aceea putea avea multe înțelesuri, Dianne porni spre ușă.

— Dar cine sînteți? întrebă Mark, ieșind în culoar. Cei doi paznici stăteau împreună în dreapta, trei surori se opriseră în stînga și toți arătau de parcă ar fi fost martorii unei întâmplări oribile. Mark surprinse privirea lui Karen și în clipa aceea știu că se petrece un lucru tare, tare rău.

— Sînt detectivul Nassar de la poliția din Memphis, iar acesta este detectivul Klickman.

În timp ce Nassar era îmbrăcat foarte oficial, cu sacou și cravată, Klickman arbora un trening negru și niște pantofi de sport strălucitor de noi. Amîndoi erau tineri, cu puțin peste treizeci de ani, și Mark își aminti imediat de faimosul serial polițist „Starsky and Hutch”. Dianne se oprise în spatele fiului ei cel mare.

— Dumneavoastră sînteți Dianne Sway? întrebă Nassar.

— Da, răspunse ea repede.

Atunci detectivul scoase hîrțile din buzunarul hainei și i le dădu peste capul lui Mark.

— Este vorba de o invitație pentru o audiere la Tribunalul pentru minori, astăzi la prînz, doamnă Sway.

Hîrțile foșniră asurzitor în mîinile ei ce tremurau violent.

— Aș putea să văd și eu legitimațiile? întrebă Mark

cu destul sânge rece. Drept răspuns, cei doi polițiști îi vîrîră sub nas, într-un singur gest, insignele strălucitoare cu însemnele Departamentului de Poliție din Memphis. Băiatul le studie cu multă atenție, apoi îi dăruie lui Nassar un mic zîmbet obraznic.

— Frumoși pantofi, îl complimentă el pe Klickman.

Nassar încercă, la rîndul lui, să zîmbească:

— Doamnă Sway, în invitație se menționează că trebuie să ni-l încredințați nouă pe fiul dumneavoastră cel mare chiar acum.

Dianne avu nevoie de cîteva secunde ca să înțeleagă sensul celor auzite, dar cînd mesajul cuvîntului „încredințat” pătrunse în mintea ei, țipătul îi izbucni nestăvilit de pe buze.

— Ce! Aerul de pe culoar vibra, hîrțiile se împrăștiară pe podea, iar în vocea ei mînia era mult mai puternică decît frica.

— Scrie chiar aici, pe prima pagină, explică Nassar, ridicînd documentele. Ordinul judecătorului.

— Ce să faceți?! țipă din nou Dianne, făcînd țândări liniștea din jur. Nu puteți să-mi luați fiul! adăugă ea, cu chipul stacojiu de furie; trupul îi era încordat ca un arc.

Grozav, își zise Mark, iar mă plimb cu mașina poliției! Auzi apoi izbucnirea mamei:

— Nemernicule!

— Mamă, nu țipa! Ricky ar putea să te audă, încercă el s-o calmeze, renunțînd la propriile lui probleme.

— Numai peste cadavrul meu! continuă ea să strige, privindu-l țintă pe Nassar. Klickman se dădu un pas înapoi, ca și cum ar fi vrut să spună că femeia aceasta dezlănțuită era problema lui Nassar.

Acesta din urmă era însă un profesionist care participase, de-a lungul carierei, la mii de arestări și știa cum să vorbească.

— Doamnă Sway, vă înțeleg sentimentele. Dar trebuie să îndeplinesc ordinele pe care le-am primit.

— Cine v-a dat ordinele acestea?

— Mami, nu țipa, te rog! încercă Mark din nou s-o liniștească.

— Domnul judecător Harry Roosevelt a semnat ordinul acum o oră. Nu ne facem decât meseria, doamnă Sway. Mark nu va păți nimic, vom avea noi grijă de el.

— Dar ce-a făcut? Vă rog să-mi spuneți ce-a făcut? întrebă ea disperată și se întoarse spre surori. Nu poate nimeni să mă ajute? Karen, vrei să faci ceva pentru mine? Cheamă-l, te rog, pe doctorul Greenway și nu te uita așa la mine! imploră ea.

Dar nici Karen, nici colegile ei nu schițară vreun gest de ajutor: polițiștii avertizaseră deja pe toată lumea.

Nassar își păstra încă zîmbetul pe buze!

— Dacă veți citi hîrțile astea, doamnă Sway, veți vedea că la Tribunalul pentru minori a fost depusă o cerere în care se afirmă că Mark a încălcat legea pentru că nu vrea să coopereze cu poliția și FBI-ul. Și că domnul judecător Roosevelt vrea ca audierea să aibă loc astăzi la prînz. Asta-i tot.

— Asta-i tot?! Căcăciosule ce ești! Adică vii aici cu hîrtiuțele tale nenorocite și vrei să-mi iei copilul și-mi zici că asta-i tot?!

— Mami, nu vorbi așa de tare, zise Mark care n-o

mai auzise vorbind în halul ăsta de pe vremea divorțului.

Zîmbetul dispăru de pe chipul lui Nassar care începuse să-și smulgă, nervos, mustața. Dintr-un motiv numai de el știut, Klickman îl privea pe Mark de parcă băiatul ar fi fost un asasin primejdios pe care îl urmăreau de ani de zile. Conversația fu întreruptă de o pauză ce părea nesfârșită; apoi Dianne rupse tăcerea:

— Nu puteți să mi-l luați! zise ea, așezându-și mîinile pe umerii lui Mark.

Atunci se făcu auzit pentru prima oară și glasul lui Klickman.

— Doamnă Sway, uitați ce este: trebuie neapărat să-l luăm cu noi pe fiul dumneavoastră, nu avem de ales.

— Ia mai duceți-vă dracului. Dacă vreți să-l luați, atunci mai întîi va trebui să mă omorîți pe mine, îi șfichiui ea.

Pentru o clipă Klickman, care nu era decît un bolovan lipsit de orice finețe, tresări ca și cum ar fi fost gata să pună în aplicare varianta prezentată de Dianne. Reuși însă să se stăpînească și chiar să zîmbească.

— Este okay, mami. Am să merg cu ei. Telefonează-i lui Reggie și spune-i să vină să mă caute în închisoare. Mai mult ca sigur că pînă la prînz are să-i și dea în judecată pe clovnii ăștia și are să facă în așa fel încît pînă mîine au să fie dați afară.

Curcunii se priviră zîmbind: drăgălaș copil!

Atunci Nassar făcu o greșeală de neiertat: încercă să-l prindă pe Mark de braț. Reacția femeii fu rapidă și neașteptată, ca a unui șarpe. Trosc! Lovitura atinse obrazul stîng al detectivului, apoi izbucni strigătul:

— Să nu-ndrăznești să-l atingi! Să nu-ndrăznești să-l atingi!

Nassar își duse mîna la falcă, iar Klickman prinse cu o mișcare iute brațul femeii. Tocmai voia să lovească din nou cînd o forță mai mare decît a ei o făcu să se răsucească pe loc, să se împiedice de picioarele lui Mark și să se prăbușească la pămînt împreună cu copilul.

— Ticălosule! Să nu te atingi de el! își continua ea amenințările.

Cînd îl văzu pe Nassar aplecîndu-se spre ei, Dianne prinse momentul și îl lovi cu piciorul în coapsă, dar cum era desculță, rezultatul fu aproape nul. Acum Klickman se aplecă și el, iar Mark se chinuia să se ridice, în timp ce Dianne continua să lovească în stînga și-n dreapta, zvîrcolindu-se și țipînd ca din gură de șarpe. Surorile și paznicii se apropiară speriați de actorii principali ai piesei tocmai cînd Dianne reuși să se ridice de pe podea.

Mark fu scos din grămadă de Klickman. Dianne, deși bine ținută de cei doi paznici, se zvîrcolea în continuare, dar de acum plîngea. Nassar își masa obrazul lovit. Surorile încercau să-i despartă și să-i consoleze pe toți.

Deodată, ușa camerei se deschise fără zgomot și în pragul ei răsări Ricky, ținînd strîns în brațe un iepure de pluș. Ochii lui se opriră mai întîi asupra lui Mark pe care îl înhățase deja Klickman; apoi se întoarseră spre Dianne și spre cei doi paznici. În clipa aceea, toată lumea încremenii cu privirile ațintite spre chipul micuț, alb ca hîrtia, înconjurat de șuvițele dezordonate de păr.

Copilul rămăsese cu gura căscată, dar nu scotea totuși nici un sunet.

Apoi dădu drumul aceluia geamăt lugubru pe care doar Mark îl mai auzise atunci, în pădure. Dianne se smulse din mâinile paznicilor și îl luă în brațe, apoi, însoțită de surori, îl duse în cameră și îl așeză în pat. Geamătul continua, înnebunitor, apoi degetul cel mare ajunsese în gură și Ricky închise ochii. Dianne se întinse în pat, lângă el, și începu să-l mângâie pe braț și să fredoneze „Winnie the Pooh”.

— Să mergem, puștiule! zise Klickman.

— Aveți de gând să-mi puneți cătușe?

— Firește că nu, doar nu este vorba de o arestare.

— Dar ce mama dracului este?

— Ia fi atent cum vorbești, puștiule.

— Ba să mă pupi, animal mare și prost ce ești, replică Mark, făcându-l pe Klickman să se oprească brusc și să-i arunce o privire rece și dură.

— Ține-ți limba-n frâu, puștiule! îl avertiză Nassar.

— Mai bine uită-te la mutra ta, deșteptule. Mi se pare că s-a făcut albastră de la lovitura aia în plin pe care ți-a dat-o mami. Ha, ha. Sper să-ți fi rupt vreun dinte.

Klickman se aplecă spre Mark și-și sprijini mâinile de genunchi, ca să-l poată privi pe băiat drept în ochi.

— Mergi cu noi de bunăvoie sau este nevoie să te ducem târîș?

Mark pufni și îi întoarse privirea.

— Credeți că mi-este frică de voi, nu-i așa? Atunci ascultă la mine, cap pătrat ce ești: avocata mea are să mă scoată de-acolo în zece minute; și să știi că avocata

mea este așa de bună că mâine după-masă ai să-ți cauți altă slujbă.

— M-ai speriat de moarte. Și-acum hai să mergem.

— Unde mergem? întrebă Mark, îndreptându-se spre ascensoare încadrat de cei doi polițiști.

— La centrul de detenție pentru minori.

— Ce-i asta, un fel de închisoare?

— S-ar putea, mai ales dacă nu-ți pui lacăt la gura aia obraznică.

— Știi foarte bine că ai pocnit-o pe mama de ai trântit-o la pământ. Asta s-ar putea să te coste chiar slujba pe care o ai acum.

— Și ce dacă? spuse Klickman. Și-așa este o muncă nenorocită pentru că am de-a face cu derbedei ca tine.

— Da, numai că n-ai să-ți găsești alta, nu? Nimeni nu angajează idioți în ziua de azi.

Cînd trecură pe lîngă un grup de surori și de brancardieri Mark deveni brusc o vedetă, atrăgînd atenția tuturor. El era nevinovatul dus la tăiere și rolul acesta îl făcu să ia pentru cîteva clipe un aer important. Apoi dădură colțul și își aminti de reporteri.

De altfel, și aceștia își aduseră aminte de el. Un blitz fulgeră pe cînd cei doi se apropiau de ascensoare, iar Klickman se trezi lîngă el cu doi dintre cei înarmați cu creioane și carnete de însemnări. Așteptau și ei ascensorul.

— Sînteți de la poliție? întrebă cel a cărui privire rămăsese lipită de pantofii de sport orbitor de noi din picioarele detectivului.

— Fără comentarii.

— Hei, Mark, unde te duci? întrebă un altul chiar în

secunda în care blitzul fulgeră din nou.

— La închisoare, răspuse băiatul cu voce tare, fără să privească în jur.

— Tacă-ți gura, copile, îl muștrului Nassar, iar Klickman îi puse un braț greu pe umeri. Fotograful era chiar lângă ei, aproape lipit de ușa ascensorului. Nassar își ridică brațul, încercînd să blocheze obiectivul aparatului de fotografiat. Dă-te la o parte! mîrîi el fără să obțină însă un rezultat satisfăcător.

— Ești arestat, Mark? strigă cineva.

— Nu, veni răspunsul repezit al lui Klickman chiar în momentul în care ușa ascensorului se deschise în fața lor.

În sfîrșit, erau singuri.

— Puștiule, a fost o prostie din partea ta să spui ce-ai spus. Da, da, mare prostie, zise Klickman, clătînd din cap.

— Atunci arestați-mă.

— Mare prostie.

— De ce, legea nu-mi dă voie să vorbesc cu ziaristii?

— Ar fi mai bine să-ți ții gura, okay?

— De ce nu-mi trageți o mamă de bătaie, cap pătrat, hîm?

— Să știi că mi-ar face o mare plăcere.

— Cred și eu, numai că nu puteți, este? Pentru că eu sînt doar un copil și tu ești un curcan mare și tîmpit și dacă te atingi de mine ai să-ți pierzi slujba, ai să fii dat în judecată și tot tacîmul. Ai lovit-o pe maică-mea de-ai trîntit-o la pămînt, cap pătrat; așa că n-ai să scapi cu una, cu două.

— Maică-ta m-a lovit prima, zise Nassar.

— Bine ți-a făcut. Voi, circarilor, habar n-aveți prin ce trece mama mea. Răsăriți așa, de nicăieri, ca să mă luați cu voi și vă purtați ca și când n-ar fi mare lucru, pentru că voi sînteți curcani și mai aveți și hîrtia aia nenorocită în buzunar. Și aveți pretenția ca maică-mea să fie de-a dreptul fericită să mă dea. Nu sînteți decît doi tîmpiți. Doi curcani mari, idioți și cu capetele pătrate.

Ascensorul se opri la unul dintre etaje și prin ușa deschisă intrară doi medici.

— Ce ziceți de circarii ăștia care vor să mă aresteze? îi întrebă Mark imediat ce liftul își relua coborîrea.

Aceștia se încruntară în direcția celor doi detectivi care se simțiră datori să explice:

— Este acuzat de sfidarea Tribunalului pentru minori, zise Nassar care se întreba furios în sinea lui de ce pușla-maua asta mică nu-și ținea pliscul.

Mark făcu un semn cu capul spre Klickman și-și continuă povestea:

— Acum cinci minute, ăsta cu pantofi noi a pocnit-o pe maică-mea de-a doborît-o la pămînt. Vă vine să credeți așa ceva?

Privirile celor doi medici se opriră asupra pantofilor lui Klickman.

— Mark, ține-ți gura! șuieră proprietarul pantofilor.

— Și cum se simte mama ta? întrebă unul dintre medici.

— A, foarte bine. Știți, fratele meu mai mic este internat în secția de psihiatrie. Acum cîteva ore, rulota noastră a ars de n-a mai rămas din ea decît cenușa. Și

acum apar și gangsterii ăștia care mă arestează chiar în fața maică-mii. Iar picior mare ăsta o mai și pune la pământ cu un pumn. Așa că face bine, nici nu s-ar putea altfel.

Cei doi medici îi priveau de-acum cu asprime pe cei doi polițiști, așa că Nassar își lăsă privirea în podea, în timp ce Klickman se hotărî să închidă ochii. Apoi, ascensorul se opri din nou și înăuntru pătrunse un grup mai numeros. Klickman se apropie și mai mult de Mark.

Cînd cutia metalică își reluă coborîrea și în interiorul ei se lăsă liniștea, Mark zise cu voce tare:

— Avocata mea are să vă dea în judecată, știți asta, nenorociților, nu-i așa? Mîine pe vremea asta, o să vă căutați de lucru.

Opt perechi de ochi se întoarseră spre colțul de unde venea vocea, apoi se ridicară spre chipul îndurerat al detectivului Klickman. Și din nou liniște.

— Taci din gură, Mark.

— Și dacă nu vreau? Ce-o să-mi faceți? O să mă pocniți, așa cum ați făcut cu maică-mea? Atunci trîntește-mă și dă-mi cîțiva pumni. Nu ești decît un curcan cu cap pătrat, Klickman, știi asta? Doar un curcan gras, cu un pistol la brîu. Chiar, de ce nu încerci să slăbești cîteva kile?

Fruntea lui Klickman era brăzdată de șiraguri foarte clare de broboane de sudoare. Priviri aspre îl săgetau din mulțime, iar ascensorul ăsta abia se mișca. Doamne, ar fi fost în stare să-l strîngă de gît pe micul derbedeu.

Înghesuit în celălalt colț, Nassar se simțea îngrozitor

pentru că urechile îi țiuiau de la lovitura primită peste față. Din locul în care se afla nu-l putea vedea pe Mark Sway, dar auzea fără probleme tot ce spunea puștiul.

— Cum se simte mama ta? întrebă o soră care stătea chiar lângă băiat și îl privea cu ochi îngrijați.

— Bine; a avut o zi grozavă. Și s-ar simți și mai bine dacă curcanii ăștia ar lăsa-o în pace. Știți, au venit ca să mă ducă la închisoare.

— De ce?

— Habar n-am. Pentru că nu vor să-mi spună. Eu îmi vedeam de ale mele, încercam să o liniștesc pe mama pentru că rulota noastră a ars azi-dimineață și am pierdut tot ce aveam, când au apărut ăștia doi, așa, fără nici un avertisment, iar acum sînt în drum spre închisoare.

— Câți ani ai?

— Doar unsprezece. Da' vîrsta mea n-are nici o importanță pentru ei. ăștia sînt în stare să aresteze și un puști de patru ani.

Nassar îl asculta și gema încet. Klickman stătea cu ochii închiși.

— Bine, dar așa ceva este oribil.

— A, dar trebuia să-i vedeți când ne-au trîntit la pămînt pe mine și pe mama. Asta a fost chiar acum cîteva minute, în Secția de Psihiatrie. Are să spună și la jurnalul de la televizor. Să cumpărați ziarele și-o să vedeți. Mîine circarii ăștia or să fie concediați și pe urmă or să fie dați în judecată.

În sfîrșit, ascensorul ajunsese la parter, și toată lumea coborî.

El fu cel care insistă să stea pe bancheta din spate, ca un adevărat criminal. Cu toate că mașina, marca Chrysler, nu purta nici un semn, Mark o recunoscuse de la distanță. Celor doi polițiști le era frică să-i vorbească, așa că urcară amândoi în față, sperând ca puștiul să le urmeze exemplul și să nu scoată nici un cuvânt. Dar nu avură norocul acesta.

— Ați uitat să-mi citiți drepturile, începu Mark și Nassar apăsă pe accelerator.

De pe bancheta din față nu veni nici un răspuns, așa că insistă:

— Hei, voi de colo, circarilor! Ați uitat să-mi citiți drepturile.

Din nou nici un răspuns, poate doar viteza sporită a mașinii.

— Știți *cum* să-mi citiți drepturile?

Tot nici un răspuns.

— Hei, cap pătrat. Da, da, tu ăla cu pantofii noi. Știi cum să-mi citești drepturile?

Klickman respira ceva mai greu, dar era hotărât să-l ignore pe puști. Ciudat însă: pe buzele lui Nassar răsărise un zîmbet răutăcios, abia vizibil din cauza mustății.

— Ascultă aici, cap pătrat, okay? Am să mi le citesc chiar eu, okay? Am dreptul să nu spun nimic, pricepi cum vine chestia asta? Și dacă spun ceva, voi, circarilor, puteți să folosiți la tribunal ceea ce aflați. Înțelegi, cap pătrat? Bineînțeles că dacă aș spune ceva, voi, tâmpiților, ați uita imediat. Pe urmă mai este și dreptul de a avea un avocat. Poți să mă ajuți cu chestia

asta, cap pătrat? Iu-hu! Cap pătrat! Ce este cu chestia asta cu avocatul? Că am văzut-o de un milion de ori la televizor.

Cap pătrat Klickman deschise puțin fereastra căci simțea că se sufocă. Nassar aruncă o privire scurtă spre pantofii cei noi și aproape că izbucni în rîs. Iar în timpul acesta, „criminalul” stătea picior peste picior pe bancheta din spate.

— Of, biete capete pătrate care nu sînt în stare nici măcar să-mi citească drepturile. Mașina asta pute, capete pătrate. De ce nu o curățați? Pute a fum de țigară!

— Păi, eu am auzit că-ți place fumul de țigară, zise Klickman și se simți mult mai bine. Nassar scăpă cîteva hohote de rîs, doar atît cît să-și ajute prietenul; înghițiseră destule porcării de la țîncul ăsta.

Apoi Mark observă prin fereastra mașinii o parcare aglomerată aflată lîngă o clădire înaltă. Foarte aproape de zidul clădirii erau parcate o mulțime de mașini de poliție. Nassar opri mașina lor în rînd cu celelalte.

Intrară toți trei în clădire și porniră cu pași repezi pe un coridor ce părea fără sfîrșit. În sfîrșit, Mark tăcuse pentru că de-acum intrase pe terenul lor, iar în clădire mișunau nenumărați curcani. Tot felul de plăcuțe atîrnate pe pereți îi îndrumau pe vizitatori: închisoare, Camera vizitatorilor, Camera de Primire. O sumedenie de plăcuțe și de încăperi. Cei trei se opriră în dreptul unui birou dincolo de care se vedea un șir întreg de monitoare de televiziune cu circuit închis, iar Nassar semnă niște hîrtii. Mark se uită în jur, studiind împrejurimile, și lui Klickman aproape că i se făcu milă

de el: părea și mai mic decât era în realitate, așa cum stătea acolo, în hărmălaia aia cumplită.

Pe urmă ascensorul îi duse la etajul al patrulea al clădirii unde se opriră din nou în fața unui birou. Săgeata de pe o plăcuță indica Secția pentru minori și Mark bănuie că se apropia de capătul călătoriei.

Fură opriți apoi de o femeie în uniformă al cărui nume înscris pe ecusonul din piept era Doreen. După ce răsfoi niște hârtii și-și consultă tabelul pe care îl avea în mână, femeia zise:

— Aici scrie că domnul judecător Roosevelt vrea ca Mark Sway să fie dus într-o cameră izolată.

— Nu ne interesează unde-l duceți, replică Nassar. Femeia își consultă din nou tabelul cu o privire încrunțată.

— Evident, Roosevelt vrea să-i pun pe toți minorii în camere izolate. Are impresia că aici sîntem la hotelul Hilton.

— Și nu-i adevărat?

Dar Doreen nu luă în seamă întrebarea și îi întinse lui Nassar o hîrtie pe care detectivul trebui să o semneze.

— Ei bine, acum este numai al vostru. Dumnezeu să vă ajute.

Apoi cei doi polițiști plecară fără să mai adauge vreo vorbă.

— Golește-ți buzunarele, Mark, îi zise femeia aceea, dîndu-i o cutie de metal. Atunci băiatul puse în cutie o hîrtie de un dolar, ceva mărunțiș și un pachet de gumă de mestecat. Femeia scrise ceva pe o bucată de carton pe care o lipi de cutia metalică. Două camere de luat

vederi fixate deasupra biroului trimiteau chipul băiatului pe ecranul unuia din cele douăsprezece monitoare de pe peretele din spate. O altă femeie în uniformă lipea timbre pe niște hârtii.

— Asta-i o închisoare? întrebă Mark, cu ochii alergând în toate direcțiile.

— Noi îi spunem Centrul de detenție, veni răspunsul.

— Și care este diferența? continuă el și întrebarea păru să o enerveze pe femeie.

— Uite ce este, Mark, pe-aici noi avem de-a face cu tot felul de guri bogate. Așa că, ascultă-mă pe mine, are să-ți fie mult mai bine dacă-ți ții gura închisă, îl avertiză ea, aplecându-se mult în față și lovindu-l cu duhoarea de țigări și de cafea a răsuflării ei.

— Vă rog să mă iertați, zise el și ochii i se umplură de lacrimi. Mai avea puțin și urma să fie închis într-o cameră, departe de maică-sa, departe de Reggie, și perspectiva aceasta îl doborî.

— Urmează-mă, îi spuse ea, foarte mândră de a fi refăcut structura de autoritate din această relație, și porni cu pași repezi ce făceau să zornăie inelul de chei prins în talie. După ce deschise o ușă grea din lemn masiv, intrară pe un coridor lung pe laturile căruia erau dispuse la distanțe egale uși din metal cenușiu. Fiecare din aceste uși era numerotată. Doreen se opri în dreptul numărului 16 și o deschise cu una din cheile agățate de cordon.

— Aici, îl informă ea.

Mark intră încet în încăperea de trei metri lățime și șase lungime. Luminile erau aprinse și covorul era

curat. În dreapta erau așezate două paturi suprapuse.

— Poți să-ți alegi patul pe care-l vrei, îi spuse Doreen, ca o gazdă perfectă. Pereții sînt solizi, iar ferestrele incasa-bile, așa că n-are rost să-ncerci cine știe ce. (Cele două ferestre — una în ușă, cealaltă deasupra spălătorului — erau atît de înguste încît nici capul nu i-ar fi trecut prin ele.) Toaleta este acolo; este din inox. Nu se mai folosesc cele din porțelan de cînd unul dintre puști a încercat odată să-și taie venele cu un ciob luat dintr-una spartă. Asta s-a-ntîmplat în clădirea veche. Cea nouă este mult mai drăguță, nu ți se pare?

Este superbă, fu cît pe-aci să zică Mark, așezîndu-se pe marginea patului și sprijinindu-și coatele pe genunchi. Covorul verde pal era identic cu cel de la spital.

— Te simți bine, Mark? îl întrebă Doreen fără urmă de compătimire în glas; pur și simplu asta îi era meseria.

— Pot să-i telefonez maică-mii?

— Nu încă. Ai să poți să dai cîteva telefoane abia peste vreo oră.

— Atunci n-ați putea să-i telefonați dumneavoastră și să-i spuneți că sînt bine? Știți, este groaznic de îngrijorată.

Doreen zîmbi și machiajul îi plesni în jurul ochilor.

— N-am voie, Mark, răspuse ea, mîngîindu-l ușor pe creștet. Țasta-i regulamentul. Dar știe că ești bine. Dumnezeule, da' tu, peste două ore, ai să fii în fața judecătorului.

— Cît timp îi țineți aici pe copii?

— Nu prea mult. Uneori cîteva săptămîni, doar aici

este ceva provizoriu, unde copiii stau pînă se judecă procesul; după aia, ori se întorc acasă, ori sînt trimiși la o școală specială. Uite, acum eu trebuie să plec. Să știi că ușa se încuie automat, iar de descuiat, dacă nu o face cheia asta mică de la mine, atunci se pornește alarma și este o tevatură întreagă. Așa că vezi-ți de ale tale, Mark, okay?

— Da, doamnă.

— Ai nevoie de ceva?

— De un telefon.

— Mai rabdă puțin, okay?

Doreen ieși din încăpere și în urma ei ușa se încuie cu zgomot puternic; apoi liniștea deveni aproape palpabilă.

Mark privi îndelung clanța ușii. De fapt, camera nu semăna a celulă de închisoare, ferestrele nu aveau gratii, paturile și podeaua erau curate, pereții erau zugrăviți într-un galben foarte plăcut. Ori, el văzuse lucruri mult mai rele în film.

Și apoi erau atît de multe alte lucruri la care trebuia să se gîndească: Ricky și geamătul ăla al lui, incendiul, Dianne care se descurca cu greutate, polițiștii și reporterii de care nu putea să scape. Nici nu știa cu ce să-nceapă.

Atunci se întinse pe patul de sus și studie cu atenție plafonul încăperii. Unde naiba era Reggie?

Înăuntru domnea o umezeală rece și pătrunzătoare. Capela era o clădire rotundă, ridicată lângă un cavou monumental, asemenea unei excrescențe canceroase. Afară ploua și cele două echipe ale televiziunii din New Orleães rămăseseră lângă mașini, ascunzându-se sub umbrele.

Cei prezenți la înmormântare erau persoane respectabile, mai ales pentru cineva care nu avea familie. Rămășițele pămîntești ale defunctului se odihneau într-o urnă de porțelan realizată cu mult gust și așezată pe o masă din lemn de mahon. Difuzoare invizibile revărsau peste distinsa adunare melodii lugubre. La un moment dat, pe culoarul central își făcu apariția Barry-Șiș în persoană, însoțit de doi dintre oamenii lui. Barry era îmbrăcat cum se cuvine, într-un costum negru la două rînduri, cu cămașă și cravată neagre. În picioare avea pantofi negri din piele de șopîrlă. Părul îi era strîns într-o coadă de cal absolut perfectă. Sosise tîrziu și privirile curioase ale celor prezenți îi făceau plăcere. În fond, el era o veche cunoștință de-a lui Jerome Clifford.

De pe scaunul său aflat cu patru rînduri mai în spate, venerabilul justițiar Roy Foltrigg, care era însoțit de Wally Boxx, privea încruntat coada de cal de pe culoarul principal. Ochii avocaților și judecătorilor din capelă alergau de la

Muldanno la Foltrigg și înapoi. Era ceva cu totul ieșit din comun să îi vezi pe cei doi bărbați în aceeași încăpere.

Apoi muzica se opri și un pastor aparținînd unei biserici nedefinite apăru în fața asistenței, în micul

amvon aflat chiar lângă urnă. Din necrologul deosebit de lung nu lipsiră decît numele animalelor cu care se jucase în copilărie Walter Jerome Clifford. Dar, de fapt, toată lumea se aștepta la așa ceva, deoarece în momentul în care necrologul lua sfîrșit nu prea mai rămîneau multe de spus.

Serviciul funebru fu cît se poate de scurt, respectîndu-se astfel ultima dorință a lui Romey. Avocații și magistrații își priveau nerăbdători ceasurile. În sfîrșit, din difuzoare porni o nouă melodie tristă și pastorul le dădu liber.

Ultimele aclamații de care se bucură Romey nu duraseră mai mult de cincisprezece minute. Nimeni nu vărsase nici măcar o lacrimă. Pînă și secretara lui își ținuse firea. Fiica defunctului nu fusese prezentă la ceremonie. După o viață de patruzeci și patru de ani, chiar nimeni să nu-l plîngă! Foarte trist!

Foltrigg rămase la locul lui, urmărindu-l cu o privire încruntată pe Muldanno care ieșea țanțoș pe ușă. Venerabilul așteptă pînă cînd în capelă nu mai rămase nimeni, și abia atunci ieși, urmat de Wally. Camerele de luat vederi îl așteptau și asta era exact ceea ce-și dorise. Cu puțin timp în urmă, Wally lăsase să-i scape vestea extraordinară a prezenței marelui Roy Foltrigg la această înmormîntare, precum și a posibilei prezențe în același loc a lui Barry-Șiș Muldanno. În realitate, nici Wally, nici Roy nu știau nimic despre Muldanno, dar cum era vorba despre o scurgere de informații, nici unuia dintre ei nu-i păsa dacă era adevărat sau nu. Important era efectul.

Un reporter îl rugă să îi acorde cîteva minute și

Foltrigg juca scena în maniera lui preferată: își privi iute ceasul, arboră o expresie teribil de excedată și îl trimise pe Wally să aducă mașina. Apoi dădu drumul replicii obișnuite în astfel de situații: „Okay, dar numai câteva minute pentru că trebuie să fiu la tribunal peste un sfert de oră”. Nu mai fusese acolo

de trei săptămîni pentru că, de fapt, nu mergea la tribunal decît o dată pe lună. Dar auzindu-l spunînd că trăiește practic prin tribunale, bătîndu-se cu băieții cei răi ca să apere interesele contribuabililor americani, toată lumea era convinsă că se află în fața unui luptător încrîncenat împotriva criminalității.

Prin urmare, venerabilul se vîrî sub o umbrelă și privi drept în obiectivul camerei de luat vederi, în timp ce reporterul îi puse microfonul în față.

— Jerome Clifford vă era rival. De ce anume ați participat la înmormîntarea lui?

— Jerome Clifford a fost un avocat foarte bun și un prieten, zise Roy cu subită tristețe. Ne-am înfruntat de multe ori, dar ne-am respectat întotdeauna.

Ce tip nemaipomenit! Plin de bunătate chiar și în moarte! Foltrigg și Clifford se urau reciproc, dar camera de luat vederi reținu doar chipul îndurerat al prietenului.

— Domnul Muldanno și-a angajat un nou avocat și a depus o cerere pentru amînarea procesului. Care este răspunsul dumneavoastră?

— După cum știți, domnul judecător Lemond a programat o audiere referitoare la această cerere pentru mîine dimineață la ora 10. Hotărîrea îi va aparține în întregime. Statele Unite vor fi pregătite oricînd pentru

proces.

— Credeți că veți găsi cadavrul senatorului Boyette înainte de data procesului?

— Da, sîntem foarte aproape de acest moment.

— Este adevărat că v-ați aflat în Memphis doar la cîteva ore după sinuciderea domnului Clifford?

— Da, răspuse el cu o ușoară ridicare din umeri, ca și cum n-ar fi fost cine știe ce problemă.

— Presa din Memphis susține că puștiul care a fost împreună cu domnul Clifford chiar înainte de sinucidere ar putea să știe ceva despre cazul Boyette. Sînt adevărate aceste presupuneri?

Pe buzele lui Foltrigg răsări un zîmbet timid, un alt produs de-al casei. Atunci cînd răspunsul era afirmativ, dar nu-l

putea da ca atare, în schimb ținea să transmită mesajul, Roy se mulțumea să zîmbească și să spună „nu pot să vă dau nici un răspuns”.

— Nu pot să vă dau nici un răspuns, spuse el, privind în jur ca și cum timpul acordat reporterului expirase și agenda de lucru atît de încărcată își cerea drepturile.

— Băiatul știe unde se află cadavrul?

— Fără comentarii, zise Foltrigg, iritat de ploaia care se întetise și îi stropea ciorapii și pantofii. Trebuie să plec.

La capătul unei ore petrecute în închisoare, Mark era gata să evadeze. Verificase ambele ferestre și constatase că cea de deasupra spălătorului avea niște

sârme în ea, dar nu asta îl îngrijora. Adevărata problemă era aceea că orice obiect ce ar fi trecut prin fereastra cu pricina, inclusiv un puști de unsprezece ani, ar fi căzut pe o fișie de ciment aflată la o distanță de cincisprezece metri de fereastră și mărginită de un gard de metal și sîrmă ghimpată. De altfel, hotărî el, ambele ferestre erau prea mici ca să poată ieși prin ele.

În felul acesta se vedea obligat să amîne totul pentru momentul în care avea să fie mutat dintr-un loc în altul; și poate că avea să ia și unul-doi ostateci. Văzuse cîteva filme nemaipomenite despre evadări din închisoare, dar cel pe care-l prefera de departe era „Evadat din Alcatraz” cu Clint Eastwood. Are să vadă el mai tîrziu.

Deocamdată Doreen bătu la ușă, își zornăi cheile și intră în încăpere. Adusese cu ea o carte de telefon și un aparat negru pe care îl fixă în priza din perete. „Sînt ale tale pentru următoarele zece minute. Fii atent, nimic interurban”, îl informă ea, apoi dispăru lăsînd în urmă o dîră de parfum ieftin care îi arse ochii. Ușa se închise cu același zgomot puternic pe care îl mai auzise cu o oră în urmă.

În cartea de telefon găsi numărul de la spital și cînd auzi vocea operatoarei ceru camera 943. Vocea feminină îl informă însă că primise ordin să nu dea legătura cu camera respectivă. Probabil că Ricky a adormit, își zise Mark, și înseamnă că situația este foarte proastă. Găsi apoi numărul lui Reggie, dar îi răspunse robotul. Atunci se hotărî să telefoneze la biroul lui Greenway unde i se spuse că doctorul se afla la spital. După ce îi explică secretarei cine îl caută pe doctor, aceasta îi răspunse că, după cîte știa ea,

doctorul se dusesese la spital tocmai ca să-l vadă pe Ricky. Formă din nou numărul lui Reggie și când auzi salutul robotului strigă în microfon un mesaj disperat:

— Reggie, scoate-mă din închisoare! După aceea formă numărul de la Reggie de-acasă unde îi răspunse un alt robot.

Rămase cu privirea lipită de aparatul negru, zicându-și că trebuia să facă totuși ceva în cele șapte minute pe care le mai avea la dispoziție. Răsfoi mai departe cartea de telefon pînă când dădu de lista angajaților Departamentului de Poliție din Memphis și formă numărul Secției Nord.

— Cu detectivul Klickman, vă rog, zise el.

— Așteptați, vă rog, zise glasul de la celălalt capăt al firului, apoi o altă voce întrebă: Cu cine doriți să vorbiți?

Mark își dresese glasul și încercă să-l facă să sune cît mai aspru:

— Cu detectivul Klickman.

— Este pe teren.

— Cînd se-ntoarce?

— În jurul prînzului.

— Mulțumesc, încheie Mark conversația și puse iute receptorul în furcă, întrebîndu-se dacă nu cumva convorbirile erau ascultate. Probabil că nu, totuși. În fond, toate telefoanele de aici erau folosite de criminali și de alții asemenea lui ca să vorbească cu avocații pentru chestiuni profesionale. Confidențialitatea era aproape obligatorie.

După ce memora numărul de telefon și adresa secției de poliție, deschise cartea de telefon la capitolul

„Restaurante" și formă un număr:

— „Domino's Pizza". Pot să vă iau comanda?
răspunse o voce prietenoasă.

Mark își dresă iar glasul, încercînd să-l facă să sune cît mai gros.

— Da, aș vrea să comand patru porții de specialitatea casei.

— Altceva?

— Atît. Aș vrea să le aduceți la ora prînzului.

— Numele dumneavoastră?

— Comanda este pentru detectivul Klickman, Secția de Poliție Nord.

— Adresa?

— Secția de Poliție Nord, Allen road, numărul 3633.
Întrebați de Klickman.

— Am mai fost acolo, fiți liniștit. Numărul de telefon?

— 555-8989.

În pauza care urmă, în receptor se auzi clinchetul mașinii de calculat.

— Face patruzeci și opt de dolari și zece cenți.

— Bun. Nu uitați că trebuie livrat totul la ora prînzului.

Cînd în sfîrșit puse telefonul în furcă, Mark își simți inima bătîndu-i drept în creier. Dar din moment ce făcuse chestia asta o dată, putea să încerce din nou. Așa că începu să dea comenzi prin telefon la toate cele șaptesprezece pizzerii din Memphis. De trei ori fu refuzat pe motiv că localurile respective se aflau prea departe de centrul orașului. Apoi, la un al patrulea restaurant, fata care răspunse la telefon avu ceva

bănuieli și îi spuse că vocea lui părea mult prea tânără, ceea ce îl făcu să pună imediat receptorul în furcă. Dar în restul cazurilor, lucrurile meraseră extraordinar de ușor: telefon, comandă, adresă, număr de telefon și gata.

Cînd, douăzeci de minute mai tîrziu, Doreen bătu la ușă, Mark tocmai comanda pentru Klickman un prînz chinezesc la restaurantul „Wong Boys”. Așa că închise urgent telefonul și se așeză pe pat. Doreen era încîntată să-i ia înapoi telefonul, ca și cum i-ar fi luat jucăriile unui băiețel neascultător. Cu toate acestea, nu ajunsese chiar la timp pentru că detectivul Klickman comandase deja vreo patruzeci de specialități ale casei la aproape toate pizzeriile din oraș, precum și vreo douăsprezece prînzuri chinezești, totul de livrat fix la ora prînzului, totul costînd ceva în apropierea sumei de cinci sute de dolari.

Gronke dădu pe gît cel de-al patrulea suc de portocale al dimineții, și împreună cu el o nouă bulină împotriva durerilor de cap cu ajutorul căreia spera să-și alunge mahmureala. Rămase apoi în picioare la fereastra camerei de hotel, desculț, fără curea la pantaloni și cu cămașa descheiată, și asculta cu greutate veștile supărătoare aduse de Jack Nance.

— S-a-ntîmplat acum nici o jumătate de oră, spuse Nance care se așezase pe comodă, ațintindu-și privirea la peretele din față, încercînd astfel, să-l ignore pe banditul de la fereastră.

— De ce? mîrîi Gronke.

— Probabil că este vorba de Tribunalul pentru minori. L-au dus direct la închisoare. Vreau să spun că, ce dracu', doar nu pot să pescuiască în felul ăsta un puști, sau pe oricine altcineva, și să-l ducă direct la închisoare. Trebuie că au depus vreo hîrtie, ceva, la Tribunalul pentru minori. Cal este deja acolo și încearcă să afle ce s-a-ntîmplat. Poate că vom afla în curînd, știu și eu. După cîte știu, dosarele minorilor sînt sub cheie.

— Ba să puneți mîna pe afurisitele alea de dosare, okay? Nance simțea că este pe punctul să dea în foc, dar își

mușcă limba și nu comentă în nici un fel. Îl ura pe Gronke și gașca lui de cuțitari și, cu toate că avea nevoie de cei o sută de dolari pe oră cu care era plătit, se săturase să se tot învîrtească pe lîngă camera asta împutită ca să primească ordine de la niște oameni ca ăștia. Doar mai avea și alți clienți, ca să nu mai punem la socoteală și faptul că partenerul său, Cal, ajunsese un pachet de nervi.

— Am spus că încercăm, zise el.

— Să încercați cît puteți de tare, insistă Gronke, fără să se întoarcă. Acum trebuie să-i telefoenez lui Barry și să-i spun că puștiul a fost dus într-un loc unde nu avem cum să punem mîna pe el. Probabil că l-au încuiat undeva și un polițist îi păzește ușa.

Cînd își termină sucul de portocale, Gronke se întoarse spre interiorul camerei și aruncă cutia goală în direcția coșului de hîrtii; nu-l nimeri însă și metalul zornăi puternic, alunecînd pe perete.

— Barry are să vrea să știe dacă există vreun mijloc

să ajungem pînă la puști, îi explică el lui Nance. Tu ce răspuns ai putea să-i dai?

— Eu aș zice să lăsați copilul în pace. Aici nu sînteți la New Orleáans și nu aveți de-a face cu o mică haimana oarecare pe care să o faceți să dispară pentru ca lucrurile să fie din nou bune și frumoase. Copilul ăsta are mult bagaj, foarte mult. Este în centrul atenției și, dacă faceți o mișcare tîmpită, o să aveți pe urmele voastre peste o sută de federali și o să vă țîțîie curu' de frică. N-o să mai aveți timp nici măcar să vă trageți răsufierea și tu și domnul Muldanno ăsta al tău o să putreziți în pușcărie. Aici, nu la New Orleáans.

— Da, da, zise Gronke cu lehamite în glas, întorcîndu-se cu fața spre fereastră. Vreau ca voi, băieți, să continuați să-l urmăriți pe puști. Vreau să aflu imediat de ce l-au mutat în altă parte, unde a fost dus, sau dacă a fost chemat în fața tribunalului. Folosește-ți creierul, Nance, doar ăsta este orașul tău, îi cunoști fiecare stradă și fiecare alee. Sau cel puțin așa ar trebui. Nu uita că primești bani frumoși pentru chestia asta.

— Da, domnule, răspunse Nance cu voce tare și ieși din cameră.

23

În fiecare joi dimineața, Reggie dispărea timp de patru ore în biroul doctorului Elliot Levin, care era psihiatrul ei de ani de zile. De fapt, Levin o ținea practic de mîină de mai bine de zece ani. El era arhitectul care se îngrijise de elementele componente și

apoi o ajutase să le asambleze la un loc. Ședințele lor nu erau niciodată deranjate de altceva sau de altcineva.

Clint se plimba nervos prin anticamera lui Levin. Dianne sunase de două ori pînă acum și îi citise la telefon invitația și cererea. După ce vorbise cu ea, Clint telefonase, la rîndul său, la biroul judecătorului Roosevelt, la centrul de detenție și la biroul doctorului Levin, iar acum aștepta nerăbdător ca ceasul să arate ora unsprezece. Secretara încerca să nu-l ia în seamă.

La sfîrșitul ședinței, Reggie zîmbea. Îl sărută pe doctor pe obraz și intrară în anticameră ținîndu-se de mîna. Cînd dădu cu ochii de Clint, Reggie își pierdu zîmbetul de pe buze.

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă ea, cu convingerea că se produsese un eveniment îngrozitor.

— Trebuie să mergem, îi răspunse Clint, luînd-o de braț și conducînd-o spre ușă. Reggie clătină din cap în semn de rămas bun în direcția lui Levin care îi urmărea cu ochi îngrijați.

Cînd ajunseră pe trotuar, chiar în dreptul unei mici parcări Clint o anunță:

— Mark Sway a fost luat pe sus.

— Ce! Cine?

— Poliția. Azi-dimineață a fost depusă o cerere în care se afirmă că Mark a încălcat legea, iar Roosevelt a semnat un ordin de punere sub tutelă. Hai să luăm mașina ta, dar am să conduc eu.

— Cine a depus cererea?

— Foltrigg. Dianne a sunat de la spital și mi-a spus că l-au luat chiar de acolo. Ea s-a certat rău, ba chiar s-a bătut cu polițiștii și l-au speriat din nou pe Ricky. Eu

i-am dat asigurări că ai să mergi să-l iei pe Mark de unde este acum. Roosevelt a programat o audiere pentru astăzi, la prînz, o mai informă Clint pe cînd scotea mașina din parcare.

— La prînz! Glumești! Asta înseamnă peste exact cincizeci și șase de minute.

— Este vorba de o audiere rapidă. Am vorbit cu Roosevelt acum o oră și nu a vrut să-mi dea nici un detaliu despre cerere. De altfel, în general, nu mi-a dat prea multe detalii despre ceea ce se petrece. Spune-mi unde mergem.

Reggie se gîndi o clipă, apoi spuse:

— Mark a fost dus la centrul de detenție și nu am cum să-l scot de acolo. Așa că hai să mergem la Tribunalul pentru minori. Vreau să văd și cererea aia și pe Harry Roosevelt. Este absurd să fixeze o audiere la numai cîteva ore după înregistrarea cererii. Legea dă un termen între trei și șapte zile, nu între trei și șapte ore.

— Dar nu există nici o prevedere în legătură cu audierile de urgență?

— Ba da, există, dar numai pentru problemele cu totul deosebite. I-au turnat lui Harry pe gît o găleată de porcării.

Auzi, infractor! Da' ce-a făcut copilul ăsta? Țștia-s nebuni, vor să-l oblige să vorbească cu orice preț.

— Vrei să spui că nu te așteptai la așa ceva?

— Bineînțeles că nu. În orice caz, nu aici, la Tribunalul pentru minori. Mă așteptam la o citație pentru Mark din partea unui Mare Juriu din New Orléans, nu la una din partea Tribunalului pentru minori. Doar n-a încălcat cu nimic legea. Nu merită să

fie tratat în halul ăsta.

— Ei, acum important este că au pus mîna pe el.

Jason McThune își trase fermoarul pantalonilor și calcă de trei ori pedala bazinului cu apă ca să obțină rezultatul dorit. Porțelanul din care era făcut pisoarul avea dîre întunecate și pe dinăuntru și pe dinafară, iar podeaua toaletei era în permanență umedă. McThune îi mulțumi lui Dumnezeu că biroul lui se afla în Federal Building, unde totul era lustruit și civilizată, și își zise că mai bine ar munci cu cîrca decît să accepte un post la Tribunalul pentru minori.

Este adevărat că acum se afla, vrînd-nevrînd, în clădirea asta îngrozitoare, pierzîndu-și vremea cu cazul Boyette doar pentru că așa voia K.O. Lewis. Ori, K.O. primea ordine de mai bine de patruzeci și doi de ani direct de la domnul F. Denton Voyles, director al FBI, în persoană. Și în toți acești patruzeci și doi de ani, nici un membru al Congresului, și cu atît mai puțin un senator federal, nu fusese asasinat. Iar faptul că răposatul Boyd Boyette fusese atît de bine ascuns era extraordinar de iritant. Așa că domnul Voyles era foarte supărat nu atît de asasinatul propriu-zis, cît de incapacitatea FBI-ului de a-l rezolva.

McThune avea o puternică presimțire că domnișoara Reggie Love își va face foarte curînd apariția, ținînd cont de faptul că îi fusese smuls clientul chiar de sub nas. Și precis că avea să scoată flăcări pe nări atunci cînd va da ochii cu el. Dar poate că va înțelege totuși că toate aceste strategii juridice fuseseră clocite la New

Orléans, nu aici, la Memphis, și cu atât mai puțin în biroul lui. Nu se poate să nu înțeleagă că el, McThune, nu era decât un umil agent FBI care se supunea ordinelor primite de sus. Sau poate că, cine știe, va avea posibilitatea să o evite pînă în clipa cînd se vor vedea cu toții în sala de audiere.

Numai că exact în momentul în care McThune deschise ușa de la toaletă, se trezi brusc în fața lui Reggie Love, care străbătea coridorul cu pași grăbiți. Clint venea la mică distanță, în urma ei. Reggie îl văzu prima și în numai cîteva secunde McThune fu pus cu spatele la zid. Avocata se afla într-o stare de agitație teribilă.

— 'Neața, domnișoară Love, o salută el încercînd să-i zîmbească.

— Mă cheamă Reggie, McThune.

— 'Neața, Reggie.

— Cine mai este aici, cu tine? îl întrebă ea, înfigîndu-și privirea în ochii amărîtului din fața ei.

— Iartă-mă, dar nu te-nțeleg.

— Gașca, mica voastră trupă, micul vostru grup de conspiratori guvernamentali. Cine se mai află aici?

Asta nu era un secret, așa că putea să-i spună.

— George Ord, Thomas Fink din New Orléans și K.O. Lewis.

— Țsta cine mai este?

— Directorul adjunct al FBI. Vine din Capitală.

— Și ce-nvîrtește pe-aici?

Întrebările ei iuți și ascuțite năvăleau ca un roi de săgeți peste McThune. Bietul om fusese țintuit de perete și acum îi era frică să facă și cea mai ușoară

mișcare, dar încerca din răspuțeri să pare nepăsător. Dacă Fink sau Ord, sau, Doamne ferește, K.O. Lewis în persoană ar fi apărut pe neașteptate în hol și l-ar fi văzut făcut praf de femeia asta, cu siguranță că nu și-ar mai fi revenit niciodată.

— Păi, ăă, eu, ăă...

— McThune, nu mă face să-ți amintesc de casetă, zise ea, amintind oricum de obiectul ăla nenorocit. Spune-mi pur și simplu adevărul.

Clint, care rămăsese în spatele șefei, părea oarecum surprins de confruntare și de viteza cu care se desfășura aceasta. McThune ridică din umeri ca și cum ar fi uitat de casetă.

— Mi se pare că domnul Lewis a fost sunat de la biroul lui Foltrigg și rugat să vină și el aici. Asta-i tot.

— Asta-i tot? Nu cumva voi, băieți, ați avut o mică întâlnire cu judecătorul Roosevelt în dimineața asta?

— Ba da, am avut.

— Și nu prea v-ați deranjat să mă anunțați și pe mine, nu?

— Ăă, judecătorul a zis că are să te anunțe el.

— Înțeleg. Ai de gând să depui mărturie în timpul audierii?

Punând această întrebare, Reggie se dădu un pas înapoi și McThune reuși să respire ceva mai în voie.

— Dacă am să fiu chemat ca martor, atunci am să depun mărturie, bineînțeles.

Degetul care îl împungea amenințător se termina cu o unghie lungă, ușor curbată, perfect îngrijită și vopsită în roșu; McThune îl privi cu ochi plini de spaimă.

— Ai să povestești totul exact așa cum s-a-ntâmplat,

okay? Dacă scapi o singură minciună, oricât de mică, sau dacă te trezești avansînd, fără să te roage nimeni, cine știe ce porcării, ori dacă scapi cine știe ce prostie care să-i facă rău clientului meu, fii atent, McThune, că îți iau beregata. M-ai înțeles?

Agentul continua să zîmbească, privind în jur ca și cînd ar fi stat de vorbă cu o cunoștință oarecare, iar în conversația lor ar fi apărut o mică neînțelegere.

— Înțeleg, răspunse el, cu un zîmbet încremenit pe față.

Acestea fiind zise, Reggie porni mai departe urmată de Clint, iar McThune intră din nou la toaletă, deși era convins că, dacă Reggie ar fi vrut să-i mai facă ceva, nimic n-ar fi oprit-o să vină după el.

— Despre ce-a fost vorba? întrebă Clint.

— Pur și simplu i-am atras atenția să rămîna cinstit.

Cei doi își croiau cu greu drum prin mulțimea de pîrîți în procese de paternitate, de tați certați cu legea, de copii cu probleme și de avocați strînși în grupuri mai mari sau mai mici de-a lungul coridorului.

— Care-i figura cu caseta?

— Nu ți-am povestit?

— Nu.

— Am să ți-o dau s-o asculți mai tîrziu. Este de-a dreptul isterizantă.

Și zicînd aceasta, Reggie deschise ușa pe care stătea scris JUDECĂTORUL HARRY M. ROOSEVELT.

Anticamera era o încăpere mică în care fuseseră înghesuite patru birouri în mijloc și mai multe șiruri de fișete de-a lungul pereților. Reggie se apropie de primul birou din stînga unde o negresă tînără și drăguță

bătea ceva la mașină. Plăcuța așezată pe birou îi informa pe cei nou-veniți că fata se numea Marcia Riggle.

— Bună, Reggie, o salută ea, zîmbind, pe avocată.

— Bună, Marcia. Unde este domnul judecător?

În fiecare an, Marcia primea din partea biroului domnișoarei avocat Reggie Love un buchet de flori de ziua ei de naștere și o cutie cu ciocolată de Crăciun. Fata era brațul drept al lui Harry Roosevelt, un om mult prea ocupat ca să-și mai amintească nimicuri precum promisiuni, întâlniri programate sau aniversări. Marcia însă ținea totul minte. În urmă cu doi ani, Reggie se ocupase de divorțul ei și Mama Love o avusese ca oaspete.

— Este în sala de judecată. Trebuie să se întoarcă. Știi că sînteți programați la prînz.

— Da, am auzit.

— Să știi că a încercat toată dimineața să dea de tine.

— Uite că nu m-a găsit! Am să-l aștept la el în birou.

— Sigur că da. Vrei un sandviș? Tocmai comandam ceva pentru prînz.

— Nu, mulțumesc, puse Reggie punct discuției și își luă servieta din mîna lui Clint pe care îl rugă să rămînă în hol și să îl aștepte pe Mark. Nu mai rămăseseră decît douăzeci de minute pînă la ora douăsprezece și băiatul trebuia să sosească din clipă în clipă.

Marcia îi înmînă o copie după cererea depusă chiar în dimineața aceea la tribunal și Reggie intră în biroul judecătorului de parcă ar fi fost la ea acasă.

Harry și Irene Roosevelt se număraseră și ei printre oaspeții Mamei Love. Foarte puțini, dacă nu chiar nici unul dintre avocații din Memphis, își petreceau tot atât de mult timp ca Reggie Love pe coridoarele și în sălile Tribunalului pentru minori. Așa se face că de-a lungul ultimilor patru ani relația dintre judecător și avocat se transformase dintr-una de respect reciproc într-una de prietenie. Singurul bun cu care se alesese Reggie în urma divorțului de Joe Cardoni fusese reprezentat de patru abonamente la meciurile echipei locale de baschet; drept urmare, Harry, Irene și Reggie, însoțiți uneori și de Elliot Levin sau de vreun alt prieten de sex masculin de-al avocatei, fuseseră prezenți la multe din meciurile desfășurate la „Pyramid”. De obicei, după meci mergeau la „Cafe Espresso” în Peabody, unde mâncau plăcintă cu brânză, sau, în funcție de starea de spirit a lui Harry, la „Grisanti's”, în suburbii, pentru o cină târzie. Harry era în permanență flămînd și făcea mereu planuri pentru masa următoare. Cum Irene îl certa tot timpul că este prea gras, judecătorul mânca și mai mult. Din cînd în cînd Reggie glumea pe socoteala lui, dar de fiecare dată cînd ea se pornea să vorbească despre kilograme și calorii, el întreba imediat despre Mama Love și paste, brînzeturile și vinurile ei de fructe.

În fond judecătorii sînt și ei oameni, au și ei nevoie de prieteni. Harry Roosevelt putea să ia masa și să se viziteze cu Reggie Love sau cu oricare alt avocat, păstrîndu-și în același timp nealterat discernămîntul

profesional.

Ca-ntotdeauna, Reggie se minună în fața nenumăratelor obiecte găzduite de biroul judecătorului Roosevelt. Covorul vechi și de o culoare incertă de pe podea era acoperit aproape în întregime de nenumărate teancuri de documente pline de mostre de înțelepciune judiciară. Doi pereți erau ocupați de niște rafturi înclinate și pline de cărți, prezentări de cazuri și memorii, pe jumătate suspendate în aer în mod cât se poate de periculos. Peste tot erau împrăștiate tot felul de dosare; trei scaune vechi și amărâte erau așezate în fața biroului domnului judecător — unul era plin cu dosare, altul avea un teanc de dosare dedesubt, iar al treilea, deși liber, deocamdată, avea să se transforme cu siguranță pînă la sfîrșitul zilei într-un alt depozit. Reggie se așază pe scaunul liber și începu să studieze biroul.

Deși se spunea că este făcut din lemn, acest lucru era greu de verificat pentru că biroul era practic invizibil cu excepția panourilor laterale. Dacă însă partea de dedesubt era cromată sau îmbrăcată în piele, nimeni nu putea ști. Nici măcar Harry. Pentru că și acolo Marcia înșirase teancuri de documente, ceva mai scunde decît cele de pe podea, dar la fel de ordonate. Pe undeva, pe sub grămăjoarele de hîrtii atît de frumos aliniat, se afla un uriaș calendar de birou pentru anul 1986 pe care Harry obișnuise odată să deseneze și să mîzgălească în mod mecanic tot felul de figuri ciudate în timp ce asculta argumentele avocaților. Sub acest calendar, într-o adevărată „țară a nimănui", nici măcar Marcia nu se încumeta să se avînte.

Pe spatele scaunului lui Harry, secretara lipise vreo duzină de hîrtiuțe galbene pe care notase cele mai urgente urgențe ale dimineții.

Și totuși, în ciuda evidentului haos ce domnea în biroul acesta, judecătorul Harry Roosevelt era cel mai organizat magistrat pe care îl întîlnise Reggie de-a lungul celor patru ani de carieră. Harry nu era nevoit să-și piardă vremea studiind textul legii pentru că el era autorul unei mari părți a aceluia text. De asemenea, era renumit pentru stilul său extrem de concis, ordinele și decretele sale tinzînd să se situeze sub standardele de concizie juridică. Harry Roosevelt nu putea să suporte prezentările interminabile de cazuri și era foarte dur cu avocații cărora le plăcea să se audă vorbind. Își organiza foarte bine timpul, iar de restul avea grijă Marcia.

Biroul lui era oarecum celebru în cercurile avocațești din Memphis și Reggie avea vaga bănuială că judecătorului îi plăcea la nebunie chestia asta. Avocata îi admira extraordinar de mult înțelepciunea și integritatea, precum și devotamentul față de munca sa. În fond, ar fi putut de multă vreme să-și găsească un alt birou, mult mai elegant și mai confortabil, dotat pînă și cu instalație de aer condiționat, unde să fie ajutat de o miniarmată de funcționari, numai că nu fusese deloc tentat de așa ceva.

Reggie se hotărî să studieze cererea depusă și semnată de Foltrigg și Fink. Documentul nu conținea nici un detaliu, ci numai afirmații despre minorul Mark Sway cum că ar fi obstrucționat o anchetă federală, refuzînd să colaboreze cu FBI-ul și cu Procurorul

general pentru Southern District of Louisiana. Reggie simțea că-l disprețuiește pe Foltrigg ori de câte ori îi citea numele.

Dar bineînțeles că putea fi și mai rău. De exemplu, numele lui Foltrigg ar fi putut apărea în subsolul unei citații care să ceară prezența lui Mark Sway în fața unui Mare Juriu din New Orléans. Totul ar fi fost perfect legal și era chiar puțin mirată că procurorul își alesese Memphisul drept scenă. Oricum, însă, New Orléans era următorul pe listă în caz de eșec.

Deodată, ușa fu dată de perete și în încăpere își făcu apariția o robă neagră de dimensiuni impresionante, urmată de Marcia care citea în ritm susținut urgențele imediate înscrise pe lista pe care o ținea în mână. Judecătorul asculta fără să scoată o vorbă, scoțându-și în același timp roba și aruncînd-o neglijent pe scaunul cu dosare sub el.

— Bună dimineața, Reggie, o salută el pe avocată, zîmbind și bătînd-o prietenos cu palma pe umăr. Asta-i tot, i se adresă el apoi Marciei care îi lăsă singuri. După ce culese hîrtiutele galbene lipite pe spatele scaunului, se așeză în sfîrșit la birou. Ce mai face Mama Love? se interesă el.

— Foarte bine. Dar tu?

— Minunat. Nu mă miră să te văd aici.

— Nu erai obligat să semnezi ordinul ăla. Știi foarte bine, Harry, că l-aș fi adus oricînd aici. Azi-noapte a adormit în leagănul de pe veranda Mamei Love. Este pe mîini bune, Harry.

Iar Harry zîmbi din nou și își frecă ochii obosiți. Foarte puțini avocați își permiteau să-i spună pe

numele de botez chiar la el în birou. Dar când era vorba de Reggie, îi făcea într-adevăr plăcere.

— Reggie, Reggie, după tine nici unul dintre clienții tăi nu ar trebui să fie pus sub tutelă.

— Știi bine că nu este adevărat.

— Tu crezi că totul se aranjează dacă îi iei la tine acasă și le dai să mănânce.

— În orice caz, îi ajută.

— Ai dreptate. Dar după cum susțin domnul Old și FBI-ul, micul Mark Sway este în mare pericol.

— Ce ți-au povestit?

— Totul va fi prezentat în timpul audierii.

— Dar înseamnă că au fost foarte convingători, Harry, din moment ce eu sînt anunțată că va avea loc o audiere cu numai o oră înainte ca ea să se producă. De fapt, cred că este un adevărat record.

— Eu am crezut că are să-ți facă plăcere. Dar putem să o amînăm pe mîine dacă vrei. Nu mă deranjează de fel să-l las pe domnul Old să mai aștepte puțin.

— Da, dar nu cu Mark la centrul de detenție. Încredințează-mi-l mie și ținem audierea mîine. Am nevoie de timp de gîndire.

— Mi-e teamă să-i dau drumul mai înainte de a auzi argumentele.

— De ce?

— Pentru că FBI-ul susține că acum în oraș se află niște tipi extrem de periculoși care ar dori să-i închidă gura puștiului. Îi cunoști cumva pe domnii Gronke, Bono și Pirini? Ai auzit vreodată de tipii ăștia?

— Nu.

— Ei bine, nici eu, pînă azi-dimineață. Se pare că

acești domni care au sosit în frumosul nostru oraș sînt din New Orléans și fac parte dintre apropiații domnului Barry Muldanno sau Barry-Șiș cum mi se pare că este el cunoscut pe aici, pe la noi. Slavă Domnului că Memphis-ul nu a fost atins de crima organizată. Așa că, Reggie, pe mine povestea asta mă sperie și încă rău. Tipii ăștia nu se joacă.

— Să știi că și pe mine mă sperie.

— A fost amenințat cumva?

— Da, ieri la spital. După ce mi-a povestit ce i s-a nîtmplat, a stat tot timpul cu mine.

— Adică tu ești garda lui de corp.

— Nici pomeneală de-așa ceva. Dar nu cred că legea te autorizează să pui sub tutelă copiii aflați în primejdie.

— Reggie dragă, amintește-ți că eu sînt autorul textului acelei legi. Pot să plasez sub tutelă orice copil despre care se afirmă că a comis o infracțiune.

Avea dreptate, el scrisese totul negru pe alb. Și curțile de apel renunțaseră de mult să mai presupună acțiunile lui Harry Roosevelt.

— Și, după părerea lui Foltrigg și a lui Fink, care sînt păcatele lui Mark?

Harry scoase din sertar o batistă și după ce își suflă nasul îi zîmbi din nou musafirei sale.

— Reggie, știi foarte bine că puștiul nu poate să păstreze tăcerea în legătură cu ceea ce a văzut și auzit. Dacă știe ceva, este obligat să spună tot.

— Deci tu presupui că el știe ceva.

— Ba nu presupun nimic. În cerere sînt trecute anumite afirmații bazate parțial pe realitate și parțial pe

presupuneri. Ca toate cererile de felul ăsta, de altfel. N-avem cum să aflăm adevărul dacă nu ținem această audiere.

— Cît la sută din porcăriile scrise de Slick Moeller crezi că sînt adevărate, Harry?

— Nu cred nimic, Reggie, în afară de ceea ce se spune sub prestare de jurămînt în sala de judecată, și chiar și acolo, nu cred mai mult de zece la sută din ceea ce aud.

Urmă o pauză extrem de lungă în timpul căreia judecătorul se hotărî să pună întrebarea de bază.

— Așadar, Reggie, ce anume știe puștiul tău?

— Harry, știi foarte bine că discuțiile mele cu el sînt absolut confidentiale.

— Deci știe mai mult decît trebuie, remarcă judecătorul, zîmbind.

— Poți s-o iei și așa.

— Atunci, dacă este vorba de o informație crucială pentru mersul anchetei, băiatul trebuie să vorbească, Reggie.

— Și dacă refuză?

— Nu știu ce să-ți spun. Este în funcție de ceea ce se va întîmpla în realitate. Cît de isteț este copilul?

— Foarte. Familie destrămată, fără tată, mamă care muncește, a crescut pe străzi. Cunoști povestea. Ieri am stat de vorbă cu unul din profesorii lui care mi-a spus că ia note maxime la toate materiile cu excepția matematicii. Așa că nu este doar isteț, mai este și foarte inteligent.

— N-a mai avut necazuri pînă acum.

— Niciodată. Este un puști nemaipomenit, Harry.

Cu adevărat remarcabil.

— Majoritatea clienților tăi sînt remarcabili, Reggie.

— El este cu totul special. A fost adus aici fără să se fi făcut vinovat de ceva.

— Sper să fie bine sfătuit de avocata lui. S-ar putea ca audierea să fie foarte dură.

— Majoritatea clienților mei sînt bine sfătuiți de avocata lor.

— Fără îndoială.

În clipa aceea se auzi o bătaie ușoară în ușă, apoi Marcia apăru în încăpere.

— Reggie, clientul tău este aici. Camera Martorilor C.

— Mulțumesc, zise Reggie, ridicîndu-se de pe scaun și apropiindu-se de ușă. Ne vedem peste cîteva minute, Harry.

— Da. Ascultă: știi că sînt foarte dur cu copiii care nu se supun ordinelor mele.

— Știu, Harry.

Se așezase pe un scaun rezemat de perete și-și ținea brațele încrucișate la piept; teama i se citea pe față. De trei ore, lumea se purta cu el ca și cu un condamnat și parcă începea să se obișnuiască. În fond se simțea în siguranță. Mai ales că deocamdată nimeni nu-l bătuse.

Camera era mică, prost luminată și fără ferestre. Apoi Reggie își făcu apariția și își trase lîngă el un scaun pliant. Pentru că era o situație obișnuită, doar mai fusese în camera asta de nenumărate ori. Mark îi zîmbi cu evidentă ușurare.

— Ei, ia spune, cum este la închisoare? îl întrebă ea.

— Încă nu mi-au dat să mănînc. Nu putem să-i dăm în judecată?

— Să vedem, poate că da. Cum s-a purtat cu tine Doreen, doamna cu cheile?

— O mizerie? Da' de unde o știi?

— Păi, asta este meseria mea, Mark. Eu mai fost aici de foarte multe ori. Soțul ei are o condamnare de treizeci de ani pentru jefuirea unei bănci.

— A, bun. Atunci, cu prima ocazie cînd am s-o mai văd, am s-o întreb ce-i mai face bărbatul. Au să mă trimită din nou acolo, Reggie? Aș vrea tare mult să știu ce se-ntîmplă.

— Păi, este foarte simplu. Peste cîteva minute vom avea o audiere condusă de domnul judecător Harry Roosevelt, o audiere care s-ar putea să dureze cîteva ore. Procurorul general și FBI-ul pretind că tu deții niște informații importante și, după părerea mea, îi vor cere judecătorului să te facă să vorbești.

— Și judecătorul poate să facă așa ceva?

Reggie își căută cu multă grijă cuvintele. Mark nu era decît un copil de unsprezece ani; unul foarte isteț, este-a-

devărat, dar ea văzuse mulți asemenea lui și de aceea știa că în clipa aceasta el nu era decît un băiețel speriat care putea să înțeleagă sau nu vorbele ei. Sau care putea să înțeleagă ceea ce îi convenea lui. De aceea Reggie trebuia să fie foarte prudentă.

— Nimeni nu te poate obliga să vorbești.

— Asta-i bine.

— Dar judecătorul te poate trimite înapoi în

cămăruța de unde ai venit dacă nu vorbești.

— Să mă trimită înapoi la închisoare!

— Exact.

— Bine, da' nu-nțeleg. Eu n-am făcut nimic, da' nimic rău, și pentru asta sînt băgat la închisoare. Pur și simplu nu-nțeleg cum vine chestia asta.

— Păi, este foarte simplu. Dacă, subliniez — dacă domnul judecător Roosevelt îți cere să răspunzi la anumite întrebări și dacă tu refuzi, atunci el poate considera că sfidezi Curtea prin refuzul tău de a răspunde, de a te supune ordinului dat de el. Trebuie să-ți spun că n-am mai auzit pîn-a-cum ca un băiat de unsprezece ani să fie acuzat de așa ceva, dar dacă ai fi un adult și dacă ai refuza să răspunzi întrebărilor puse de judecător, atunci ai ajunge drept la închisoare pentru că într-adevăr ai sfidat Curtea.

— Bine, da' eu sînt doar un copil.

— Așa este, dar nu cred că îți va permite să ieși liber din sală dacă vei refuza să-i răspunzi la întrebări. Vezi tu, Mark, legea este foarte clară: persoana care deține informații cruciale pentru mersul unei anchete penale nu are dreptul să ascundă ce știe doar pentru că se simte amenințată. Cu alte cuvinte, nu poți să taci pe motiv că ți-e teamă că ție sau familiei tale vi se poate întâmpla ceva rău.

— Legea asta este tîmpită.

— Nici eu nu prea sînt de acord cu ea, dar asta n-are nici o importanță. Așa sună legea, și ea nu prevede excepții nici măcar pentru copii.

— Așa că am să mă trezesc iar la închisoare pentru că am sfidat Curtea?

— Nu este exclus.

— Da' nu-l putem da în judecată pe judecător, sau să facem altceva ca să mă scoți de-acolo?

— Nu, nu-l putem da în judecată pe judecător. Și-apoi să știi că domnul judecător Roosevelt este un om foarte bun și foarte cinstit.

— Da, abia aștept să-l cunosc.

— Păi, nu mai ai mult de așteptat.

Mark se gândi îndelung la tot ceea ce auzise; spătarul scaunului se izbea sistematic de peretele din spatele băiatului.

— Și cât am să stau în închisoare?

— Presupunînd, bineînțeles, că vei ajunge acolo, vei sta pînă cînd ai să te supui ordinelor domnului judecător. Adică pînă cînd te vei hotărî să vorbești.

— Okay. Și dacă mă hotărâsc să nu vorbesc, atunci cât am să stau acolo? O lună? Un an? Zece ani?

— Nu pot să-ți dau nici un răspuns, Mark. Nimeni nu ți-l poate da.

— Nici judecătorul?

— Nici el. Mă îndoiesc că, în cazul în care te bagă la închisoare pentru că ai sfidat Curtea și-a pus problema cât are să te țină acolo.

În încăpere se lăsă din nou tăcerea. Mark petrecuse trei ore în cămăruța lui Doreen și nu i se păruse ceva îngrozitor, în filmele despre închisori pe care le văzuse la televizor, bandele de deținuți se luptau între ele cu arme artizanale, gardienii îi torturau pe prizonieri, prizonierii se atacau reciproc, ce mai — Hollywood de înaltă clasă.

Și-apoi, care era varianta cealaltă? Cu nici un loc

căruia să-i poată spune „acasă”, familia Sway locuia practic în camera 943 din „St. Peter's Carrity Hospital”. Dar gândul că Ricky și cu maică-sa rămăseseră să se lupte singuri cu necazurile era de nesuportat.

— Ai vorbit cu maică-mea? o întrebă el pe Reggie.

— Nu încă. Vreau s-o fac după audiere.

— Ricky mă-ngrijorează foarte mult.

— Vrei să fie și mama în sală când va avea loc audierea?

— Nu. Are și-așa destule pe cap, și-apoi o să ne descurcăm noi doi și fără ea.

Reggie își așeză mâna pe genunchiul lui cu un gest mîngîietor și simți nevoia să plîngă. Dar tocmai atunci cineva bătui în ușă și avocata spuse cu voce tare: „O clipă!”

— Domnul judecător vă așteaptă, se auzi de dincolo de ușă.

Mark răsuflă adînc, și privi cu atenție mâna ce se odihnea pe genunchii lui.

— N-ar fi mai bine să cer Amendamentul al cincilea?

— Nu, Mark, nu ai cum. M-am gândit și eu la varianta asta, dar întrebările care îți vor fi puse nu te vor acuza pe tine. Scopul lor este acela de a obține informațiile pe care s-ar putea să le deții tu.

— Nu înțeleg.

— Nici nu mă miră. Ascultă-mă cu mare atenție, Mark. Am să încerc să-ți explic. Oamenii ăștia vor să afle ce anume ți-a spus Jerome Clifford înainte să moară, așa că au să-ți pună niște întrebări foarte precise despre ceea ce s-a-ntîmplat în clipele premergătoare

sinuciderii. Au să te întrebe dacă și ce anume ți-a spus Clifford despre senatorul Boyette. Nimic din ceea ce le vei spune nu te va implica în nici un fel în moartea senatorului. Înțelegi? Tu nu ai avut nimic de a face cu crima aceea. Și nu ai avut nimic de-a face cu sinuciderea lui Jerome Clifford. N-ai încălcat nici o lege, okay? Nu ești un suspect, iar răspunsurile tale nu te pot incrimina. Din cauza asta, nu te poți ascunde în spatele celui de-al cincilea Amendament. Înțelegi? Îl întreabă ea, privindu-l cu atenție.

— Nu. Pentru că dacă n-am făcut nimic rău, atunci de ce am fost luat de curcani și dus la închisoare? De ce stau aici și aștept să intru la audiere?

— Te afli aici pentru că oamenii aceia cred că tu deții niște informații prețioase și pentru că, așa cum ți-am mai spus, orice persoană este datoare să ajute autoritățile în desfășurarea unei anchete.

— Iar eu îți spun din nou că este o lege tâmpită.

— Tot ce se poate, dar n-o putem schimba astăzi. Mark lăsă scaunul să se așeze pe toate cele patru picioare.

— Reggie, trebuie neapărat să știi ceva. De ce nu pot să le spun pur și simplu că nu știi nimic? De ce nu pot să le spun că eu și bătrînul Romey n-am vorbit decît despre sinuciderea lui și despre rai și iad, știi tu, chestii de-astea.

— Adică să minți?

— Da. Ar merge, să știi. Nimeni nu știe adevărul în afară de Romey, de mine și de tine. Este? Iar Romey, Dumnezeu să-l odihnească, n-are cum să vorbească.

— Mark, nu poți să minți Curtea, zise Reggie cu

toată sinceritatea de care se simțea capabilă. Rămăsese trează ore întregi încercând să formuleze răspunsul chiar la întrebarea aceasta inevitabilă. În realitate, însă, abia se abținea să nu-i strige: „Da, Mark! Asta este! Să minți, băiatule, să-i minți!”

Stomacul o durea, mâinile îi tremurau, dar își adună toate forțele și rezistă.

— Nu te pot sfătui să-l minți pe judecător, Mark. Vei jura, așa că va trebui să spui adevărul.

— Atunci înseamnă că am greșit când te-am angajat, nu?

— Nu cred.

— Bineînțeles că da. Tu mă faci să spun adevărul care s-ar putea să mă coste viața. Dacă nu erai tu, aș merge acolo fără grijă și le-aș turna numai gogoși, și pe urmă eu, mami și Ricky am fi în siguranță.

— Poți să renunți la serviciile mele, dacă vrei. Tribunalul îți va numi un alt avocat.

Mark nu mai spuse nimic; se ridică și, ascunzându-se în colțul cel mai îndepărtat și mai întunecos al încăperii, se puse pe plîns. Își acoperise ochii cu dosul mâinii drepte, iar suspinele lui umpleau camera.

Cu toate că fusese martoră la nenumărate asemenea scene, pentru Reggie imaginea acestui copil speriat care suferea îngrozitor era de nesuportat. Lacrimile începură să-i curgă de la sine.

ușă laterală, departe de holul principal plin de curioși la pîndă. Slick Moeller anticipase însă o mică manevră, așa că acum se afla în apropiere și urmărea totul din spatele unui ziar.

Reggie venea imediat în urma clientului ei și a celor doi polițiști, în timp ce Clint rămase să aștepte afară. Ceasul arăta ora douăsprezece și un sfert și în jungla numită Tribunalul pentru minori se lăsase o oarecare liniște: era, doar, ora prînzului.

Sala de judecată era complet diferită de tot ceea ce văzuse Mark prin filme. Era atît de mică! Și absolut pustie. Scaunele pentru public nu existau; locul judecătorului era pe un fel de podium încadrat de două drapele și practic lipit de perete. În mijlocul încăperii, chiar în fața judecătorului, se aflau două mese, una dintre ele fiind ocupată de niște bărbați în costume negre. În dreapta judecătorului se afla o măsuță la care era așezată o femeie mai în vîrstă, ocupată cu răsfoitul unui teanc de documente și plictisită la culme. Chiar în fața jilțului judecătorului fusese pregătită mașina de stenografiat aflată în grija unei tinere absolut superbe, ale cărei picioare lungi erau foarte bine puse în evidență de fusta scurtă, atrăgînd toate privirile. Fata nu putea avea mai mult de șaisprezece ani, presupuse Mark în timp ce o urma pe Reggie spre masa care le era rezervată. În sfîrșit, ultimul actor din această piesă era un aprod înarmat.

Mark se așeză la locul său, perfect conștient că toată lumea era cu ochii pe el. Cei doi polițiști care îl escortaseră pe copil părăsiră încăperea și în momentul în care ușa se închise în urma lor, judecătorul se

concentra asupra unui teanc de documente aflat pe masa din fața lui. Toți cei prezenți îi așteptaseră pe minor și pe avocatul acestuia, acum eticheta locului cerea ca toată lumea să-l aștepte pe judecător.

Reggie își scoase din servietă un carnet și începu să scrie ceva, din când în când își ștergea ușor ochii cu batista pe care o ținea în mână. Mark privea fix tăblia mesei, hotărât să nu mai dea frâu liber lacrimilor și să îndure fără murmur această încercare.

Fink și Ord se zgâiau la picioarele grefierii. Fusta, al cărei tiv se afla undeva pe la jumătatea distanței dintre genunchi și șold, era foarte strîmtă și părea să alunece mereu spre șold cu viteza de unu-doi milimetri pe minut, sau cam așa ceva. Trepiedul pe care era instalată mașina de stenografiat era bine așezat între genunchii tinerei. În sala mică și atât de intimă, fata se afla la nici trei metri distanță și ultimul lucru de care ar fi avut nevoie acum cei doi procurori era un asemenea prilej de distragere a atenției. Cu toate acestea nu se puteau împiedica să se zgâiască. Ei poftim! Iar a alunecat un milimetru!

Baxter L. McLemore, un tînăr procuror abia ieșit de pe băncile facultății, era așezat la aceeași masă cu domnii Fink și Ord și nu-și putea stăpîni starea de nervozitate care îl cuprinsese. Tînărul era doar un asistent oarecare al Procurorului general districtual, dar soarta vrusese ca el să reprezinte Procuratura în această zi la Tribunalul pentru minori. Și cu toate că ședința asta nu era ceea ce și-ar fi dorit, faptul că se afla acolo împreună cu George Ord era teribil de incitant. Nu știa nimic despre cazul Sway, dar domnul Ord îi explicase

cu cîteva minute în urmă, pe cînd se aflau încă în hol, că domnul Fink urma să fie vioara întîi. Cu permisiunea Curții bineînțeles. Baxter nu trebuia decît să stea liniștit și să-și vadă de treburile lui.

— Ușa este încuiată? îl întrebă în sfîrșit judecătorul pe aprod.

— Da, domnule.

— Foarte bine. Am recitit cererea și sînt gata să începem. Vreau să fie consemnat că am constatat prezența în sală a copilului și a avocatului acestuia, și că mama copilului, ca părinte ce îl are în îngrijire, a primit azi-dimineață cîte o copie după cerere și după citație. Cu toate acestea, mama copilului nu se află în sală și acest lucru mă îngrijorează.

Ajuns în acest punct, Harry făcu o pauză, părăsind că se concentrează asupra dosarului. Atunci Fink hotărî că venise momentul să se prezinte, drept care se ridică încet de pe scaun, încheindu-și haina, și se adresă Curții:

— Domnule judecător, dacă-mi permiteți, vă rog să se consemneze că eu sînt Thomas Fink, procuror general adjunct pentru Southern District of Louisiana.

Ochii lui Harry părăsiră încet paginile dosarului și se fixară asupra lui Fink care rămăsese țeapăn în picioare, încruntîndu-se într-un mod cît se poate de inteligent în timp ce vorbea și luptîndu-se cu ultimul nasture al hainei.

— Sînt unul dintre semnatarii cererii în acest caz, și, dacă îmi permiteți, aș vrea să explic chestiunea legată de prezența mamei copilului.

Harry nu scotea nici un cuvînt, mulțumindu-se să-l

privească surprins pe vorbitor. Reggie nu-și putu ascunde zîmbetul și îi făcu cu ochiul lui Baxter McLemore.

Harry se aplecă în față, sprijinindu-și coatele de tabla mesei; părea intrigat de acest fluviu de cuvinte pline de înțelepciune al cărui izvor nesecat se afla într-o minte avocățească atît de talentată.

Fink avea în sfîrșit publicul pe care și-l dorise.

— Domnule judecător, poziția noastră, a semnatarilor cererii, este aceea că problema în discuție este atît de urgentă încît această audiere trebuie să aibă loc imediat. Copilul este reprezentat de un avocat deosebit de competent, după părerea noastră, și nici unul din drepturile legale ale copilului nu este prejudiciat de absența mamei. După cum am înțeles, prezența mamei este absolut necesară lîngă fiul cel mic, astfel încît cine știe dacă va avea posibilitatea să participe la audiere. Deci noi credem, domnule judecător, că este foarte important ca această audiere să aibă loc imediat.

— Chiar așa? întrebă Harry.

— Da, domnule. Asta este poziția noastră.

— Poziția dumneavoastră, domnule Fink, este pe scaunul de acolo, zise Harry foarte tare și foarte rar, împungînd aerul cu degetul în direcția procurorului. Vă rog să vă așezați și să mă ascultați cu mare atenție pentru că n-am să spun ce am de spus decît o singură dată. Iar dacă voi fi nevoit să repet, am să fac în așa fel încît să primiți în dar o pereche de cătușe și să petreceți o noapte în superba noastră închisoare.

Auzindu-l, Fink se prăbuși pe scaun, încercînd din

răspuțeri să nu se sufoce de uimire.

Harry continua să-l privească încruntat pe deasupra ochelarilor.

— Domnule Fink, fiți atent la ceea ce vă spun. Aici nu este unul din tribunalele voastre elegante din New Orléans, iar eu nu sînt unul din judecătorii voștri federali. Asta este sala mea de judecată unde eu stabilesc regulile, domnule Fink. Regula numărul unu: în sala mea de judecată vorbești numai dacă eu îți dau cuvîntul. Regula numărul doi: domnul judecător nu va fi onorat cu discursuri, comentarii sau remarci pe care nu le-a solicitat. Regula numărul trei: domnului judecător nu-i plac glasurile avocaților. Domnul judecător a ascultat prea multe asemenea glasuri în ultimii douăzeci de ani, așa că domnul judecător știe cît de drag le este avocaților să se asculte vorbind. Regula numărul patru: în sala mea de judecată nimeni nu stă în picioare. Înțelegi aceste reguli, domnule Fink?

Fink îl privea stupefiat; încercă să dea din cap cum că a înțeles, dar corpul nu-i răspundea la comenzi.

Iar Harry nu-și terminase încă discursul preliminar.

— După cum vezi, domnule Fink, sala este extrem de mică și țin să te informez că eu însumi am conceput-o cu multă vreme în urmă tocmai pentru astfel de audieri fără public. Toți cei care ne aflăm aici ne putem vedea și auzi foarte bine, așa că ține-ți gura închisă și fundul pe scaun, și-ai să vezi că ne vom înțelege de minune.

Fink încerca în continuare să dea din cap, dar rezultatul era același. Era însă hotărît să nu se mai ridice niciodată de pe scaunul ăla nenorocit, și își

încleștă mâinile pe brațele lui de lemn. Așezat ceva mai în spate, McThune, dușmanul avocaților, reuși cu greu să își înăbușe un zîmbet.

— Domnule McLemore, înțeleg că domnul Fink vrea să reprezinte procuratura în acest caz. Sînteți de acord?

— N-am nimic împotriva, domnule judecător.

— Atunci și eu sînt de acord. Dar încercă să-l faci să stea pe scaun.

Mark era înspăimîntat. Sperase ca judecătorul să fie un bătrînel cumsecade, plin de dragoste și simpatie. Și cînd colo... Cu coada ochiului, aruncă o privire iute spre domnul Fink al cărui gît devenise stacojiu și care gîfîia disperat, și aproape că-i fu milă de amărîtul acela.

— Domnișoară Love, zise judecătorul și vocea lui căpătase brusc o nuanță plină de căldură și de înțelegere, înțeleg că s-ar putea să faci unele obiecții în numele copilului.

— Da, domnule judecător, confirmă ea și, aplecîndu-se puțin în față, se adresă grefierii. În acest stadiu al audierii, avem să facem cunoscute mai multe obiecții care dorim să fie menționate în raportul ședinței.

— Firește, zise Harry ca și cum Reggie ar fi avut dreptul să ceară orice. Fink se făcu mic de tot și se simți îngrozitor de stupid. Uite ce se alesese din încercarea lui de a impresiona Curtea printr-o izbucnire de elocință.

Reggie aruncă o privire pe însemnările din carnet și zise:

— Domnule judecător, solicit transcrierea și

pregătirea cât mai rapidă a procedurilor de astăzi în vederea unui eventual apel.

— Solicitare acceptată.

— Obiectez împotriva acestei audieri din mai multe motive. Mai întâi, din cauza înștiințării necorespunzătoare a copilului, a mamei acestuia și a avocatului care-l reprezintă. Mama copilului a primit o copie după cererea de audiere doar acum trei ore, iar în ceea ce mă privește, deși îl reprezint pe acest copil de trei zile, lucru acesta fiind cunoscut de toți cei implicați în această cauză, am fost înștiințată că audierea va avea loc astăzi, la această oră, abia acum șaptezeci și cinci de minute. Situația este incorectă, absurdă și constituie un abuz.

— Când v-ar conveni să aibă loc această audiere, domnișoară Love? întrebă Harry.

— Astăzi e joi. Ce părere aveți despre marțea sau miercurea viitoare?

— Foarte bine. Să zicem marți la ora nouă, fu de acord Harry cu ochii la Fink care nu se clintise de la locul lui, prea înspăimântat ca să răspundă la noua variantă. Bineînțeles că, pînă atunci, copilul va rămîne sub tutelă, domnișoară Love.

— Copilul nu are de ce să fie pus sub tutelă, domnule judecător.

— Dar eu am semnat un ordin de punere sub tutelă și nu am de gînd să-l revoc atîta vreme cît sîntem în așteptarea unei audieri. Legile noastre prevăd punerea imediată sub tutelă a presupușilor infractori, iar clientul dumatăle, domnișoară Love, a primit absolut același tratament ca și alții aflați în aceeași situație. În afară de

asta, în cazul lui Mark Sway există și alte considerații care sînt convins că vor fi abordate foarte curînd.

— Atunci nu pot fi de acord cu o amînare dacã clientul meu rãmîne sub tutelã.

— Foarte bine, zise domnul judecãtor. Atunci sã se consemneze faptul cã amînarea oferitã de Curte a fost respinsã de copil.

— Sã se consemneze de asemenea cã amînarea a fost respinsã de copil deoarece copilul nu dorește sã rãmîna în Centrul de Detenție pentru minori mai mult decît trebuie.

— S-a consemnat, zise Harry cu un ușor rînjete pe fațã. Te rog sã continui, domnișoara Love.

— De asemenea, obiectãm împotriva acestei audieri deoarece mama copilului nu este prezentã în salã. Niște circumstanțe excepționale fac prezența ei imposibilã în acest moment și, în plus, vã rog sã nu uitați, domnule judecãtor, cã biata femeie a fost înștiințatã de ținerea acestei audieri cu numai trei ore în urmã. Copilul care se aflã în aceastã salã nu are decît unsprezece ani și are dreptul sã fie însoțit de mamã. Dupã cum bine știți, domnule judecãtor, legile noastre sînt deosebit de favorabile prezenței pãrinților în cursul unor astfel de audieri, ori, a continua în absența mamei lui Mark mi se pare a fi un lucru total incorect.

— Cînd va putea doamna Sway sã fie disponibilã?

— Nimeni nu știe, domnule judecãtor. Doamna Sway este practic închisã într-o camerã de spital împreunã cu fiul ei cel mic care suferã de stres posttraumatic. Iar medicul nu-i permite sã lipseascã de acolo decît cel mult cîteva minute. S-ar putea sã treacã

multe săptămîni pînă cînd doamna Sway să poată participa la audiere.

— Prin urmare, vrei o amînare fără termen?

— Da, domnule judecător.

— Foarte bine; amînarea se acordă. Bineînțeles că, pînă la data la care va avea loc audierea, copilul rămîne sub tutelă.

— Copilul nu are de ce să fie pus sub tutelă. Copilul se va pune de bună voie la dispoziția Curții ori de cîte ori i se va cere. Nu se cîștigă nimic din faptul că va fi ținut sub lacăt pînă la data audierii.

— Domnișoară Love, în cazul acesta există anumiți factori care complică mult situația și nu sînt deloc dispus să-i dau drumul copilului mai înainte de a avea loc această audiere și de a vedea ce și cît cunoaște. Este foarte simplu. În momentul ăsta, mi-e teamă să-i dau drumul. Pentru că dacă i se va-ntîmpla ceva rău, voi avea remușcări pentru tot restul vieții. Înțelegi ce spun, domnișoară Love? înțelegea, deși nu voia să recunoască.

— Mi-e teamă, domnule judecător, că hotărîrea dumneavoastră se bazează pe fapte nedovedite.

— Poate că da, dar cum în astfel de situații, autoritatea mea merge destul de departe, nu sînt deloc dispus să-i dau drumul pînă cînd nu am să aud dovezile părții adverse.

— Asta are să sune foarte bine la recurs, lovi ea și lui Harry nu-i plăcu deloc reacția avocatei.

— Să se consemneze că minorului i-a fost oferită posibilitatea unei amînări pînă cînd mama sa va putea lua parte la audiere, și că amînarea a fost respinsă de

minor.

Reggie reacționa prompt.

— De asemenea, să se consemneze că minorul a refuzat amânarea deoarece minorul nu dorește să rămână în Centrul de Detenție pentru minori mai mult decât trebuie.

— S-a consemnat, domnișoară Love. Te rog să continui.

— Minorul cere Curții să nu dea curs cererii depuse împotriva lui și susține că afirmațiile sînt neîntemeiate și că cererea a fost depusă în încercarea de a se afla ce anume ar putea să știe minorul. Semnatarii cererii, Fink și Foltrigg, se folosesc de această audiere ca de o expediție de pescuit informații pentru disperata lor anchetă penală. Cererea lor este un amalgam nefericit de „poate” și de „dacă”, plasat sub jurământ, fără cea mai vagă idee despre faptele petrecute în realitate. Sînt sperați, domnule judecător, și trag orbește, în speranța că pînă la urmă vor reuși să împuște totuși ceva. Cererea lor ar trebui respinsă, iar noi ar trebui să mergem cu toții acasă.

Harry aruncă o privire severă spre Fink și zise:

— Personal, înclin să fiu de acord cu domnișoara Love, domnule Fink. Dumneata ce crezi?

Fink tocmai se relaxase puțin, urmărind cu plăcere cum primele două obiecții prezentate de Reggie fuseseră respinse în cele din urmă de domnul judecător. Respirația aproape că-i revenise la normal, iar tenul își schimbase culoarea stacojie într-o nuanță de roz ceva mai acceptabilă, cînd iată că judecătorul se declara de acord cu avocata și aștepta un răspuns din partea lui.

Fink fu pe punctul de a sări în picioare, apoi își aminti de regulile expuse cu câteva minute în urmă și își stăpîni pornirea, dar începu să se bîlbîie:

— Păi, ăă, domnule judecător, noi, ăă, putem să dovedim că afirmațiile noastre sînt adevărate dacă ni se permite acest lucru. Noi, ăă, credem că ceea ce am arătat în cererea depusă este adevărat...

— Sper că așa este, mîrîi Harry.

— Da, domnule, și noi știm că acest copil împiedică desfășurarea anchetei. Da, domnule, sîntem convinși că putem să dovedim acest lucru.

— Și dacă nu puteți s-o faceți?

— Păi, eu, ăă, vreau să spun noi, ăăă, sîntem siguri că...

— Domnule Fink, îți dai seama că, dacă vă ascult depoziția și văd că vă jucați de-a v-ați ascunselea, pot să consider că vă faceți vinovați de sfidarea Curții. Și, pe lîngă asta, așa cum o cunosc eu pe domnișoara Love, sînt convins că va trebui să vă așteptați la un răspuns adecvat și din partea minorului.

— Intenționăm să-i acționăm în justiție mîine dimineață la prima oră, domnule judecător, îi sări Reggie în ajutor. Pe ambii semnatori, domnul Fink și Roy Foltrigg. Acțiunea lor nu reprezintă altceva decît un abuz față de această onorată Curte, precum și față de legile referitoare la minori ale statului Tennessee. De fapt, oamenii mei se ocupă deja de această chestiune.

De fapt, „oamenii ei” se găseau în clipa aceea în holul din fața sălii de judecată și se tratau cu ciocolată și cu băuturi răcoritoare dietetice. Cei prezenți în sală ignorau cu totul această realitate, așa că amenințarea ei

era cît se poate de îngrijorătoare.

Fink îi aruncă o privire rapidă vecinului său pe nume George Ord care era ocupat cu întocmirea unei liste de priorități ale acelei după-amieze; lista cu pricina nu cuprindea nimic legat de Mark Sway sau de Roy Foltrigg. Ord trebuia să supravegheze douăzeci și opt de subalterni care aveau de rezolvat sute de cazuri și, în consecință, nu dădea doi bani pe povestea cu Barry Muldanno și cadavrul lui Boyd Boyette. Pur și simplu, nu intra în jurisdicția lui. Ord era un om ocupat, mult prea ocupat ca să mai joace și rolul de „menajeră” a lui Roy Foltrigg.

Pe de altă parte, nici Fink nu era un ageamiu în ale meseriei și, de-a lungul vremii, își primise partea lui de procese pe muchie de cuțit, de judecători ostili și de jurați neîncrezători. Aceasta îi permise să aibă o revenire demnă de toată stima.

— Domnule judecător, cererea în chestiune aduce mult cu o inculpare. Adevărul pe care-l conține nu poate fi pus în evidență în lipsa unei audieri, de aceea, dacă audierea respectivă are loc, noi vom fi în măsură să ne susținem prin dovezi afirmațiile cuprinse în cerere.

— Bine, am să vă ascult argumentele și dacă ele sînt edificatoare, atunci am să vă aprob cererea și abia atunci vom continua cu audierea.

Reggie ridică ușor din umeri, ca și cum s-ar fi așteptat la așa ceva.

— Dorești să mai adaugi ceva, domnișoară Love?

— Deocamdată nu.

— Atunci cheamă-ți primul martor, domnule Fink,

zise Harry și te rog să fii cât mai scurt și să nu te pierzi în amănunte ne semnificative. Altfel, ai să mă faci să mă ridic în picioare și să accelerez personal această poveste.

— Da, domnule. Primul nostru martor este sergentul Milo Hardy, de la Poliția orașului Memphis.

În tot acest timp, Mark rămăsese nemișcat la locul lui. Nu prea înțelesese dacă Reggie câștigase sau pierduse această hărțuială avocătească, și de fapt, în adîncul sufletului, nici nu-i păsa de toată tevatura asta. Pentru că, după părerea lui, sistemul era, pe undeva, incorect și asta deoarece permitea ca un copil să fie adus într-o sala de judecată în mijlocul unor avocați care se certau și se împungeau reciproc sub privirea disprețuitoare a judecătorului-arbitru, așteptîndu-se ca el, copilul, să-și păstreze stăpînirea de sine în mijlocul aceluia bombardament cu texte de legi, paragrafe de regulamente, întîmpinări și alte chichițe juridice. Da, da, un asemenea sistem era absolut incorect.

Acesta era, pe scurt, sentimentul care-l făcea să rămîna insensibil la tot ceea ce se întîmpla în jurul lui și să privească țintă un punct de pe podea aflat foarte aproape de locul unde era instalată greșiera. Ochii lui erau tot umezi și, cu toate că se străduia din răsputeri, nu putea să pună capăt lacrimilor.

În așteptarea sergentului Hardy, în sala de judecată se lăsă liniștea. Domnul judecător se așeză mai bine în jilț și își luă ochelarii de la ochi.

— Să se consemneze și următoarele, rupse el tăcerea, întorcîndu-și privirea spre Fink. Tot ce se întîmpla aici este absolut confidențial și secret. Prin

urmare, interzic tuturor celor prezenți acum în sală să reproducă în alte circumstanțe cele discutate astăzi, aici, sau să abordeze într-un alt context aspecte ale procedurii de față. Vreau să-ți spun, domnule Fink, că știu foarte bine că dumneata trebuie să faci un raport pentru Procurorul general din New Orléans; și mai știu tot atât de bine că domnul Foltrigg, în calitate de semnatar al cererii adresate nouă, are dreptul să cunoască tot ce se-ntîmplă în această sală. Și chiar te rog ca atunci când ai să-l vezi să-i spui că absența domniei sale m-a supărat foarte mult. Din moment ce a semnat cererea aceea, trebuia ca astăzi să se afle printre noi. Dumneata îi vei prezenta tot ce s-a-ntîmplat aici, dar vreau să-ți atrag atenția că îi vei povesti numai domnului Foltrigg personal căruia îi vei spune, de altfel, să-și țină gura și să nu sufle o vorbă despre ceea ce va afla. Înțelegi, domnule Fink?

— Da, domnule judecător.

— Ai să-i explici, te rog, domnului Foltrigg că dacă prind de veste că s-a produs vreo breșă în confidențialitatea acestor proceduri, am să emit o hotărîre care îl va acuza de sfidare a Curții și că am să fac tot ce-mi stă în putință ca să-l vîr după gratii.

— Da, domnule judecător.

Privirea lui Harry se mută apoi asupra lui McThune și K.O. Lewis, așezați imediat în spatele lui Fink și al lui Ord.

— Domnilor McThune și Lewis, puteți să părăsiți sala, le zise el, fără menajamente, iar cei doi se executară instantaneu. Fink se întoarse și îi privi uluit, apoi i se adresă din nou lui Harry:

— Ăă, domnule judecător, n-ar fi posibil ca acești domni să rămână în...

— Tocmai le-am spus că plece, domnule Fink, replică Harry, ridicînd vocea. Dacă vor avea ceva de spus în calitate de martori, atunci am să-i chem mai tîrziu. Dacă nu, atunci nu au nimic de făcut aici și pot să aștepte foarte bine în hol, la un loc cu restul turmei. Și-acum, mergeți, domnilor, mergeți.

Lipsit de orice urmă de orgoliu rănit, McThune alergă, practic, spre ieșire; K.O. Lewis, însă, fu complet opărit: se ridică plin de demnitate și începu să-și încheie nasturii de la haină, aruncîndu-i domnului judecător o privire cît se poate de ofuscată. Dar nimeni nu ținea minte să fi cîștigat un astfel de duel împotriva lui Harry Roosevelt, iar K.O. Lewis nu avea de gînd să-ncerce; schimbul de priviri nu dură mai mult de o secundă. Lewis se lăsă păgubaș și se îndreptă țațoș spre ușa larg deschisă de McThune.

Cîteva clipe mai tîrziu, în sală își făcu apariția sergentul Hardy care merse direct spre scaunul rezervat martorilor. După ce găsi poziția cea mai confortabilă pentru fundul său mare și gras, polițistul rămase în așteptare. La cîteva centimetri distanță, Fink înghețase de spaimă, neștiind dacă să înceapă interogatoriul mai înainte de a i se da voie să facă așa ceva.

Domnul judecător Roosevelt își aduse jilțul pînă aproape de marginea podiumului și începu să-l cerceteze atent pe Hardy care era îmbrăcat în uniformă completă. Ceva neobișnuit îi atrăsese atenția, dar trecu ceva timp pînă cînd polițistul, ce aducea tare mult cu o broască umflată, să-și dea seama că domnul judecător

se afla la numai câțiva milimetri de el.

— De ce ești înarmat? întrebă Harry.

Hardy îl privi surprins, apoi întoarse aceeași privire mirată spre pistolul de la șold, de parcă acum îl vedea pentru prima dată; se uită la armă ca și cum aceasta i s-ar fi lipit de trup într-un mod absolut inexplicabil.

— Păi, eu...

— Sergent Hardy, te afli în timpul serviciului?

— Păi, nu.

— Atunci de ce ești îmbrăcat în uniformă? Și pentru ce Dumnezeu vii înarmat în sala mea de judecată?

Mark zîmbi pentru prinia oară după ore de supărare și neliniște.

Aprodul prinsese totul din zbor și acum se apropia de locul rezervat martorilor; Hardy își desfăcu iute centura și îi dădu pistolul aprodului care îl luă de-acolo de parcă ar fi fost o armă criminală.

— Ai mai depus mărturie într-un tribunal? întrebă Harry.

— Da, domnule, de multe ori, răspunse sergentul, zîbind ca un copil.

— Chiar așa?

— Da, domnule. De multe ori.

— Și de câte ori ai avut arma asupra dumată?

— Vă rog să mă iertați, domnule judecător.

Situația fiind lămurită, Harry se relaxa, îl privi scurt pe Fink, apoi îi făcu semn lui Hardy că poate să continue. În ultimii douăzeci de ani Fink petrecuse multe ore în sălile tribunalelor și era foarte mîndru de talentul său juridic. De altfel, experiența sa era impresionantă; și avea multe atuuri: era bun de gură,

avea stil, și reacționa cu promptitudine.

De data asta însă se simțea îngrozitor de greoi; a sta jos în timpul interogatoriului luat unui martor constituia o modalitate teribil de radicală de aflare a adevărului. De aceea fu cât pe-aci să se ridice din nou, apoi se stăpîni încă o dată și se

agăță cu toată puterea de carnetul de însemnări aflat pe masă. Starea de nervozitate care îl cuprinsese era perfect vizibilă.

— Vă rog să vă spuneți numele ca să poată fi consemnat, izbucni el ca din pușcă.

— Sînt sergentul Milo Hardy de la Departamentul de Poliție din Memphis.

— Și adresa, vă rog.

— Domnule Fink, pentru ce-ți trebuie adresa acestui om? interveni Harry.

— Domnule judecător, bănuiesc că este doar o întrebare de rutină, răspunse Fink, privindu-l neîncrezător pe stăpînul teatrului.

— Domnule Fink, ai idee cât de mult urăsc eu întrebările de rutină?

— Cred că-ncep să-nțeleg, domnule judecător.

— Întrebările de rutină nu ne duc nicăieri, domnule Fink. Ele ne fac numai să ne pierdem timpul atît de prețios, în concluzie, nu vreau să mai aud nici o altă întrebare de rutină. Vă rog.

— Da, domnule judecător. Am să-ncerc.

— Știu că este greu.

Fink își întoarse privirea spre Hardy și căută disperat o întrebare strălucitor de originală.

— Domnule sergent, luna trecută ai fost trimis la

locul sinuciderii?

Dar Harry își ridică din nou mâna și Fink se prăbuși pe scaun.

— Domnule Fink, eu nu știu ce obiceiuri aveți voi acolo, la New Orléans, dar aici, la Memphis, noi îi punem pe martori să jure mai înainte de a le asculta depoziția. Se numește „punerea martorilor sub prestare de jurământ”. Îți sună cumva familiar?

Fink își masă tâmplele obosit și nervos, și zise:

— Da, domnule. Rog martorul să jure.

În clipa aceea, femeia mai în vîrstă de lîngă grefieră se trezi brusc la viață, se ridică în picioare și-i strigă lui Hardy,

care se afla la nici trei metri distanță de ea, „Ridicați mâna dreaptă!” Apoi, după ce martorul depuse jurământul, femeia se întoarse la picoteala ei.

— Poți continua, domnule Fink, spuse Harry cu un surîs răutăcios pe buze, încîntat că-l prinsese pe acesta cu pantalonii în vine. Abia acum își permise și el să se relaxeze în jilțul care domina sala minusculă și să asculte cu toată atenția succesiunea rapidă de întrebări și răspunsuri care urmă.

Hardy fu cît se poate de volubil, dornic să ajute și să ofere cît mai multe detalii. Describe cu lux de amănunte locul faptei, poziția cadavrului, starea mașinii. Existau și fotografii, dacă domnul judecător dorește să le vadă. Domnul judecător refuză propunerea. Fotografiiile erau absolut irelevante. Apoi Hardy dădu la iveală stenograma convorbirii telefonice dintre Mark și operatoarea de serviciu de la 911, oferindu-se să aducă și înregistrarea acelei convorbiri dacă domnul judecător

dorește acest lucru. Nu, refuză domnul judecător.

Apoi Hardy relatează cu mare plăcere prinderea tânărului Mark chiar acolo, în pădure, lângă locul faptei, precum și conversațiile care au urmat: în mașina poliției, în rulota familiei Sway, la bufetul spitalului. Polițistul își exprimă părerea că tânărul Mark nu spune tot adevărul. Relatarea puștiului era puțin plauzibilă și printr-un interogatoriu bine gândit și suficient de subtil, el, Hardy, era în stare să dea la iveală o mulțime de puncte șubrede.

Minciunile erau de-a dreptul patetice. Puștiul povestise că el și fratele său mai mic dăduseră întâmplător peste mașină și cadavrul de lângă ea; că nu auziseră nici o împușcătură; că ei erau doar niște copii care se jucau în pădure și-și vedeau de treburile lor când nimeriseră peste cadavrul cu pricina. Bineînțeles că nimic din ce spusese Mark nu era adevărat și Hardy își dăduse repede seama de asta.

Apoi sergentul descrie în amănunt halul în care arăta Mark în momentul în care-l prinsese în pădure, ochiul umflat, buza spartă, sângele din jurul gurii. Puștiul spusese că se bătuse cu un coleg la școală. O altă minciună nefericită.

O jumătate de oră trecu și Harry începu să se foiască în jilț; Fink pricepu mesajul. Reggie nu avea nici o întrebare de pus și, în momentul în care Hardy părăsi încăperea, nimeni nu mai avea nici o îndoială că Mark Sway era doar un mincinos care încercase să-i inducă în eroare pe polițiști. Era clar că situația avea să se înrăutățească.

Când domnul judecător o întrebă dacă are de pus

vreo întrebare sergentului Hardy, Reggie răspunse simplu: „Nu am avut timp să mă pregătesc pentru acest martor”.

Următorul invitat în boxa martorilor fu McThune, care jură să spună adevărul și numai adevărul, așezându-se apoi pe scaunul care-i fusese rezervat. În timpul acesta, Reggie scoase încet din servietă faimoasa casetă și începu să bată ușor cu ea în carnetul de însemnări de pe masă exact în clipa în care privirea lui McThune se îndreptă spre masa la care se aflau minorul și avocata sa. Agentul FBI închise ochii.

Reggie așază cu grijă caseta pe carnetul de însemnări și se apucă să-i deseneze conturul cu stiloul.

Fink se transformase de-acum într-un adept convins al evitării întrebărilor de rutină; folosirea atît de eficientă a cuvintelor constituia o experiență cu totul nouă pentru el și cu cît o pune mai mult în practică, cu atît îi plăcea mai mult.

Depoziția lui McThune fu la fel de seacă precum o păstaie uscată de fasole. Explică auditoriului amprente găsite în mașină, pe revolver, pe sticla de whiskey și pe bara din spate a mașinii. Făcu apoi cîteva presupuneri în legătură cu cei doi copii și furtunul de grădină găsit la fața locului și îi arătă lui Harry mucurile de țigară găsite sub copacul de la marginea poienii. Îi mai arătă judecătorului și biletul lăsat de Clifford, expunîndu-și din nou părerile personale despre cuvintele adăugate cu un pix diferit. Ba prezentă și pixul găsit în mașină, precizînd că, fără îndoială, de el se folosisse domnul Clifford cînd mîzgălise acele ultime cuvinte. Povesti apoi despre pata de sînge de pe

mîna lui Clifford; sîngele nu-i aparținea defunctului, în schimb avea aceeași grupă cu sîngele lui Mark Sway care, întîmplător, se alesese cu buza spartă și cu cîteva răni din afacerea asta.

— După părerea dumatăle, domnul Clifford l-a lovit la un moment dat pe copil? îl întrebă Harry.

— Da, domnule judecător, așa cred.

Deși părerile lui McThune erau discutabile, Reggie nu reacționa în nici un fel. Îl cunoștea foarte bine pe Harry și știa că el asculta totul de la cap la coadă pentru ca apoi să hotărască singur ce să creadă și ce nu. Obiecțiile ar fi fost inutile.

Judecătorul întrebă atunci cum de reușise FBI-ul să obțină amprente de la copilul lui, așa că McThune răsuflează adînc și începu să povestească despre cutia de suc de la spital, menționînd însă imediat că băiatul nu era de fel un suspect ci doar un martor în această cauză, drept care, din punctul lor de vedere, nu era nimic rău în acțiunea agenților federali. Harry nu fu însă deloc de aceeași părere, dar se abținu de la orice comentarii. Atunci McThune insistă asupra faptului că dacă băiatul ar fi fost cu adevărat suspect, ei nici n-ar fi îndrăznit să se gîndească la un asemenea mod de a-i lua amprente. Niciodată.

— Sînt convins că nu, remarcă Harry cu suficient sarcasm ca să-l facă pe McThune să roșească.

Apoi Fink îi ceru să povestească ceea ce se întîmplase în ziua de marți cînd tînărul Mark își angajase un avocat. Păi, marți, încercaseră, disperați, să

stea de vorbă cu Mark, apoi cu avocatul acestuia, iar lucrurile au mers din rău în mai rău.

Pe tot parcursul interogatoriului, McThune se comportă foarte bine, rezumându-se cu strictețe la fapte. La sfârșit, părăsi cât putu de repede încăperea, lăsând în urma lui impresia de netăgăduit cu tînărul Mark era un adevărat mincinos.

În timpul celor două depoziții, Harry urmărise cu atenție reacțiile puștiului și constatasese că acesta era absolut impenetrabil, preocupat peste măsură de un punct invizibil aflat în fața lui, undeva, pe podea, ignorînd-o pînă și pe Reggie. Avea ochii umezi, dar nu plîngea; părea obosit și trist. Uneori, arunca o privire scurtă spre martorul care îi scotea în evidență minciunile.

Din experiența anterioară, Harry știa că Reggie se așeza foarte aproape de tinerii ei clienți și le vorbea în șoaptă de-a lungul audierii. Din cînd în cînd, îi bătea ușor pe spate, le strîngea mîinile, îi liniștea, ba, dacă era cazul, le mai ținea și cîte o predică. În mod normal, avocata se mișca tot timpul, încercînd să-și protejeze clienții de realitatea dură a unui sistem judiciar conceput și condus de adulți. Astăzi, însă, situația era complet diferită. Uneori, Reggie își întorcea privirea spre clientul ei ca și cum ar fi așteptat un anume semnal din partea lui, dar el continua să nu o bage în seamă.

— Cheamă-ți următorul martor, domnule Fink, zise Harry. Și procurorul, care își rezemase coatele de masă, împiedicîndu-se cu greu să nu se ridice de pe scaun, își întoarse privirea spre Ord, cerșindu-i ajutorul; apoi se

adresă domnului judecător.

— Ei bine, domnule judecător, poate că are să vi se pară puțin ciudat, dar aș vrea ca următorul martor să fiu eu însumi.

La auzul acestor vorbe, Harry își smulse ochelarii de la ochi și privirea lui încruntată coborî asupra procurorului.

— Domnule Fink, dumneata faci o confuzie. Dumneata, aici, ești avocat, nu martor.

— Știu asta, domnule, dar, după cum știți, eu sînt și unul din semnatarii cererii prin care a fost solicitată audierea de față. Știu că acest lucru nu se înscrie în ordinea obișnuită, dar cred că depoziția mea ar putea să se dovedească importantă.

— Thomas Fink — solicitant, avocat, martor. Nu vrei să joci și rolul aprodului, domnule Fink? Sau poate că dorești să treci puțin și la mașina de stenografiat? Și, de ce nu, să îmbraci chiar și roba mea? Domnule Fink, în cazul ăsta, aici nu mai sîntem într-o sală de judecată, ci într-una de teatru. Și atunci vin și te-ntreb: de ce nu-ți alegi rolul care-ți place mai mult?

Procurorul privea cu încăpăținare podiumul, evitînd cu grijă orice contact vizual cu domnul judecător.

— Să mă explic, domnule, zise el pe un ton plin de umilință.

— Nu ai ce să explici, domnule Fink. Doar nu sînt orb. Voi, băieți, ați dat năvală aici pregătiți doar pe jumătate. Domnul Foltrigg, deși ar fi trebuit să fie în sală, nu a venit, iar dumneata ai acum nevoie de el. V-ați imaginat că, dacă semnați amîndoi o cerere la care mai adăugați ceva ștabi din FBI, precum și pe domnul

Ord, eu am să cad pe spate și am să fac tot ce-mi cereți. Îmi dai voie să-ți spun ceva, domnule Fink?

Procurorul încuviință din cap.

— Află că nu sînt deloc impresionat. La viața mea, am văzut lucruri mult mai bine făcute de elevi de liceu care se jucau de-a tribunalul. Cel puțin jumătate din bobocii de la facultatea de drept din Memphis ar putea să te bată la fundul gol, în timp ce jumătatea cealaltă s-ar putea ocupa de domnul Foltrigg.

Deși nu împărtășea părerea judecătorului, Fink continua să dea cuminte din cap. Ord prinse momentul și-și trase scaunul cu cîțiva centimetri mai departe de cel al colegului din New Orleães.

— Dumneata ce părere ai, domnișoară Love? întrebă Harry.

— Domnule judecător, regulile noastre referitoare la etică și proceduri sînt deosebit de clare. Un avocat angajat într-o cauză nu poate fi implicat ca martor în cauza respectivă. Este foarte simplu, încheie Reggie pe un ton plictisit și enervat, ca și cum era obligată să repete ceva arhicunoscut.

— Dumneata, domnule Fink?

— Domnule judecător, reluă procurorul care începuse să-și revină, aș vrea să aduc la cunoștința Onoratei Curți, sub prestare de jurămînt, bineînțeleș, anumite acțiuni ale domnului Clifford premergătoare sinuciderii. Vă cer scuze pentru această solicitare, dar ținînd seama de actualele circumstanțe, ea se dovedește necesară.

Chiar în momentul acela se auzi o bătaie ușoară în ușă și aprodul se grăbi să deschidă. Era Marcia care

adusesse un sandviș uriaș cu friptură de vită și un pahar cu ceai la gheață pe care le așeză în fața domnului judecător, și apoi se retrase.

Ceasul arăta ora unu a după-amiezii și, deodată, toți cei din sală își dădură seama cât sînt de flămînzi.

Încăperea se umplu de aroma apetisantă a fripturii, și a salatei de hrean, murături și ceapă; ochii celor din sală se lipiseră, pofticioși, de chifla imensă din care Harry se pregătea să muște sănătos. Privirea fixă a tînărului Mark Sway îl făcu însă pe domnul judecător să rămînă cu mîna în aer și observă abia atunci sclipirile semnificative din ochii lui Fink, ai lui Ord, ai lui Reggie, ba chiar și din cei ai aprodului. Drept urmare, după o secundă de reculegere, Harry așeză sandvișul înapoi pe farfurie și apoi i se adresă lui Fink, împungînd aerul cu degetul, într-un gest amenințător:

— Domnule Fink, stai la locul dumatăle! Juri să spui adevărul?

— Jur.

— Ar fi cazul. Ei, acum, că te afli sub prestare de jurămînt, ai la dispoziție cinci minute ca să-mi spui ce te frămîntă.

— Da, mulțumesc, domnule judecător.

— Cu cea mai mare plăcere.

— Vedeți, Jerome Clifford și cu mine am fost colegi de facultate și pe urmă ne-am întîlnit în multe procese. Pe baricade diferite, firește.

— Firește.

— După inculparea lui Barry Muldanno, presiunea a devenit din ce în ce mai puternică și Jerome a început să se comporte bizar. Dacă stau să mă gîndesc, cred că,

de fapt, omul începuse să cedeze nervos, dar la vremea aceea nu prea i-am dat importanță. Știți, vreau să spun că Jerome a fost întotdeauna o persoană mai ciudată.

— Înțeleg.

— Eu mă ocupam de cazul respectiv și asta îmi lua multe ore pe zi; iar de câteva ori pe săptămână, mă vedeam și cu Jerome. Ne-am întâlnit și la tribunal de câteva ori, cu ocazia unor etape preliminare și pot să vă spun că arăta îngrozitor. Se îngărășase cumplit și bea peste măsură. Venea întotdeauna târziu la întâlniri. Se spăla foarte rar. Deseori uita să dea telefoanele promise, ceea ce era cu totul neobișnuit pentru el. Într-o seară, cam cu o săptămână înainte să moară, m-a sunat acasă. Era cumplit de beat și parcă turbat. A bătut câmpii preț de-o oră. Pe urmă, mi-a telefonat la birou chiar a doua zi, dimineața, și s-a scuzat, apoi a tot încercat să afle dacă nu cumva spusese prea multe cu o seară înainte. De două ori cel puțin a amintit și de cadavrul lui Boyd Boyette și toată chestia asta m-a convins că Jerome știa unde era ascunzătoarea.

Ajuns în acest punct al relatării, Fink făcu o pauză pentru a permite auditoriului să recepționeze cum trebuie mesajul, dar cum Harry își arată nerăbdarea, procurorul continuă:

— Ei bine, după episodul ăsta, Jerome mi-a mai telefonat de câteva ori, și mi-a vorbit din nou despre cadavru. Atunci eu l-am lăsat să-nțeleagă că alcoolul îl făcuse să vorbească prea mult și i-am spus că aveam de gând să cerem inculparea lui pentru că a obstrucționat justiția.

— Aha, ăsta este unul din subiectele voastre

favorite, remarcă tăios Harry.

— Oricum, Jerome bea foarte mult și se comporta foarte ciudat. I-am mărturisit că FBI-ul îi pusese o coadă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, ceea ce nu era tocmai adevărat, dar el a părut să mă creadă. După chestia asta, Clifford a devenit efectiv paranoic și îmi telefona de câteva ori pe zi. Când se îmbăta, îmi telefona și noaptea. Voia să vorbească despre cadavru, dar era prea speriat ca să spună tot ce știa. În timpul ultimei noastre convorbiri telefonice, i-am sugerat că s-ar putea să fim dispuși să încheiem un târg: dacă ne spunea unde se află cadavrul, atunci noi îl ajutam să iasă basma curată — fără cazier, fără condamnare, fără nimic. Era practic inspăimântat de clientul lui și nu a negat nici măcar o dată că ar fi știut unde este ascuns cadavrul.

— Domnule judecător, interveni Reggie, tot ce-am auzit pînă acum sînt numai presupuneri care să justifice acțiunea petiționarilor și care sînt imposibil de verificat.

— Deci nu mă crezi? sări Fink.

— Nu, nu te cred.

— Nici eu nu sînt sigur că te cred, domnule Fink, zise Harry. După cum nu sînt sigur că ceea ce-ai spus are vreo legătură cu audierea de față.

— Domnule judecător, eu vreau să subliniez că Jerome Clifford știa unde este ascuns cadavrul și că era în pragul unei prăbușiri nervoase.

— Păi, eu aș zice că prăbușirea s-a și produs din moment ce și-a vîrît un pistol în gură. Nu crezi, domnule Fink?

Procurorul nu era însă foarte sigur că trebuie să răspundă la această întrebare.

— Mai ai vreun martor, domnule Fink? îl întrebă atunci Harry.

— Nu, domnule. Cu toate acestea, noi considerăm că, date fiind circumstanțele absolut neobișnuite ale acestei cauze, copilul ar trebui să depună mărturie sub prestare de jurământ.

Această replică îl făcu pe Harry să-și smulgă din nou ochelarii de la ochi și să se aplece mult în față, dacă ar fi putut să-l atingă pe procuror, l-ar fi strâns cu siguranță de gât.

— Ce?!

— Noi, ăă, considerăm că...

— Domnule Fink, ai studiat legile noastre referitoare la minori?

— Da, le-am studiat.

— Splendid. Atunci, fii bun, domnule, și spune-ne și nouă care paragraf dă dreptul petiționarului să oblige un copil să depună mărturie.

— Dar eu n-am făcut altceva decât să expun o doleanță.

— Minunat. Care paragraf îi dă dreptul petiționarului să formuleze o astfel de doleanță?

Drept răspuns, Fink găsi ceva foarte interesant de studiat în carnetul de însemnări care se odihnea în fața lui, pe masă.

— Domnule Fink, noi, aici, nu jucăm într-o parodie, nu ne creăm regulile din mers. Copilul nu poate fi obligat să depună mărturie. Sînt convins că înțelegi ce spun.

Dar Fink continua să-și studieze, plin de râvnă, carnetul de însemnări.

— Suspend ședința trei minute! se răsti domnul judecător către plen. Să iasă toată lumea, în afară de domnișoara Love. Aprod, du-l pe Mark într-o cameră pentru martori, ordonă Harry ridicându-se în picioare.

Mult prea înspăimântat ca să se ridice în picioare, dar încercînd din răspuseri să se conformeze ordinului, Fink ezită o fracțiune de secundă, lucru care-l supără la culme pe judecător.

— Ieși de aici, domnule Fink!, îi zise acesta fără menajamente, arătîndu-i ușa.

Consecința acestei invitații atît de clar exprimate fu că atît Fink cît și Ord năvăliră spre ușa, mai-mai să se calce pe picioare. Grefiera și cealaltă funcționară îi urmară îndeaproape, în timp ce aprodul îl escorta pe Mark. Cînd ușa se închise în sfîrșit în urma tuturor, Harry își scoase roba și o aruncă pe masă; apoi își luă sandvișul și se așeză lîngă Reggie.

— Mîncăm ceva? zise el, rupînd chifla în două și punînd una din bucăți pe un șervețel, în fața avocatei. Avu grijă să împingă apoi și salata cît mai aproape de carnetul ei de însemnări. Reggie începu să ronțăie o rondelă de ceapă.

— Ai de gînd să-l lași pe copil să depună mărturie? o întrebă judecătorul, cu gura plină de friptură.

— Nu știu, Harry. Tu ce zici?

— Eu zic că Fink este un dobitoc; asta zic.

Reggie mușcă din bucata ei de sandviș și se șterse la gură, abținîndu-se de la orice comentariu.

— Dacă faci asta, Fink are să-i pună niște întrebări

foarte precise despre ceea ce s-a-ntâmplat în mașina lui Clif-ford.

— Știu, și asta mă-ngrijorează.

— Cum are să răspundă copilul?

— Pe cuvântul meu de onoare că nu știu. Eu l-am sfătuit așa cum trebuie, am discutat mult despre chestia asta și tot ce pot să-ți spun este că habar n-am cum are să reacționeze.

Harry răsuflă adânc, pregătindu-se să spună ceva, dar observă că ceaiul rămăsese pe masa lui, așa că se ridică și luă de pe masa lui Fink două pahare de hîrtie pe care le umplu cu băutura rece și parfumată.

— Reggie, este evident că băiatul știe ceva. Altfel de ce ar fi spus atîtea minciuni?

— Pentru că este doar un copil, Harry, și pentru că este speriat de moarte. A auzit lucruri pe care n-ar fi trebuit să le audă; l-a văzut pe Clifford zburîndu-și creierii; toate astea l-au speriat cumplit. Uită-te la fratele lui. Ei au fost martorii unei întîmplări îngrozitoare și cred că, la început, Mark s-a gîndit că s-ar putea să aibă necazuri. Așa că s-a hotărît să mintă.

— Adevărul este că nici măcar nu pot să-l condamn că a luat o asemenea hotărîre, zise Harry, luînd o rondelă de ceapă, în timp ce Reggie mușcă dintr-o murătură.

— La ce te gîndești? îl întrebă ea.

Judecătorul se șterse la gură și se gîndi îndelung. Băiatul făcea de-acum parte din cei cunoscuți sub numele de „Puștii lui Harry” și de aceea, orice hotărîre va avea în vedere numai și numai varianta cea mai favorabilă pentru Mark Sway.

— Dacă presupun că băiatul știe ceva de primă importanță pentru mersul anchetei din New Orléans, atunci s-ar putea să se întâmple mai multe lucruri. Mai întâi, dacă tu îi dai voie să depună mărturie, iar el îi dă lui Fink informațiile dorite, atunci, din punctul meu de vedere, cauza este închisă. Copilul poate să plece de aici, dar odată ajuns afară va fi în mare pericol. Al doilea, dacă tu îi dai voie să depună mărturie, dar el refuză să răspundă la întrebările lui Fink, atunci eu am să fiu obligat să-i dau ordin să răspundă. Dacă refuză din nou, se face vinovat de sfidarea Curții pentru că nu are dreptul să treacă sub tăcere informații cruciale pentru mersul unei anchete penale. În ambele cazuri, dacă această audiere

se termină fără un răspuns satisfăcător din partea copilului, sînt convins că domnul Foltrigg va acționa imediat. Adică, va face urgent rost de o citație în fața unui mare juriu din New Orléans și nu veți avea încotro, va trebui să vă supuneți. Iar dacă va refuza încă o dată să vorbească, atunci cu siguranță că judecătorul federal îl va considera vinovat de sfidarea Curții, ceea ce bănuiesc că îl va duce la închisoare.

Reggie dădu din cap, absolut de acord cu cele spuse de judecător.

— Și-atunci, cum să facem, Harry?

— Dacă puștiul pleacă la New Orléans, atunci eu nu mai am nici un fel de control asupra lui. Ori, eu aș prefera să-l am aici. Prin urmare, dacă aș fi în locul tău, i-aș da voie să depună mărturie, dar l-aș sfătui să nu răspundă la întrebările cruciale. Cel puțin deocamdată. Poate mâine sau poimâine. Eu l-aș sfătui să țină piept

presiunii exercitate de judecător și să nu deschidă gura, repet, cel puțin deocamdată. Asta îl va trimite înapoi la Centrul de Detenție pentru minori, adică într-un loc mult mai sigur decât oriunde în New Orléans. În felul ăsta, îl aperi de bandiții de acolo — care îți spun drept că mă sperie pînă și pe mine — așteptînd ca federalii să pună la punct ceva mai bun. Și, în plus, faci rost și de ceva timp pentru tine, ca să-ți poți da seama cum va acționa domnul Foltrigg la New Orléans.

— Deci, după tine, Mark se află în mare pericol?

— Da, și chiar dacă n-aș fi convins de lucrul ăsta, tot nu mi-aș asuma nici un risc. Dacă spune acum tot ce știe, s-ar putea să-l coste foarte mult. Iar eu nu sînt dispus să-i dau drumul astăzi de aici pentru nimic în lume.

— Dar dacă Mark refuză să vorbească și Foltrigg îl citează în fața juraților?

— În cazul ăsta, n-am să-i dau voie să se prezinte.

Reggie își pierduse orice poftă de mîncare și se mulțumi să soarbă cîteva înghițituri din paharul cu ceai.

— Ceea ce i se-ntîmplă lui Mark este îngrozitor de nedrept, Harry. Băiatul merită mult mai mult de la societate.

— Sînt complet de acord cu tine și aștept propuneri.

— Ce-ar fi să nu-i dau voie să depună mărturie?

— Să știi că oricum nu-i dau drumul de-aici; cel puțin nu astăzi. Cum spuneam, poate mîine sau poimîine. Toată povestea asta se întîmplă mult prea repede și, după părerea mea, ar fi bine să o apucăm pe drumul cel mai sigur și să așteptăm să vedem ce va fi la New Orléans.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Harry. Ce-ar fi să nu-i dau voie să depună mărturie?

— Păi, dacă alegi varianta asta, dovezile pe care le-am auzit pînă acum mă obligă să declar că puștiul a încălcat legea și să i-l trimit înapoi lui Doreen. S-ar putea însă ca mîine sau poimîine să mă răzgîndesc.

— Dar Mark nu a încălcat legea!

— S-ar putea să fie cum spui tu. Dar dacă știe ceva și refuză să vorbească, atunci este evident că obstrucționează justiția. Ce anume știe băiatul, Reggie? Dacă-mi spui, am să pot să-l ajut mult mai bine.

— Nu pot să-ți spun nimic, Harry. Este confidențial.

— Firește că da, încuviință el zîbind. Dar este mai mult decît evident că știe foarte multe.

— Da, probabil că așa este.

— Ascultă-mă, draga mea. Micul nostru prieten a încurcat-o rău de tot. Așa că hai să-ncercăm să-l ajutăm să iasă la liman. Eu zic să facem fiecare lucru la timpul său, să-l ținem pe copil într-un loc sigur, unde noi sîntem stăpîinii, și între timp să discutăm cu federalii despre programul lor de protecție a martorilor. Dacă lucrurile se aranjează și pentru el și pentru familie, atunci băiatul va putea da în vileag toate secretele alea îngrozitoare pentru că va fi protejat.

— Bine. Am să stau de vorbă cu el.

25

Mica adunare își reluă locurile sub privirea vigilentă a aprodului, un tip pe nume Grinder. Fink arunca

priviri temătoare în jur, neștiind dacă să se așeze ori să rămână în picioare, dacă să vorbească ori să se ascundă sub masă. Ord avea ce avea cu o pieleță de la degetul mare. Baxter McLemor își trase scaunul cât mai departe de cel ocupat de Fink.

Domnul judecător sorbi ultimele picături de ceai, așteptînd ca ceilalți să se așeze și să se liniștească.

— Să se consemneze, începu el, adresîndu-se grefierei. Domnișoară Love, trebuie să știu dacă tînărul Mark Sway va depune mărturie.

Reggie, care stătea cu cîțiva centimetri mai în spate, nu putea să vadă decît profilul clientului său: ochii băiatului nu se uscaseră nici acum.

— Date fiind circumstanțele, zise ea, clientul meu nu prea are de ales.

— Asta înseamnă da sau nu?

— Asta înseamnă că îi dau voie să depună mărturie, dar că nu voi tolera nici un fel de întrebări abuzive din partea domnului Fink.

— Vă rog, domnule judecător, interveni Fink.

— Liniște, domnule Fink. Adu-ți aminte regula numărul unu: nu vorbești dacă nu ești invitat s-o faci.

— Lovitură ieftină, mîrîi procurorul, privind-o pe avocată.

— Potolește-te, domnule Fink, puse Harry punct discuției; apoi se întoarse spre Mark, cu un zîmbet plin de căldură pe buze: Mark, vreau să rămîi la locul tău, lîngă avocatul tău, iar eu am să-ți pun cîteva întrebări.

În sfîrșit, puștiul avea să vorbească! Fink îi făcu mulțumit cu ochiul lui Ord.

— Mark, ridică mîna dreaptă, zise domnul judecător

și băiatul se supuse; mîna dreaptă, ca și cea stîngă, tremura ca o frunză în bătaia vîntului. Femeia aceea mai în vîrstă veni în fața lui Mark și totul se petrecu așa cum cerea legea. Copilul nu se ridicase în picioare, în schimb își apropiase ușor scaunul de cel al lui Reggie.

— Ei, și-acum, Mark, am să-ți pun cîteva întrebări. Dacă nu înțelegi ceva, orice, te rog să te simți liber să discuți cu avocata ta, okay?

— Da, domnule.

— Voi încerca să formulez întrebări cît mai clare și cît mai simple, iar dacă simți nevoia să mergi și să vorbești cu Reggie, este de-ajuns să-mi spui. Okay?

— Da, domnule.

Fink își răsuci atunci scaunul în așa fel încît să-l aibă pe Mark drept în fața ochilor și rămase într-o așteptare nervoasă, asemenea unui cățel flămînd. Ord își terminase manichiura și acum era gata să-și noteze totul în carnetul de pe masă. Harry își mai trecu o dată în revistă însemnările, apoi își îndreptă privirea zîmbitoare spre martor.

— Mark, vreau să-mi povestești cum anume l-ai descoperit luni, tu și cu fratele tău, pe domnul Clifford?

Băiatul se agăță cu toată puterea de brațele scaunului și își dresе glasul; lucrurile nu se desfășurau deloc așa cum crezuse. În toate filmele pe care le văzuse martorii nu erau interogați de judecători.

— Păi, luni, eu și cu fratele meu ne-am furișat în pădurea din spate rulotelor ca să fumăm o țigară, începui el povestea, ajungînd încet-încet la momentul în care Romey vîrîse pentru prima oară furtunul pe țeava de eșapament și apoi se urcase în mașină.

— Și voi ce-ați făcut atunci? întrebă domnul judecător, plin de nerăbdare.

— Eu m-am apropiat de mașină și am scos furtunul de-acolo, zise Mark, povestind apoi tot acel du-te-vino prin buruieni pentru a scoate din funcțiune instalația aducătoare de moarte meșterită de Romey. Și cu toate că mai vorbise despre asta cu maică-sa, cu doctorul Greenway și cu Reggie, Mark nu reușise pînă acum să sesizeze partea amuzantă a întâmplării. Acum însă, pe măsură ce povestea, ochii judecătorului începură să scînteieze; ba la un moment dat, onorabilul Harry Roosevelt izbucni pur și simplu în rîs. Aprodul și grefiera împărtășeau starea de spirit a judecătorului, iar femeia mai în vîrstă care se îngrijea de prestarea jurămîntului zîmbi pentru prima dată de la începutul ședinței.

Ajuns la episodul în care domnul Clifford pusese mîna pe el, îl pocnise și-l aruncase în mașină, Mark constată că publicul încetă brusc să se mai amuze, așa că povesti totul, privind țintă la pantofii de culoare închisă ai grefieri.

— Asta înseamnă că ai fost în mașina domnului Clifford înainte de moartea lui, nu? întrebă domnul judecător cu multă prudență și cît se poate de serios.

— Da, domnule.

— Și el ce-a făcut după ce te-a vîrît în mașină?

— Păi, mi-a mai tras o palmă și m-a amenințat, zise Mark, adăugînd tot ce-și amintea despre revolver, sticla de whiskey și pastile.

Toți cei prezenți în mica sală de judecată încremeniră cu sufletul la gură, uitînd de mult să mai

zîmbească. Mark își căuta cu grijă cuvintele, evitînd privirea celor din jur și vorbind ca-n transă.

— Domnul Clifford a folosit atunci pistolul? întrebă judecătorul.

— Da, domnule, declară Mark, povestind în amănunt și această secvență.

Apoi se opri, așteptînd următoarea întrebare pe care Harry o puse după un lung moment de reflecție.

— Unde a fost Ricky în tot acest timp?

— S-a ascuns în tufișuri. La un moment dat l-am văzut strecurîndu-se prin iarbă și mi-am închipuit că avea de gînd să scoată iar furtunul de pe țeava. Mai tîrziu am aflat că așa și făcuse. Domnul Clifford îi dădea înainte că el simte mirosul de gaz și mă tot întreba dacă nu-l simt și eu. Mi se pare că i-am spus „da” de vreo două ori, dar eram sigur că Ricky reușise mișcarea.

— Deci Clifford nu știa nimic de Ricky? veni judecătorul cu o nouă întrebare, complet irelevantă, dar în clipa aceea mintea lui Harry nu putuse găsi nimic mai bun.

— Nu, domnule.

— Așadar, ai fost în mașină și, în tot timpul ăsta, ai stat de vorbă cu domnul Clifford, nu? întrebă Harry după un alt moment de tăcere.

Mark își dădu imediat seama că a sosit momentul, așa că reacționa cu repeziciune, încercînd să abată cumva atenția celor prezenți spre o zonă mai puțin periculoasă.

— Da, domnule, și pot să vă spun ca își ieșise parcă din minți. Vorbea mereu de o călătorie spre Țara-de-

Dincolo unde trebuia să ne întâlnim cu Vrăjitorul din Oz, pe urmă iar țipa la mine că de ce plîng și după aia mă ruga să-l iert că m-a lovit.

— Asta este tot ce-ați vorbit? întrebă Harry. Iar Mark o privi iute pe Reggie, care nu-l scăpa din ochi. Fink veni o idee mai aproape, grefiera înghețase în fața mașinii de stenografiat.

— Ce vreți să spuneți? se împotmoli Mark.

— Vreau să știu dacă domnul Clifford ți-a mai spus și altceva?

Timp de o secundă, Mark analiză în gînd situația și hotărî că o urăște pe Reggie. Dacă n-ar fi fost ea, ar fi putut să răspundă pur și simplu „nu, domnule, domnul Clifford nu mi-a mai spus nimic altceva”, și spectacolul ar fi luat sfîrșit. Clifford a bătut cîmpii preț de cinci minute și pe urmă a adormit, iar eu am fugit ca din pușcă. Dacă n-ar fi cunoscut-o pe Reggie și nu i-ar fi ascultat predica despre adevărul pe care trebuie să-l spui cînd ești sub prestare de jurămînt, răspunsul lui ar fi fost „nu, domnule”. După care s-ar fi putut întoarce acasă, sau la spital, sau oriunde în altă parte.

Sau cine știe? Cînd era în clasa a patra, cei de la poliție veniseră la școală și le vorbiseră, printre altele, despre detectorul de minciuni. Făcuseră și o demonstrație cu ajutorul lui Joey McDermant, cel mai mare mincinos din clasă; și de cîte ori Joey deschidea gura, acul aparatului parcă înnebunea brusc. Atunci, polițistul le spusese că în felul ăsta puteau fi prinși și criminalii.

Or, din moment ce atîția agenți federali și polițiști viermuiau în preajma lui, detectorul de minciuni nu

putea fi nici el departe, nu? De cînd murise Romey, Mark spusese atîtea minciuni încît obosise.

— Mark, te-am întreat dacă domnul Clifford ți-a mai spus și altceva.

— De exemplu?

— De exemplu, a amintit cumva de senatorul Boyd Boyette?

— De cine?

Un surîs blînd luminează pentru o clipă chipul judecătorului.

— Mark, domnul Clifford ți-a spus ceva despre un caz de-al său din New Orléans în care erau implicați un domn pe nume Barry Muldanno și răposatul senator Boyd Boyette?

Un păianjen mititel se tîra spre pantofii grefierii și băiatul îl urmărește cu privirea pînă cînd mica insectă dispăru sub trepid. Gîndul la afurisitul ăla de detector nu voia să-i dea pace; Reggie îi promisese să facă tot ce-i stă în putință ca să-l țină cît mai departe de el, dar dacă judecătorul are să ceară și testul ăsta?

Lungul moment de tăcere care-i precedă răspunsul fu cît se poate de elocvent. Inima lui Fink bătea nebunește, iar

pulsul o luase razna. Aha! Deci derbedeul ăsta mic *știe* într-adevăr ceva!

— Nu cred că vreau să răspund la întrebarea asta, zise Mark, cu ochii țintă în podea, așteptînd reparația micului păianjen.

Răspunsul lui îl făcu pe Fink să-l privească plin de speranță pe Harry.

— Mark, uită-te la mine, zise judecătorul aidoma

unui bunic blînd și înțelegător. Vreau să răspunzi la întrebare. Domnul Clifford a amintit numele lui Barry Muldanno sau al lui Boyd Boyette?

— Pot să cer amendamentul cinci?

— Nu.

— De ce, doar se aplică și la copii, nu?

— Așa este, dar nu în situații de genul ăsta. Tu nu ești implicat în moartea senatorului Boyette. De fapt, tu nu ești implicat în nici o crimă.

— Atunci de ce m-ați băgat la închisoare?

— Să știi că am să te trimit înapoi dacă nu răspunzi la întrebări.

— Oricum, eu cer amendamentul cinci.

Martor și judecător își încrucișară privirile și martorul fu cel care clipi primul. Ochii i se umplură de lacrimi și reuși să scape și două suspine. Mark își mușcă buzele, încercînd din răsputeri să nu plîngă; mîinile i se încleștară pe brațele scaunului, iar lacrimile începură să-i curgă pe obraji, în timp ce continua să se uite în ochii întunecați ai venerabilului Harry Roosevelt.

Lacrimi ale unui băiețel nevinovat. Harry nu mai rezistă nici el, ochii i se umeziră și judecătorul căută o batistă în sertarul mesei.

— Vrei să vorbești puțin cu avocata ta?

— Am mai stat de vorbă, răspunse Mark cu glas slab, ștergîndu-și lacrimile cu mîneca bluzei.

Fink ajunsese în pragul infarctului. Avea atît de multe de spus, atîtea întrebări pentru mormolocul ăsta, atîtu de multe sugestii pentru felul în care Curtea ar fi trebuit să abordeze această problemă. Puștiul știe, fir-ar

a dracului de treabă! Așa că hai să-l facem să vorbească!

— Să știi, Mark, că nici mie nu-mi place ceea ce sînt obligat să fac, dar trebuie să răspunzi la întrebările mele. Dacă refuzi, atunci te fac vinovat de sfidarea Curții. Înțelegeți ce-ți spun?

— Da, domnule. Reggie mi-a explicat despre ce este vorba.

— Și ți-a explicat și că, în cazul în care sfidezi Curtea, pot să te trimit din nou la Centrul de detenție pentru minori?

— Da, domnule. Să știți că puteți să-i ziceți și închisoare că nu mă supăr.

— Mulțumesc. Vrei să te întorci la închisoare?

— Nu prea, da' oricum nu am unde să mă duc în altă parte.

Glasul îi era mai sigur și lacrimile nu i se mai prelingeau pe obraji. Acum că văzuse cum arată pe dinăuntru, închisoarea nu-l mai speria așa de tare. Putea să reziste acolo cîteva zile, de fapt, după părerea lui, era mai rezistent decît judecătorul însuși. Acum era convins că în curînd numele său va apărea din nou în ziare și că reporterii vor fi la curent cu faptul că judecătorul Harry Roosevelt îl pusese sub cheie pentru că refuzase să vorbească. Și cu siguranță că pînă la urmă judecătorul are să dea de dracu' pentru că a băgat la zdup un copil care nu a greșit cu nimic. Iar Reggie îi spusese că are dreptul să se răzgîndească oricînd se va plictisi de stat la închisoare.

— Domnul Clifford a amintit numele lui Barry Muldanno?

— Cer amendamentul cinci.

— Domnul Clifford a amintit numele lui Boyd Boyette?

— Cer amendamentul cinci.

— Domnul Clifford ți-a spus ceva despre asasinarea lui Boyd Boyette?

— Cer amendamentul cinci.

— Domnul Clifford ți-a vorbit de locul unde se află acum cadavrul lui Boyd Boyette?

— Cer amendamentul cinci.

Harry își scoase pentru a nu știu câta oară ochelarii de la ochi și începu să-și maseze fața.

— Mark, nu poți cere amendamentul ăsta, ți-am mai spus.

— Păi tocmai l-am cerut.

— Îți ordon să răspunzi la întrebare.

— Da, domnule. Îmi pare rău.

Harry luă un stilou și începu să scrie ceva pe o bucată de hîrtie.

— Domnule judecător, zise Mark, să știți că respect foarte mult ceea ce încercați să faceți. Dar nu pot să răspund la întrebări pentru că mi-e teamă de ceea ce ar putea să ni se întîmple, mie și familiei mele.

— Te înțeleg, Mark, dar legea nu dă voie cetățenilor să treacă sub tăcere informații care se pot dovedi cruciale pentru mersul unei anchete penale. Iar eu aplic legea; nu am nimic personal împotriva ta. De aceea, te consider vinovat de sfidarea Curții, dar să știi că nu sînt supărat pe tine. Pur și simplu nu-mi dai nici o altă posibilitate. Ai să te întorci la Centrul de detenție pentru minori unde ai să rămîi atît timp cît vei refuza să

răspunzi la întrebările mele.

— Și cât are să dureze asta?

— Totul depinde numai de tine, Mark.

— Și dacă mă hotărâsc să nu răspund niciodată?

— Nu știu ce să-ți spun. Deocamdată luăm lucrurile unul câte unul, zise Harry, apoi răsfoi agenda și notă ceva pe una din pagini. Ne întâlnim din nou mâine la prânz și, dacă se poate, cu toată lumea aflată acum aici.

Fink se simțea zdrobit. O pornire interioară îl făcu să se ridice în picioare, dar tocmai când se pregătea să deschidă gura, Ord îl prinse de braț și îl trase înapoi pe scaun.

— Domnule judecător, începu el, după cum știți, biroul meu se află la New Orleães și...

— Ba ai să fii mâine aici, domnule Fink, și domnul Foltrigg te va însoți. Voi ați vrut să depuneți plîngerea la Mem-phîs; ei bine, acum sînteți în jurisdicția mea. Așa că te sfătuiesc să-i telefonezi domnului Foltrigg imediat ce pleci de-aici și să-i spui să fie în sala asta mâine la prânz. Vreau ca amîndoi petiționarii să fie aici mâine la ora douăsprezece fix. Iar dacă nu vă conformați, atunci am să vă găsesc vinovați de sfidarea Curții și am să vă bag la răcoare și pe dumneata și pe șeful dumatiale.

Cum buzele lui Fink refuzau să articuleze vreun cuvînt, Ord vorbi pentru prima oară de la începerea audierii.

— Domnule judecător, din cîte știu eu, domnul Foltrigg trebuie să participe mâine dimineața la o audiere la tribuna-lul federal. Domnul Muldanno și-a angajat un nou avocat care a cerut o amînare, iar

judecătorul de acolo a fixat audierea pentru mâine dimineată.

— Este adevărat, domnule Fink?

— Da, domnule.

— Atunci comunică-i domnului Foltrigg că vreau să-mi trimită prin fax o copie după hotărîrea judecătorului referitoare la audierea de mâine. Doar așa îi accept absența. Dar ține minte că, atîta vreme cît Mark va sta în închisoare pentru sfidarea Curții, am de gînd să-l aduc aici în fiecare zi, ca să văd dacă nu cumva dorește să vorbească, și vreau ca amîndoi petiționarii să fie de față.

— Situația este cam dură pentru noi, domnule judecător.

— Are să fie și mai rău dacă nu vă prezentați aici cînd vă spun. Voi ați ales tribunalul ăsta, domnule Fink, așa că ar fi cazul să vă conformați regulilor noastre.

În timpul acesta, aprodul venise chiar în spatele mesei la care stăteau Reggie și Mark, așteptînd semnalul domnului judecător.

— Mark, îți dau voie să pleci acum, zise Harry mîzgălind ceva pe un formular; ne vedem mâine din nou. Dacă ai ceva probleme la centrul de detenție, îmi spui mâine și am să mă ocup eu de toate. Okay?

Mark dădu din cap în semn că a înțeles, dar Reggie îl prinse de braț și-i zise:

— Am să vorbesc cu mama ta și am să vin să te văd mâine dimineată.

— Spune-i lu' mami că sînt bine, șopti Mark la urechea avocatei, și că am să-ncerc să-i telefonez în

seara asta.

Apoi se ridică și ieși însoțit de aprod.

— Trimite-i încoace pe tipii ăia de la FBI, îi spuse Harry aprodului pe cînd acesta se pregătea să închidă ușa în urma sa.

— Putem pleca și noi, domnule judecător? întrebă Fink, a cărui frunte era scaldată de sudoare; procurorul era nerăbdător să scape odată din sala asta afurisită și să-i transmită lui Foltrigg îngrozitoarea veste.

— Da' de ce atîta grabă, domnule Fink?

— A, nu-i nici o grabă, domnule judecător.

— Atunci liniștește-te. Vreau să stau puțin de vorbă, neoficial, bineînțeles, cu voi, băieți, și cu oamenii FBI-ului. Nu durează mai mult de un minut.

Grefiera și femeia în vîrstă primiră și ele permisiunea de a părăsi sala în clipa în care McThune și Lewis își făcură din nou apariția și se așezară chiar în spatele avocaților.

Toți erau cu ochii pe Harry, care își desfăcu roba fără să o scoată însă de pe el, apoi își șterse fața cu o batistă și își termină ceaiul din pahar.

— Nu am de gînd să-l țin pe acest copil în închisoare, zise el privind-o pe Reggie. În orice caz, nu pentru prea multe zile. Mie mi se pare evident că el deține niște informații foarte importante pe care are datoria să le comunice.

Fink dădu aprobator din cap.

— Copilul este speriat, lucru absolut de înțeles de altfel. Poate că am putea să-l convingem să vorbească dacă îi garantăm securitatea lui, a mamei și a fratelui. Și aș vrea ca domnul Lewis să ne ajute în privința asta.

Sînt deschis oricăror propuneri.

K.O. Lewis era gata de atac.

— Domnule judecător, am făcut deja demersurile preliminare pentru a include copilul în programul nostru de protecție a martorilor.

— Am auzit de acest program, domnule Lewis, dar nu cunosc detaliile.

— Este destul de simplu. Mutăm familia într-un alt oraș, le facem rost de noi identități, îi găsim mamei o slujbă bună, și le punem la dispoziție și o casă frumoasă. Nu o rulotă sau un apartament, ci o casă adevărată. Facem în așa fel încît băieții să meargă la niște școli bune. Au să primească și ceva bani, iar noi vom fi tot timpul pe aproape.

— Pare tentant, domnișoară Love, zise Harry.

Firește că da. În clipa de față, familia Sway nu mai avea nici un loc care să poată fi numit acasă, Dianne lucra într-o fabrică îngrozitoare, iar în Memphis nu aveau nici o rudă. Varianta lui Lewis era într-adevăr tentantă.

— Deocamdată nu pot pleca nicăieri pentru că Ricky trebuie să stea în spital, îi informă Reggie.

— Am luat legătura cu un spital de psihiatrie pentru copii din Portland și cei de-acolo sînt dispuși să-l primească imediat pe băiat, explică Lewis. Este un spital particular, nu o chestie de-asta de binefacere, precum „St. Peter's", și este unul din cele mai bune spitale din țară. Îl primesc oricînd dorim, iar cheltuielile ne privesc. Cînd copilul va putea să plece de-acolo, vom muta familia într-un alt oraș.

— Cît timp durează pînă cînd întreaga familie va fi

inclusă în programul ăsta? întrebă Harry.

— Mai puțin de o săptămână, răspunse Lewis. Domnul director Voyles a hotărât că este vorba de o prioritate absolută. Pentru acte avem nevoie de câteva zile: permis de conducere, asigurări sociale, certificate de naștere, cărți de credit, lucruri de genul ăsta. Familia trebuie să hotărască ce vrea să facă, iar mama trebuie să ne spună unde vrea să meargă.

— Ce părere ai, domnișoară Love? Crezi că doamna Sway va fi de acord?

— Am să stau eu de vorbă cu ea. Doamna Sway trăiește acum într-o tensiune extraordinară: un copil este în comă, celălalt la închisoare, iar focul de astă-noapte i-a distrus locuința, în condițiile astea, ideea de a porni undeva, în necunoscut, așa, în miez de noapte, s-ar putea să n-o încînte, cel puțin deocamdată.

— Dar încerci s-o convingi, da?

— Am să fac tot ce stă în putință.

— Crezi că mâine ar putea să fie prezentă la tribunal? Aș vrea să vorbesc cu ea.

— Am să-l întreb pe doctor.

— Bun. Atunci, ședința se amîină. Oameni buni, ne vedem mâine, la prînz.

Aprodul îl încredință pe Mark celor doi polițiști în civil care îl conduseră spre ușa laterală ce dădea în parcare. Apoi aprodul urcă un etaj și intră în toaleta pustie. Pustie și nu tocmai: Slick Moeller aștepta răbdător sosirea celuiilalt.

— Sîntem singuri? întrebă aprodul.

— Da. Ce s-a-ntîmplat? Hai, zi repede ce ai de zis!

— Puștiul n-a vrut să vorbească așa că l-au trimis înapoi la închisoare. Sfidarea Curții.

— Dar ce știe copilul?

— Eu zic că știe totul. Sare-n ochi chestia asta. A zis că a fost în mașină cu Clifford, că au vorbit de una, de alta, și când Harry a strîns șurubu' pe afacerea din New Orléans, puștiu' a cerut amendamentul cinci. Se ține tare!

— Dar știe ceva?

— A, păi sigur că da. Numa' că nu vrea să spună. Judecătorul vrea să-l vadă iar aici, mâine la prînz, poate că o noapte la răcoare o să-l facă să se răzgîndească.

Slick scoase o hîrtie de o sută de dolari din buzunar și i-o dădu aprodului care îi atrase atenția:

— N-ai aflat nimic de la mine.

— Ai încredere în mine, da?

— Firește, răspunse aprodul și ăsta era adevărul.

Mole Moeller nu-și dezvăluisese niciodată sursele.

Moeller își plasase trei fotografii în trei puncte diferite din preajma clădirii Tribunalului pentru minori. Cunoștea

obiceiurile locului mai bine decît polițiștii înșiși, așa că își imagină imediat că Mark și însoțitorii lui vor folosi la plecare ușa laterală care dădea spre rampa de încărcare. Ceea ce de altfel se și întîmplă; numai că exact în clipa în care cei trei dădeau să se urce în mașina fără nici un însemn oficial, o femeie solidă îmbrăcată într-o salopetă coborî iute dintr-o dubită și îi

fotografie. Polițiștii începură să strige la femeie, încercând în același timp să-l ascundă pe băiat în spatele lor, dar era prea târziu. Așa că se lăsară păgubași și urcară repede în mașina care demară în trombă.

Grozav, își zise Mark în sinea lui. Nu era încă nici ora două a după-amiezii și ziua asta îi adusese deja focul care le distrusese rulota, arestarea de la spital, o nouă locuință la închisoare, o audiere cu judecătorul Roosevelt, iar acum încă un nenorocit de fotograf lucrând la ceea ce avea să fie, fără îndoială, un nou articol pe prima pagină a ziarului.

Mașina porni cu toată viteza, roțile scrîșnind amarnic pe asfalt, iar Mark se făcu mic de tot pe bancheta din spate. Stomacul îl durea, nu de foame, ci de spaimă. Rămăsese din nou singur.

26

Foltrigg aștepta telefonul de la Memphis, urmărind cu privirea vânzoleala de oameni și mașini de pe Poydras Street. Se săturase să-și tot verifice ceasul, să dea telefoane și să dicteze scrisori. În mintea lui nu exista decât o singură și încântătoare imagine, aceea a lui Mark Sway stînd în boxa martorilor, undeva, într-un tribunal din Memphis, și dezvăluindu-și minunatele secrete. Trecuseră deja două ore de la începerea audierii și cu siguranță că cei din Memphis vor lua o pauză care să-i permită lui Fink să-i telefoneze.

Larry Trumann era și el pregătit să intre în acțiune

împreună cu o întreagă poteră de vînători de cadavre. În ultimele opt luni deveniseră mari specialiști în săpături de genul ăsta. Din păcate nu găsiseră încă nici un cadavru.

De data asta, situația avea să fie complet diferită. După ce va primi telefonul cu pricina, Roy va intra în biroul lui Trumann, îi va spune ce și cum și, împreună, vor pleca să-l scoată la lumină pe răposatul Boyd Boyette. Foltrigg vorbea de unul singur; nu șoptea, nu mormăia, ci ținea un adevărat discurs adresat presei prin care făcea cunoscută vestea senzațională cum că da, îl găsiseră pe senator care, da, avea capul găurit de șase gloanțe, trase de o armă de calibrul 22. Fragmentele de glonț descoperite indicau fără urmă de îndoială că arma crimei era aceeași cu pistolul acuzatului, domnul Barry Muldanno.

Conferința de presă va fi un moment cu adevărat minunat.

În clipa aceea se auzi o bătaie ușoară și ușa se deschise mai înainte ca Roy să reacționeze. Era Wally Boxx, singura persoană care era exceptată de la protocol.

— Ai aflat ceva? întrebă el, apropiindu-se de fereastră și de umărul șefului.

— Nu, nimic. Ah, dacă Fink ar avea un telefon la îndemână. Doar i-am dat instrucțiuni cât se poate de clare.

O vreme, cei doi priviră în liniște strada de la picioarele lor.

— Cu ce se mai ocupă juriul? rupse Foltrigg tăcerea.

— Cu inculpări obișnuite; nimic deosebit.

— Cine-i acolo?

— Hoover. Este vorba de afacerea aia cu droguri de la Gretna. În după-amiaza asta ar trebui să se termine.

— Lucrează și mâine?

— Nu. Au avut o săptămână încărcată și ieri le-am promis că mâine își pot lua liber. La ce te gîndești?

Foltrigg își lăsă ușor greutatea pe celălalt picior și își mîngîie bărbia. Ochiul lui priveau fără să vadă mașinile care alergau pe Poydres Street. Gîndirea profundă era uneori dureroasă în cazul lui.

— Mă gîndeam așa: dacă, dintr-un motiv sau altul, copilul nu vorbește, sau dacă Fink o zbîrcește, ce ne facem atunci? Eu zic să cerem juriului două citații pentru copil și pentru avocată și să-i aducem aici, pe sus. În clipa asta, puștiul este speriat bine; dacă-l aducem aici, are să fie de-a dreptul înspăimîntat.

— Da' de ce s-o cităm și pe avocată?

— Ca s-o speriem și pe ea. Din pură hăituială. Ca să-i zgîlțîim bine pe amîndoi. Luăm citațiile astăzi și le punem deoparte pînă mâine după-masă cînd totul se va închide pentru weekend, și abia atunci le servim ăloră doi. Citațiile au să le ceară să se prezinte în fața juriului luni dimineață, la ora zece. Asta nu le va mai da posibilitatea să dea fuga la tribunal și să anuleze citațiile și îi va speria prea mult ca să-ndrăznească să nu apară aici, pe terenul nostru, luni dimineață. Chiar în clădirea noastră, pe culoarul pe care ne aflăm, Wally.

— Da' dacă puștiul nu știe totuși nimic?

Roy clătină nervos din cap: în ultimele patruzeci și opt de ore, discutaseră subiectul ăsta de nenumărate ori.

— Credeam că am lămurit aspectul ăsta o dată

pentru totdeauna.

— Poate. Și poate că puștiul este tocmai acum pe cale să spună tot ce știe.

— Poate că lucrurile stau într-adevăr așa.

Interfonul începu să pîrîie brusc și secretara anunță că domnul Fink așteaptă pe linia unu. Foltrigg alergă la birou și înșfacă receptorul.

— Audierea s-a terminat, Roy, raportă Fink, cu o nuanță de ușurare și de oboseală în voce.

Foltrigg puse în funcțiune boxa telefonului și se lăsă să cadă în fotoliu; Wally își cocoșă fundul îngust pe un colț al biroului.

— Tom, Walfy este aici, cu mine. Spune-ne ce s-a ntîmplat.

— Nu cine știe ce. Puștiul este din nou la închisoare pentru că n-a vrut să vorbească și judecătorul l-a găsit vinovat de sfidarea Curții.

— Cum adică n-a vrut să vorbească?

— Uite-așa, n-a vrut. Interogatoriul a fost condus de judecător și puștiul a recunoscut că a fost în mașină și că a stat de vorbă cu Clifford. Dar cînd judecătorul l-a întrebat despre Boyette și despre Muldanno, puștiul a cerut aplicarea amendamentului cinci.

— Amendamentul cinci!

— Cum ai auzit. Și nimic nu l-a mai urnit din loc. Ba a zis că, la urma urmelor, închisoarea nu era așa de speriat și că tot nu avea unde să se ducă în altă parte.

— Da' știe, nu-i așa, Tom? Derbedeul ăla mic știe.

— A, din punctul ăsta de vedere, nu am nici o îndoială. Clifford i-a spus tot.

Foltrigg pocni din palme.

— Știam eu! Știam eu! Știam eu! De trei zile vă tot spun asta! exclamă el sărind în picioare.

Dar Fink continuă:

— Judecătorul a programat o nouă audiere pentru mâine la prânz. Vrea ca puștiul să fie adus din nou la tribunal ca să vadă dacă nu s-a răzgândit între timp. Și să știi că pe mine nu prea mă dă optimismul afară din casă.

— Tom, vreau să fii de față mâine, la audierea aia.

— Da, da' judecătorul vrea să fii și tu acolo. I-am explicat că mâine dimineață trebuie să participi la audierea referitoare la cererea de amânare a procesului cu Muldanno, și-atunci a insistat să-i trimiți prin fax o copie după ordinul de audiere. A zis că numai așa îți scuză absența.

— Judecătorul ăsta e nebun sau ce?

— Nu-i nebun deloc. A zis că are de gând să țină mai multe asemenea audieri săptămîna viitoare și că vrea să ne vadă acolo pe amîndoi în calitate de petiționari.

— Atunci sigur e nebun.

Wally făcu ochii mari și clătină neîncrezător din cap; judecătorii ăștia locali sînt uneori atît de lipsiți de judecată.

— După audiere, judecătorul a stat cu noi de vorbă despre includerea puștiului și a familiei lui în programul de protecție a martorilor. După părerea lui, puștiul ar putea fi convins să vorbească dacă i se garantează securitatea.

— Păi, asta ar putea să dureze săptămîni de zile!

— Și eu sînt de aceeași părere, dar ICO. a zis că

totul se poate aranja în numai câteva zile. Și, sincer să fiu, Roy, eu unul nu cred că puștiul are să spună ceva dacă nu-i dăm niște garanții. Să știi că este un copil care știe ce vrea.

— Dar avocata lui?

— Ea n-a prea vorbit și s-a purtat okay, da' este în relații foarte bune cu judecătorul. Și am impresia că puștiul a fost foarte bine sfătuit. Nu este deloc tâmpită.

Wally simți atunci nevoia să spună și el ceva.

— Tom, eu sînt, Wally. Ce crezi că are să se întîmple în week-end-ul ăsta?

— Cine știe?! Cum spuneam, nu cred că puștiul are de gînd să se răzgîndească peste noapte și nu cred că judecătorul are de gînd să-i dea drumul, pentru că este la curent cu Gronke, Muldanno și ceilalți. După părerea mea, vrea să-l țină pe băiat în închisoare tocmai ca să-l apere într-o oarecare măsură. Mîine este vineri și se pare că puștiul va petrece sfîrșitul de săptămîină acolo unde se află acum. În plus, sînt convins că judecătorul are să ne cheme luni la o altă partidă de conversație.

— Vii încoace, Tom? întrebă Roy.

— Da, am un avion peste vreo două ore și am să mă întorc la Memphis mîine dimineață, explică Fink cu glas foarte obosit.

— Te aștept aici în seara asta, Tom. Ai făcut treabă bună.

— Mda.

— Du-te și pregătește-i pe jurați, comandă Foltrigg după ce închise telefonul și Wally sări de pe birou, îndreptîndu-se spre ușă. Spune-i lui Hoover să ia o pauză. N-o să dureze mai mult de un minut. Adu-mi

dosarul lui Mark Sway și spune-i ăluia de la registratură că citațiile rămân închise pînă mîine după-amiază, cînd vor fi trimise destinatarilor.

Cînd Wally se făcu nevăzut, Foltrigg se întoarse la fereastră, murmurînd:

— Știam eu, știam eu!

Unul dintre polițiști își puse semnătura pe tabelul lui Doreen, plecînd apoi împreună cu colegul său.

— Vino cu mine, îi zise ea lui Mark cu glas nervos, ca și cum băiatul ar fi păcătuit din nou, iar răbdarea ei ar fi ajuns la capăt. Copilul o urmă neluîndu-și ochii de la fundul lat, îmbrăcat în niște pantaloni negri și strîmți din poliester, care se legăna în fața lui. De centura groasă și strălucitoare care îi încingea talia îngustă atîrnau două legături de chei, două cutii negre despre care presupuse că sînt pagere și o pereche de cătușe. Armă nu avea. Cămașa era albă, cu tot felul de însemne pe mîneci și tivită cu auriu la guler.

Holul era pustiu cînd porniră spre camera lui.

— Mă miră că te văd iar aici, zise Doreen, inspectînd toaleta ca un cîine specializat în depistarea drogurilor într-un aeroport.

Lui Mark nu-i veni în minte nici un răspuns adecvat unei asemenea observații, și de altfel nici nu avea chef de conversații. Dar în timp ce-i urmărea mișcările iuți și precise, băiatul se gîndea la soțul femeii și la condamnarea lui la treizeci de ani de închisoare pentru spargerea unei bănci; dacă mai insista cu conversația,

putea foarte bine să aducă vorba chiar despre subiectul ăsta, ceea ce ar fi liniștit-o cu siguranță.

— Probabil că l-ai supărat pe domnul judecător Roosevelt, zise ea, privind pe fereastră.

— Probabil.

— Cît ai să stai aici?

— N-a spus. Da' mîne trebuie să mă duc iar la tribunal.

— Am citit ce-au scris în ziare despre tine și frățiorul tău, adăugă Doreen în timp ce aranja paturile de pe paturile suprapuse. E un caz tare ciudat. Cum se mai simte fratele tău?

Mark rămăsese în picioare lîngă ușă, sperînd s-o vadă plecînd.

— Probabil că pînă la urmă are să moară, răspunse el cu voce tristă.

— Nu se poate!

— Ba da și este îngrozitor. Știți, Ricky este în comă, își sugerează degetul mare și din cînd în cînd geme și bolborosește fără șir. Și nu mănîncă nimic.

— Iartă-mă că te-am întrebant despre el.

Doreen îl privea cu ochii larg deschiși; încetase să se mai foiască de colo-colo.

Pun pariu că-ți pare rău, își zise Mark în sinea lui.

— Eu ar trebui să fiu la spital, lîngă el. Mami este acolo, dar și ea e cu nervii la pămînt. A luat o mulțime de pastile.

— Îmi pare tare, tare rău.

— Este îngrozitor. Și eu m-am simțit amețit.

Adevăru' este că, cine știe, poate că am să sfîrșesc și eu ca fratele meu.

— Vrei să-ți aduc ceva?

— Nu. Simt doar nevoia să mă întind puțin.

Și zicînd aceasta, se trînti în patul de jos. Doreen îngenunche alături, pe podea; era profund mișcată.

— Dacă vrei ceva, puiule, spune-mi, okay?

— Okay. Mi-ar plăcea niște pizza.

Doreen se ridică și se gîndi cîteva clipe. Mark închise ochii, aparent copleșit de durere.

— Să văd ce pot să fac.

— Știți, n-am mîncat nimic la prînz.

— Mă-ntorc imediat, zise ea, părăsind apoi încăperea.

În urma ei, ușa se închise cu un zgomot răsunător. Atunci Mark sări în picioare și ascultă intens sunetele din jur.

27

Ca de obicei în cameră domnea întunericul; lumina era stinsă, ușa închisă, jaluzelele trase. Singurul punct luminos era ecranul televizorului suspendat sus de tot, pe perete. Pe Dianne o epuizaseră fizic și nervos cele opt ore petrecute în pat alături de Ricky, mîngîindu-l, strîngîndu-l în brațe, vorbindu-i, încercînd să nu-și piardă cumpătul în celula asta mică și insalubră.

Reggie trecuse mai devreme pe la spital și cele două femei stătuseră de vorbă preț de o jumătate de oră. Avocată povesti ce se-ntîmplase la audiere, o asigură pe interlocutoarea ei că Mark mîncase și că nu se afla în pericol, descrie camera băiatului la centrul de

detenție, căci o cunoștea pe dinafară, îi spuse lui Dianne că Mark era mai în siguranță acolo decât la spital și povesti despre judecătorul Roosevelt, despre FBI și despre programul de protecție a martorilor.

Ținând cont de împrejurări, propunerea părea foarte atrăgătoare: la început, se vor muta cu toții într-un alt oraș, unde vor avea nume noi, o slujbă nouă și o locuință ca lumea. Ar putea să plece departe de toată nebunia de aici și să ia totul de la început. Aveau voie să aleagă oricare dintre orașele mari unde băieții se vor pierde în mulțime. Numai că, pe măsură ce analiza lucrurile, entuziasmul i se risipea.

În fond, ideea era oribilă — să fie mereu gata să fugă în altă parte, să tresară la orice bătaie în ușă, să intre în panică dacă unul dintre băieți întârzie la școală, să spună numai minciuni despre trecutul lor.

Planul ăsta este pentru toată viața. Ce se va întâmpla, se întrebă Dianne, dacă într-o bună zi, peste cinci sau zece ani, când procesul de la New Orleans se va fi terminat de mult, cineva complet necunoscut va scăpa o vorbă care va fi auzită de cine nu trebuie și li se va da de urmă? Și dacă, atunci când Mark va fi, să zicem, în ultimul an de liceu, un necunoscut îl va aștepta într-o zi după ore și îi va pune un pistol la tâmplă? Pe băiat nu-l va mai chema Mark, e-adevărat, dar va fi tot atât de mort ca și în cazul în care și-ar păstra numele.

Tocmai era pe cale să respingă definitiv ideea cu pricina când Mark îi telefona din închisoare și îi spuse că mîncase o pizza enormă, că se simțea nemaipomenit, că totul era mai bine decât la spital, și vorbea atât de

repede încît Dianne își dădu imediat seama că băiatul minte. Mark îi mai spusese și că va încerca să evadeze cît de curînd. Apoi vorbiră despre Ricky și despre rulotă și despre audierile de la tribunal. Puștiul declară că are încredere în sfatul lui Reggie și Dianne fu de acord cu el. În sfîrșit, Mark o rugă să-l ierte că nu poate s-o ajute să-l îngrijească pe Ricky și lui Dianne îi dădură lacrimile auzindu-l cum încearcă să pară matur.

Și totuși, conversația lor fu foarte scurtă, pentru că lui Dianne îi venea foarte greu să vorbească cu fiul ei, biata femeie se simțea îngrozitor, văzîndu-se lipsită de orice mijloace de a-și scoate copilul din închisoare. Nu putea să-l viziteze, nu putea să stea de vorbă cu judecătorul, nu putea să-l sfătuiască în nici un fel pe băiat pentru că era la fel de speriată ca și el. Tot ce putea să facă era să stea în patul ăsta îngust și să se uite pe pereți, rugîndu-se la Dumnezeu să o trezească odată din coșmarul ăsta.

Cînd ceasul arătă ora șase, pe ecranul televizorului apăru chipul familiar al prezentatorului știrilor și Dianne speră din suflet ca nenorocirea să nu se producă. Dar nu avu noroc. La numai două-trei minute de la începerea jurnalului, pe ecran apăru brusc fotografia alb-negru a lui Mark, însoțit de polițistul pe care Dianne îl pălmuiise în dimineața aceea.

În momentul în care tînăra femeie mări volumul sunetului, prezentatorul tocmai relata datele de bază despre ridicarea lui Mark Sway, avînd grijă să nu pronunțe cuvîntul „arestare”, apoi făcu legătura cu un reporter aflat chiar în fața clădirii Tribunalului pentru minori, care începu să turuie despre audierea petrecută

cu ușile închise, despre faptul că minorul Mark Sway a fost dus înapoi la Centrul de detenție și despre audierea care urma să aibă loc a doua zi în aceeași sală de judecată sub conducerea judecătorului Harry Roosevelt. Când prelua din nou legătura, prezentatorul le reaminti telespectatorilor tragica întâmplare în care era implicat tânărul Mark, și anume sinuciderea lui Jerome Clifford. Pe ecran apăărură câteva secvențe de la înmormântarea ce avusese loc chiar în dimineața aceea la New Orleans, printre participanți remarcându-se Roy Foltrigg, surprins de camera de luat vederi în timp ce vorbea cu un reporter. Prezentatorul trecu apoi la extrase din articolele lui Slick Moeller și la faptul că bănuielile se amplificau: poliția din Memphis, FBI-ul, procuratura, Tribunalul pentru minori din Shelby County nu făcuseră nici un fel de declarații. Și pe măsură ce relatarea pătrundea tot mai adânc în lumea vastă și obscură a speculațiilor provenite din surse anonime, gheața se subția din ce în ce mai mult. Când, într-un târziu, locul jurnalului fu luat de spoturile publicitare, marele public lipsit de informații clare putea foarte ușor să creadă că tânărul Mark Sway se făcea vinovat nu numai de sinuciderea lui Jerome Clifford ci și de asasinarea lui Boyd Boyette.

O durere ascuțită îi străpunse stomacul, și Dianne stinse televizorul cu un gest nervos, lăsînd camera în beznă. Durerea îi aminti că nu mîncase nimic de peste zece ore. Ricky se zvîrcolea și gema întruna și lucrul acesta o irita la culme. Simți o nevoie imperioasă să fumeze o țigară și, dîndu-se jos din pat, intră în sala de baie unde se așeză pe marginea căzii și își scoase

pachetul de țigări din buzunar. Se simțea groaznic: o enerva Greenway pentru că starea lui Ricky nu se îmbunătățea deloc, îi era silă de spitalul ăsta cu aspect de cetate părăsită, era îngrozită de un sistem care permitea trimiterea copiilor la închisoare, dar mai presus de toate o înspăimîntau umbrele acestea misterioase care îl amenințau pe Mark, le dăduseră foc la rulotă și se arătau dornice și de alte grozăvii. Mîinile îi tremurau, iar mintea refuza să lucreze. La baza craniului simțea deja migrena care, pînă la miezul nopții, avea s-o paralizeze complet. Sau poate, cine știe, pastilele vor avea totuși efect.

După ce aruncă la toaletă mucul de țigară, Dianne se întoarce lîngă Ricky. Își jurase să rezolve problemele una cîte una, da' să fie ea a naibii de situație dacă nu se strica pe măsură ce treceau orele, și Dianne pur și simplu nu mai putea să reziste.

Barry-Șiș alesese bărulețul acesta amărît pentru că era un loc liniștit și întunecos care îi amintea de adolescența lui de tînăr aspirant la gloria de huligan, petrecută pe străzile din New Orléans. Localul nu făcea parte dintre cele pe care obișnuia să le frecventeze, dar era amplasat chiar în inima Cartierului Francez; asta însemna că Barry putea să-și parcheze liniștit mașina lîngă Canal, pentru ca apoi să se piardă printre turiștii de pe Bourbon și Royal fără ca federalii să-i ia urma.

În clipa aceasta, Șiș stătea la o masă mai retrasă și sorbea din paharul cu vodcă, așteptîndu-l pe Gronke.

Ar fi vrut să meargă la Memphis, dar se afla în

libertate supravegheată, și posibilitățile sale de mișcare erau extrem de reduse. Dacă voia să părăsească statul, avea neapărat nevoie de un permis special și nu era nebun să-l ceară. Pe de altă parte, îi era foarte greu să ia legătura cu Gronke, iar situația generală îl îmbolnăvise de nervi. De opt luni de zile, nu vedea decât polițiști în toți străinii care-și îndreptau privirile curioase spre el. Necunoscutul care pășea în urma lui pe trotuar nu putea fi decât un federal ce se ascundea în întuneric. Telefoanele îi erau fără îndoială ascultate și cu siguranță că avea microfoane în mașină și în casă. Îi era frică să vorbească, pentru că simțea efectiv prezența fizică a microfoanelor și a senzorilor.

Tocmai în momentul în care comanda încă o vodcă dublă, zări caroseria impresionantă a lui Gronke făcându-și apariția în scaunul din colț. Plafonul se afla la doi metri de capetele lor.

— Frumos local, începu Gronke. Și tu, ce mai faci?

— Okay, răspunse Barry, făcându-i semn chelnerului să se apropie.

— O bere, comandă Gronke.

— Ai fost urmărit? se interesă Muldanno.

— Nu cred. Am bătut jumătate din Cartier până să ajung aici.

— Spune-mi, ce se-ntîmplă acolo?

— La Memphis?

— Ei, nu, la Milwaukee, dobitocule! zise Barry zîmbind. Ce s-a întîmplat cu copilul?

— Acum este la răcoare și nu vrea să vorbească. L-au dus acolo azi-dimineață, p-ormă l-au adus la tribunalu' pentru minori pe la prînz, pentru nu-ș'ce

audiere, și dup-aia l-au dus înapoi la pușcărie.

În timpul acesta, barmanul intră în bucătăria murdară și înghesuită, cărînd o tavă plină cu halbe murdare. Imediat ce trecu de ușile batante, fu oprit de doi agenți FBI care se legitimară și apoi îi luară tava din brațe.

— Ce dracu'! exclamă barmanul, lipindu-se cu spatele de perete și zgîndu-se la legitimațiile pe care i le băgaseră sub nas.

— FBI. Avem nevoie de un serviciu, îl informă, calm, agentul special Scherff. Barmanul avea două condamnări la activ și se bucura de libertate de numai șase luni, ceea ce îl făcu să devină cît se poate de vioi și de serviabil.

— Firește. Orice.

— Cum te cheamă? îl întrebă Scherff.

— Aă, Dole, Like Dole, răspunse omul după o scurtă ezitare. De-a lungul vremii, folosise atît de multe nume încît pînă și lui îi venea greu să se descurce.

Agenții veniră și mai aproape și Link se temu de un atac direct.

— Okay, Link. Poți să ne ajuți?

Link făcu iute semn că da. Bucătarul, cu țigara spînzurînd în colțul gurii, amesteca de mama focului într-o cratiță plină cu orez; era mult prea ocupat ca să-i bage în seamă pe cei trei nou-veniți.

— Dincolo, la masa din colțul unde tavanul este foarte scund sînt doi tipi care au comandat de băut.

— Da, okay, sigur. Da' io n-am nici un amestec, da?

— Da, da, nici o grijă, Link. Fii atent! zise Scherff, scoțînd din buzunar două borcanele pline cu sare și

respectiv piper. Uite, pune astea pe o tavă împreună cu o sticlă de ketchup și du-le la masa tipilor, ca și cum așa s-ar obișnui. Pe tipi îi întrebi dacă vor ceva de mâncare sau de băut. Înțelegi?

Link nu pricepea nimic, dar dădu imediat din cap.

— Ăă, da' ce-i în astea?

— Sare și piper, îl lămuri Scherff. Și o gănganie mică, să ascultăm ce-și spun băieții ăia. Pentru că sînt niște criminali pe care îi supraveghem îndeaproape, Link.

— Să știți că nu vreau să mă băgați în chestia asta, zise Link, știind sigur că la cea mai slabă amenințare din partea agenților s-ar fi băgat urgent și cu mîna lui „în chestia asta”.

— Ia să nu mă enervezi, îl atenționa Scherff, agitînd borcănelele cu condimente.

— Okay, okay.

În clipa aceea, ușile batante fură împinse la perete de un chelner ale cărui brațe erau ocupate de un teanc de vase murdare.

— Să nu mai spuneți la nimeni, zise Link tremurînd.

— S-a făcut, Link. Asta are să fie micul nostru secret. Ei, și-acu', ia zi, aveți pe-aici vreun dulap gol? întrebă Scherff, privind în jur. Răspunsul era însă evident: în spelunca asta nu se mai găsea nici măcar un centimetru pătrat de spațiu liber de mai bine de cincizeci de ani.

Link se gîndi cîteva secunde, foarte dornic să colaboreze cu noii săi prieteni, apoi spuse:

— Nu este nici unu', da' avem un birou mititel chiar deasupra barului.

— Bravo, Link. Acum du-te și plasează astea, iar între timp noi o să ducem niște echipament în biroul de care zici.

Și astfel discuția luă sfârșit; Link luă grijuliu cele două borcanele cu sare și piper, de parcă ar fi putut exploda în orice clipă și se duse la bar. Un chelner puse o sticlă verde de bere pe masă în fața lui Gronke și apoi dispăru.

— Ticălosul ăla mic știe ceva, nu? zise Șiș.

— Fără îndoială. Doar de-asta se-ntîmplă tot ce se-ntîmplă. Altfel de ce și-ar fi luat un avocat? Și de ce încăpățînarea asta? își dădu cu părerea Gronke, după care goli dintr-o dată jumătate din sticla de bere.

Link se apropie de masa celor doi, cărînd o tavă plină cu borcanele de ketchup, muștar, sare și piper.

— Hei, oameni buni, ceva de mîncare? întrebă el pe un ton pur profesional în timp ce schimba recipientele cu condimente.

Barry îi făcu semn să-i lase în pace, iar Gronke zise scurt „nu”, așa că barmanul dispăru urgent din fața lor. Dar la nici zece metri distanță de locul cu pricina, Scherff și alți trei agenți își desfăcură servietele grele și unul dintre ei își puse iute la urechi o pereche de căști.

— Copilul ăsta mă sperie, omule, zise Barry. Precis i-a spus totu' avocatei, așa că acum sînt doi care știi despre ce este vorba.

— Așa o fi, da' puștiu' nu suflă o vorbă, Barry. Eu zic să te mai gîndesti. I-am arătat poza aia, am avut grijă de rulotă și puștiu' e speriat de moarte.

— Nu știi. Există vreo cale să punem mîna pe el?

— Deocamdată nu. Vreau să spun că, la dracu',

poliția a pus deja mîna pe el și-l ține la loc sigur.

— Da, da' știi și tu că există întotdeauna o posibilitate. Eu unu' mă-ndoiesc că paza este cine știe ce într-o închisoare pentru copii.

— S-ar putea, numai că și polițiștii sînt speriați. Au împînzit spitalul, au paznici pe culoar, federali deghizați în doctori bîntuie peste tot, adică oamenii ăștia sînt de-a dreptul îngroziți.

— Și totuși îl pot face să vorbească. Pot să-l bage în programul ăla special, să-i dea o grămadă de bani maică-sii, la dracu', pot să le cumpere o rulotă nouă, dublă sau ceva pe-aproape. Paul, sînt al dracului de nervos, să știi. Îți dai seama că dacă puștiul ar fi fost curat, n-am fi auzit niciodată de el.

— Barry, nu putem să lovim în copil.

— Și de ce nu, mă rog?

— Pentru că este doar un copil. Pentru că toți ochii sînt pe el în clipa asta. Pentru că dacă facem așa ceva, o să avem pe urmele noastre un milion de curcani care pînă la urmă au să ne bage în mormînt. Pur și simplu, nu merge.

— Atunci ce zici de maică-sa sau de frate-său?

Gronke luă încă o înghițitură de bere și clătină, nervos, din cap. E adevărat că se număra printre gangsterii duri, care nu se dădeau în lături de la orice amenințare, dar spre deosebire de prietenul său, Gronke nu era un ucigaș. Iar această vînătoare nechibzuită îl speria. De aceea prefera să nu spună nimic.

— Da' avocata? întrebă Barry.

— Păi pe ea de ce s-o omori?

— Poate pentru că-i urăsc pe avocați în general.

Poate pentru că în felul ăsta copilul s-ar speria și mai tare și ar intra în comă, întocmai ca frate-său. Nu știi.

— Și poate că a ucide oameni nevinovați la Memphis nu este totuși o idee grozavă. Puștiul are să angajeze pe altcineva.

— Atunci îl omorîm și pe următorul. Ia gîndește-te, Paul, așa o chestie ar putea să facă minuni în tagma avocățească, zise Barry izbucnind într-un rîs zgomotos, apoi se aplecă mult în față, ca și cum tocmai atunci îi venise o idee extrem de importantă; bărbia lui se afla acum la numai cîțiva centimetri de borcanul cu sare. Ia gîndește-te, Paul. Dacă o scoatem

din circulație pe avocată, atunci nici un alt avocat cu capul pe umeri nu ar mai fi dispus să-l reprezinte pe puști. Pricepi?

— Barry, o iei pe-alături, omule. Te lasă nervii.

— Da, știi. Da' recunoaște că este o variantă grozavă. Dă-i la cap avocatei și-ai să vezi că puștiul n-are să mai vorbească, nici măcar cu maică-sa. Cum o cheamă pe avocată, Rollie, Ralphie?

— Reggie. Reggie Love.

— Ce dracu' de nume e ăsta pentru o gagică?

— De unde vrei să știi eu?

Barry își goli paharul și-i făcu din nou semn chelnerului să se apropie.

— Ce zice la telefon? întrebă Barry cu glas scăzut, chiar deasupra borcanului cu sare.

— Nu știu, că n-am putut să intrăm în biroul ei astănoapte.

— Ce face?! exclamă Șiș, furios; ochii răi îi scînteiau violent.

— Dacă totul merge bine, omul nostru are să facă ce trebuie în noaptea asta.

— Ce fel de birou este?

— Unul mititel într-o clădire înaltă din centrul orașului. N-are să fie mare lucru.

În ascunzătoarea lor, Scherff și doi dintre tovarășii lui își apăsară și mai tare căștile pe urechi. În mica încăpere nu se auzea decît ticăitul regulat al magnetofonului.

— E ceva de capul tipilor ăloră?

— Nance se ține bine cînd e sub presiune.

Partenerul lui însă este un pișăcios care se sperie și de umbra lui.

— Vreau ca telefoanele să fie aranjate în noaptea asta.

— Se face.

Barry își aprinse o țigară și după ce suflă fumul spre tavan își miji ochii spre prietenul lui:

— Avocata este și ea protejată?

— Nu cred, răspunse Gronke fără să-l privească.

— Unde locuiește? Ce fel de casă are?

— Stă într-un apartament drăguț chiar în spatele casei mamei ei.

— Locuiește singură?

— Cred că da.

— Atunci e ușor de ajuns la ea, nu? Intri, îi faci felul, furi ceva lucruri și ai încă o spargere care s-a terminat nasol. Îm, cum ți se pare?

Dar Gronke clătină din cap, studiind cu atenție o tînără blondă aflată chiar lîngă bar.

— Cum ți se pare? repetă Barry întrebarea.

— Da, ar fi o lovitură ușoară.

— Atunci hai s-o facem. Mă ascuți, Paul?

Da, da, Paul îl asculta, dar încerca să evite privirea ochilor aceia plini de răutate.

— N-am chef să omor pe nimeni, zise el, studiind-o în continuare pe blonda de la bar.

— Perfect. Atunci caută-l pe Pirini.

Cu câțiva ani în urmă, un reținut, cum li se spunea celor închiși în Centrul de detenție pentru minori, un băiat de doisprezece ani murise chiar în camera alăturată din cauza unei crize de epilepsie. Întâmplarea fu urmată de o campanie de presă și de un proces foarte dur și, cu toate că nu fusese implicată, Doreen fusese zguduită de povestea respectivă. Se lăsase cu o anchetă, cu îndepărtarea unor oameni și cu un nou regulament interior.

Ultimul lucru pe care îl făcu înainte de ora cinci, când i se termina schimbul, fu să-l mai verifice încă o dată pe Mark. De fapt, asta făcuse toată după-amiaza și văzu cu îngrijorare crescândă că starea copilului se deteriora din ce în ce mai mult, chiar sub ochii ei; băiatul vorbea tot mai puțin și se mulțumea să zacă în pat, cu privirea pierdută în tavan. La ora cinci, Doreen aduse cu ea și un sanitar care, după un control rapid, declară că Mark era viu și sănătos, cu toate funcțiile vitale în stare normală. Înainte să iasă din cameră, Doreen masă ușor tâmplele micului prizonier, ca o bunicuță îngrijorată de sănătatea nepoțelului, și îi promise că se va întoarce a doua zi dimineață,

devreme. Și nu uită să-i mai trimită o porție de pizza.

Mark o asigură că va rezista pînă la sosirea ei și că va încerca să supraviețuiască peste noapte. Dar Doreen lăsase instrucțiuni precise, căci imediat după plecarea ei, supraveghetoarea de la etajul următor, o femeie micuță și dolofană pe nume Telda, bătu la ușă și se prezentă. Apoi, de-a lungul următoarelor patru ore, Telda reveni în repetate rînduri și de fiecare dată îl privea pe copil cu ochi disperați, de parcă ar fi avut de-a face cu un nebun care mai avea puțin și o lua razna.

Mark se uită la televizor pînă la zece cînd începuseră jurnalul, după care se spală pe dinți și stinse lumina. Patul i se păru destul de confortabil și gîndul îi fugi imediat la pătuțul acela șubred adus de infirmiere în camera lui Ricky de la spital, în care maică-sa încerca cu greu să adoarmă.

Pizza comandată la „Domino's” nu era doar o bucată tare de brînză aruncată la întîmplare într-un cuptor, ci era o pizza adevărată, pentru că Doreen plătise probabil din banii ei. În pat era cald, pizza era de-adevăratelea, iar ușa de la cameră era bine încuiată. Și băiatul se simți la adăpost nu neapărat de ceilalți colegi de detenție, de bandele și de violența care existau fără îndoială și aici, cît mai ales de omul cu șişul, cel care-i cunoștea numele și pusese mîna pe fotografia din rulotă. Omul care dăduse foc rulotei. Era mereu prezent în mintea lui de ieri dimineață, de cînd cu întîlnirea lor din lift. Se gîndise la el și astă-noapte, pe veranda de la Mama Love, și în sala de judecată, în timp ce-i asculta pe Hardy și McThune. Și ceea ce-l îngrijora cel mai mult era că omul ăla bîntuia prin spital, fără ca Dianne

să aibă habar de existența lui.

A sta într-o mașină parcată pe Third Street, în plin centrul Memphis-ului, la miezul nopții, nu era nici pe departe ceea ce Cal Sisson numea o distracție sănătoasă, dar portierele erau blocate și mai avea și un pistol sub scaunul șoferului. Condamnările anterioare îi aduseseră interdicția a deține arme de foc, e-adevărat; dar mașina asta era a lui Jack Nance, nu a lui, și era parcată în spatele unei dubite, chiar lângă Madison, la două străzi distantă de Sterick Building. Mașina nu avea nimic care să dea de bănuț, iar traficul era destul de pașnic.

Deodată, pe trotuar, la numai câțiva centimetri de Cal, se opriră doi polițiști în civil care începură să-l privească foarte atent. Apoi oglinda retrovizoare îi arătă alți doi polițiști venind din spate. Patru! Unul dintre ei se așeză pe portbagaj, făcând mașina să se clatine. Cal se întrebă disperat dacă nu cumva îi expirase timpul marcat pe aparatul de taxat din parcare. Era totuși imposibil, doar plătitise pentru o oră și el nu era aici decît de zece minute. Nance îi zisese că afacerea nu avea să dureze mai mult de o jumătate de ceas.

Alți doi polițiști li se alăturară celor de pe trotuar și pe Cal începură să-l treacă toate transpirațiile. Cel mai tare îl îngrijora pistolul de sub scaun, deși un avocat bun l-ar fi putut convinge pe ofițerul care-l supraveghea că Sisson era doar șoferul lui Nance și că arma nu era a lui.

Apoi o mașină fără însemnele poliției opri chiar în spatele lui și din ea coborîră încă doi polițiști în civil. Opt polițiști!

Unul îmbrăcat în blugi și tricou se aplecă brusc și-și lipi legitimația de fereastra din dreptul șoferului. Pe podeaua mașinii chiar lângă piciorul lui Cal, se afla un aparat de radio pe al cărui buton ar fi trebuit să apese cu treizeci de secunde în urmă, ca să-l avertizeze pe Nance, dar acum era prea târziu. Sumedenia de polițiști care împânzeau locul picase parcă din cer.

Sisson coborî încetișor geamul ferestrei și polițistul își vîrî capul în mașină:

— 'nă seara, Cal. Sînt locotenentul Byrd de la Poliția din Memphis.

Faptul că-i spusese pe numele mic îl făcu pe Cal să tremure, dar încercă din răspuțeri să-și păstreze calmul.

— Cu ce pot să vă ajut, domnule locotenent?

— Să-mi spui unde este Jack.

Inima lui Sisson își opri bătăile; o sudoare rece îi cuprinse trupul.

— Jack și mai cum?

Jack și mai cum! Byrd aruncă o privire peste umăr și-i zîmbi colegului de lângă el. Cei opt polițiști încercuiseră practic mașina.

— Jack Nance, bunul tău prieten. Unde este?

— Nu l-am văzut.

— Ia te uită ce coincidență! Nici eu nu l-am văzut, cel puțin în ultimul sfert de oră. De fapt, ultima oară când l-am văzut pe Jack era la intersecția dintre Union și Second Street, acum mai puțin de treizeci de minute, și tocmai cobora din mașina asta. Pe urmă tu ai plecat

mai departe și acum, surpriză, iată-te aici.

Cal trase cu greu aer în piept.

— Nu-nțeleg ce vrei să spunei.

Byrd debloca portiera mașinii și o deschise larg. Dă-te jos, Cal, ordonă el și Sisson nici nu se gândi să se împotrivească. Apoi locotenentul trânti ușa la loc și îl izbi pe Cal cu spatele de ea. Patru polițiști îi înconjurară imediat; ceilalți trei urmăreau cu toată atenția ceea ce se-ntîmpla în zona Sterick Building. Fața lui Byrd era aproape de cea a lui Cal.

— Ascultă-mă, și ascultă-mă bine, Cal.

Complicitatea la pătrunderea prin efracție într-o clădire se pedepsește cu șapte ani de pușcărie. Tu mai ai trei condamnări anterioare, așa că ia ghicește cât ai să primești în calitate de recidivist?

Dinții îi clănțăneau, iar trupul îi tremura ca bătut de vînt, dar Cal scutură din cap, ca și cum chestiunea îl depășea.

— Să-ți spun eu, zise Byrd. Treizeci de ani, fără eliberare condiționată.

Sisson închise ochii și se prăbuși. Aerul nu-i mai ajungea.

— Ei, și-acum vreau să-ți spun că în privința lui Jack Nance n-avem nici o grijă, povesti mai departe polițistul pe un ton rece și plin de cruzime. Cîțiva băieți de-ai noștri îl așteaptă să iasă după ce aranjează telefoanele domnișoarei Love. Are să fie arestat, împachetat și, cînd va veni vremea, livrat unde trebuie. Cu toate astea, nu ne facem iluzii că ne va spune prea multe. Mă urmărești?

Cal dădu iute din cap cum că da, nu scăpa nici un

cuvînt.

— Numai că, vezi tu, Cal, noi ne-am gîndit că tu s-ar putea să fii dispus să-nchei un tîrg. Să ne ajuți puțin, înțelegi ce vreau să spun?

Cal dădea mai departe din cap, mărind însă ritmul mișcării.

— Noi sîntem convinși că tu ai să ne spui ce vrem să aflăm, iar noi te lăsăm să pleci.

Cal îl privea cu ochi disperați.

— Vezi trotuarul ăla, Cal? îl întrebă Byrd, arătîndu-i trotuarul de peste drum.

— Da, veni iute răspunsul, însoțit de o privire plină de speranță în direcția indicată.

— Ei bine, este cu totul al tău. Spune-mi ceea ce vreau să aud și poți să pleci. Okay? Îți ofer treizeci de ani de libertate, Cal. Nu fi prost.

— Okay.

— Cînd se întoarce Gronke de la New Orleáns?

— Mîine dimineață pe la zece.

— Unde stă?

— La Holiday Inn Crowne Piazza.

— Ce cameră?

— 782.

— Unde sînt Bono și Pirini?

— N-am idee.

— Cal, te rog, nu ne lua drept tîmpiți! Unde sînt ăștia doi?

— Au camerele 783 și 784.

— Mai e cineva din New Orleáns aici?

— Asta-i tot ce știu.

— Să ne așteptăm și la alte vizite de la New

Orléans?

— Jur că habar n-am.

— Și-au făcut cumva planul să-l lovească pe băiat, sau familia iui, sau pe avocată?

— A fost discutată și varianta asta, dar nu există un plan pus la punct. Și să știți că eu nici nu vreau să am de-a face cu așa ceva.

— Știu asta, Cal. Dar planuri pentru interceptarea altor telefoane?

— Nu, nu cred. Doar telefoanele avocatei.

— Ce știi despre locuința avocatei?

— Din câte știu, nu se pregătește nimic acolo.

— Nici microfoane, nici casetofoane?

— Din câte știu eu, nu.

— Nici un plan pentru asasinarea cuiva?

— Nu.

— Dacă ai mințit cumva, Cal, să știi că te caut și ai din partea mea treizeci de ani ca să te pocăiești.

— Jur că asta-i tot ce știu.

Deocamdată, Byrd îl lovi peste față și începu să-l strângă de guler. Gura lui Sisson era larg deschisă, căutînd aerul cu disperare; în ochii lui se citea groaza.

— Cine a dat foc rulotei? mîrîi Byrd, împingîndu-l și mai tare în portiera mașinii.

— Bono și Pirini, veni imediat răspunsul.

— Ai fost și tu implicat, Cal?

— Nu, jur că nu!

— Mai au de gînd să repete figura și în altă parte?

— Din câte știu eu, nu.

— Atunci pentru ce dracu' mai stau aici?

— Așteaptă, ascultă, știți, în caz că este nevoie de ei

pentru vreo chestie. Depinde numai de puști.

Byrd îl strînse și mai mult de guler și zîmbi larg.

— Cal, o singură minciună dac-ai spus, ți-a luat foc curu', okay?

— Nu mint, pe cuvîntu' meu că nu mint, se auzi vocea pierită a lui Sisson.

Atunci Byrd îi dădu drumul și, făcînd semn spre trotuarul de pe partea cealaltă a străzii, îi zise:

— Mergi în pace și să nu mai păcătuiești!

Zidul de polițiști se desfăcu și Cal traversă strada în fugă, dispărînd în noapte.

28

Era vineri dimineața. În camera învăluită în lumina cenușie de dinainte de revărsatul zorilor, Reggie sorbea gînditoare din cafeaua tare și amară, întrebîndu-se ce noutăți îi va mai aduce ziua care sta să-nceapă. Era o dimineață răcoroasă și senină, cum nu mai fusese nici una pînă acum în septembrie, primul semn că vara fierbinte și umedă, atît de caracteristică Memphis-ului, era pe sfîrșite. Așezată în balansoarul din papură împletită de pe micul balcon din spatele apartamentului, Reggie încerca să descifreze întîmplările ultimelor cinci ore.

Cînd ceasul arăta ora unu și jumătate noaptea, primise un telefon de la poliție care o anunța că apăruse o problemă urgentă la ea la birou și o ruga să dea o fugă pînă acolo. Atunci ea îi telefonase lui Clint și merseseră împreună la birou, unde dădură de cel puțin

o jumătate de duzină de polițiști. Aceștia îl lăsaseră pe Jack Nance să-și ducă la bun sfârșit misiunea lui murdară și să iasă din clădire, pentru ca abia după aceasta să pună gheara pe el. Lui Reggie și lui Clint le arătară apoi microfoanele minuscule implantate în receptoarele celor trei telefoane din biroul avocatei, admirînd în același timp măiestria dovedită de Nance.

O dată demontate, microfoanele se transformară în probe indubitabile ale vinovăției celui care le plantase acolo. Polițiștii explicară modul în care Nance pătrunsese în clădire și în birou și le atraseră de mai multe ori atenția asupra absenței oricăror sisteme de securitate. Reggie declară însă că nu o îngrijora acest aspect deoarece în birou nu existau bunuri de valoare.

Apoi își verifică dosarele, dar totul părea să fie în ordine. Dosarul „Mark Sway” nu ieșea niciodată din servieta personală, iar în clipa aceea se afla acasă, chiar în dormitorul avocatei. Clint însă anunță că, după părerea lui, cineva umblase în dosarele din secretariat. Nu putea fi totuși foarte sigur de acest lucru, din cauza modului său, din păcate cam dezorganizat, de lucru.

Polițiștii le spuseră celor doi că fuseseră informați din timp de vizita lui Nance, dar refuzară să-și dezvăluie sursele. Așa se face că accesul în clădire fusese mult ușurat — uși descuiate, paznici absenți etc, iar tipul fusese supravegheat de vreo doisprezece oameni. Acum se afla în arestul poliției refuzînd însă cu încăpăținare să dea vreo informație. Apoi unul dintre polițiști o luă deoparte pe avocată și îi șopti la ureche esențialul despre relațiile existente între Nance, Gronke, Bono și Pirini. Ultimii doi reușiseră să dispară,

fără să mai treacă pe la hotel. Gronke se afla încă la New Orléans, unde era supravegheat îndeaproape.

Nance avea să primească, probabil, ceva mai mult de doi ani de închisoare pentru ce făcuse. Dar timp de o fracțiune de secundă, Reggie se gîndi că pedeapsa cu moartea ar fi fost mult mai nimerită.

Pe la trei, Reggie și Clint rămaseră în sfîrșit singuri să rumege în voie vestea neașteptată că în birourile lor un profesionist își întinsese capcanele. Un necunoscut angajat de niște ucigași ca să strîngă informații ce le-ar fi permis acestora să lovească atunci cînd ar fi socotit ei necesar. Cum încăperile acestea și tot ceea ce implicau ele le creau o stare de nervozitate deosebită, Reggie și Clint le părăsiră imediat după plecarea polițiștilor, încercînd să se refacă cu ajutorul unei cești de cafea, într-un bar de la periferia orașului.

Și așa se făcea că, după o noapte fără somn, în pragul unei zile ce se anunța înnebunitoare, Reggie își bea cafeaua, așteptînd ca la răsărit, cerul să devină portocaliu. Gîndul îi zbură la Mark, care apăruse în biroul ei miercuri, adică acum două zile; era muiat tot de ploaie și speriat de moarte și îi povestise dintr-o suflare de tipul care-l amenințase cu un cuțit chiar într-unul din lifturile spitalului. Era un bărbat masiv și urît, care își fluturase șișul prin fața ochilor îngroziți ai băiatului, după care îi arătase o fotografie ce-i reunea pe toți membrii familiei Sway. Avocata ascultase totul, simțînd cum o cuprinde un sentiment de oroare; întîmplarea era într-adevăr înspăimîntătoare; și cu toate acestea, altcineva fusese implicat, cuțitul nu fusese îndreptat direct spre pieptul ei.

Numai că povestea asta se-ntîmpla miercuri, iar astăzi, vineri, aceeași bandă de criminali o atacase fără menajamente, situația devenind dintr-o dată a dracului de periculoasă. Pentru că micul ei client se afla într-un adăpost sigur, supravegheat de paznici înarmați, în timp ce ea stătea singură aici, în întuneric, neputîndu-și muta gîndul de la Bono, Pirini și cine știe cine mai era acolo afară, la pîndă.

Undeva pe aceeași stradă, ceva mai departe de casa Mamei Love, doi agenți FBI într-o mașină obișnuită supravegheau zona. Reggie fusese de acord cu această prezență.

Își imagină apoi o cameră de hotel îmbîcsită cu fum de țigară, pe a cărei podea zăceau grămezi de sticle goale de bere și cu ferestrele bine acoperite de draperii groase; în mijlocul încăperii, cîțiva derbedei prost îmbrăcați se îngrămădeau în jurul mesei pe care era așezat un magnetofon. Pe bandă erau înregistrate convorbirile ei cu diverși clienți, cu doctorul Levin, cu Mama Love, convorbiri personale care ar fi trebuit să fie confidențiale. În general ascultătorii se plictiseau de moarte; uneori însă, unul sau altul dintre ei izbucnea în rîs sau începea să mormăie semnificativ.

Mark nu folosise telefoanele de la biroul lui Reggie, așa că microfoanele puse acolo erau de-a dreptul ridicole. Oamenii ăștia erau în mod evident convinși că Mark știa totul despre Boyd Boyette și credeau că băiatul și avocata lui erau suficient de idioți ca să discute despre subiectul cu pricina prin telefon.

Exact în clipa aceea, liniștea fu sfîșiată de soneria stridentă a telefonului din bucătărie. Reggie tresări

speriată, apoi își verifică ceasul — acele arătau ora șase și douăzeci de minute. Probabil că iar se-ntîmplase ceva, pentru că altfel, nimeni nu dădea telefon la o asemenea oră.

— Alo?

— Bună dimineața, Reggie, se auzi la celălalt capăt al firului vocea lui Harry Roosevelt. Te rog să mă ierți dacă te-am trezit

— Nu, nu, nu mai dorm de mult.

— Ai văzut ziarul de astăzi? Reggie înghiți în sec.

— Nu. Ce s-a-ntîmplat?

— Pe prima pagină sînt două fotografii mari de-ale lui Mark, una luată la plecarea din spital, în stare de arest după cum scrie aici, și cealaltă în momentul în care ieșea din tribunal ieri, însoțit de polițiști. Articolul este semnat de Slick Moeller și este clar că tipul știe tot ce-a fost în timpul audierii. Relatarea este însă corectă, fără înflorituri. Zice că Mark a refuzat să răspundă la întrebările mele despre Boyette și că pentru asta eu l-am găsit vinovat de sfidarea Curții și l-am trimis înapoi la închisoare. După cum scrie acolo, eu m-am purtat ca un al doilea Hitler.

— Bine, dar cum de știe toate astea?

— Citează niște surse anonime.

Reggie numără iute persoanele care fuseseră prezente în mica sală de judecată, apoi își spuse părerea:

— Oare să fi fost Fink?

— Nu cred. Fink nu ar câștiga nimic din asta, iar riscurile ar fi prea mari. Trebuie să fi fost cineva pe care să nu-l prea dea inteligența afară din casă.

— Păi tocmai de-aia am și spus numele lui.

— Lovit la fix, dar nu cred că a fost un avocat. De altfel am de gând să-i trimit o citație domnului Moeller să se prezinte la tribunal astăzi la prânz. Am să-i cer să-mi spună sursa și dacă refuză, îl bag la închisoare pentru că a sfidat Curtea.

— Minunată idee.

— N-ar trebui să dureze prea mult. Și vom ține audierea cealaltă după, okay?

— Firește, Harry. Ascultă, ar fi bine să-ți spun ceva. Am avut o noapte foarte lungă.

— Da, te-ascult, zise el, și Reggie îi împărtăși rezumatul celor întâmplate în cursul nopții, cu un accent special pe cuplul Bono-Pirini și pe faptul că nu li se dăduse încă de urmă.

— Dumnezeuule, exclamă Harry. Dar oamenii ăștia sînt complet nebuni.

— Și periculoși.

— Te-ai speriat?

— Bineînțeles că m-am speriat. Doar mi-a fost violată intimitatea, iar ideea că oamenii aceia știu atîtea despre mine este absolut înspăimîntătoare.

— Reggie, să știi că n-am să-i dau drumul lui Mark nici astăzi; să vedem ce se mai întâmplă în weekend. Oricum, băiatul este mult mai în siguranță acolo unde este acum.

— De acord.

— Ai vorbit cu mama lui Mark?

— Da, ieri, și nu a fost tocmai încîntată de idee, așa că s-ar putea să mai dureze. Biata de ea, e toată un pachet de nervi.

— Atunci vezi ce poți face. Crezi că ar putea să vină astăzi la tribunal? Aș vrea să vorbesc și cu ea.

— Am să-ncerc.

După ce puse receptorul în furcă, Reggie își mai turnă o ceașcă de cafea și se întoarse în balcon. Axle dormea dusă sub balansoar. Prima rază de soare se strecură printre frunzele copacilor. Reggie strânse în palme ceașca de cafea și își ascunse picioarele goale în halatul lung și gros. Și în timp ce savura aroma cafelei, își lăsa gândurile să alunece la tot ce se întâmplase în ultimele zile și la cât de mult îi disprețuia pe ziariști. Lumea întreagă avea să știe acum totul despre audiere. Halal confidențialitate! Micul ei client devenise dintr-o dată mult mai vulnerabil. Faptul că știa ceva ce n-ar fi trebuit să știe era de-acum evident. Altfel, de ce să fi refuzat să răspundă la întrebările judecătorului?

Cu fiecare oră ce trecea, jocul acesta devenea din ce în ce mai periculos. Iar ea, Reggie Love, avocat și consilier juridic, ar fi trebuit să dețină toate răspunsurile și să furnizeze sfaturi absolut perfecte. În curînd, Mark o va privi cu ochisorii lui albaștri speriați și o va întreba ce să facă. Or, de unde dracu' să știe ea care-i răspunsul?

De-acum devenise și ea ținta aceluiași bandiți.

Doreen îl trezi devreme pe Mark. Pentru micul dejun îi pregătise niște briose cu afine și acum îl privea îngrijorată. Mark stătea pe un scaun cu o briosă în mîină și privea fix podeaua; deocamdată nu mîncase nimic.

După un timp, duse încet brioșa la buze, luă o firimitură, revenind apoi la nemișcarea dinainte.

Doreen îi observa fiecare mișcare.

— Te simți bine, scumpule? îl întrebă ea.

— A, mă simt foarte bine, răspunse el cu voce răgușită și șovăielnică.

Doreen îl bătu încurajator cu palma pe genunchi și pe umăr; în ochii ei se citea tulburarea.

— Ei, să știi că am să fiu pe-aici toată ziua, zise ea, ridicându-se și apropiindu-se de ușă. Am să mai trec pe la tine.

Mark nu reacționa în nici un fel la vorbele supraveghetorei, ci se mulțumi să mai ia o îmbucătură anemică din brioșa pe care o avea în mână. Apoi ușa se închise cu un pocnet, iar băiatul vârî în gură dintr-o singură mișcare restul de brioșă și înhață o alta de pe masă.

Televizorul intră și el în funcțiune, cu toate că antena nu capta decât un singur program care nu transmitea nici desene animate, nici filme vechi.

Dar Doreen se întoarse după numai douăzeci de minute.

— Mark, vino cu mine. Ai un vizitator.

Puștiul se transferă brusc într-o altă lume și întrebă cu aceeași voce pierdută:

— Cine?

— Avocata ta. Sigur te simți bine? întrebă Doreen, legănându-se doi pași în fața lui. Mark confirmă clătinând ușor din cap. Coborîră scările în tăcere.

Reggie îl aștepta în mica sală de conferințe aflată cu un etaj mai jos. După ce schimbară câteva amabilități,

Doreen îi părăsi și cei doi se așezară la măsuța rotundă din mijlocul încăperii.

— Mark, sîntem prieteni? îl întrebă avocata zîmbind.

— Da. Îmi pare rău că m-am purtat așa ieri.

— Nu e nevoie să-ți ceri scuze, Mark. Te rog să mă crezi că te-nțeleg. Ai dormit bine?

— Da, mult mai bine decît la spital.

— Doreen mi-a spus că o îngrijorezi.

— Ba sînt bine, mult mai bine chiar decît ea.

— Bun, zise Reggie, apoi scoase din servietă prima pagină a ziarului de dimineată și o puse pe masă.

Băiatul citi totul cu multă atenție.

— Ai apărut pe prima pagină trei zile la rînd, remarcă ea încercînd să-și fabrice un zîmbet încîntat.

— Începe să se învechească. Credeam că audierea a fost confidențială.

— Așa ar fi trebuit. Domnul judecător Roosevelt mi-a telefonat mai devreme și mi-a spus că este foarte supărat pe chestia asta și că are de gînd să-l cheme pe reporter ca să-l prăjească un pic.

— Da' este prea tîrziu, Reggie. Articolul a fost scris și toată lumea poate să-l citească. Și se vede de la o poștă că eu sînt puștiul care știe prea multe.

— Exact.

Apoi Mark reciti articolul și studie atent cele două fotografii care-l înfățișau în compania polițiștilor.

— Ai vorbit cu mama? îl întrebă ea după un timp.

— Da, doamnă. Ieri după-masă pe la cinci. Mi s-a părut obosită.

— Așa și este. Am văzut-o puțin mai înainte să suni

tu și știi că nu prea este bine. Ricky a avut o zi foarte grea.

— Păi, da, mulțumită curcanilor ăloro idioți. Hai să-i dăm în judecată.

— Poate ceva mai târziu. Deocamdată trebuie să stăm puțin de vorbă. Ieri, după ce ai plecat tu, judecătorul Roose-velt a stat de vorbă cu avocații și cu cei de la FBI. Judecătorul vrea ca tu, Ricky și mama să fiți incluși în Programul Federal de Protecție a Martorilor. El este de părere că asta este cea mai bună modalitate de a vă proteja, și eu înclin să-i dau dreptate.

— Ce-nseamnă asta?

— Asta-nseamnă că FBI-ul vă mută într-un alt loc, foarte secret, unde veți avea nume noi, școli noi, totul va fi absolut nou. Mama ta va primi o altă slujbă, mult mai bine plătită. S-ar putea ca după câțiva ani să vă mute iar, pentru siguranță. Pe Ricky au să-l interneze într-un spital mult mai bun pînă cînd se va face bine. Bineînțeles că guvernul va suporta toate cheltuielile.

— Îmi cumpără și o bicicletă nouă?

— Sigur că da.

— Glumeam. Știi, am văzut doar o chestie de-asta într-un fum despre Mafia. Un informator a pus pe masă tot ce știa despre organizație și ăia de la FBI l-au ajutat să dispară. I-au făcut o operație plastică, i-au găsit o nevastă nouă, tot tacîmul. Și l-au trimis în Brazilia, sau pe-acolo.

— Și ce s-a-ntîmplat pînă la urmă?

— Păi, le-a luat numai vreun an ca să-l găsească. Și au omorît-o și pe nevastă-sa.

— Ți-a fost doar un film, Mark. Și de altfel nici nu

ai de ales. Este cea mai sigură mișcare pe care o poți face.

— Bineînțeles că va trebui să le spun tot ce știu mai înainte ca ei să facă toate chestiile astea minunate pentru noi.

— Face parte din înțelegere.

— Mafia nu uită niciodată, Reggie.

— Mark, ai văzut prea multe filme la viața ta.

— Poate. Da' spune-mi, FBI-ul a pierdut vreodată vreun martor băgat în programul ăsta?

Răspunsul era afirmativ, dar nu avea nici un exemplu concret.

— Nu știu, dar când ne vom întâlni din nou cu ei, poți să le pui oricâte întrebări dorești.

— Și dacă nu vreau să mă-nfîlesc cu ei? Și dacă vreau să rămân în celula mea pînă când am să fac douăzeci de ani și judecătorul Roosevelt va fi în sfîrșit mort? Atunci am să pot pleca de-aici?

— Bun. Dar te-ai gîndit la mama și la Ricky? Ce se v-a întîmpla cu ei când Ricky va ieși din spital și nu vor avea unde să se ducă?

— Pot să se mute aici cu mine, Doreen are să aibă grijă de noi.

Ei, drace, da' îi merge mintea, pentru un copil de unsprezece ani. Reggie îi zîmbi, dar Mark o privi încruntat.

— Ascultă, Mark. Ai încredere în mine?

— Da, Reggie. Am multă încredere în tine. De fapt, ești singurul om din lume în care mai am încredere. Așa că te rog, ajută-mă.

— Nu va fi ușor să ieșim din toată povestea asta,

okay.

— Știu.

— În momentul de față singuranța ta constituie unica mea preocupare. Siguranța ta și a familiei tale. Iar judecătorul Roosevelt vede lucrurile în exact același fel. Acum, va fi nevoie de câteva zile ca să fie puse la punct detaliile programului de protecție. Judecătorul le-a spus celor de la FBI să se apuce imediat de lucru și eu cred că asta este cea mai bună variantă.

— Ai vorbit și cu mama?

— Da; și cred că i-a plăcut ideea. Dar vrea să mai discutăm puțin.

— Da' de unde știi că are să meargă? Crezi că este absolut sigur?

— Nimic nu este absolut sigur, Mark. Nu există garanții.

— Grozav. Adică poate au să ne găsească, poate nu. Să vezi ce viață lipsită de monotonie o să ducem.

— Ai o idee mai bună?

— Sigur, și este foarte simplă. Încasăm asigurarea pentru rulotă și ne luăm alta, eu îmi pun lacăt la gură și trăim fericiți pînă la adînci bătrînețe. Reggie, să știi că nu-mi pasă nici cît negru sub unghie dacă n-au să găsească niciodată cadavrul ăla. Pur și simplu nu îmi pasă.

— Îmi pare rău, Mark, dar asta nu se poate.

— De ce?

— Pentru că din păcate ești un mare ghinionist. Tu ai intrat în posesia unor informații extrem de importante și vei avea mereu necazuri, pînă în clipa în care dai aceste informații celor care ți le cer.

— Și pe urmă s-ar putea foarte bine să mor.

— Nu cred așa ceva.

Dar Mark își încrucișa brațele la piept și închise ochii. Vînătaia de pe obrazul stîng începuse să capete o nuanță brună. Astăzi era vineri. Clifford îl lovise luni, și cu toate că întreaga poveste părea să se fi întîmplat cu multe săptămîni în urmă, vînătaia aceea îi amintea lui Reggie că lucrurile se desfășurau într-un ritm mult prea rapid. Bietul copil mai purta încă pe față semnele atacului pe care îl suferise.

— Și unde am putea să mergem? întrebă el cu glas slab, fără să deschidă ochii.

— Departe, departe de tot. Domnul Lewis de la FBI a menționat un spital de psihiatrie pentru copii din Portland care se pare că este unul dintre cele mai bune din țară. Ricky va fi internat acolo și va primi cea mai bună îngrijire.

— Da' ceilalți pot să ne urmărească?

— Cei de la FBI vor avea grijă de tot.

Mark își deschise brusc ochii și o privi atent.

— Cum se face că ai așa, deodată, încredere în FBI?

— Pentru că nu am în cine altcineva să mă încred.

— Și cît durează pînă cînd totul va fi pus la punct?

— Sînt două probleme de rezolvat. Una este legată de detaliile afacerii și de documentele de care este nevoie. A

doua problemă se numește Ricky. S-ar putea ca doctorul Greenway să nu permită transferul lui mai devreme de cîteva zile.

— Adică mai stau încă o săptămînă la închisoare?

— Așa se pare. Îmi pare rău.

— N-ai de ce, Reggie. Mă descurc. De fapt, aş putea foarte bine să stau mai mult aici, dacă aş fi lăsat în pace.

— Ştii bine că așa ceva nu se poate.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu mama.

— S-ar putea să vină la audierea de astăzi. Domnul judecător Roosevelt vrea și el să o vadă. Bănuiesc, de altfel, că domnul judecător se va întâlni în particular și cu cei de la FBI, ca să discute despre programul de protecție a martorilor.

— Păi, atunci, dacă tot am să stau mai departe la închisoare, de ce să mai țină audierea asta?

— În cazurile de sfidare a Curții, judecătorul este obligat să te aducă periodic la tribunal ca să-ți permită să te dezvinovățești. Cu alte cuvinte, ca să faci ceea ce vrea judecătorul.

— Legea asta e complet aiurea. E o prostie, nu?

— Deseori, așa este.

— Ştii, astă-noapte, când încercam să adorm, mi-a venit un gând nebunesc. Mă gândeam — ce-ar fi dacă senatorul ăla sau, mă rog, cadavrul lui, nici nu se află acolo unde zicea Clifford? Dacă Clifford înnebunise pur și simplu, și atunci în pădure bătea câmpii? Tu te-ai gândit pîn-acum la asta, Reggie?

— Da, de multe ori.

— Dacă toată povestea asta este o glumă uriașă?

— Mark, nu putem să riscăm.

Băiatul își frecă ochii, apoi se ridică și începu să se plimbe prin cameră.

— Adică ne facem bagajele și ne lăsăm fostele noastre vieți aici, corect? Păi, să știi că ție îți vine ușor

să vorbești, Reggie. Tu nu ai coșmaruri noaptea. Pentru tine toate au să fie la fel ca-nainte. Pentru tine, pentru Clint și Mama Love. Ai să-ți păstrezi biroul mic și drăguț ai să ai mai departe o sumedenie de clienți. Noi, în schimb, vom trăi cu spaima-n suflet pentru tot restul vieții.

— Nu cred.

— Dar nu ești sigură. E foarte ușor să stai aici și să spui că totul are să fie bine. Nu tu ești în bătaia puștii.

— N-ai de ales, Mark.

— Ba da, am. Aș putea să mint.

Nu era decît o cerere de amînare, adică, în mod normal, o hărțuială juridică obișnuită și plictisitoare. Deși numai de plictiseală nu putea fi vorba atunci cînd Barry-Șiș era acuzatul și Willis Upchurch oratorul. Dacă mai adăugați la asta și orgoliul nemăsurat al venerabilului Roy Foltrigg, precum și talentul excepțional de care dădea dovadă Willy Boxx în manipularea presei, atunci această audiere inofensivă consacrată cererii de amînare lua aspectul unei adevărate execuții, în dimineața aceea, sala de judecată unde urma să prezideze onorabilul James Lamond era înțesată de un public curios, de reprezentanți ai presei și de o mică armată de avocați invidioși care aveau, bineînțeles, treburi mult mai importante de rezolvat, dar care se nimeriseră prin vecinătate. Toți se plimbau de colo-colo, împărtășindu-și impresiile pe un ton grav, fără să-i scape însă din ochi pe ziariști. Căci avocații sînt atrași de reporteri și de camerele de luat vederi așa

cum rechinii sînt atrași de mirosul sîngelui.

Foltrigg se afla dincolo de balustrada care despărțea publicul de actori, în mijlocul unui grup compact de asistenți care șopteau încruntați, de parcă plănuiau o invazie. Venerabilul se împodobise cu hainele de duminică — costum din trei piese de culoare închisă, cămașă albă, cravată roșu-cu-albastru, pantofi strălucitori de atîta frecat cu peria, părul impecabil pieptănat. Stătea cu fața spre cei din sală, dar era, bineînțeles, prea preocupat ca să remarce pe careva. În partea opusă a sălii, Muldanno se așezase cu spatele la flecăreala spectatorilor, prefăcîndu-se că-i ignoră pe toți. Era îmbrăcat în negru de sus pînă jos, iar coada de cal se arcuia perfect spre spate. Willis Upchurch se așezase pe marginea mesei rezervate avocaților apărării și, cu fața spre zona presei, purta o discuție deosebit de animată cu un funcționar local. Căci Upchurch adora să se afle în centrul atenției, sentimentul său depășindu-l în intensitate chiar și pe cel resimțit de Foltrigg, dacă așa ceva era omenește posibil.

Pentru moment, Muldanno nu aflase de arestarea lui Jack Nance, nu știa că Sisson le povestise polițiștilor tot ce știa, nu primise nici o veste de la Bono și Pirini, și în dimineața aceasta îl trimisese pe Gronke la Memphis, ignorînd complet evenimentele petrecute în timpul nopții.

Pe de altă parte, Foltrigg se simțea foarte sigur de sine. Înregistrarea conversației captate cu ajutorul borcănelului de sare îi va permite cu siguranță să obțină luni inculparea lui Muldanno și Gronke pentru obstrucționarea justiției, iar condamnările nu vor pune

nici o problemă. Îi avea la mână pe cei doi bandiți; Muldanno risca o pedeapsă de cinci ani.

Roy nu găsisese însă cadavrul. Or, un proces în care Barry Şiş era acuzat de obstrucționarea justiției nu se va bucura niciodată de publicitatea extraordinară care ar însoți un proces de omucidere, asezonat cu fotografiile color ale cadavrului descompus și cu rapoartele patologice despre traiectoria gloanțelor. Un astfel de proces s-ar întinde pe mai multe săptămâni și în tot acest timp Roy ar străluci în fiecare seară pe ecranul televizorului, la ora jurnalului.

Foltrigg îl trimisese în dimineața aceasta pe Fink înapoi la Memphis, punându-i în brațe și citațiile prin care puștiul și avocata lui erau somați să se prezinte în fața marelui juriul din New Orléans. Era de presupus că mișcarea aceasta va mai înviora un pic lucrurile. Luni după-amiază puștiul va vorbi, în sfârșit, și, cu puțin noroc, luni seara Foltrigg va pune mâna pe rămășițele pămîntești ale senatorului Boyette. Gîndul acesta îl ținuse pe procuror la birou pînă la ora trei dimineața. Acum venerabilul se plimba țanțoș prin sală, aruncîndu-i priviri încruntate lui Muldanno, care îl ignora complet.

Aprodul se opri în fața jilțului judecătorului și le strigă celor prezenți în sală să se așeze la locurile lor. Curtea era în ședință, prezidată de onorabilul James Lamond. În clipa aceea judecătorul își făcu apariția pe o ușă laterală; era însoțit de un asistent care ducea un teanc de dosare. Abia trecut de cincizeci de ani, Lamond era un mic copil printre matusalemicii judecători federali,

fiind un reprezentant tipic al numerosului grup de magistrați numiți de administrația Reagan, tipul de profesionist, fără zîmbete și amabilități. Ocupase postul de procuror general pentru Southern District of Louisiana înainte de Roy Foltrigg și își ura succesorul la fel ca toată lumea. La numai șase luni după ce preluase postul, Foltrigg pornise într-un turneu prin tot districtul în timpul căruia prezentase o sumedenie de scheme și grafice din care rezulta că activitatea procuraturii devenise mult mai eficientă decît în perioadele anterioare. Traficanții de droguri se aflau dincolo de gratii, funcționarii publici erau speriați, lumea interlopă dăduse de necaz, iar interesul public era de-acum apărat cu încredințare și aceasta numai și numai pentru că el, Roy Foltrigg, era acum procuror federal-șef al districtului.

Fusese o mișcare absolut stupidă, care îl insultase pe Lamond și îi înfuriase pe ceilalți judecători, care nu-i acordau prea mare credit venerabilului.

Lamond cuprinse cu privirea sala suprapopulată și exclamă:

— Dumnezeule! Sînt încîntat să văd cît interes trezește ceea ce se va-ntîmpla astăzi, aici, dar țin să remarc cu toată sinceritatea că este vorba doar de o audiere oarecare referitoare la o cerere cît se poate de obișnuită.

Apoi privi cele două tabere: Foltrigg stătea în mijlocul unui grup de șase asistenți, în timp ce Upchurch avea lîngă el doi avocați și doi funcționari.

— Curtea este gata să discute cererea de amînare prezentată de inculpatul Barry Muldanno. Curtea ia act

de faptul că procesul este prevăzut să aibă loc peste trei săptămîni. Domnule Upchurch, dumneavoastră ați înaintat cererea, așa că aveți cuvîntul. Vă rog să fiți cît mai scurt.

Și spre surprinderea tuturor, Upchurch fu într-adevăr foarte scurt. El se mulțumi să amintească ceea ce știa, de altfel, toată lumea despre defunctul Jerome Clifford, precum și faptul că procesul era prevăzut să înceapă la Tribunalul federal din St. Louis peste exact trei săptămîni. Upchurch fu cît se poate de fluent și se vedea de la o poștă că se simțea ca acasă în sala aceasta de judecată complet străină. Amînarea era absolut necesară, explică el cu multă abilitate, deoarece el, Willis Upchurch, avea nevoie de timp ca să se pregătească pentru ceea ce avea să fie, fără îndoială, un proces foarte lung. Discursul său dură fix zece minute.

— De cît timp aveți nevoie? îl întrebă Lamond.

— Domnule judecător, eu am o agendă extrem de încărcată pe care aș fi chiar bucuros să v-o arăt. Deci eu cred că șase luni ar fi un termen cît se poate de rezonabil.

— Mulțumesc. Doriți să mai adăugați ceva?

— Nu, mulțumesc, domnule judecător.

Avocatul se întoarse la locul său chiar în clipa în care Foltrigg se ridică și se apropie de podiumul pe care se afla jilțul judecătorului; ajuns în locul dorit, procurorul aruncă o ultimă privire pe însemnările pregătite cu grijă și se pregăti să-și înceapă discursul, dar Lamond i-o luă înainte.

— Domnule Foltrigg, cu siguranță că nu negați nevoia apărării de a dispune de mai mult timp de

pregătire, dată fiind noua situație?

— Nu, domnule judecător, nu neg așa ceva. Cred însă că termenul de șase luni este prea lung.

— Și dumneavoastră ce perioadă ați propune?

— O lună sau două, pentru că, vedeți, domnule judecător, eu...

— Domnule Foltrigg, n-am de gând să stau aici ca să vă ascult ciorovăindu-vă pentru două, șase, trei sau patru luni. Din moment ce sînteți de acord că interlocutorul are dreptul la o amîinare, atunci am să examinez chestiunea și am să fixez procesul în funcție de programul meu.

Lamond știa că Foltrigg avea nevoie de amîinarea aceasta mult mai mult decît Muldanno, dar că nu-și putea permite să o ceară. Justiția trebuie să fie întotdeauna pe picior de atac, iar procurorii sînt incapabili să spună că au nevoie de mai mult timp.

— Păi, da, domnule judecător, zise Foltrigg cu voce tare, dar noi sîntem de părere că amîinările inutile trebuie evitate. Cauza aceasta s-a lungit deja prea mult.

— Domnule Foltrigg, vreți să spuneți cumva că această curte își tîrăște picioarele?

— Nu, domnule judecător, inculpatul este cel care face așa ceva. Pînă acum a depus cele mai frivole cereri cunoscute în jurisprudența americană ca să blocheze acest proces. A încercat toate tacticile posibile, a...

— Domnule Foltrigg, domnul Clifford a murit și nu mai poate să depună nici o cerere. Inculpatul are acum un nou avocat care, după cum văd, a depus o singură cerere.

Foltrigg simți că-ncepe să fiarbă; nu se așteptase să

cîştige ceva în cursul acestei audieri, dar nici nu se aşteptase să primească asemenea şuturi.

— Aveţi ceva relevant de spus? întrebă domnul judecător, ca şi cum Foltrigg n-ar fi spus încă nimic important.

Procurorul nu răspunse şi se întoarse ca o furtună la locul său. O prestaţie demnă de milă. Pentru atîta lucru, ar fi putut să trimită foarte bine şi un subaltern.

— Altceva, domnule Upchurch? întrebă Lamond.

— Nu, domnule.

— Foarte bine. Vă mulţumesc tuturor pentru interesul arătat. Îmi pare rău că audierea a durat atît de puţin. Poate că data viitoare situaţia va fi alta. Noua dată fixată pentru proces va fi comunicată în curînd.

Acestea fiind zise, Lamond se ridică la numai cîteva minute după ce se aşezase şi dispăru prin aceeaşi uşă laterală prin care intrase.

Foltrigg şi Upchurch ieşiră din sală în urma reporterilor şi se îndreptară în direcţii opuse, cu intenţia vădită de a convoca conferinţe de presă ad-hoc.

29

Cu toate că Slick Moeller povestise în articolele sale despre revolte ale deţinuţilor din închisori, despre violuri şi bătăi şi cu toate că se aflase întotdeauna pe terenul sigur de dincoace de gratii, ziaristul nu văzuse niciodată cu propriii săi ochi interiorul unei celule. Şi cu toate că gîndul la această stare de fapt nu-i dădea pace, Moeller reuşea să-şi păstreze sîngele rece,

arborînd aerul sigur de sine al omului perfect încrezător în stipulările amendamentului întîi al Constituției. Era încadrat de doi avocați, armăsari de rasă excepțional plătiți, aparținînd unei firme cu o sută de angajați care se ocupa, de cîteva decenii, de afacerile trustului de presă „Memphis Press”. De două ore încoace, avocații respectivi îl tot asigurau că, pentru Slick, Constituția Statelor Unite ale Americii nu era numai un prieten ci și un scut de apărare. Reporterul purta blugi, o jachetă tip salari și bocanci militari — întruchipare perfectă a ziaristului ce trebuia să facă față intemperiilor.

Harry nu era însă impresionat defel de imaginea pe care încerca să o impună despre sine această gură mare și rea a presei locale. Tot atît de puțin impresionat era și de cei doi oratori republicani cu sînge albastru și ciorapi de mătase, care nu mai bătuseră niciodată înainte la ușa acestei săli de judecată. De fapt, Harry era extrem de supărat. Stătea acolo, în jilțul de pe podium și recitea pentru a mia oară articolul semnat de Slick în ediția de dimineață a ziarului. Revăzu de asemenea cazuri de aplicare a amendamentului întîi referitoare la ziarști și la confidențialitatea surselor lor. Și Harry făcea toate astea pe-ndelete, dîndu-i ocazia lui Slick să transpire din abundență.

Ușile erau încuiate, și Grinder, aprodul prieten cu Slick, aștepta nervos lîngă podium. Alți doi aprozi stăteau chiar în spatele ziaristului și al avocaților lui, conform instrucțiunilor speciale date de însuși domnul judecător. Atitudinea sigură, gata de a interveni a celor doi oameni în uniformă îi irita destul de mult pe reporter și pe însoțitorii lui care încercau totuși să se

stăpânească.

Mașina de stenografiat se afla în grija aceleiași grefiere care arbora o fustă și mai scurtă decât cea din ziua precedentă. La masa mai retrasă ședea aceeași bătrână ursuză ce răsfoia cu sîrg un exemplar din „National Enquirer”. Toată lumea era în așteptare. Ceasul arăta douăsprezece și jumătate și, ca de obicei, planificarea înfățișărilor înscrise pe rol rămăsese mult în urmă. Marcia pregătise chiar și sandvișul cerut de Harry pentru pauza dintre audieri. Următoarea audiere era cea pentru cazul Sway.

Domnul judecător își sprijini coatele pe masă și își îndreptă privirea severă spre Moeller ale cărui șaiszeci și cinci de kilograme reprezentau cam a treia parte din greutatea onorabilului Harry Roosevelt. Apoi dădu drumul unui „să se consemneze” răstit în direcția stenografei.

Cu tot sîngele lui rece, Slick tresări puternic sub șfichiuirea acestor prime cuvinte și se așeză mai drept pe scaun.

— Domnule Moeller, te-am adus aici pe baza unei citații deoarece ai încălcat prevederile Codului statului Ten-nessee referitoare la confidențialitatea procedurilor din acest tribunal. Acest lucru este deosebit de grav pentru că subiectul principal îl constituie securitatea și sănătatea unui copil. Din nefericire legea nu prevede pedeapsa penală pen-

tru asemenea cazuri ci le plasează în domeniul actelor reprobabile.

Ajuns în acest punct al micului său discurs, Harry își scoase ochelarii și începu să-i curețe cu batista.

— Acum, domnule Moeller, reveni Harry asemenea unui bunic supărat de năzdrăvăniile nepotului, oricât de mult m-a deranjat articolul dumitale, mult mai tare mă irită faptul că această informație ți-a fost dată de cineva de-aici. Cineva care s-a aflat ieri chiar în această sală. Sursa asta a dumitale mă îngrijorează în mod deosebit.

În clipa aceea, Grinder se sprijini de perete, apăsându-și cu toată puterea gambele de zidul rece, doar așa putea să oprească tremurul îngrozitor care-i cuprinsese genunchii. Evita din răspuțeri să-l privească pe Moeller; făcuse primul infarct cu numai șase ani în urmă și dacă nu se controla, cel de-al doilea avea să fie cu siguranță și ultimul.

— Domnule Moeller, te rog să te așezi pe scaunul rezervat martorilor, îl invită Harry. Simte-te ca acasă.

Ritualul jurământului fu dus la îndeplinire de bătrâna cea morocănoasă, apoi Slick se așeză picior peste picior, căutând nervos privirea încurajatoare a avocaților. Dar cei doi își îndreptaseră privirile în altă parte. Grinder rămăsese cu ochii țintă în tavan.

— Domnule Moeller, din clipa asta te afli sub prestare de jurământ, îi reaminti Harry ziaristului imediat după ce acesta ridicase mâna și jurase să spună adevărul și numai adevărul.

— Da, domnule, confirmă Slick, încercând fără convingere să-i zîmbească uriașului de la înălțimea podiumului ce domina minuscula sală de judecată.

— Dumneata ai scris articolul apărut în ziarul de azi-di-mineată sub numele dumitale?

— Da, domnule.

— L-ai scris singur sau te-a ajutat cineva?

— Domnule judecător, eu am scris fiecare cuvânt, dacă asta doriți să știți.

— Într-adevăr, asta voiam să știu. Deci, în cel de-al patrulea paragraf al articolului, dumneata ai scris — și te citez — „Mark Sway a refuzat să răspundă la toate întrebările referitoare la Barry Muldanno și Boyd Boyette” — am încheiat citatul. Dumneata ai scris asta?

— Da, domnule.

— Ai fost cumva prezent în această sală ieri, când l-am audiat pe copil?

— Nu, domnule.

— Te aflai undeva, în interiorul acestei clădiri?

— Ăă, da, domnule. Doar nu este interzis, nu?

— Fără comentarii, domnule Moeller. Eu sînt cel care pune întrebările și dumneata ești cel care răspunde la ele. Înțelegi sensul acelei relații?

— Da, domnule, zise Slick care își implora din priviri avocații să intervină, dar aceștia erau adînciți în lectura unui material foarte interesant. Slick se simți dintr-o dată singur.

— Deci nu ai fost prezent aici. Atunci, domnule Moeller, de unde știi că băiatul a refuzat să răspundă la întrebările mele despre Barry Muldanno și Boyd Boyette?

— Am o sursă.

Pînă în momentul acela, Grinder nu se gîndise niciodată la sine însuși ca la „o sursă”; el era doar un aprod prost plătit ale cărui date esențiale erau o uniformă, un pistol și nenumărate facturi de plătit. Ba era și pe punctul de a fi dat în judecată pentru cartea de credit a nevestii-sii. Grinder ar fi vrut să-și șteargă

fruntea de broboanele de transpirație care o inundaseră, dar îi era prea frică să se miște.

— O sursă, repetă Harry, imitându-l pe Slick. Păi sigur că ai avut o sursă, domnule Moeller. Mi-am imaginat că asta a fost, că doar dumneata nu te aflai în sală. Cineva ți-a spus despre ce s-a vorbit în timpul audierii, deci este clar că ai avut o sursă. Ei, acum problema este cine a fost sursa?

Imediat ce Harry puse întrebarea, avocatul mai cărunt se ridică iute de pe scaun, încercînd să intervină. Era îmbrăcat în „uniforma” standard a angajaților marilor firme de avocatură — costum de un negru strălucitor, cămașa albă ca zapada, cravată de culoare roșie tăiată chiar la mijloc de o dungă galbenă teribil de îndrăzneată, pantofi negri. Numele lui era Alliphant și în mod normal nu putea fi văzut pe culoarele tribunalelor.

— Domnule judecător, dacă-mi permiteți!

Harry se strîmbă ca înțepat de un ac și își întoarse încet privirea de la martor; gura îi era ușor deschisă, ca și cum această întrerupere îndrăzneată l-ar fi șocat la culme. Privirea lui încruntată se fixă asupra lui Alliphant care repetă:

— Dacă-mi permiteți, domnule judecător.

— N-ai mai participat la procedurile mele, domnule Alliphant, nu-i așa? rupse Harry tăcerea care se lăsase în sală, părînd să dureze la nesfîrșit.

— Nu, domnule, răspunse avocatul ce continua să stea în picioare.

— Sînt convins. Nu intră în traseele dumitale obișnuite. Cîți avocați lucrează la firma dumitale,

domnule Alliphant?

— O sută șapte, conform ultimelor date.

Harry fluieră și-și clătină surprins capul.

— Mulți! Este vreunul dintre ei care să aibă de-a face din punct de vedere profesional cu Tribunalul pentru minori?

— Sînt convins că unii dintre colegii mei se ocupă și de asemenea cazuri, domnule judecător.

— Poți să-mi dai vreun exemplu?

Drept răspuns, Alliphant își vîrî o mîină în buzunarul pantalonilor, pe cealaltă plimbînd-o nervos pe carnetul de însemnări de pe masă. Era clar că n-avea ce să caute aici; lumea lui era cea a consiliilor de conducere și a documentelor groase de un deget, a onorariilor grase și a dejunurilor elegante. Alliphant devenise bogat pentru că factura trei sute de dolari pe oră, asemenea altor treizeci de colegi. Iar prosperitatea firmei sale se baza pe faptul că alți șaptezeci de angajați primeau cincizeci de mii pe an, ca să factureze de cinci ori pe-atît. Aparent, prezența lui în această sală se datora poziției de consilier juridic principal al trustului de presă căruia îi aparținea ziarul; în realitate însă, nici un alt angajat specializat în litigii al firmei respective nu se simțise în stare să ia parte la o audiere anunțată cu numai două ore înainte de momentul începerii.

Harry nu simțea decît dispreț pentru Alliphant și toți cei de teapa lui. Nu avea deloc încredere în tipii ăștia care lucrau în tot felul de corporații și care părăseau clădirile cu multe etaje unde li se aflau birourile, pentru a se amesteca cu plebea numai în cazuri de extremă

urgență. Erau cu toții aroganți și înnebuniți de teama de a nu-și murdări cumva mâinile.

— Stai jos, domnule Alliphant, zise Harry, împungînd aerul cu degetul în direcția avocatului. În sala mea de judecată nu se stă în picioare. Așază-te!

Consilierul își reluă, stînjedit, locul la masa rezervată reprezentanților ziarului.

— Ei, și-acum, ce doreai să spui, domnule Alliphant?

— Domnule judecător, mă opuneam acestor întrebări, la fel cum ne opunem și audierii domnului Moeller al cărui articol este protejat de amendamentul întîi al constituției prin prevederile referitoare la libertatea cuvîntului. Astfel...

— Domnule Alliphant, sînt convins că ați citit acea secțiune din textul legii referitoare la audierile cu ușile închise în chestiunile legate de minori.

— Da, domnule, am citit-o. Și sincer vorbind, domnule judecător, am multe neclarități în privința ei.

— Așa care va să zică! Purcede, te rog.

— Da, domnule. După părerea mea, secțiunea respectivă, așa cum este ea redactată, este neconstituțională. Iată, am aici cîteva cazuri din alte...

— Neconstituțională, zici? îl întrerupse Harry, ridicînd din sprîncene.

— Exact, domnule, răspunse avocatul cu hotărîre.

— Domnule Alliphant, știi cumva cine a redactat textul secțiunii despre care vorbim?

Avocatul se întoarse spre colegul său, ca și cum acesta ar fi avut ceva informații în legătură cu subiectul în discuție, dar acesta clătină din cap.

— Eu l-am redactat, domnule Alliphant, preciza Harry cât se poate de tare. Eu. Al dumneavoastră, sincer. Și dacă ai fi cât de cât la curent cu legea referitoare la minori în acest stat, ai știi că eu sînt expertul în materie pentru că eu am scris legea. Ei, acum ce mai ai de zis?

Slick Moeller simți că alunecă de pe scaun. Din experiența lui bogată în ale tribunalelor, ziaristul știa că atunci cînd judecătorii furioși săreau la avocați, cei care sufereau erau clienții respectivilor avocați.

— Susțin că este neconstituțională, domnule judecător, răspuse vitejește Alliphant.

— Află, domnule Alliphant, că nu intenționez să mă lansez acum într-o polemică interminabilă despre amendamentul întîi. Dacă nu-ți convine legea, n-ai decît să faci apel ca să încerci s-o schimbi, pe cuvîntul meu că nu mă interesează, în clipa asta, cînd ar fi trebuit să-mi iau prînzul, tot ce mă interesează este ca clientul dumitale să-mi răspundă la întrebare, și zicînd aceasta, Harry se întoarse spre ziarist. Prin urmare, domnule Moeller, care este sursa pe informațiile căreia ți-ai bazat articolul?

Grinder simți că-i vine să vomite și încercă să se stăpînească vîrîndu-și degetele mari sub centura din talie și apăsîndu-și disperat stomacul. Moeller era renumit, ce-i drept, pentru faptul că își proteja întotdeauna sursele, dar cine știe...

— Nu pot să dezvălui sursa informațiilor mele, răspuse Slick pe un tom dramatic, asemenea unui martir aflat în fața morții, iar Grinder răsufală ușurat — Doamne, cât de frumos sunaseră cuvintele acelea!

— Domnule Moeller, găsesc că te faci vinovat de sfidarea acestei curți și pentru asta vei merge la închisoare, zise Harry, făcându-le imediat un semn celor doi aprozi așezați în spatele avocaților. Când se văzu încadrat de cei doi oameni înarmați, Slick privi înnebunit în jur, ochii lui implorînd ajutor.

— Domnule judecător, interveni Alliphant, ridicîndu-se pe negîndite de la locul lui, noi ne declarăm împotriva acestei situații! Nu puteți...

Dar Harry se adresă mai departe celor doi aprozi, ignorîndu-l complet pe avocat. Duceți-l la închisoarea orășenească. Fără tratament special, fără nici un fel de înlesniri, îl veți aduce înapoi luni pentru o nouă audiere.

Fără să mai stea pe gînduri, cei doi îi puseră reporterului cătușele și îl luară pe sus.

— Fă ceva! striga acesta cuprins de disperare către Alliphant care îi dădea înainte cu „Asta este o încălcare a libertății cuvîntului, domnule judecător; nu puteți face așa ceva!”

— Ba uite că fac, domnule Alliphant, strigă la rîndul său Harry. Și dacă nu te așezi imediat pe scaun, ai să nimerești în aceeași celulă cu clientul dumitale.

Lovitura își atinse ținta și avocatul se prăbuși pe scaun.

Și în timp ce Slick Moeller era scos pe ușa sălii de judecată, Harry găsi de cuviință să mai adauge un praf de sare pe rană:

— Domnule Moeller, dacă citesc în ziar un singur rînd scris de dumneata cît timp te afli în închisoare, te las să stai acolo o lună de zile. M-ai înțeles?

Dar pe Slick corzile vocale nu-l mai ascultau. În schimb Alliphant își regăsi aplombul și strigă cât îl ținu gura:

— Vom face recurs, Slick. Să nu-ți faci griji! Vom face recurs.

Dianne Sway stătea pe unul din scaunele grele, din lemn, care se aflau în camera martorilor B, și în timp ce-și strîngea la piept fiul cel mare, privea cu ochii pierduți razele de soare ce se strecurau printre jaluzelele rupte și prăfuite. Lacrimile se opriseră, dar cu toate acestea nu-și găseau cuvintele și tăceau amîndoi.

După cinci zile și patru nopți de izolare involuntară în clinica de psihiatrie, Dianne se simți la început extraordinar de fericită că în sfîrșit revenea în mijlocul oamenilor. Numai că în ultimele zile fericirea se administra în doze atît de mici încît acum tînjea după camera lui Ricky de la spital. Pe Mark îl văzuse, îl strînsese în brațe, plînsese împreună cu el și de aceea știa că băiatul era în siguranță. În situația lor, aceasta era tot ce-și putea dori ca mamă.

Tînăra femeie nu mai avea încredere nici în instincte, nici în judecata sa. Cele cinci zile petrecute într-o izolare aproape completă făcuseră să-i dispară orice urmă de simț al realității. Seria neîntreruptă de șocuri pe care o suporta de cinci zile încoace o epuizase fizic și nervos. Medicamentele care o ajutau să doarmă, să se trezească și să trăiască îi blocaseră mintea, astfel încît viața ei era constituită în momentul de față din secvențe disperate care nu se legau între ele. Creierul îi

funcționa, dar cu o viteză îngrozitor de redusă.

— Vor să plecăm la Portland, zise ea, mîngîindu-și fiul pe braț.

— Reggie ți-a spus, nu-i așa?

— Da. Ieri am stat de vorbă. Zice că acolo e un spital bun pentru Ricky și că putem să luăm totul de la capăt.

— Sună bine, dar mă și sperie chestia asta, mami.

— Și pe mine mă sperie, Mark. Pentru că nu vreau să trăiesc toată viața uitîndu-mă mereu cine este în spatele meu. Am citit o dată o poveste despre un tip care i-a ajutat pe cei de la FBI împotriva Mafiei și pe care federalii l-au ascuns, exact așa cum vor să facă și cu noi. Mi se pare că n-a durat decît doi ani pînă cînd Mafia a dat de el și l-a aruncat în aer cu mașină cu tot.

— Mi se pare că am văzut filmul.

— Nu pot să trăiesc sub o asemenea amenințare, Mark.

— Putem să ne luăm o altă rulotă?

— Cred că da. În dimineața asta am vorbit cu domnul Tucker care mi-a spus că asigurarea pe rulota veche este foarte bună și că are deja una nouă pentru noi. Și mi-am păstrat și slujba. Știi, mi-au trimis cecul cu salariul chiar azi-dimineață.

Gîndul la cartierul de rulote și la reluarea plimbărilor împreună cu prietenii readuse un zîmbet pe chipul băiatului. Acum ajunsese să-i fie dor pînă și de școală.

— Mark, oamenii ăia omoară, nu glumesc.

— Știu. M-am întîlnit cu ei.

— Ce-ai făcut? întrebă Dianne după o secundă de

pauză.

— Mi se pare că am uitat să-ți spun și asta.

— Aș vrea să aflu despre ce este vorba.

— Păi, s-a-ntîmplat acum vreo două zile, la spital.

Nu mai țin minte ce zi era, că s-au amestecat așa de rău toate, începu Mark, apoi respiră adînc și povesti despre întîmplarea din lift cu omul cu șişul și fotografia de familie. În mod normal, orice mamă s-ar fi speriat, dar pentru Dianne nu era vorba decît de încă un eveniment adus în viața lor de această săptămîină oribilă.

— De ce nu mi-ai spus nimic pînă acum?

— Pentru că n-am vrut să te necăjesc.

— Știi, poate că dacă mi-ai fi spus totul chiar de la început nu ni s-ar mai fi întîmplat toate necazurile astea.

— Nu sări la mine, mami, că nu cred că mai rezist.

Cum nici ea n-ar fi rezistat, Dianne renunță la muștruluiială. În clipa aceea, se făcu auzită o ușoară bătaie în ușă și Reggie intră în încăpere.

— Trebuie să mergem, zise ea. Ne așteaptă judecătorul.

Cînd ieșiră pe culoar fură întîmpinați de doi aprozi care îi însoțiră pînă în sala de judecată.

— Ești nervos? îl întrebă Dianne pe Mark.

— Nu, mami. Nu este mare lucru audierea asta.

În momentul în care intră în sală, Harry mușca dintr-un sandviș și răsfoia în același timp dosarul Sway.

Fink, Ord, și Baxter McLemore, procurorul de serviciu pentru Tribunalul pentru minori, se așezaseră la masa ce le fusese rezervată și acum stăteau tăcuți, supuși și plictisiți, așteptînd ceea ce cu siguranță avea să fie o

scurtă apariție a puștiului în fața judecătorului. Fink și Ord erau din nou capturați de picioarele și fusta grefierii, a cărei siluetă era de-a dreptul înnebunitoare — talie îngustă, sîni sănătoși, picioare suple. Fata era singurul element cu adevărat înviorător din această sală amărită și Fink se văzu nevoit să recunoască față de el însuși că fata fusese prezentă în gândurile lui și ieri, în timpul zborului spre New Orleans, și astăzi, pe tot parcursul călătoriei spre Memphis. Și într-adevăr nu se înșelase. Fusta ajunsese pînă la jumătatea coapsei și își păstrase tendința de a aluneca milimetru cu milimetru pe picioare în sus.

Harry își întoarse privirea spre Dianne, oferindu-i tinerei femei cel mai frumos zîmbet al său: ochii îi erau plini de căldură, iar dantura perfectă.

— Bună ziua, doamnă Sway, o salută el plin de blîndețe. Drept răspuns, Dianne dădu ușor din cap și încercă un zîmbet timid.

— Mă bucur foarte mult să vă cunosc deși îmi pare rău că a trebuit să vă întîlnesc în asemenea circumstanțe.

— Mulțumesc, domnule judecător, îi spuse ea încetișor omului care îi trimisese fiul la închisoare.

Apoi Harry își îndreptă spre Fink privirea devenită dintr-o dată disprețuitoare:

— Sînt convins că toată lumea este la curent cu ceea ce a apărut în dimineața asta în „Morning Press”. Este vorba de un articol efectiv fascinant despre audierea de ieri și țin să vă informez că cel care a scris articolul este acum la închisoare. Intenționez să merg mai departe cu

investigațiile în acest caz și sînt convins că am să descopăr fisura.

La locul lui de lîngă ușă, Grinder simți că i se face din nou greață.

— Și cînd se va-ntîmpla lucrul ăsta, am de gînd să aranjez persoana respectivă foarte bine, pentru că a sfidat Curtea. Prin urmare, doamnelor și domnilor, vă sfătuiesc să vă țineți gura și să nu suflați nimănui nici o vorbă. Și-acum, domnule Fink, spuneți-mi unde este domnul Foltrigg?

De data aceasta Fink răspunse, rămînînd țeapăn pe scaun.

— Este la New Orléans, domnule judecător. Am aici o copie după citație, așa cum ați cerut.

— Perfect, vă cred pe cuvînt, domnule Fink. Madame Clerk ai grijă, te rog, ca martorul să depună jurămîntul.

Iar madame Clark își azvîrli brațul în sus și i se adresă lui Mark pe un ton răstit:

— Ridică mîna dreaptă.

— Poți să te așezi, îi zise apoi Harry băiatului, care rămăsese stînjedit în picioare, încadrat de Reggie și de Dianne. Mark, am să-ți pun aceleași întrebări ca și ieri, okay?

— Da, domnule.

— Înainte să moară, domnul Clifford ți-a vorbit despre un domn pe nume Barry Muldanno?

— Nu răspund la această întrebare.

— Domnul Clifford ți-a vorbit cumva despre asasinarea lui Boyd Boyette?

— Nu răspund la această întrebare.

— Domnul Clifford ți-a spus ceva despre locul în care se află cadavrul lui Boyd Boyette?

— Nu răspund la această întrebare.

Harry puse punct șirului de întrebări și pentru câteva secunde își îndreptă atenția asupra însemnărilor din carnetul aflat în fața lui pe masă. Dianne nu mai îndrăznește nici să respire și se mulțumea să-l privească pe Mark.

— Totul este, okay, mami, îi șopti băiatul, încercând s-o liniștească.

— Domnule judecător, zise el apoi cu voce tare și sigură. Vă rog să înțelegeți că refuz să vă răspund la întrebări din aceleași motive ca și ieri. Pur și simplu de frică, asta este tot.

Harry făcu semn din cap că înțelege situația, dar chipul îi rămase impenetrabil.

— Aprod, du-l pe Mark în camera martorilor și stai cu el acolo pînă cînd terminăm, ordonă el cu un glas în care nu se simțea nici supărarea, nici satisfacția. Are voie să stea de vorbă cu mama înainte de a fi dus înapoi la centrul de detenție.

Deși își simțea genunchii de vată, Grinder reuși să-l scoată pe Mark din sală.

— Ei, și-acum să trecem la partea care nu se mai consemnează. Madame Clerk, domnișoară Gregg, sînteți libere să vă luați prînzul, zise Harry, desfăcîndu-și roba; ultima propoziție nu era nici pe departe o rugămintă, ci un ordin ce nu suferea amîinare — judecătorul dorea cît mai puține urechi prezente în încăpere.

Cele două femei se conformară imediat și

senzaționalele picioare ale domnișoarei Gregg i se arătară lui Fink în toată splendoarea. Inima procurorului își suspendă pentru o clipă bătăile. Umăr lângă umăr, Fink și Ord o urmăriră cu gurile căscate cum se ridică, își ia poșeta și iese cu un pas mândru din sala de judecată.

— Poți să aduci acum FBI-ul, domnule Fink, rupse Harry vraja și imediat își făcură apariția McThune și un K.O. Lewis stors de oboseală; cei doi se așezară în spatele procurorilor. Lewis, un personaj important pe al cărui birou din Washington zăceau o mulțime de hîrtii importante ce-și așteptau rezolvarea, se întrebese de mii de ori în ultimele douăzeci și patru de ore de ce dracu' venise la Memphis. Evident, faptul că directorul Voyles ținuse ca el să fie prezent la toată afacerea asta clarifică extraordinar chestiunea priorităților.

— Domnule Fink, înainte de începerea acestei audieri, mi-ați spus că vreți neapărat să-mi vorbiți de o anumită problemă.

— Da, domnule. Ea vă va fi prezentată de domnul Lewis.

— Domnule Lewis, te rog să fii cât mai scurt.

— Da, domnule judecător. Problema este următoarea. De cîteva luni de zile îl supraveghem foarte strict pe Barry Muldanno și așa se face că ieri am reușit ca prin mijloace electronice să asistăm la o conversație între Muldanno și Paul Gronke, conversație care a avut loc într-un bar din Cartierul Francez al New Orleans-ului. Și eu cred că ar fi bine să auziți și dumneavoastră despre ce au discutat cei doi.

— Ai la dumneata banda cu înregistrarea?

— Da, domnule.

— Atunci dă-i drumul, zise Harry pe care dintr-o dată nu-l mai preocupa trecerea timpului.

McThune asamblă la iuțeală casetofonul și miniboxa pe masa procurorilor, iar Lewis introduse caseta în aparat.

— Prima voce pe care o veți auzi este cea a lui Muldanno, a doua este cea a lui Gronke, explică el asemenea unui chimist aflat în plină experiență de laborator.

Orice mișcare îngheță în mica sală de judecată care se umplu în minutele următoare de vocile inegale dar foarte clare ce se revărsau din boxă. Conversația fusese înregistrată pînă în cele mai mici detalii: sugestia lui Muldanno de a-l lovi pe băiat și îndoielile lui Gronke referitoare la posibilitatea de a pătrunde în centrul de detenție; apoi ideea de a lovi în mama sau fratele puștiului și protestele lui Gronke legate de uciderea unor persoane nevinovate; pe urmă propunerea lui Muldanno de a o ucide pe avocată și hohotele de rîs ce însoțiseră remarca referitoare la urmările minunate pe care această lovitură le-ar avea asupra tagmei avocățești; modul lăudăros în care Gronke descrie felul în care aranjase rulota familiei Sway; și în sfîrșit planurile de a monta microfoane în telefoanele avocatei chiar în noaptea aceea.

Un vînt înghețat suflă peste toți cei prezenți în încăpere. Fink și Ord ascultaseră deja înregistrarea cu pricina, așa că fură mai detașați. Reggie închise ochii în momentul în care cei doi luară în zeflema cu atîta nepăsare propria ei asasinare. Spaima paralizase orice

mișcare a lui Dianne. Hany rămăsese cu ochii lipiți de boxă de parcă prin ea ar fi putut efectiv să vadă fețele celor doi criminali, și când înregistrarea ajunsese la sfârșit, îi ceru lui Lewis să o mai pună încă o dată.

Ascultînd banda a doua oară, începură să-și iasă din amorțeală. Dianne tremura și Reggie o strîngea de mîină, încercînd în același timp să-și țină firea, deși ușurința cu care cei doi criminali vorbiseră despre uciderea avocatei copilului făcuse să-i înghețe sîngele în vine. Apoi, deodată, pielea de pe brațul lui Dianne se zbîrci ca bătută de un vînt rece și tînăra femeie izbucni în lacrimi; își aminti că Ricky se afla la spital, supravegheat numai de Greenway și de una dintre infirmiere, și acum se ruga în sinea ei ca băiețelul să nu pățească nimic.

— Am auzit destul, zise Harry cînd banda se opri din nou. Drept care Lewis se așeză la locul său și toată suflarea

prezentă rămase în așteptarea hotărîrilor domnului judecător. Acesta își șterse ochii cu o batistă, apoi bău pe îndelete din nelipsitul ceai la gheață. În cele din urmă, se întoarse zîbind spre Dianne.

— Acum înțelegi, doamnă Sway, de ce l-am dus pe Mark la centrul de detenție?

— Cred că da.

— Sînt două motive. Primul este acela că a refuzat să răspundă la întrebările mele, dar în momentul de față acest prim motiv nu este nici pe departe la fel de important ca cel de-al doilea. După cum ați auzit, Mark este în mare primejdie. Așa că, vă rog să-mi spuneți cum doriți să procedez mai departe.

Întrebarea lui Harry era absolut incorectă, mai ales că fusese adresată unei femei speriate, profund tulburate și de-a dreptul irațională; lui Dianne nu-i convenea deloc această nouă mișcare a judecătorului și nu fu în stare să răspundă decât printr-un simplu „nu știu”.

Atunci Harry vorbi din nou și nimeni nu se mai îndoii că onorabilul știa foarte bine cum trebuia să acționeze mai departe.

— Reggie mi-a spus că a discutat cu dumneata despre programul de protecție a martorilor. Ei bine, aș vrea să-ți cunosc și eu părerea.

Dianne își mușcă buzele, încercând să se concentreze pe cele auzite puțin mai devreme.

— Nu vreau ca oamenii ăștia, zise ea, cîntărindu-și cuvintele și făcînd un semn cu capul spre casetofonul de pe masă, să ne urmărească, pe mine și pe copiii mei, pentru tot restul vieții. Și mi-este frică și de ceea ce se va-ntîmpla după ce Mark vă va da ceea ce doriți.

— Veți primi din partea FBI-ului și a oricărei alte agenții guvernamentale a Statelor Unite toată protecția de care veți avea nevoie.

— Da, dar nimeni nu ne poate garanta securitatea. Am doi copii, domnule judecător, și eu sînt singurul lor părinte. În afară de mine, nu mai au pe nimeni. Și dacă eu greșesc, atunci s-ar putea să pierd... nici măcar nu pot să mă gîndesc la ce se va-ntîmpla în cazul ăsta.

— Ba eu cred că veți fi în siguranță, doamnă Sway; chiar în clipa asta, în țară există sute de martori aflați sub protecție guvernamentală.

— Aveți dreptate, dar unii dintre ei tot au fost

descoperiți, nu-i așa?

Întrebarea ei plină de bun-simț nimeri în plin. Nici McThune nici Lewis nu aveau cum să nege faptul că unii martori fuseseră într-adevăr descoperiți și loviți de Mafie. În sală se lăsă o tăcere grea.

— Și-atunci, doamnă Sway, zise într-un tîrziu Harry cu glas plin de compasiune, aveți altă propunere?

— Nu puteți să-i arestați pe oamenii ăia și să-i închideți undeva? Vreau să spun că, după părerea mea, ei sînt liberi să se vînture de colo-colo și să ne terorizeze pe noi și pe Reggie. De-asta întreb — nenorociții ăia de polițiști unde sînt și ce fac în timpul ăsta?

— Din cîte am înțeles eu, doamnă Sway, azi-noapte a fost operată o arestare, iar poliția din oraș este acum în căutarea celor doi care au dat foc rulotei. Doi bandiți din New Orleães pe nume Bono și Pirini. Am dreptate, domnule Lewis?

— Da, domnule. Dar sîntem convinși că nu au părăsit încă orașul și vreau să mai adaug, domnule judecător, că procurorul general din New Orleães intenționează ca săptămîna viitoare să ceară inculparea lui Muldanno și a lui Gronke pentru vina de a fi obstrucționat justiția. Așa că în curînd și aceștia se vor afla dincolo de gratii.

— Bine, dar toți sînt oamenii Mafiei, nu? interveni Dianne.

Orice tîmpit care citea ziarul știa chestia asta. Era vorba de un asasinat ordonat de Mafie și îndeplinit de un ucigaș plătit de ea și ale cărui rude se aflau în solda Mafiei din New Orleães de mai bine de patru decenii.

Întrebarea femeii fusese cât se poate de simplă, dar implicațiile ei erau evidente: Mafia este o armată invizibilă cu mii de soldați.

Lewis nu dorea însă să răspundă, așa că pasă responsabilitatea domnului judecător care nu era nici el încântat de perspectivă și și-ar fi dorit să nu mai fie nevoie de nici un fel de lămuriri. O tăcere stânjenitoare se lăsă peste cei prezenți în mica sală de conferințe.

Apoi Dianne își dresese glasul și vorbi cu o voce mult mai puternică decât pînă atunci.

— Domnule judecător, cînd voi, oameni buni, o să-mi arătați cum pot să-mi protejez sută la sută copiii, atunci am să vă ajut și eu. Dar nu mai devreme.

— Prin urmare vrei să stea la închisoare, izbucni Fink.

— Domnule, mai degrabă să-l știu într-un centru de detenție decât într-un mormînt, răspunse Dianne fără să stea pe gînduri, privindu-l țintă pe procuror.

Replica femeii îl făcu pe Fink să-și coboare privirea în pămînt și să renunțe la discuție. Apoi Harry își privi ceasul și își încheie roba.

— Propun să ne vedem din nou luni, la prînz. Este mai bine să facem fiecare lucru la timpul său.

Neașteptata călătorie a lui Paul Gronke la Minneapolis luă sfîrșit în clipa în care Boeingul 727 al companiei Northwest Airlines decola spre Atlanta. De acolo, Gronke spera să prindă un zbor direct spre New

Orléans pe care nu avea de gând să-l mai părăsească mult timp de-acum încolo. Poate ani de zile. În ciuda prieteniei care-l lega de Muldanno, Gronke se săturase de toată nebunia asta. El era un om capabil să rupă o mână sau un picior, dar nu-i făcea nici o plăcere să urmărească copii și să-i amenințe cu cuțitul. Cluburile și berăriile al căror proprietar era îi aduceau câștiguri frumoșele, și de-acum încolo, dacă Șiș mai avea nevoie de ajutor, n-avea decît să apeleze la cei din Familie. El, Gronke, nu era omul Mafiei și nu avea de gând să omoare pe nimeni pentru Barry Muldanno.

Imediat ce se văzuse în dimineața aceea pe aeroportul din Memphis, dăduse două telefoane care-i băgară spaima în oase, prin simplul fapt că în ambele cazuri nimeni nu ridică receptorul de la celălalt capăt al firului. Atunci merse iute la biroul companiei Northwest și plăti cash un bilet spre Minneapolis; apoi, cumpără un alt bilet spre Dallas-Fort Worth; în sfîrșit, își rezervă un al treilea bilet pentru cursa United spre Chicago. Se fițî prin aglomerația de pe aeroport timp de o oră, verificînd și răsverificînd zona, fără să remarce de altfel nimic suspect, pentru ca în cele din urmă să sară în avionul companiei Northwest cu numai cîteva minute înainte de decolare.

Bono și Pirini primiseră instrucțiuni extrem de precise. Or, cele două telefoane fără răspuns nu puteau avea decît două explicații: fie că poliția pusese mîna pe ei, fie că situația îi obligase să-și ia picioarele la spinare. Nici una dintre variante nu era de dorit.

Însoțitorul de bord îi aduse două beri. Abia trecuse de ora unu și era încă prea devreme pentru alcool,

numai că astăzi își simțea nervii întinși; și la urma urmelor, ce mama dracului! Pe undeva, pe lumea asta, exista fără îndoială un ceas care să arate în clipa asta ora cinci după-amiază.

Muldanno mai avea puțin și își pierdea busola, ceea ce îl va împinge la mișcări nebunești. Adică are să dea fuga la un-chiu' ca să împrumute câțiva bandiți în plus, împreună cu care va descinde la Memphis și se va pune pe atacat oameni. Finețea nu era nici pe departe punctul forte al lui Barry.

Prietenia lor începuse pe când erau încă elevi în clasa a zecea. De fapt fusese ultimul lor an de educație oficială, pentru că, imediat după ce îl absolviseră, renunțaseră la școală și își începuseră „cariera” pe străzile din New Orléans. Drumul ales în viață de Barry fusese hotărât de Familie; în cazul lui Gronke, lucrurile fuseseră ceva mai complicate. În prima lor acțiune comună, cei doi se ocupaseră de tănuirea unor obiecte furate și succesul fusese de-a dreptul stupefiant. Dar Barry subtilizase profiturile în beneficiul Familiei. Apoi făcuseră ceva trafic de droguri, ceva proxenetism, avuseseră chiar un bordel — una peste alta, numai acțiuni din care ieșiseră bani frumoși. Atît că Gronke nu prea văzuse mare lucru din câștigurile cu pricina și după zece ani de asociere păguboasă îi spusese lui Barry că vrea să lucreze pe cont propriu. Iar Barry îl ajută să-și cumpere mai întîi un bar „topless”, apoi un local porno, Gronke dovedindu-se foarte talentat în a face bani și în a-și păstra proprietatea. Ajunși în acel punct al carierei lor, cei doi porniră pe căi diferite: Barry, mai ales, se transformă într-un ucigaș plătit,

cea ce-l făcu pe Gronke să se îndepărteze tot mai mult de el.

Dar sentimentul de prietenie nu dispăru. Astfel, cam la o lună după dispariția lui Boyette, cei doi petrecură un week-end prelungit la Acapulco, în casa lui John Sulari, însoțiți de niște tîrfe. Într-o noapte, în timp ce se plimbau singuri pe plajă, Barry bău tequila în neștire și își dădu drumul la gură mai mult decît de obicei. Numele lui tocmai apăruse pe lista suspectilor și în noaptea cu pricina îi împuiase capul prietenului său cu meritele pe care le avea în asasinarea senatorului Boyette.

Pentru familia Sulari, groapa de gunoi din Lafourche Parish valora milioane, iar planul definitiv consta în a depozita acolo cea mai mare parte a deșeurilor din New Orléans. Or, senatorul se dovedise a fi un dușman neașteptat ale cărui diatribe grosolane făcuseră o imensă publicitate negativă depozitului: lansase anchete federale; chemase o armată de reprezentanți ai Asociației pentru Protecția Mediului înconjurător, ale căror studii efectuate la fața locului condamnă proiectul. La Washington, lătrase atît de mult pe coridoarele Ministerului de Justiție, încît pînă la urmă fusese declanșată o anchetă care să verifice implicarea Mafiei. În felul acesta, senatorul Boyette devenise cel mai mare obstacol în calea deschiderii minei de aur a lui John Sulari.

Și în cele din urmă fusese luată hotărîrea de a-l elimina.

Barry îi povestise lui Gronke tot felul de amănunte despre crimă, bînd bere și stricîndu-se de rîs. Îl

urmărise pe Boyette timp de șase luni și fusese plăcut surprins să afle în felul acesta că senatorul, care divorțase mai de mult, avea o înclinație specială spre femeile tinere; tinere și ieftine, genul atât de ușor de găsit în bordeluri la prețul de numai cincizeci de dolari bucata. Iar stabilimentul preferat, un local absolut jegos, se afla undeva cam la jumătatea distanței dintre New Orléans și Houma, adică în zona depozitului. Era un ținut bogat în petrol frecventat de tot felul de aventurieri și de cohorta de târfulițe nostime care se țineau de capul lor. Evident, senatorul îl cunoștea pe proprietar și de aceea beneficia de un tratament special. De exemplu, își parca întotdeauna mașina în spatele containerului pentru gunoi și folosea întotdeauna intrarea de serviciu, cea de lângă bucătărie.

Călătoriile senatorului la Houma deveniră cu vremea din ce în ce mai frecvente. Făcea pe nebunul la întrunirile cu primăria și ținea conferințe de presă săptămânale, iar apoi se întorcea la New Orléans trecând, firește, pe la stabilimentul cu pricina.

Lovitura a fost ușoară — povesti Barry în timp ce se așezaseră pe plaja tivită cu spuma albă a valurilor. Stătuse în plasa mașinii lui Boyette vreo treizeci de kilometri după ce acesta părăsise Houma, la capătul unei reuniuni zgomotoase consacrate, evident, depozitului de deșeuri. Apoi îl așteptase răbdător în spatele hotelului cu târfe, la adăpostul întunericului. Și când Boyette își termină în sfârșit numărul și se apropie de mașină, Barry îl pocni în cap cu un baston de cauciuc și îl aruncă pe bancheta din spate. Apoi oprise mașina după câteva mile și-i trăsese patru gloanțe în

cap, după care înfășurase cadavrul în niște saci de plastic și îl vîrîse în portbagaj.

Închipuiește-ți, se minună din nou Barry, un senator al SUA pescuit din obscuritatea unui bordel de mîna a șaptea. După douăzeci și doi de ani de muncă, timp în care prezidase tot felul de comitete, participase la dejunuri oferite de Casa Albă, alergase pe tot globul căutînd noi modalități pentru cheltuirea banului public, dirijase activitatea a optsprezece asistenți care munceau pentru el, deodată, trosc! fusese prins cu pantalonii în vine. Mai mare caraghioslîcul! Fusese una din misiunile cele mai ușoare, declarase Barry, de parcă avea sute de asemenea performanțe la activ.

La un moment dat în noaptea aceea, fusese oprit chiar de poliție pentru exces de viteză cînd nu mai avea decît vreo zece kilometri pînă la intrarea în New Orléans. Îți dai seama, Paul? Eu făceam conversație cu un curcan și cadavrul ăluia se răcea în portbagaj. Tot vorbind despre fotbal am scăpat de procesul verbal de amendă. Pe urmă însă, intrase în panică și

se hotărîse să ascundă cadavrul în altă parte. Auzindu-l, Gronke fu cît pe aci să-ntrebe unde, dar își dădu seama la timp de greșeală. Dosarul împotriva lui Barry era departe de a fi solid. Raportul polițistului cu amenda arăta că în momentul dispariției senatorului, Șiș se afla prin zonă, numai că în absența cadavrului nu putea fi stabilită cu nici un chip ora decesului. Una dintre prostituate declară că văzuse un bărbat ce semăna cu Barry ascunzîndu-se în întunericul din parcare localului; femeia beneficia acum de programul de protecție a martorilor, dar nimeni nu se aștepta ca ea

să impresioneze prea mult tribunalul. Mașina lui Barry fusese curățată și purificată pînă cînd nu mai rămăsese nici o urmă de sînge, de păr sau de textile. Martorul-vedetă al acuzării era un informator al poliției, care își petrecuse douăzeci din cei patruzeci și doi de ani de viață prin diverse închisori și care, cu siguranță, nu va trăi pînă la data procesului, în apartamentul uneia dintre iubitele lui Barry, poliția găsisse un revolver Ruger, calibru 22, dar absența cadavrului făcea imposibil de aflat cauza morții. Arma era plină de amprentele lui Siș, dar iubita lui susținea că era vorba de un cadou.

Întotdeauna jurații ezită să condamne fără să aibă convingerea că victima este cu adevărat moartă. Boyette era un personaj atît de excentric încît dispariția lui dăduse naștere la cele mai fanteziste speculații. Un raport medical publicat ulterior oferi detalii despre niște probleme psihice recente ale senatorului, ceea ce dădu apă la moară părerii foarte răspîndite, conform căreia Boyette se țicnise subit și ștersese putina în compania unei foarte june tîrfe. De altfel, avea datorii de joc, bea cumplit, fosta soție îl dăduse în judecată pentru înșelătorie în procesul de divorț, și așa mai departe.

Boyette avea o grămadă de motive să dispară.

Dar, în clipa asta, un puști de unsprezece ani din Memphis știa unde fusese îngropat. Gronke desfăcu și cea de-a doua cutie de bere.

Doreen îl ținea pe Mark de braț și împreună se

plimbau prin cameră. Băiatul mergea cu pas măsurat, privind țintă în

podea, ca și cum tocmai ar fi asistat la explozia unei mașini-capcană într-o piață plină de lume.

— Te simți bine, puiule? întrebă Doreen și ridurile din jurul ochilor se adânciră de îngrijorare.

Mark se mulțumi să dea doar din cap în chip de răspuns, continuându-și umbletul anevoios prin încăperea. Reacția lui o făcu pe supraveghetoare să-l așeze pe patul de jos și să descuie apoi iute ușa.

— Întinde-te aici, scumpule, zise ea, dînd la o parte cuverturile și ridicîndu-i picioarele pe pat. Sigur te simți bine? insistă ea, îngenunchind alături și căutîndu-i privirea.

Băiatul dădu iar din cap, fără să reușească însă să scoată vreun cuvînt.

— Vrei să chem un doctor?

— Nu, articula el cu greu. Sînt bine.

— Ba cred că am să chem totuși un doctor, hotărî ea, dar Mark o prinse de braț, strîngînd-o ușor.

— N-am nevoie decît să mă odihnesc puțin, bolborosi el. Atît.

Și Doreen părăsi în sfîrșit încăperea. În clipa în care auzi pocnetul ușii, picioarele lui Mark reveniră pe podea.

Vineri după-amiază la ora trei, legendara răbdare a judecătorului Harry Roosevelt se dusese pe apa sîmbetei. Harry și cei doi fii ai săi urmau să-și petreacă acest weekend la pescuit, în Munții Ozark, și cu toate

că onorabilul prezida peste sala de judecată suprapopulată cu tătici neisprăviți ce-și așteptau pedepsele pentru neplata pensiilor alimentare, în mintea lui zburătăceau imagini de vacanță cu dimineți somnoroase și pîraie de munte. Scaunele din fața lui erau ocupate de vreo două duzini de bărbați însoțiți de actualele soții sau iubite; cîțiva dintre ei își aduseseră și avocații, deși nu se punea problema vreunui termen legal. Toți însă aveau să fie obligați să muncească în week-end la colonia de muncă din Shelby County drept pedeapsă pentru că „uitaseră" să plătească pensia propriilor copii.

Harry ar fi vrut ca pe la ora patru să suspende ședința, dar situația din teren nu-i dădea prea mari speranțe. Cei doi fii se aflau și ei în sală, pe ultimul rînd de scaune. Jeepul îi aștepta în parcare a tribunalului și aveau de gînd ca, după ultimul pocnet al ciocănelului de lemn, să-l ia pe sus pe domnul judecător și să-l facă dispărut în direcția lui Buffalo River. Mă rog, așa era planul. Deocamdată, băieții se plictiseau la culme, mai ales că nu se aflau acolo pentru prima dată.

În ciuda haosului care domnea în partea din față a sălii — aprozi care conduceau publicul, avocați care șopocăiau între ei în timp ce-și așteptau rîndul, pîrîți care veneau fără nici un fel de entuziasm în fața podiumului domnului judecător — banda rulantă funcționa totuși cu o eficiență remarcabilă. Harry îl privea sever pe fiecare pungaș, îl cerceta puțin sau îi ținea o mică predică, apoi semna o hîrtie și trecea la următorul.

Reggie intră în sală și reuși să se strecoare pînă lîngă

funcționara așezată în imediata apropiere a podiumului. Cele două femei începură să discute în șoaptă despre un document adus de avocată și, la un moment dat, Reggie izbucni în râs, deși subiectul nu era prea amuzant; fu suficient însă ca Harry s-o observe și să-i facă semn să se apropie.

— S-a-ntîmplat ceva? întrebă el, acoperind microfonul cu mîna.

— Nu. Mark este bine, din cîte știu eu. Dar am nevoie de o mică favoare. Este vorba de un alt caz.

Harry zîmbi și închise microfonul; era tipic pentru Reggie, toate cazurile ei erau cele mai importante și necesitau atenție imediată.

— Care este problema? întrebă el.

Funcționara îi aduse dosarul, iar Reggie îi întinse ordinul ce trebuia semnat.

— Păi, iar am un client care a fost internat într-un cămin, zise ea cu voce scăzută, deși nimeni nu asculta, nimănui nu-i păsa de prezența ei acolo.

— Cine este? întrebă Harry, răsfoind dosarul.

— Ronald Allan Thomas al Treilea, cunoscut și sub numele de Trip Thomas. Astă-noapte a fost luat în custodie de autorități și internat într-un cămin. Maică-sa m-a angajat acum o oră.

— În dosar scrie că este un copil abandonat și neglijat.

— Nu-i adevărat, Harry. Este o poveste mai lungă și acum n-am timp să ți-o spun, dar te asigur că puștiul are părinți cumsecade și un cămin onest.

— Și vrei anularea internării?

— Imediat. Am să mă duc să-l iau chiar eu de la

cămin și am să-l duc chiar și acasă la Mama Love, dacă va fi nevoie.

— Ca să mănânce lasagna.

— Evident.

Harry trecu repede cu privirea peste ordinul de anulare și apoi semnă.

— Trebuie să te cred pe cuvânt, Reggie.

— Ca de obicei. A propos, i-am zărit în sală pe Damon și pe Al. Mi s-au părut cam plictisiți.

— Ca și mine, zise Harry. Știi, când am să termin cu mizeria asta din sală, plecăm la pescuit.

— Atunci îți urez noroc și ne vedem luni.

— Weekend plăcut, Reggie. Ai să mai treci pe la Mark, nu?

— Firește.

— Încearcă s-o convingi pe maică-sa. Pentru că eu, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mă conving că trebuie să coopereze cu federalii și să accepte programul de protecție. Ce dracu'! Doar nu au nimic de pierdut dacă iau totul de la capăt. Încearcă s-o convingi și pe ea că numai așa va fi în siguranță.

— Am să fac tot ce-mi stă-n putință. Am să petrec ceva mai mult timp împreună cu ea și poate că pînă luni se rezolvă.

— Atunci ne vedem luni.

Reggie îi făcu cu ochiul judecătorului, luă ordinul ștampilat de funcționară și părăsi sala de judecată.

Proaspăt coborât din avionul de Memphis, Thomas Fink intră în biroul lui Foltrigg vineri după-amiază la ora patru și treizeci de minute. Cîinele credincios ce răspundea la numele de Wally Boxx stătea pe un colț al canapelei și scria plin de rîvnă ceea ce Fink bănuia că ar fi un discurs de-al șefului și, poate, o informare pentru presă referitoare la cine știe ce alte inculpări viitoare. Roy se descălțase și își urcase picioarele pe birou; cu telefonul sprijinit de umăr, venerabilul asculta, cu ochii închiși, vocea de la celălalt capăt al firului. Ziua asta fusese un adevărat dezastru: Lamond îl pusese într-o situație jenantă în fața unei asistențe numeroase, Roosevelt nu reușise să-l facă pe copil să vorbească, — se săturase de judecători pînă în gît.

Fink își scoase haina și se așeză pe un scaun, așteptînd ca Foltrigg să-și termine conversația. Apoi, cînd acesta puse receptorul în furcă, veni și prima întrebare:

— Unde sînt citațiile?

— Le-am dat personal șerifului federal din Memphis și i-am atras atenția să nu le înmîneze destinatarilor pînă cînd nu primește liber de la tine.

Boxx se ridică de pe canapea și veni lîngă Fink: ar fi fost mai mare rușinea ca el să nu participe la această conversație.

Roy își frecă ochii obosiți, apoi își trecu mîna prin păr. Enervantă situație, teribil de enervantă!

— Prin urmare, ce crezi că va face copilul, Thomas? Ai fost acolo, ai văzut-o pe maică-sa, ai auzit ce-a spus. Așa că vin și te-ntreb: ce va face copilul?

— N-am idee. Tot ce pot să-ți spun este că puștiul nu are de gând să vorbească prea curînd. El și maică-sa sînt pur și simplu îngroziți; au văzut prea multe filme la televizor în care majoritatea celor care dădeau informații despre Mafia au fost făcuți bucățele, iar ea este convinsă că programul pentru minori nu-i va pune la adăpost. Femeia este efectiv înspăimîntată, mai ales că pentru ea, săptămîna asta a fost de-a dreptul infernală.

— Emoționant, mîrîi Boxx.

— Înseamnă că nu am de ales, trebuie să folosesc citațiile, zise Foltrigg cu voce gravă, ca și cum gîndul acesta l-ar fi amărît tare mult. Oamenii ăștia mă obligă, pur și simplu, să fac așa ceva. Pentru că noi am fost cît se poate de corecți și de rezonabili. Am cerut ajutorul Tribunalului pentru minori din Memphis, dar nu am obținut nici un rezultat. Așadar, a venit momentul să-i aducem pe oamenii ăștia aici, pe terenul nostru, în sala noastră de judecată, în fața alor noștri, și să-i facem să vorbească. Nu ești de aceeași părere, Thomas?

Ei bine, de data asta, Fink nu prea era de acord cu teoria șefului:

— Pe mine mă neliniștește problema jurisdicției. Pentru că puștiul se află sub jurisdicția Tribunalului pentru minori de acolo și nu sînt sigur de reacția lor în momentul în care vor primi citațiile.

— Ai dreptate, dar nu uita că tribunalul nu lucrează în timpul weekendului, zise Roy, zîmbind. Și după cum am aflat noi, în astfel de situații legea federală înlătură prevederile legii statale, nu-i așa, Wally?

— Da, cred că da, confirmă Boxx.

— Am vorbit cu șeful poliției și i-am spus că vreau ca puștiul să fie adus aici mâine, pentru ca în felul ăsta să se

prezinte în fața juriului luni dimineată. Și nu cred că vom avea probleme. Am aranjat deja ca băiatul să poată sta în aripa pentru minori a închisorii orășenești și sper ca totul să meargă uns.

— Da' ce facem cu avocata? întrebă Fink. Pe ea nu o poți obliga să depună mărturie, pentru că tot ce a aflat de când îl reprezintă pe copil este strict confidențial.

— Ai dreptate, și nu va fi vorba decât de o pură hărțuială, atît și nimic mai mult, explică Foltrigg, cu un surîs răutăcios pe buze. Luni dimineată, și ea și copilul vor fi speriați de moarte. De-acum încolo, noi facem jocurile, Thomas.

— A propos de ziua de luni; judecătorul Roosevelt vrea să ne vadă pe amîndoi la el la tribunal, fix la amiază.

La replica aceasta, Roy și Wally izbucniră în hohote nestăpînite de rîs.

— Ceva îmi spune că luni la amiază judecătorul Roosevelt se va simți foarte singur. La ora aceea, tu, eu, puștiul și avocata vom fi aici, la New Orléans. Așa că bietul de el își face iluzii.

Fink însă nu putu să se alătore veseliei celor doi.

La ora cinci, Doreen ciocăni ușor, apoi își zornăi cheile pînă cînd reuși să descuie ușa. Așezat pe podea în mijlocul încăperii, Mark juca dame de unul singur; cînd păși pragul, supraveghetoarea dădu însă peste un

copil nefericit care privea pierdut pătratele albe și negre din fața lui.

— Te simți bine, Mark?

Dar Mark nu răspunse.

— Mark, scumpule, să știi că sînt foarte îngrijorată din cauza ta și cred că am să chem doctorul. Dacă faci și tu un șoc, la fel ca frățiorul tău?

— Nu, nu, mă simt bine, zise el, privind-o cu ochi îngrozitor de triști. Am nevoie doar de puțină odihnă.

— Nu vrei să mănînci ceva?

— Poate niște pizza.

— Bine, puiule, am să comand imediat una. Uite, scumpule, vreau să-ți spun că eu îmi termin programul peste cinci minute, dar am să-i spun Teldei să treacă din cînd în cînd să te vadă, okay? Ce zici, are să-ți fie bine pînă mîine dimineață, cînd mă-ntorc?

— Poate că da, gemu el.

— Of, bietul de tine. Tu n-aveai ce căuta aici.

— Trec eu și peste asta.

Dar Telda se dovedi a fi mult mai puțin îngrijorată decît Doreen. Pe la ora opt seara, cînd veni pentru a treia oară în camera lui Mark, aduse cu ea și doi vizitatori. Băiatul tocmai își regăsise „privirea rătăcită”, cînd observă în spatele supra-veghețoarei doi bărbați masivi, în costume negre.

— Mark, dumnealor sînt șerifi federali, îl informă Telda, nervoasă, și camera își micșoră brusc dimensiunile.

— Bună, Mark. Eu sînt Vern Duboski, șerif federal

adjunct, se prezentă unul dintre cei doi bărbați. Pronunția limpede și hotărâtă îl dădu imediat de gol: tipul era de fel din Nord. Tu ești Mark Sway?

Băiatul confirmă printr-o clătinare a capului, căci glasul refuza să-l asculte.

— Nu-ți fie teamă, Mark. Am venit doar să-ți dăm hîrțiile astea, zise iancheul, întinzîndu-i plicul pe care îl ținea în mîină.

Mark își întoarse privirea spre Telda, cerîndu-i ajutorul, dar supraveghetoarea rămăsese și ea fără glas.

— Ce este asta? întrebă el, nervos.

— Asta este o citație care îți cere să te prezinți luni în fața juriului federal din New Orleães. Să știi că nu trebuie să-ți faci griji, pentru că vei merge împreună cu noi, dar vom pleca abia mîine după-amiază.

O durere ascuțită îi strînse stomacul, gura i se uscă și o slăbiciune puternică îi cuprinse tot trupul.

— De ce?

— Îmi pare rău, dar nu putem să-ți dăm nici un răspuns. De fapt nici nu este treaba noastră. Noi executăm ordinele și atît.

Mark nu-și putea lua ochii de la plicul din mîina lui Vern. New Orleães!

— Mamei mele i-ați spus despre chestia asta?

— Păi, trebuie să-i ducem și ei o copie după citație. Îi vom explica totul și îi vom spune că n-are să ți se-ntîmple nimic rău. Și dacă vrea, poate să vină și ea cu noi.

— Da' nu poate să vină cu mine pentru că nu poate să-l lase singur pe Ricky.

Cei doi polițiști se priviră încurcați.

— Oricum, îi vom explica totul pe-ndelete.
— Da' știți, eu am și o avocată. Ei i-ați spus?
— Nu, pentru că nu avem ordin să-i anunțăm și pe avocați, dar dacă vrei poți să-i dai telefon și să-i spui chiar tu.

— Are voie să folosească telefonul? o întrebă celălalt polițist pe Telda.

— Numai dacă-i aduc eu unul, răspunse ea.

— Atunci poți să mai aștepți vreo jumătate de oră, nu?

— Dacă trebuie...

— Așadar, peste treizeci de minute ai să poți să-i telefonezi avocatei tale, Mark. Noi îți urăm noroc și... ne pare rău că te-am speriat.

Telda și cei doi bărbați părăsiră încăperea, lăsându-l singur, buimăcit, speriat de moarte și furios la culme. Sistemul era putred, absolut putred! Și se săturase pînă-n gît de legi, avocați și tribunale, de curcani, agenți și șerifi, de reporteri, judecători și gardieni. Ei, fir-ar al dracului !

Cu un gest nervos, smulse o bucată de hîrtie igienică și își șterse lacrimile, apoi se așeză pe toaletă.

Și jură, luînd martori pereții, că nu va ajunge în ruptul capului la New Orléans.

Alți doi șerifi adjuncți aveau să-i înmîneze citația doamnei Sway, în timp ce încă doi trebuiau să se ocupe de cea adresată doamnei Reggie Love acasă. Totul fusese foarte bine coordonat, în așa fel încît plicurile să fie înmînate destinatarilor aproximativ la aceeași oră.

În mod normal, o singură persoană ar fi făcut cele trei drumuri în maxim o oră de plimbare, și încă într-un ritm obișnuit. Da, dar era mult mai interesant să folosești șase oameni, înarmați și trei mașini dotate cu telefoane și stații de emisie care să acționeze aproape simultan după lăsarea întinericului; toată povestea căpăta un aer de asalt al unei unități aparținând forțelor speciale.

Cei doi bărbați bătură la ușa bucătăriei și așteptară pînă cînd se aprinse lumina de pe verandă și Mama Love apăru în prag. Imediat ce-i văzu, bătrîna înțelese că va avea necazuri. În timpul coșmarului care fusese divorțul lui Reggie și Joe Cardoni, Mama Love avusese de multe ori de-a face cu șerifi și oameni în costume negre care veniseră să-i bată la ușă la ore care mai de care mai ciudate. De atunci știa că tipii de felul ăsta nu aduc decît necazuri.

— Pot să vă ajut cu ceva? îi întrebă ea, încercînd să zîmbească.

— Da, doamnă. O căutăm pe numita Reggie Love.

Pînă și felul în care vorbeau cei doi era tipic pentru cei din tagma lor.

— Da' voi cine sînteți? se interesă ea.

— Eu sînt Mike Hedley și acesta este Terry Flagg. Amîndoi sîntem șerifi federali.

— Șerifi federali? Nu cumva adjuncți? Ia să vă văd legitimațiile.

Reacția neașteptată a bătrînei îi buimăci și într-o sincronizare perfectă, cei doi bărbați duseră mîinile la buzunare.

— Sîntem șerifi federali adjuncți, doamnă.

— Păi, nu asta ați spus la început, replică Mama Love în timp ce le examina cu atenție legitimațiile.

Reggie tocmai bea o cafea în balconășul de deasupra garajului când auzi pocnetul portierelor și acum trăgea cu ochiul la cei doi bărbați aflați chiar sub becul de pe verandă. Deși sunetul vocilor ajungea pînă la ea, totuși nu înțelegea nici o vorbă din ce spuneau.

— Vă rugăm să ne iertați, doamnă, zise Hedley.

— Și ce treabă aveți cu numita Reggie Love? întrebă Mama Love, încruntîndu-se bănuitoare.

— Locuiește aici?

— Poate că da, poate că nu. Ce treabă aveți cu ea? Hedley și Flagg se priviră o clipă.

— Trebuie să-i înmînăm o citație.

— Ce fel de citație?

— Am putea să știm și noi cine sînteți dumneavoastră? întrebă Flagg, oarecum iritat.

— Sînt mama ei. Prin urmare, despre ce fel de citație este vorba?

— Este o citație prin care este invitată să se prezinte luni în fața juriului federal din New Orleães. Putem să v-o lăsăm dumneavoastră, dacă nu aveți nimic împotriva.

— Da, numai că nu sînt dispusă să vă fac serviciul ăsta, zise bătrîna, ca și cum ar fi avut de-a face cu astfel de oameni în fiecare zi a săptămîinii. Dacă nu mă-nșel, trebuie să i-o dați chiar ei.

— Și unde o putem găsi?

— Păi, nu locuiește aici, îi lămuri Mama Love, enervîndu-i în mod evident pe cei doi polițiști.

— Da' mașina de colo este a ei, nu? zise Hedley,

făcînd un semn cu capul spre Mazda lui Reggie.

— Nu locuiește aici, repetă, încăpățînată, Mama Love.

— Okay, dar nu este acum aici?

— Nu.

— Și nu știți unde putem s-o găsim?

— Ați trecut pe la birou? Că stă mai mult pe-acolo.

— Bine, dar de ce și-a lăsat mașina aici?

— Pentru că uneori o folosește pe cea a lui Clint, secretarul ei. De altfel, s-ar putea ca acum să fie împreună prin vreun restaurant din oraș.

— Ba eu cred că Reggie Love se află chiar aici, sări Hedley, cu o agresivitate subită în glas.

— Da' nu ești plătit ca să gîndești, fiule. Meseria ta este să livrezi hîrțile alea blestемate și eu îți spun că destinatară nu este aici, zise Mama Love, ridicînd vocea în așa fel încît Reggie prinse în sfîrșit înțelesul cuvintelor.

— Putem să căutăm înăuntru? întrebă Flag.

— Numai dacă aveți mandat. Dacă nu, atunci ar fi cazul să dispăreți de pe proprietatea mea.

Cei doi bărbați se dădură un pas înapoi, dar se reculeseră imediat.

— Sper, pentru dumneavoastră, că nu împiedicați cu bună știință predarea unei citații federale, zise Hedley pe un ton grav, care ar fi trebuit să sune amenințător, dar care se dovedea a fi un fiasco total.

— Iar eu sper că nu amenințați o biată bătrîna, replică Mama Love cu mîinile înfipite în șolduri, gata de bătaie.

Cei doi polițiști nu erau pregătiți să facă față unei

astfel de primiri, așa că se dădură bătuți.

— Ne vom întoarce, promise Hedley în timp ce deschidea portiera mașinii.

— Am să vă aștept, le strigă ea furioasă, pășind pe verandă. După vreo cinci minute, când fu sigură că cei doi plecaseră, bătrîna se îndreptă spre apartamentul de deasupra garajului.

Dianne nu făcu nici un comentariu când primi citația adusă de un domn foarte politicos, care se scuzase la nesfîrșit. După plecarea tipului, Dianne citi cu multă atenție hîrtia cu pricina la lumina chioară din camera lui Ricky: nu conținea decît ordinul ca Mark să se prezinte în fața juraților luni dimineață, la ora 10. Adresa era menționată ceva mai jos. Nu scria nimic despre modul în care urma să ajungă la locul respectiv, nici despre întoarcere, nici despre ce i se putea întîmpla dacă nu se prezenta sau dacă refuza să vorbească.

Atunci îi telefona lui Reggie, dar nu primi nici un răspuns.

Apartamentul lui Clint se afla la un sfert de oră distanță de casa ei, dar Reggie avu nevoie de o oră întregă ca să

ajungă acolo. Se învîrți prin suburbii, ieși pe autostrada interstatală și abia când fu sigură că nu o urmărise nimeni se întoarce în oraș și parcă pe o stradă cu mașini ce-și așteptau stăpîinii; ultima parte a drumului o parcurse pe jos.

Întîlnirea programată pentru ora nouă fusese anulată fără prea multe menajamente și Clint avea acum cu totul alte perspective de a-și petrece seara.

— Îmi pare rău, zise Reggie cînd el îi deschise ușa.

— Nu-i nimic. Tu te simți bine? Ia loc, îi zise el, conducînd-o spre canapea.

Dar cum pentru Reggie apartamentul nu era absolut străin, preferă să caute un suc în frigider și să se așeze apoi pe un scaun înalt lîngă bar.

— M-au căutat de la biroul șerifului federal ca să-mi dea o citație pentru luni dimineață, la ora zece: un juriu federal din New Orleães.

— Dar nu ți-au dat-o?

— Nu. Mama Love a reușit să-i pună pe fugă.

— Asta-nseamnă c-ai scăpat.

— Da, cu condiția să nu dea de mine. Oricum, nici o lege nu-mi interzice să evit citațiile. Acum însă trebuie să-i telefonez lui Dianne.

Clint îi aduse telefonul și Reggie formă, cu mișcări nervoase, numărul spitalului. Observîndu-i încordarea, Clint o sărută blînd pe obraz și o sfătui să se calmeze, apoi își luă o revistă și dădu drumul radioului. Reggie abia reuși să scoată trei cuvinte cînd se văzu nevoită să asculte. Dianne îi spuse că plouase cu citații, pentru Reggie, pentru Mark, și pentru ea însăși, că încercase să ia legătura cu Mark dar că cei de la centrul de detenție o informaseră că la ora aceea „locatarii” centrului nu mai aveau acces la telefon. Și Reggie, zguduită la rîndul ei de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, încercă să o convingă pe Dianne că totul este în regulă, că situația este sub control, și îi promise să o

sune a doua zi de dimineată.

— Bine, dar nu-l pot lua pe Mark, zise Clint după ce Reggie puse receptorul în furcă. Este sub jurisdicția Tribunalului pentru minori de la noi.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu Harry, dar el nu este acum în oraș.

— Da'unde este?

— La pescuit, cu băieții.

— Reggie, chestia asta este mult mai importantă decât pescuitul așa că trebuie să-l găsim. El poate să oprească totul, nu?

— Chestia asta este tare păcătoasă, Clint. Ia gîndește-te puțin. Foltrigg a așteptat pînă vineri seara, tîrziu, ca să distribuie citații pentru luni dimineată.

— Păi cum a putut să facă așa ceva?

— Ușor, după cum se și vede, de altfel. Într-un caz de genul ăsta, juriul federal poate să citeze orice martor, indiferent de timp sau de distanță.

— Și cum anulezi o asemenea citație?

— Introduci o cerere la tribunalul federal prin care ceri anularea.

— Vrei să spui la tribunalul federal din New Orléans?

— Exact. Sîntem obligați să-l căutăm pe judecătorul din New Orléans luni dimineată foarte devreme și să-l implorăm să ne acorde o audiere urgentă pentru anularea citației.

— N-o să țină figura.

— Bineînțeles că n-o să țină. Tocmai de-aia a aranjat Foltrigg lucrurile în felul ăsta. N-ai niște cafea?

— Cum să nu, zise Clint, începînd să caute prin

sertare. Reggie gîndea cu voce tare.

— Dacă pînă luni, eu am să pot evita citația, atunci Foltrigg va fi nevoit să-mi trimită alta. Și poate că pe aia voi avea timp s-o anulez. Problema este însă Mark. Nu pe mine mă vor, în fond, pentru că ei știu foarte bine că pe mine nu mă pot obliga să vorbească.

— Reggie, tu știi unde este afurisitul ăla de cadavru?

— Nu.

— Dar Mark?

— Da.

Pentru o fracțiune de secundă, Clint simți că-i îngheață sîngele în vine.

— Clint, trebuie să-l ținem pe Mark aici, cu orice preț.

— Vorbește cu Harry.

— Da' Harry este în munți, la pescuit.

— Atunci vorbește cu soția lui Harry, întreb-o unde anume pescuiește domnul judecător și dacă este nevoie, mă duc chiar eu după el.

— Ai dreptate, zise Reggie, punînd mîna pe telefon.

32

La Centrul de detenție pentru minori, ultimul control al camerelor avea loc în fiecare seară la ora zece, moment în care toate luminile și televizoarele ieșeau din funcțiune. Vineri seară, la ora respectivă, cînd vocea Teldei și legătura ei de chei răsunau pe culoar, Mark își simți nervii întinși la maximum: în cameră nu

se mai auzea decât răsuflarea lui gîfîită; cămașa udă și descheiată lăsa să se vadă un pîrîiaș de sudoare care îi aluneca pe piept oprindu-se în cordonul pantalonilor; din părul năclăit, transpirația se prelingea în sprîncene și de acolo mai departe, de-a lungul nasului, obrazii stacojii frigeau.

Telda bătu mai întîi la ușă și abia după aceea își folosi cheile. Televizorul era oprit, dar lumina încă aprinsa o irită imediat pe supraveghetoare, făcînd-o să arunce o privire încruntată spre pat. Mark nu era acolo. Îl descoperi pe podea, lîngă toaletă, ghemuit cu genunchii la piept, nemișcat și gîfîind din greu.

Își ținea ochii închiși și își sugea de zor degetul mare de la mîna stîngă.

— Mark! strigă supraveghetoarea cuprinsă subit de spaimă. Mark! O, Doamne Dumnezeule! țipă ea din nou, ieșind apoi în goană din încăpere, în căutare de ajutor. După cîteva secunde, se întoarse însoțită de colegul ei, Denny, care îl privi pe Mark cu multă atenție atingînd pieptul băiatului cu vîrfurile degetelor. Ei, la dracu', da', copilul ăsta este ud learcă.

— Și pulsul i-a luat-o razna, completă Telda, luîndu-l de mîină. Ia uite-l cum respiră! Cheamă salvarea!

— Bietul băiat, a suferit un șoc, nu?

— Fugi de cheamă o salvare! insistă Telda și Denny ieși din încăpere cu pași greoi, zguduind podeaua. În vremea asta, Telda îl ridică pe Mark și îl așeză cu grijă pe patul de jos, unde el se ghemui din nou, adunîndu-și genunchii la piept. Degetul mare era tot în gură. Denny se întoarse, aducînd cu el fișa cu observațiile făcute de Doreen.

— Aici scrie că trebuia controlat la fiecare jumătate de oră, iar în caz de urgență trebuie dus la „St. Peter's” și dat în grija doctorului Greenway.

— Numai eu sînt vinovată, se lamenta Telda. Nu trebuia să-i aduc aici pe nenorociții ăia de șerifi. Bietul copil s-a speriat cumplit.

Auzind-o, Denny îngenunche lîngă pat și ridică ușor pleoapa de pe ochiul drept al lui Mark.

— Ei, drace! Ochii i s-au dus în fundul capului. Să știi că puștiul este în pericol, declară el pe tonul grav al unui neurochirurg.

— Dă-mi prosopul de colo, îi ceru Telda și Denny se execută imediat. Doreen mi-a povestit că la fel s-a întîmplat și cu fratele lui mai mic. Au fost amîndoi de față cînd s-a sinucis avocatul ăla, luni, și de-atunci puștiul cel mic nu și-a mai revenit, îi dădea înainte supraveghetoarea, ștergînd fața băiatului cu prosopul adus de Denny.

— La dracu'! Cred că are să-i explodeze inima, zise acesta, îngenunchind din nou lîngă Telda. Uite și tu ce respirație aiurea poate să aibă!

— Of, bietul copil. Ar fi trebuit să-i iau la goană pe șerifii ăia.

— Eu, în locul tău, chiar așa aș fi făcut. Doar, n-au nici un drept să vină aici, zise Denny, înfigîndu-și din nou dege-

tele în ochiul stîng al băiatului. Mark scăpă un mîrîit și se zbătu puțin, apoi începu să geamă întocmai ca Ricky; iar sunetul grav și monoton băgă definitiv spaima în cei doi supraveghetori.

Cîteva secunde mai tîrziu, în încăpere își făcu

apariția un sanitar și un alt supraveghetor.

— Ce se-ntîmplă aici? întrebare ei într-un glas.

— Este ceva ce se cheamă șoc sau stress traumatic, ori ceva în genul ăsta, explică Telda. Toată ziua s-a purtat ciudat, da' acum vreo oră, doi șerifi federali i-au adus o citație și l-au speriat îngrozitor, de-aia cred că a făcut un șoc. Ar fi trebuit să mai trec pe la el după plecarea ălor doi, da' n-am avut timp.

Sanitarul nu asculta însă pălăvrăgeala supraveghetoarei, ci încerca să ia pulsul bolnavului.

— Trebuia să-i dau eu afară pe afurisiții ăia de polițiști, completă Denny tirada Teldei.

— La fel s-a-ntîmplat și cu fratele lui mai mic, cel despre care au scris ziarele toată săptămîna. Știți, povestea cu tipul ăla care s-a-mpușcat.

— Trebuie dus imediat la spital, hotărî sanitarul, punînd apoi în funcțiune aparatul de emisie-recepție pe care îl avea atîrnat la brîu: aduceți urgent o brancardă la etajul patru. Am un puști cu probleme.

— Aici scrie să-l ducem la „St. Peter's Hospital”, la doctorul Greenway, interveni Denny, vîrînd fișa sub nasul sanitarului.

— Acolo este și fratele lui, adăugă Telda. Doreen mi-a povestit tot. Îi era teamă de chestia asta și zicea că azi după-amiază era cît pe-aci să trimită după o salvare. Mai zicea și că băiatul a dormit azi toată ziua. Of, of, trebuia să fiu mult mai atentă.

Alți doi sanitari aduseră brancardă pe care îl întinseră pe Mark, acoperindu-l cu o pătură, și trecîndu-i cîte o curea peste piept și peste coapse. În tot acest timp, băiatul reuși să nu deschidă ochii, să nu-și scoată

degetul din gură și să nu
întrerupă geamătul monoton și dureros care îi
însăimînta atît pe sanitari.

— Ai mai văzut vreodată așa ceva? întrebă unul
dintre ei după ce ascensorul se puse în mișcare.

— Nu-mi amintesc.

— Și are și o temperatură de te sperie.

— Da, da' pielea este rece și umedă din cauza
șocului. Eu unul n-am mai văzut așa ceva.

— Păi, șocurile astea traumatice s-or manifesta altfel
decît alea obișnuite. Uită-te la degetul ăla.

— Spune-mi, ăsta este puștiul pe care-l urmărește
Mafia?

— Îhî. A apărut în ziare și ieri și azi.

— Păi, atunci pentru mine este clar că i s-a rupt
filmul. După cîteva secunde, ascensorul se opri și cei
doi sanitari

porniră în goană spre ieșire, împingînd targa pe
culoarele căzute pradă obișnuitei nebunii de vineri
seara din închisoarea orășenească.

Ambulanța nu făcu nici zece minute pînă la spital,
dar odată ajunși acolo, fură nevoiți să aștepte de două
ori pe-atît, căci alte trei salvări își așteptau rîndul în
fața camerei de gardă. „St Peter's Hospital” primea cea
mai mare parte a victimelor tăiate de cuțit sau rănite cu
arme de foc, de neveste bătute la sînge și de trupuri
sfîrtecate în accidente de mașină. Personalul lucra într-
un ritm febril douăzeci și patru de ore pe zi, dar de
vineri de la răsăritul soarelui pînă duminică noaptea
tîrziu, spitalul se transforma într-un adevărat infern.

Cei doi sanitari împinseră targa înăuntrul camerei de

gardă unde fură nevoiți să se oprească și să completeze fișele de internare. O mică armată de infirmiere și medici se agita în jurul unui pacient, strigînd unii la alții în același timp. Oamenii alergau de colo-colo; o jumătate de duzină de polițiști se învîrteau prin preajmă; alte trei brancarde fuseseră lăsate la întâmplare în mijlocul holului.

Apoi, o infirmieră care tocmai trecea pe lîngă ei se opri pentru o clipă și întrebă:

— Ce s-a-ntîmplat?

Drept răspuns, unul dintre sanitari îi întinse una din fișele abia completate.

— Deci nu sîngerează, observă ea ca și cum acesta era singurul lucru cu adevărat important.

— Nu, nu sîngerează. Se pare că este o stare de șoc sau cam așa ceva. Este o chestie de familie.

— Da, da, atunci poate să mai aștepte. Duceți-l la internări. Mă-ntorc imediat, zise ea și dispăru.

Sanitarii își croiră drum prin aglomerația înnebunitoare și după cîteva secunde, parcară targa într-o încăpere mică de pe un culoar lateral. Acolo prezentară fișele unei alte infirmiere care se apucă să scrie ceva în ele fără să arunce nici măcar o privire pacientului din fața ei.

— Unde este doctorul Greenway? îi întrebă ea pe sanitari, dar aceștia ridicară din umeri.

— Păi nu l-ați anunțat?

— Aă, nu.

— Aă, nu, îi îngîină ea, încruntîndu-se ușor.

„Doamne, ce pereche de dobitoci!” își zise infirmiera în sinea ei, conti-nuînd apoi cu voce tare: Uite ce este, noi

sîntem aici chiar pe linia întîi a frontului, unde avem de-a face cu sînge și cu măruntaie calde, okay? În ultimele douăzeci de minute am pierdut doi oameni chiar aici, pe hol. Așa că pricepeți că urgențele psihice trec pe planul al doilea.

— Și ce vreți, să-l împușcăm? întrebă unul dintre sanitari, făcînd un semn cu capul spre Mark.

— Nici pomeneală, replică infirmiera opărită. Vreau să plecați. Am eu grijă de el, așa că voi, băieți, luați-vă dracului tălpășița de-aici.

— Ai semnat fișele, madam, așa că stăpînește-l sănătos, îi ziseră ei rînjind, apoi se îndreptară spre ușă.

— Este vreun polițist cu el? strigă infirmiera în urma celor doi.

— Nu. Nu vezi că e minor?

Mark reușise între timp să se răsucească pe partea stîngă și să-și aducă din nou genunchii la piept. Curelele nu erau prea strînse. Apoi deschise prudent ochii și privi în jur printre gene. Într-un colț al camerei, un negru zăcea întins pe trei scaune. Lîngă țîșnitoarea din dreptul ușii vopsite în verde fusese uitată o targă plină cu cearșafuri pătate de sînge. Infirmiera care îl „recepționase” pe Mark răspunse la telefon, dispărînd după aceea din încăpere. Mark prinse momentul, desfăcu curelele care-î țineau legat de targă și sări pe podea. Doar nu era nici o crimă să te plimbi pe ici, pe colo. Și pe urmă, el era un caz grav de țicneală, așa că n-avea nici o importanță dacă-l prinde cineva.

După ce se gîndi puțin, înșfăcă fișele lăsate pe masă de infirmieră, împinse targa prin ușa vopsită în verde și o porni pe un alt coridor, ticsit de cămăruțe pe ambele

laturi. Mark abandonă targa și aruncă fișele într-un coș de gunoi. Săgețile care indicau ieșirea îl conduseră la o ușă cu geam care dădea în balamucul de la Internări.

Băiatul zîmbi în sinea lui satisfăcut. Locul îi era foarte cunoscut; reuși chiar să-și amintească colțul în care rămăsese împreună cu Hardy după ce Greenway și Dianne dispăruseră, însoțindu-l pe Ricky. Simțindu-se în largul său, Mark se strecură pe ușă și trecu nepăsător prin gloata disperată de bolnavi și de răniți care încercau din răspuțeri să fie primiți în spital. Dacă ar fi alergat, ar fi atras cu siguranță atenția. Scara rulantă îl duse la subsol unde găsi un scaun cu roțile fără stăpîn. Se așeză în el și, în ciuda dimensiunilor evident „adulte” ale obiectului, reuși să-l pună în mișcare și să se îndrepte spre morga spitalului.

Clint ațipise pe canapea. Programul de la televizor era aproape pe terminate, cînd soneria telefonului îi alungă somnul. Reggie ridică receptorul.

— Alo?

— Bună, Reggie. Sînt eu, Mark.

— Mark! Ce mai faci, iubitul?

— Grozav, absolut grozav.

— Da' cum de-ai dat de mine?

— Am telefonat la Mama Love și am trezit-o din somn. Ea mi-a dat numărul. Ești acasă la Clint, nu?

— Exact. Și cum de-ai dat telefon la ora asta? Este îngrozitor de tîrziu.

— Păi, știi, nu mai sînt la închisoare.

— Da' unde ești, iubitul?

- La spital, la „St. Peter's”.
- Înțeleg. Și cum de-ai ajuns acolo?
- M-au adus cu salvarea.
- Te simți bine?
- Grozav.
- Am făcut o criză de sindrom posttraumatic și m-au adus val-vârtej înapoi.
- Vrei să vin să te văd?
- Nu știu, poate. Spune-mi, Reggie, ce-nseamnă chestia aia cu juriul federal?
- O încercare să te faci vorbești de frică. Atît.
- Păi, dacă-i pe-așa, să știi că m-au speriat mai rău ca oricînd.
- Ba mie mi se pare că te simți foarte bine.
- Este numai din cauza nervilor, Reggie. În realitate, sînt mort de frică.
- Vreau să spun că, după cum vorbești, nu pari să fii în stare șoc.
- A, mi-am revenit foarte repede. De fapt, i-am păcălit, Reggie, okay? Am alergat o juma' de oră în cămăruța aia de la centrul de detenție și cînd m-a găsit supraveghetoarea, eram ud learcă de transpirație și aproape leșinat.
- Lui Clint îi zburase definitiv somnul și acum stătea pe canapea încordat ca un arc.
- Ai văzut vreun doctor? întrebă Reggie, încruntîndu-se ușor spre Clint.
- Nu prea.
- Adică?
- Adică am plecat de la camera de gardă. Adică am evadat, Reggie. A fost atît de ușor.

— Dumnezeu!

— Liniștește-te. Sînt bine și să știi că nu mă mai întorc la închisoare, și nici n-am de gînd să mă prezint în fața juriu-

lui din New Orleães. Dacă mă duc, au să mă bage în închisoarea de acolo, nu-i așa?

— Mark, ascultă-mă. Nu poți să faci asta. Nu poți să evadezi. Trebuie să...

— Reggie, eu am evadat deja. Și vrei să știi ceva?

— Ce?

— Nu cred că s-a aflat deocamdată. Spitalul ăsta este un balamuc și nu cred că și-au dat seama că am dispărut.

— Dar polițiștii?

— Care polițiști?

— N-a mers nici un polițist cu tine la spital?

— Nu. Eu sînt doar un copil, Reggie. Au venit cu mine doi sanitari uriași, dar nu sînt decît un copil; nu mai spun că atunci cînd am plecat spre spital, eram în comă și îmi sugeam degetul, mîrîiam și gemeam la fel cu Ricky. Vreau să-ți spun că ai fi fost mîndră de mine dacă m-ai fi văzut. A fost ca-n filme. Cînd am ajuns la spital m-au lăsat acolo și-au plecat, și-atunci m-am ridicat și eu și am șters putina.

— Mark, nu poți face așa ceva.

— Păi, am făcut-o, okay? Și nu mă mai întorc acolo.

— Dar la mama ta te-ai gîndit?

— A, am vorbit cu ea la telefon cam acum o oră. Era tare nervoasă, dar am convins-o pînă la urmă că sînt bine. Nu i-a plăcut ideea și mi-a zis să vin în camera lui Ricky. Ne-am certat rău de tot la telefon, da' pînă la

urmă s-a calmat. Cred că iar a luat pastile.

— Dar acum tu ești la spital?

— Exact.

— Unde? În ce cameră?

— Reggie, mai ești avocata mea?

— Firește că sînt avocata ta.

— Bun. Asta-nseamnă că dacă eu îți spun ceva, tu nu poți să repeți ceva ăla în fața altcuiva?

— Exact.

— Dar prietenă-mi ești, Reggie?

— Bineînțeles că-ți sînt prietenă.

— Asta este foarte bine, pentru că în momentul ăsta ești singurul meu prieten. Reggie, vrei să mă ajuți? De data asta, sînt mort de frică.

— Fac orice pentru tine, Mark, spune-mi unde ești.

— La morgă. M-am ascuns sub biroul din camera cea mică din colț. Lumina este stinsă. Să știi că dacă închid brusc înseamnă că a intrat cineva peste mine. De cînd sînt eu aici, au adus două cadavre, dar în camera asta n-a intrat încă nimeni.

— La morgă, zici?

Auzind-o, Clint se ridică iute în picioare și veni lîngă Reggie.

— Da. Am mai fost aici, că, dacă-ți aduci aminte, eu cunosc destul de bine spitalul.

— Da, da, mi-aduc aminte.

— Cine este la morgă? vru Clint să afle.

— Mami mi-a spus că ți-au trimis și ție o citație, Reggie. Așa este?

— Așa este, dar n-au reușit să dea de mine. Din cauza asta m-ai găsit acasă la Clint. Dacă nu-mi dau

citația mie personal, atunci nu sînt obligată să mă prezint.

— Adică și tu te-ascunzi?

— Cam așa ceva.

În clipa următoare, la celălalt capăt al firului se auzi un clic și în receptor veni tonul.

— A-nchis, spuse ea, punînd telefonul în furcă.

— Da' zi-mi și mie o dată despre ce dracu' este vorba? își pierdu Clint răbdarea.

— Era Mark. A evadat din închisoare.

— Ce-a făcut?!

— Și acum se ascunde în morga spitalului.

În vocea ei se citea neîncrederea. Apoi telefonul sună din nou și Reggie îl smulse literalmente din furcă.

— Alo?

— Iartă-mă că am închis, dar se deschisese ușa de la morgă și am crezut că mai aduc un cadavru.

— Mark, ești în siguranță?

— Ei, pe dracu'! Bineînțeles că nu. Numai că eu sînt un copil, okay? Și acum mai sînt și un caz psihiatric. Așa că dacă mă dibuiesc am să intru iar în stare de șoc și au să mă bage într-o cameră. După aia văd cum ies de-acolo.

— Da' nu te poți ascunde la nesfîrșit.

— Păi nici tu nu poți.

Reggie se minună din nou de iuțeala limbii copilului ăstuia.

— Ai dreptate, Mark. Prin urmare, ce ne facem?

— Habar n-am. Adevăru' este că mi-ar plăcea tare mult să plec din Memphis. Mi s-a scîrbit de toți curcanii ăștia și de închisori.

— Și unde vrei să pleci?

— Știi, aș vrea să te întreb ceva. Dacă vii să mă iei de-aici și plecăm din oraș împreună, atunci dai și tu de belea pentru că m-ai ajutat să fug. Este?

— Este. Ți-aș deveni complice.

— Și ce-ai putea să pățești?

— Lasă asta. Am făcut eu altele și mai rele.

— Deci mă ajuți?

— Da, Mark. Te ajut.

— N-ai să spui la nimeni?

— S-ar putea să fim nevoiți să-i spunem și lui Clint.

— Okay, lui poți să-i spui. Dar numai lui, okay?

— Îți dau cuvântul meu.

— Și n-ai să-ncerci să mă convingi să mă duc înapoi la închisoare?

— Promit.

Urmă o pauză atît de lungă, încît Clint intră în panică.

— Okay, Reggie. Cunoști parcare principală de lângă clădirea aia mare, verde?

— Da.

— Intri în parcare de care-ți zic încet de tot, ca și cum ai căuta un loc să-ți lași mașina. Eu am să fiu acolo, printre mașini.

— Mark, locul ăla este neluminat și foarte periculos.

— Reggie, este vineri noaptea. La ora asta, pe-aici totul este neluminat și periculos.

— Da, da' mai este și un paznic la ieșirea din parcare.

— A, ăla doarme mai tot timpul, că este paznic, nu curcan. Știu foarte bine ce fac, okay?

- Ești sigur că știi?
- Nu, da' ai zis că mă ajuți.
- Asta am să și fac. La ce oră vrei să vin.
- Vino cât poți de repede.
- Bine, atunci fii atent că am să vin cu mașina lui Clint, o Honda Accord.
- Bun. Grăbește-te.
- Am plecat. Mark, ai grijă ce faci.
- Liniștește-te, Reggie. Sîntem chiar ca-n filme.
- După ce închise telefonul, avocata respiră adînc.
- Cu mașina mea? întrebă Clint.
- Păi, tipii sînt și pe urmele mele, Clint.
- Reggie, ai înnebunit. De fapt, toată chestia asta este curată nebunie. Nu poți să fugi împreună cu un evadat sau ce dracu' este Mark. Au să te aresteze pentru complicitate, te vor inculpa și ai să-ți pierzi dreptul de a profesa.
- Unde mi-este poșeta?
- În dormitor.
- Am nevoie de chei și de cărțile tale de credit.
- De cărțile mele de credit! Uite ce este, Reggie, tu știi că te iubesc, dar, totuși, să-ți dau mașina și banii?
- Câți bani lichizi ai în casă?
- Patruzeci de dolari.
- Dă-i încoace. Am să ți-i dau înapoi, zise ea îndreptîndu-se spre dormitor.
- Ți-ai pierdut mințile.
- Am mai pățit așa ceva și altă dată, ți-aduci aminte?
- Haida de, Reggie.
- Clint, nu fi așa prăpăstios, că doar nu aruncăm

nimic în aer. Trebuie să-l ajut pe Mark. S-a ascuns într-un birou din morga spitalului și cerșește ajutor. După părerea ta, ce ar trebui să fac eu în situația asta?

— Ei, fir-ar a dracului de situație! Păi cred că ar trebui să luăm cu asalt locul cu pricina și să împușcăm vreo câțiva oameni. Facem orice pentru Mark Sway.

— Dă-mi cărțile de credit și banii, Clint, zise ea în timp ce-și vâră periuța de dinți într-o sacoșă. Hai, că mă grăbesc.

— Te-ai țicnit, comentă Clint, căutându-și prin buzunare. Chestia asta este ridicolă.

— Să nu pleci de lângă telefon. Și să nu pleci de aici, okay? Am să-ți telefonez mai târziu, îl instrui Reggie, luându-i cheile, banii și cele două cărți de credit.

— Vezi că și cărțile de credit sînt aproape la limită, îi atrase el atenția în timp ce o conducea spre ieșire.

— Oare de ce nu mă surprinde ce-mi spui? glumi ea, apoi îl sărută pe obraz. Mulțumesc, Clint. Ai grijă de Mama Love.

— Să-mi dai telefon, zise el înfrînt.
Reggie se pierdu în noapte.

33

Din clipa în care Mark se urcă în mașină, Reggie se transformă în complice la evadare. Este adevărat că această vină nu se pedepsea cu închisoarea, decît dacă băiatul avea să omoare pe cineva între timp. Altfel, s-ar fi putut să primească doar o pedeapsă cu muncă în

serviciul societății, poate și ceva confiscare de bunuri și patruzeci de ani de libertate supravegheată. Ei, la dracu'! N-aveau decît; asta ar fi fost prima ei încălcare a legii. Atît ea cît și avocatul ei puteau să justifice foarte bine toată povestea asta prin faptul că puștiul era vînat de Mafie, că era singur și că cineva trebuia să-l ajute într-un fel sau altul, ce dracu'! Personal, îi fusese imposibil să se mai gîndească și la detalii de legislație în timp ce clientul ei o implora să-l ajute.

Iar dacă trăgea și cîteva sfori, poate că ar fi reușit să-și păstreze și dreptul de a practica.

Îi plăti paznicului taxa de parcare de cincizeci de cenți, evitîndu-i cu grijă privirea. Dăduse o raită prin parcare, dar paznicul trăia în altă lume și nu-l interesa ce se-ntîmplă în lumea asta. Între timp, Mark se făcuse ghem la adăpostul întunericului de sub tabloul de bord și rămase acolo pînă cînd mașina intră pe Union, îndreptîndu-se spre fluviu.

— Acum se poate? întrebă el nervos.

— Cred că da.

Răspunsul primit îl făcu să sară pe locul de lîngă șofer și să privească atent locurile prin care treceau. Ceasul de la bord arăta ora unu fără zece noaptea. Union Avenue era absolut pustie. Reggie prinse trei stopuri tot așteptîndu-l pe Mark să spună ceva.

— Prin urmare, unde mergem? întrebă ea într-un tîrziu.

— La Alamo.

— La Alamo? repetă ea fără să zîmbească.

Mark clătină dezamăgit din cap: Doamne, cît de tîmpiți pot fi uneori adulții.

— Am glumit, Reggie.

— Îmi pare rău.

— Înțeleg că n-ai văzut „Pee-Wee's Big Adventure”.

— Ce-i asta, un film?

— Las-o baltă, renunță el, în timp ce mașina aștepta în dreptul unui alt semafor.

— Îmi place mai mult mașina ta, declară puștiul, brusc interesat de radioul de la bord.

— Foarte bine, Mark. Dar acum, că strada asta mai are un pic și ajunge la râu, ar trebui să discutăm unde anume vrei să mergem.

— Păi, în momentul ăsta nu vreau altceva decât să plec din Memphis, okay? Nu mă interesează câtuși de puțin unde mergem; important este să plec de-aici.

— Bine, dar o dată ieșiți din Memphis, unde vrei să mergem? O destinație oarecare ne-ar prinde bine.

— Hai să trecem podul pe lângă Pyramid, okay?

— Corect. Deci vrei să mergi în Arkansas?

— Da, de ce nu? Da, sigur, hai să mergem în Arkansas.

— Corect.

Hotărîrea fiind luată, Mark își îndreptă toată atenția spre radioul din fața lui. Apăsă pe un buton, răsuci un altul și Reggie se crispa toată, pregătindu-se să facă față unei explozii de rap sau de heavy metal. Băiatul manevra acum aparatul cu amîndouă mîinile. În fond, era doar un copil care primise o jucărie nouă. În mod normal, la ora asta, ar fi trebuit să fie acasă, într-un pat cald în care să doarmă pînă sîmbătă dimineață, tîrziu. Pe urmă, s-ar fi uitat la desenele animate de la televizor și s-ar fi jucat cu toată grămada de jucării așa cum se

juca acum cu butoanele aparatului de radio. Grupul „Four Tops” tocmai termina un cântec.

— Asculți și vechituri din astea? întrebă Reggie surprinsă.

— Cîteodată. Da' oricum, mă gîndeam că ție are să-ți placă. Și pe urmă, la unu noaptea, nu prea merg chestii de-astea, tari.

— Dar ce te face să crezi că-mi place muzica veche?

— Păi, ca să fiu cinstit, nu prea te văd mergînd la un concert rap. Și-apoi, ultima oară cînd am mers cu mașina ta, am văzut că aveai radioul fixat pe postul ăsta.

Union Avenue se întîlni cu fluviul și mașina se opri din nou la un semafor. O mașină de poliție veni chiar lîngă ei și polițistul de la volan îl privi încruntat pe Mark.

— Nu te uita la el, îl bruftului Reggie pe băiat.

Semaforul își schimbă culoarea și avocata făcu la dreapta, pe Riverside Drive. Polițistul venea în urma lor.

— Nu te uita în spate. Poartă-te cît mai normal.

— De ce dracu' ne urmărește?

— Habar n-am, da' ține-ți firea.

— Precis că m-a recunoscut. Săptămîna asta, mutra mea a apărut în toate ziarele și curcanul ăsta m-a recunoscut. Of, Reggie, este de groază. Marii evadați sînt dibuiți de curcani în nici zece minute de la dispariție.

— Taci din gură, Mark. Nu vezi că-ncerc să conduc mașina și să urmăresc și mișcările ăluia în același timp?

Impresionat de reacția avocatei, băiatul se lăsă ușor

în jos pînă cînd ajunse să șadă chiar pe marginea scaunului; capul abia dacă atingea broasca portierei.

— Ce face? întrebă el în șoaptă.

— Stă în plasa noastră, zise ea după ce aruncă o privire scurtă în oglinda retrovizoare. Ba nu, stai puțin. Uite-l că vine.

Dar mașina de poliție îi depăși, pierzîndu-se în întuneric.

— A plecat, anunță Reggie și Mark răsufală ușurat.

În sfîrșit, intrară pe Interstatala 40 și în numai cîteva minute ajunseră pe podul de peste Mississippi. Mark rămase mut de admirație cînd trecură prin dreptul cascadei de lumini numită Pyramid, apoi se răsuci să vadă zgîrie-norii din centrul orașului care rămîneau în urmă. Imaginile erau atît de frumoase, încît pur și simplu nu-și mai putea lua ochii de la ele; reacția lui o făcu pe Reggie să se întrebe dacă nu cumva bietul copil nu mai avusese niciodată înainte ocazia să treacă prin locurile acestea.

În clipa aceea, în mașină izbucni vocea lui Elvis Presley.

— Îți place Elvis? o întrebă el pe avocată.

— Mark, mă crezi sau nu, în vremea adolescenței mele petrecute la Memphis, cîteva dintre noi, o mîna de fete, obisnuiam să mergem acasă la el ca să-l privim cînd juca fotbal. Asta se-ntîmpla mai înainte ca el să devină cu adevărat celebru și cînd încă mai locuia împreună cu părinții într-o căsuță foarte drăguță.

— Eu locuiesc în nordul orașului. Adică acolo am locuit, pentru că acum nici nu mai știu unde este „acasă”.

— Obisnuiam să mergem la concertele lui și să-l vedem plimbându-se prin oraș. La început era un băiat oarecare; pe urmă lucrurile s-au schimbat, iar el a devenit așa de faimos că n-a mai putut să ducă o viață normală.

— Exact așa cum mi s-a-ntâmplat și mie, Reggie, remarcă puștiul zîmbind. Ia gîndește-te puțin. Eu și Elvis: ne-au apărut pozele peste tot, fotografiile ne urmăresc tot timpul, ne caută o sumedenie de oameni. Ce mai, faima asta nu este o chestie prea moale.

— Ai dreptate. Și stai să vezi ziarele de mîine. Parcă văd titlurile scrise cu litere de o șchioapă: SWAY EVADEAZĂ.

— Grozav! Iar are să-mi apară poza pe prima pagină, înconjurat de curcani de parcă aș fi cel puțin un criminal recidivist. Și toți curcanii ăia or să facă figură de dobitoci incurabili cînd or să încerce să explice cum a putut să evadeze din închisoare un puști de unsprezece ani. Știi, mă-ntreb dacă nu cumva eu sînt cel mai tînăr evadat de pînă acum.

— S-ar putea.

— Cu toate astea, vreau să-ți spun că-mi pare rău de Doreen. Ce crezi, după toată povestea asta, ea are să pățească ceva?

— Era de serviciu?

— Nu, era Telda și Denny, și-ți spun drept că nu mă deranjează dacă ăștia doi sînt concediați.

— Atunci, probabil că Doreen n-are să aibă necazuri. Lucrează de prea multă vreme acolo.

— Să știi că am tras-o pe sfoară. Am început să mă

prefac că intru în stare de șoc, că mă duc în Țara-de-Dincolo de care vorbea Romey. De câte ori venea să mă verifice eu mă purtam tot mai ciudat: n-am mai vorbit cu ea și am început să stau cu ochii pierduți în tavan și să gem. Mai înainte îi povestisem totul despre Ricky, așa că a fost din ce în ce mai convinsă că același lucru era pe cale să mi se întâmple și mie. Ieri mi-a adus chiar un doctor de la închisoarea principală care i-a zis că n-am nimic. Da' Doreen nu s-a liniștit. Mi-e teamă că m-am folosit de ea.

— Bine, dar cum de-ai reușit să ieși de acolo?

— M-am prefăcut șocat. Am alergat o jumătate de oră întreagă prin celula aia a mea și mi-am făcut rost de o transpirație ca lumea, pe urmă m-am făcut ghem și mi-am băgat degetul în gură. Și i-am speriat așa de tare că au chemat salvarea. Am fost sigur că, dacă reușesc să ajung la „St. Peter's”, nimic nu mă mai oprește. Spitalul ăla este o adevărată grădină zoologică.

— Vrei să spui că ai dispărut, pur și simplu?

— Păi, m-au întins pe-o targa și au plecat; atunci eu am prins momentul, m-am dat jos de pe targa și am șters-o. Reggie, locul ăla era plin cu oameni care mureau, așa că n-avea nimeni timp de mine. A fost ușor, să știi.

Podul rămase în urmă și mașina intră în statul Arkansas. Șoseaua dreaptă era mărginită de moteluri și de parcări pentru camioane. Mark se răsuci pe scaun, în așa fel încât să mai poată vedea o dată luminile Memphis-ului, dar acestea fuseseră înghițite de întunericul nopții.

— După ce te tot uiți? întrebă Reggie.

— După oraș. Îmi place să mă uit la luminile din centru. Un profesor mi-a spus acum cîtăva vreme că în clădirile alea locuiesc într-adevăr oameni, da' mi-e cam greu să-l cred.

— De ce?

— Am văzut o dată un film despre un băiat bogat care locuia într-o clădire ca asta și care se plimba pe străzi cît era ziua de lungă și se distra de minune. Le spunea pe nume tuturor polițiștilor din oraș; cînd voia să meargă undeva, lua taxiul și noaptea stătea în balcon și privea strada. Întotdeauna mi-am zis că trebuie să fie grozav să trăiești în felul ăsta: nu tu rulote de doi bani, nu tu vecini de aceeași calitate, nu tu furgonete parcate chiar în fața casei.

— Să știi, Mark, că și tu ai putea să trăiești la fel ca băiatul din film. Numai să vrei.

— Cum? o întrebă el după ce o privise îndelung.

— În momentul ăsta FBI-ul este gata să-ți dea tot ce-i ceri. Ai putea să locuiești într-o clădire ca cele despre care vorbeai sau într-o cabană de munte. Este suficient să spui ce preferi.

— M-am gîndit și eu la asta.

— Sau poți să locuiești pe malul oceanului, sau în Orlando și să mergi în fiecare zi la Disney Land.

— Asta i-ar conveni lui Ricky, eu sînt prea bătrîn pentru așa ceva. Și-apoi am auzit că biletele sînt tare scumpe.

— Cred că ți-ar face rost și de o legitimație de intrare pe viață dacă le-ai cere-o. Cum ți-am spus, în momentul ăsta tu și cu mama ta puteți obține orice doriți.

— Da, Reggie, numai că cine are nevoie de toate astea dacă în schimb trebuie să trăiesc toată viața cu frica-n sân? Vreau să-ți spun că de trei nopți am mereu coșmaruri despre oamenii ăștia. Și știu sigur că într-o bună zi tot au să dea de mine.

— Si-atunci ce vrei să faci?

— Încă nu știu, da' m-am gândit mult la povestea asta.

— Sînt numai urechi.

— Închisoarea are și părți bune, și una dintre ele este că îți dă posibilitatea să te gîndești în voie, filosofă el, așezîndu-se picior peste picior. Ia gîndește-te puțin, Reggie. Dacă Romey a mințit. În ziua aia era beat, nebun și burdușit de pastile. Poate că nu voia decît să se audă vorbind. Tipul era nebun și povestea tot felul de chestii ciudate pe care, la început, le-am crezut. Le-am crezut pentru că eram mort de frică și nu vedeam limpede. Și mă mai durea și capul de la palmele pe care mi le trăsese. Acum însă nu mai sînt așa de sigur. Toată săptămîna asta mi-am amintit chestiile scrîntite pe care le-a făcut și le-a zis, și acum mă gîndesc că poate l-am crezut prea ușor.

Reggie conducea cu exact șaiszeci de kilometri pe oră și asculta cu atenție fiecare cuvînt al tovarășului ei de drum. N-avea nici cea mai vagă idee unde voia să ajungă cu asemenea considerații, după cum nu știa nici spre ce destinație se îndreptau.

— Numai că nu pot să risc, nu? continuă el. Vreau să spun că dacă eu le povestesc curcanilor totul și ei găsesc cadavrul chiar acolo unde a zis Romey, toată lumea ar fi fericită, în afară de Mafia și cine știe ce s-ar

alege de mine. Și pe urmă, dacă eu le povestesc totul, dar de fapt Romey mințise și ei nu găsesc nici un cadavru? Atunci eu scap basma curată pentru că în realitate n-am știut nimic. Ce figură, și Romey ăla! Numai că riscul e prea mare.

Kilometrul următor îl străbătură doar în compania grupului „The Beach Boys” care cântau despre fetele din California.

— Așa că dintr-o dată mi-a străfulgerat o idee, reluă el firul conversației.

Pentru Reggie fenomenul cu pricina devenise brusc palpabil; inima i se opri în piept, dar reuși să nu piardă direcția mașinii.

— Și cam care ar fi rezultatul? întrebă ea neliniștită.

— Păi, eu zic că ar trebui să verificăm dacă Romey a spus adevărul.

— Adică să mergem să căutăm cadavrul? întrebă ea cu gura uscată.

— Chiar așa.

Reggie ar fi vrut să rîdă de gluma aceasta nevinovată, ieșită dintr-o minte hiperactivă, dar nu mai avea putere.

— Glumești.

— Păi, și tu și eu sîntem așteptați luni dimineață la New Orleães, este?

— Cam așa ceva. Deși eu n-am primit citația.

— Da, da' eu sînt clientul tău și eu am primit-o, așa că oricum trebuie să mergi cu mine, este?

— Este.

— Și acum am șters-o amîndoi, este? Tu și cu mine, Bonnie și Clyde, încercăm să scăpăm de curcani.

— Se poate spune și așa.

— Păi, și care ar fi ultimul loc în care să ne caute? Gîndește-te, Reggie! Care este ultimul loc din lume în care se așteaptă să fugim?

— New Orléans.

— Exact. Acum, eu nu mă pricep la chestii de-astea; în schimb tu ești avocat, ai mereu de-a face cu criminali, și în plus vrei și tu să scapi de citația aia, așa că, după mine, ești în stare să ne duci la New Orléans fără să prindă cineva de veste. Este?

— Știu și eu, așa o fi, aprobă ea, șocată de propriile sale cuvinte; încet-încet îi dădea dreptate băiatului.

— Și dacă ajungem la New Orléans, o să dăm și de casa lui Romey.

— Păi, ce treabă avem acolo?

— Acolo ar trebui să fie ascuns cadavrul.

Acesta fusese ultimul lucru din lume pe care ar fi dorit să-l afle, iar acum, că-l aflase, simți brusc migrena care se forma în spatele frunții.

Acasă la Romey? În casa lui Jerome Clifford. Mark vorbise foarte rar și ea auzise chiar și respirația dintre cuvinte. Reggie încercă din răspuțeri să se concentreze asupra luminițelor roșii care alergau înaintea lor pe șosea, dar ochii ei nu înregistrau decît o ceață roșiatică fără sfîrșit. Acasă la Romey? Deci victima unui asasinat era îngropată acasă la avocatul acuzatului. Asta întrecea orice închipuire! În mintea lui Reggie se învălmășeau nenumărate întrebări fără răspuns. Apoi ochii ei fugiră mecanic spre oglinda retrovizoare și deodată își dădu seama că Mark o privește cu un zîmbet ciudat pe buze.

— Uite că acum știi și tu, Reggie, zise el.

— Bine, dar, cum, de ce...

— N-are rost să mă-ntrebi pentru că nu știi. Este o nebunie, nu? Ei, să știi că de-asta m-am gândit că s-ar putea să fie doar o invenție de-a lui Romey. O minte înnebunită care a inventat o aiureală, o poveste despre un cadavru ascuns în propria-i casă.

— Adică tu nu crezi că este acolo? întrebă ea, sperînd să primească un răspuns liniștitor.

— N-o să știm niciodată adevărul dacă nu-l căutăm. Și dacă nu este acolo, atunci am scăpat și totul intră în normal.

— Bine, dar dacă este acolo?

— Ei, întâi să-l găsim și vedem noi după aia.

— Băiete, află că nu-mi place deloc străfulgerarea asta a ta.

— De ce?

— Uite ce este, Mark, fiule, dragul meu client, prietene, dacă tu crezi că eu am să merg la New Orleans ca să sap pămîntul în căutarea unui cadavru, atunci ești nebun, ascultă-mă pe mine.

— Păi sigur că sînt nebun. Eu și cu Ricky, nebunii săptămîinii.

— Eu n-am să fac așa ceva.

— De ce, Reggie?

— Pentru că este teribil de periculos, Mark. Este o nebunie care ar putea să ne coste viața. Eu n-am să merg acolo și nu te las nici pe tine s-o faci.

— Da' de ce este periculos?

— Păi, uite-așa, de-aia. Pentru că este.

— Reggie, încearcă să vezi lucrurile și altfel. Noi

doi verificăm unde se află cadavrul, okay. Dacă nu este acolo unde a zis Romey, atunci am scăpat. Le spunem curcanilor să ne lase-n pace și-n schimb eu am să le spun tot ce știu. Or, din moment ce eu nu cunosc locul unde se află cu adevărat mortul ăla, Mafiei n-are să-i mai pese de mine. Și-o-ntindem.

Ei, poftim, s-o-ntindem! Băiatul ăsta stă prea mult la televizor.

— Și dacă dăm de cadavru?

— Bună întrebare. Reggie, încearcă să gândești ca un copil. Dacă găsim cadavrul și pe urmă le spui ăloră de la FBI că știi sigur unde se află pentru că l-ai văzut cu ochii tăi, atunci tipii au să ne dea tot ce le cerem.

— Și ce anume vrei să le ceri?

— Știu și eu, poate că Australia. O casă frumoasă, bani mulți pentru mami. O mașină nouă. Poate chiar și o operație plastică. Am văzut asta o dată, într-un film. La început, tipul era groaznic de urât și i-a dat în gât pe niște traficanți de droguri doar ca să-și facă rost de o față nouă. Și a reușit să se pricopsească cu o mutră de stea de cinema, da' după vreo doi ani, traficanții au dat de el și i-au aranjat și ei fața.

— Vorbești serios?

— Despre film?

— Despre Australia.

— Poate. Poate, repetă el privind pe fereastră.

Următorii kilometri îi străbătură în tăcere, mulțumindu-se să asculte radioul. Șoseaua era liberă, Memphis-ul rămăsese departe, în urmă.

— Hai să facem o învoială, vrei? zise el, continuând să privească peisajul.

— Poate.

— Hai să mergem la New Orleáns.

— Eu nu m-apuc să sap pámîntul.

— Okay, okay. Dar hai să mergem pîná acolo.

Nimeni nu se așteaptă să facem așa ceva. După ce ajungem acolo, stăm de vorbă și despre cadavru.

— Păi, am vorbit deja despre el.

— Mergem la New Orleáns, okay?

În clipa aceea, mașina intră pe o autostradă suspendată și Reggie îi făcu semn să se uite în dreapta, acolo unde luminile Memphis-ului scînteiau vegheate de lună.

— Phii, ce frumusețe, se minună Mark.

Nici unul dintre ei nu știa că băiatul vedea pentru ultima oară orașul.

Cînd ajunseră la Forrest City, Arkansas, se opriră ca să facă plinul la mașină și să-și cumpere ceva de mîncare. Apoi reveniră pe autostradă și se îndreptară spre Little Rock.

Din cînd în cînd, Reggie își întorcea privirea spre Mark care devoră într-o clipită patru prăjituri; ca orice copil, făcu o grămadă de firimituri în jurul lui, și-și linse degetele de cremă de parcă n-ar mai fi văzut mîncare de luni de zile. Era aproape ora două și jumătate noaptea și șoseaua era practic pustie. Reggie fixă acul vitezometrului în dreptul vitezei de șaptezeci de kilometri.

— Tu ce crezi, ne-au luat deja urma? întrebă Mark după ce înghiți și ultima bucățică din cea de-a patra

prăjitură și-și desfăcu o cutie de suc. În glasul lui se simțea o oarecare nuanță de nerăbdare.

— Mă-ndoiesc. Sînt convinsă că cei de la poliție scotocesc spitalul, dar nu au de ce să creadă că sîntem împreună.

— De fapt, eu sînt îngrijorat din cauza lui mami. Am vorbit și cu ea la telefon înainte să sun la tine; i-am povestit despre evadare, i-am spus că eram ascuns în spital și ea s-a înfuriat la culme. Da' pînă la urmă cred că am convins-o că sînt în siguranță. Sper să nu-i facă viața amară ăia de la poliție.

— N-au să-i facă așa ceva, dar are să fie bolnavă de îngrijorare din pricina ta.

— Știu asta și nu vreau să par fără inimă, da' sînt convins că are să se descurce. Uită-te la tot ce a avut de-ndurat în ultima vreme. Să știi că mami este o persoană foarte puternică.

— Am să-i spun lui Clint să ia legătura astăzi cu ea.

— Vrei să-i spui lui Clint unde mergem?

— Păi nu prea știu nici eu unde mergem.

— Tu ce-ai vrea să faci, Reggie? întrebă Mark, după cîteva clipe.

— Mai întîi, află că eu cred că nu aș fi evadat.

— Minți.

— Poftim?

— Bineînțeles. Tu nu încerci chiar în momentul ăsta să eviți o citație? Ei bine, eu fac exact același lucru. Așa că unde-i diferența? Tu nu vrei să dai ochii cu juriul federal, eu nu vreau să dau ochii cu juriul federal, și amîndoi am spălat putina. Sîntem în aceeași barcă, Reggie.

— Există totuși o diferență între noi. Tu ai evadat din închisoare și asta este o încălcare a legii.

— În primul rând că, dacă vrei să știi, am fost într-o închisoare pentru minori și minorii nu comit infracțiuni; nu așa mi-ai spus chiar tu? Minorii sînt zurbagii, sau delincvenți, sau au nevoie de supraveghere, dar ei nu comit infracțiuni. Este?

— Dacă zici tu. Oricum evadarea ta a fost o greșeală.

— Se poate, da' acum nu mai am ce face. Da' ce, tu nu greșești că vrei să ocolești legea?

— Firește că nu. A evita să primești o citație nu reprezintă o infracțiune. Din punctul ăsta de vedere, eu am fost foarte bine pînă în momentul în care te-am luat pe tine din parcare spitalului.

— Atunci oprește mașina și lasă-mă să cobor.

— Ei, ce să spun! Mark, te rog să fii serios.

— Dar sînt foarte serios.

— Bine. Atunci ai putea să-mi spui ce ai de gînd să faci după ce îți dau voie să cobori?

— A, păi, știu și eu?! Am să încerc să ajung cît mai departe, iar dacă pînă la urmă tot pun mîna pe mine, atunci am să fac un șoc și au să mă trimită înapoi la Memphis. Acolo am să susțin că sînt nebun, și ei n-au să afle niciodată că m-ai ajutat. Așa că oprește oricînd dorești și eu cobor imediat, își încheie el micul discurs; apoi își îndreaptă atenția asupra

aparaturii de radio și preț de cîțiva kilometri în mașină nu se mai auziră decît vocile lui Conway Twitty și Tammy Wynette.

— Urăsc muzica country, zise Reggie și închise

radioul. Îmi dai voie să te întreb ceva? întrebă ea după o clipă.

— Sigur.

— Să presupunem că mergem la New Orleáns și dăm de cadavru. Și că încheiem târgul cu cei de la FBI care vă includ în programul de protecție a martorilor. Atunci tu, Dianne și Ricky vă veți lua zborul în amurg spre Australia, sau, mă rog, spre oricare altă destinație, corect?

— Cred că da.

— În cazul ăsta, de ce nu încheiem târgul cu ei chiar acum?

— Ei, abia acum începi să gîndești, Reggie, îi zise el de parcă în sfîrșit se trezea și ea din somn.

— Mulțumesc foarte mult.

— Să știi că m-am gîndit și eu la varianta asta, iar răspunsul este foarte ușor: pur și simplu nu am prea mare încredere în FBI. Tu ai?

— Nu tocmai.

— Și nu vrei să le dau nimic pînă cînd eu, mama și Ricky n-o să fim foarte departe de aici. Reggie, tu ești un avocat bun și nu ai fi de acord ca cel pe care-l reprezînți să-și asume vreun risc, nu?

— Continuă.

— Mai înainte să le spun circarilor ăstora ceva, vreau să mă asigur că vom fi puși bine la adăpost. Are să mai dureze o vreme pînă vom putea să-l mutăm pe Ricky. Or, dacă eu vorbesc acum, băieții cei răi ar putea să afle mai înainte ca noi să ne luăm talpășița. Este prea riscant.

— Și dacă le spui acum, dar nu găsesc nici un

cadavru? Dacă Jerome Clifford a glumit?

— N-am de unde să știu asta, nu? Eu am să fiu undeva, la adăpost, o să am alt nas, are să mă cheme Tommy sau ce știu eu cum, și toată tevatura asta n-o să ducă la nimic. Reggie, este mult mai logic să aflăm chiar acum dacă Romey mi-a spus adevărul.

Avocata clătină amețită din cap.

— Nu sînt sigură că înțeleg ce vrei să spui.

— Nici eu nu sînt sigur că mă-nțeleg, dar un lucru este cît se poate de sigur: eu nu mă duc la New Orleáns sub escortă. N-am să mă prezint luni în fața juriului federal ca să refuz să răspund la întrebări și ei să-mi bage fundulețu' la răcoare.

— Ai dreptate. Prin urmare, cum ne vom petrece week-end-ul?

— Cît este de-aici pînă la New Orleáns?

— Vreo cinci-șase ore de drum.

— Hai să mergem acolo. Și pe urmă mai vedem noi.

— Cam cît are să ne coste ca să dăm de cadavrul ăla?

— Probabil că nu prea mult.

— Îmi dai voie să te-ntreb unde se află casa lui Clifford?

— Păi, nici nu atîrnă prin copaci, nici nu este prin tufișuri. Are să ne ia ceva timp s-o găsim.

— Mark, toată chestia asta este curată nebunie.

— Știu, a fost o săptămînă foarte proastă.

Halal dimineață liniștită de duminică în sînul familiei. Jason McThune își studie o vreme picioarele goale de pe covorașul de lîngă pat, apoi încercă să-și concentreze privirea pe cadranul ceasului agățat în perete chiar lîngă ușa băii. Era aproape ora șase dimineața, afară nu se luminase de ziuă, iar ochii îi erau încă împăienjeniți după sticla de vin băută cu o seară înainte. Alături de el, în pat, doamna McThune se foi puțin, mormăind ceva în somn.

Peste alte douăzeci de minute, McThune o căută pe sub pătură și o sărută în semn de rămas bun. S-ar putea să nu mai dea vreo săptămînă pe-acasă, îi spuse el, deși nu prea era sigur că ea a recepționat mesajul. Sîmbetele lucrătoare și disparițiile neprevăzute făceau parte din viața lor.

Ziua aceasta însă era cu totul neobișnuită, se gîndi el în timp ce-i dădea drumul cîinelui în curtea din spatele casei. Cum de putuse un copil de unsprezece ani să dispară așa, pur și simplu? Poliția din Memphis era complet depășită de situație. A dispărut fără urmă, declarase locotenentul acela.

Așa cum era de așteptat, străzile erau aproape pustii la ora aceea și ajunse fără probleme la birou. Încă de pe drum, cu ajutorul telefonului de la bordul mașinii, luă legătura cu agenții Brenner, Latchel și Durston pe care îi trezi din somn. Apoi găsi în agenda specială numărul lui K.O. Lewis.

Cînd sună telefonul, K.O. nu dormea, dar nici nu era dornic să fie deranjat la o oră atît de matinală. Tocmai își lua micul dejun și stătea și el în liniște de vorbă cu nevastă-sa, și-n orice caz, cum dracu' a reușit un puști

de unsprezece ani să dispară în timp ce se afla în custodia poliției? McThune îl puse la curent cu tot ce știa, adică mai nimic, și îl rugă să vină la Memphis. S-ar putea să fie un week-end lung. K.O. Îi spuse că trebuie să dea mai întâi câteva telefoane și să găsească bilet de avion, și abia după aceea îl va suna pe McThune la birou.

Odată ajuns la birou, McThune îi telefonă lui Larry Trumann la New Orléans și fu încântat să constate că își sculase colegul dintr-un somn adânc. În fond, asta era cazul lui Trumann, deși alții se ocupaseră de el toată săptămîna. În sfîrșit, pentru ca totul să fie mai frumos, îl sună și pe George Ord și îl rugă să vină la birou cu restul trupei și să-i aducă și ceva de mîncare.

Pe la șapte, Brenner, Latchee și Durston ajunseseră deja la birou și acum făceau tot felul de speculații în timp ce sorbeau din cîmile de cafea. Următorul sosit fu Ord, care nu aduse nimic de mîncare; apoi doi polițiști în uniformă bătură la ușa anticamerei. Îi însoțea Ray Trimble, șef adjunct al Poliției și o adevărată legendă vie a orașului.

După ce se adunară cu toții în biroul lui McThune, Trimble își debită raportul într-un stil polițienesc fără cusur.

— Subiectul a fost transportat cu o ambulanță de la centrul de detenție la „St. Peter's” aseară în jurul orei zece și treizeci de minute. Subiectul a fost dus la camera de gardă a spitalului de doi sanitari care au completat fișele și pe urmă au plecat. Subiectul nu a fost însoțit nici de polițiști, nici de personalul centrului de detenție. Sanitarii declară că subiectul a fost preluat

de o infirmieră pe nume Gloria Watts, sex femeiesc, albă, dar fișele sînt de negăsit. Doamna Watts a declarat că l-a dus pe subiect într-o cameră de lîngă cea de gardă unde a fost nevoită să-l lase singur pentru că fusese chemată la o altă urgență. Conform propriilor declarații, doamna Watts a lipsit circa zece minute și cînd s-a întors subiectul dispăruse, ca și fișele de altfel. În aceste condiții, doamna Watts a bănuit că subiectul fusese dus la camera de gardă pentru un prim examen medical. În această dimineață, pe la ora cinci, doamna Watts a verificat înregistrările de la camera de gardă deoarece se pregătea să iasă din tură. Atunci și-a amintit de subiect și a început să pună diverse întrebări, dar subiectul n-a putut fi găsit nici în registrele de la Internări. A fost chemat serviciul de pază al spitalului, pe urmă a fost chemată poliția, iar în momentul de față se procedează la scotocirea spitalului.

— Șase ore! se minună McThune.

— Poftim? zise Trimble.

— Abia după șase ore și-au dat seama că băiatul nu mai este acolo.

— Aveți dreptate, domnule, dar nu noi conduceam spitalul ăsta.

— De ce a fost dus la spital fără să fie supravegheat?

— Nu cunosc motivele, dar va avea loc o anchetă în această privință. Pare să fie vorba de pură neglijență.

Dintr-un dosar pe care-l avea în servietă, Trimble scoase o copie după raportul Teldei pe care i-o înmîină lui McThune.

— Aici scrie că puștiul a făcut un șoc după plecarea

celor doi șerifi federali. Aștia ce dracu' vruseseră de la el?

Trimble deschise din nou dosarul din care dădu la iveală citația pentru New Orléans. McThune o studie atent și apoi i-o trecu lui George Ord.

— Altceva, domnule comandant?

— Nimic, domnule. Continuăm căutările și în momentul în care aflăm ceva, vă anunțăm. Avem aproape cincizeci de oameni care au ajuns acolo abia acum o oră.

— Cu mama puștiului ați vorbit?

— Nu încă, pentru că nu s-a trezit din somn. Dar supraveghem camera pentru eventualitatea că băiatul va încerca să ia legătura cu ea.

— Atunci am să vorbesc eu cu ea, dar peste vreo oră, când am să termin ce am de făcut aici. Pînă atunci, fiți atenți să nu o vadă altcineva înaintea mea.

— Fiți fără grijă.

— Mulțumesc, domnule comandant, zise McThune și Trimble își pocni călcîiele ca și cum ar fi vrut să dea onorul. Apoi dispăru, urmat de subordonații săi.

— Fraților, luați legătura cu toți agenții disponibili în clipa asta, le zise McThune lui Brenner și Latchel, și mi-i aduceți aici în doi timpi și trei mișcări.

Cei doi țîșniră spre ușă, iar McThune se întoarse spre Ord.

— Ce știi despre citația asta?

— Nimic. Nici nu-mi vine să-mi cred ochilor.

Foltrigg și-a pierdut mințile.

— Deci n-ai știut nimic?

— Firește că nu. Copilul se află sub jurisdicția

Tribunalului pentru minori și nici nu mi-a trecut prin minte că va încerca să pună mîna pe el. Ție ți-ar conveni să-l opărești definitiv pe Harry Roosevelt?

— Nu prea. Da' fiindcă veni vorba, trebuie neapărat să dăm de el. Am să-i dau eu telefon, iar tu, telefonează-i avocatei. Eu prefer să n-am de-a face cu ea.

— Dă telefon la biroul șerifului federal, îi zise McThune lui Durston după ce Ord ieși din birou. Vezi ce poți să afli despre citația asta nenorocită.

Rămas singur, McThune se grăbi să deschidă cartea de telefon, dar nu dădu de nici un Harry printre nenumărații Roosevelt înscriși în paginile ei. Probabil că numărul de telefon al judecătorului era secret și nici nu era de mirare, gîndindu-te la cohorta de mame care încercau să obțină drepturile bănești datorate de tați propriilor lor copii cu ajutorul tribunalului. McThune le telefona atunci unor avocați pe care îi cunoștea mai bine și cel de-al treilea îi spuse că Harry locuia pe Kensington Street. Da, da, în condițiile acestea îl va trimite la adresa cu pricina pe unul dintre agenți.

Ord își făcu din nou apariția.

— Am vorbit cu mama lui Reggie Love, care m-a surclasat la numărul de întrebări puse în două minute de conversație, zise Ord, clătinînd din cap. Nu cred că fiică-sa este acasă.

— Am să trimit cît de curînd doi oameni ca să verifice. Și între timp cred că ar fi bine să-i telefonezi dobitocului de Foltrigg.

— Da, da, ai dreptate, fu de acord procurorul care părăsi din nou biroul.

La ora opt, McThune, Brenner și Durston coborîră din ascensor la etajul al nouălea al spitalului „St. Peter's". Alți trei agenți, deghizați cu splendide articole de îmbrăcăminte din magazia spitalului, le veniră în întâmpinare și îi conduseră pînă la ușa camerei 943, păzită de trei paznici impresionanți ca gabarit. McThune dădu semnalul de rupere a rîndurilor micului escadron care îl însoțea, apoi bătutu ușor în ușă. N-ar fi dorit cu nici un chip să o sperie pe biata femeie.

— Da, se auzi un glas slab din întuneric, în timp ce ușa se deschise de-o palmă.

— Doamnă Sway, sînt Jason McThune, agent special FBI. V-am văzut ieri la tribunal.

Deschizătura se mări puțin și chipul Diannei răsări din întunericul ce domnea în camera lui Ricky. Dar femeia nu spuse nimic și îl așteptă să continue.

— N-am putea să stăm puțin de vorbă între patru ochi?

Dianne aruncă o privire scurtă spre stînga și observă imediat mica armată ce aștepta răbdătoare.

— Între patru ochi? întrebă ea nedumerită.

— Să facem cîțiva pași încolo, propuse el, pornind spre capătul culoarului.

— S-a-ntîmplat ceva? întrebă ea, ca și cum ar fi fost imposibil să se mai întîmple ceva rău.

— Da, doamnă.

Dianne răsufală adînc și dispăru în întunericul din cameră. După cîteva secunde, reveni cu pachetul de țigări în mîină și închise încetișor usa în urma ei.

— Cred că nu ați mai vorbit de curînd cu Mark, zise McThune.

— Mi-a telefonat ieri după-masă de la închisoare, spuse ea, ducîndu-și o țigară la buze, nu mințea, chiar așa se întîmplase.

— Și de atunci?

— Nu, minți ea. De ce?

— Pentru că a dispărut.

— Cum adică „a dispărut”? întrebă ea după o scurtă ezitare. Era surprinzător de calmă, dar probabil că nu mai era în stare să reacționeze la chestii de-astea, își zise McThune și îi povesti pe scurt tot ce știa despre dispariția lui Mark. Între timp ajunseseră lîngă fereastră și acum priveau amîndoi panorama orașului.

— Dumnezeule, să fi pus mîna pe el Mafia? întrebă ea și ochii i se umplură de lacrimi. Mîna îi tremura atît de tare încît nu reușea să-și aprindă țigara.

— Nu, răspunse McThune, deocamdată ei nici măcar nu au aflat ce s-a-ntîmplat. Iar noi avem grijă să nu transpire nimic. Nu, cred că Mark a plecat pur și simplu. Și cum s-a-ntîmplat aici, la spital, ne-am gîndit că poate a luat legătura cu dumneavoastră.

— Dar ați căutat bine pe-aici? Pentru că Mark cunoaște foarte bine locul.

— Oamenii noștri răscolesc clădirea asta de trei ore, dar se pare că nu este aici. Aveți idee unde ar fi putut să se ducă?

Dianne trase adînc din țigară și apoi dădu drumul unui norișor de fum albăstrui.

— Habar n-am, răspunse ea în cele din urmă.

— Atunci, dați-mi voie să vă întreb ceva. Ce știți

despre Reggie Love? Își petrece weekendul în oraș? Sau avea de gând să plece undeva?

— De ce mă-ntrebați?

— Pentru că nu dăm nici de ea. Nu este acasă, iar maică-sa nu vrea să ne spună nimic. Aseară ați primit o citație, da?

— Da.

— Ei bine, Mark a primit și el una, și mai era o a treia pentru Reggie Love, dar avocata nu era acasă. De-asta vă-ntreb: E posibil ca Mark să fie împreună cu ea?

Sper din tot sufletul, își zise Dianne în sinea ei. La varianta asta nu se gândise. După ce vorbise cu Mark la telefon, își luase pastilele, dar degeaba; abia dacă reușise să adune vreun sfert de oră de somn peste noapte. Dar ideea asta cu Mark și Reggie nu-i trecuse prin minte. Și trebuia să recunoască de fapt că era cea mai plăcută dintre toate.

— Nu știu ce să zic. Bănuiesc că este posibil.

— Și pe unde ar putea să fie ei doi, acum?

— Da' de unde dracu' vreți să știu? Voi sînteți FBI-ul. Pînă acum cîteva secunde eu habar n-aveam de toată povestea asta și acum mă-ntrebați pe mine unde sînt. Ia mai scutește-mă.

McThune simți că-l doare propria prostie. Întrebarea era departe de a fi deșteaptă, iar Dianne nu era atît de fragilă pe cît se așteptase...

Dianne pufăi din țigară, privind mașinile ce alunecau pe strada de la poalele clădirii. După cum îl cunoștea ea pe Mark, băiatul schimba probabil scutece la maternitate, sau dădea o mîină de ajutor în sala de operații de la ortopedie, sau bătea ouă la bucătărie. „St.

Peter's" era cel mai mare spital din Tennessee și nenumăratele lui acoperișuri adăposteau mii de oameni. Mark bîntuise pe toate culoarele și-și făcuse o sumedenie de prieteni. De fapt, ea se aștepta în fiecare clipă să primească un telefon din partea lui.

— Trebuie să mă-ntorc, zise ea, strivind țigara în scrumieră.

— Dacă ia legătura cu dumneavoastră, vă rog să mă anunțați neapărat.

— Bineînțeles.

— Iar dacă primiți vreo veste de la Reggie Love, vă rog să fi recunoscător dacă m-ați anunța și pe mine. Și vă las aici doi oameni pentru orice eventualitate.

Dianne se răsuci pe călcîie și se îndepărtă.

La opt și jumătate, Foltrigg își adunase în birou echipa obișnuită: Wally Boxx, Thomas Fink și Larry Trumann, care

sosi ultimul, cu părul încă umed de la dușul ultrarapid pe care apucase să-l facă.

Foltrigg arăta strălucitor în pantalonii săi călcați la dungă, cămașa scrobită și pantofii lustruiți oglindă. Trumann era îmbrăcat în trening.

— A dispărut și avocata, își anunță Larry colegii în timp ce le turna cafea din termosul pe care-l adusese de acasă.

— Când ai aflat? vru să știe Foltrigg.

— Acum cinci minute am vorbit cu McThune prin telefonul din mașină. El m-a căutat. Aseară pe la opt s-au dus cu citația la ea acasă, dar n-au găsit-o și nici n-

au mai dat de ea după aia.

— Ce ți-a mai spus McThune?

— Că încă mai caută prin spital pentru că puștiul a petrecut trei zile acolo și îl cunoaște ca pe buzunarele lui.

— Mă-ndoiesc că vor da de el, declară Foltrigg cu obișnuita lui siguranță când era vorba de probleme necunoscute.

— McThune crede cumva că puștiul și avocata sînt împreună? întrebă Boxx.

— Păi, cine dracu' vrei să știe așa ceva? N-o fi ea chiar atît de tîmpită încît să-l ajute pe copil să evadeze, nu?

— Ei, lasă, că nu este mare lucru de capul ei, zise Foltrigg cu dispreț.

Da' nici de-al tău, își zise Trumann în sinea lui. Doar tu ești idiotul care a emis citațiile și a declanșat cel mai nou episod al serialului.

— McThune a vorbit de două ori pînă acum cu K.O. Lewis care a zis că este pregătit pentru orice, interveni el cu voce tare. Au de gînd să mai caute prin spital pînă la prînz și dacă pînă la urmă nu reușesc să dea de copil, atunci Lewis decolează de urgență spre Memphis.

— După tine, Muldanno poate fi implicat în dispariția asta? întrebă Fink.

— Mă-ndoiesc. Mai degrabă mi se pare că puștiul i-a tras pe sfoară pînă cînd a ajuns la spital, adică pe un teren pe care-l cunoaște de minune. Pun pariu că pe urmă i-a telefonat avocatei și acum se ascund împreună pe undeva prin oraș.

— Mă-ntreb dacă Muldanno a aflat de toată

povestea asta, zise Fink, privind-l pe Foltrigg.

— Oamenii lui Muldanno sînt încă în Memphis, răspunse Trumann. Gronke este aici, dar nu i-am mai văzut pe Bono și Pirini. La dracu'! S-ar putea să aibă deja vreo duzină de băieți risipiți pe acolo.

— McThune și-a chemat hăitașii? întrebă Foltrigg.

— Da. Toți oamenii lui lucrează la cazul ăsta: supraveghează casa avocatei, apartamentul secretarului ei, ba au trimis doi oameni pînă și pe urmele judecătorului Roosevelt care este la pescuit undeva, în munți. În plus, poliția din Memphis a împînzit literalmente spitalul.

— Dar telefoanele?

— Care telefoane?

— Telefoanele de la spital, Larry, că e doar un copil; fără-ndoială că va încerca să ia legătura cu maică-sa.

— Este nevoie de aprobarea conducerii spitalului. Dar McThune zicea că se ocupă și de asta. Însă necazul este că sîmbăta oamenii de care ai nevoie nu prea stau pe-acasă.

Foltrigg se ridică în picioare și se apropie de fereastră.

— Și zici că au trecut șase ore pînă să-și dea careva seama că puștiul a dispărut?

— Așa mi-a spus McThune.

— Au găsit mașina avocatei?

— Nu încă.

— Pariez că n-or să o găsească în Memphis. Și mai pariez că puștiul și doamna Love sînt acum în mașină.

— Chiar așa. Au șters putina.

— Și-n ce direcție au șters ei oare putina aia?

— Undeva, cât mai departe.

La ora nouă și jumătate, un polițist din Memphis verifică numărul de înmatriculare al unei Mazda parcate neregulamentar. Mașina era proprietatea unei oarecare Reggie Love. Mesajul fu retransmis imediat lui Jason McThune, în biroul său din Federal Building.

Zece minute mai târziu, doi agenți FBI bătură la ușa apartamentului 28 din Bellevue Gardens. După câteva clipe de așteptare, bătură din nou. Ascuns în dormitor, Clint își făcea planul ca în cazul în care cei doi spărgeau ușa de la intrare, să pretindă că nu-i auzise deoarece își permisesese să doarmă mai mult în această liniștită și frumoasă dimineață de sîmbătă. În clipa în care cei doi agenți bătură pentru a treia oară în ușă, telefonul începu brusc să sune, speriiindu-l îngrozitor. Robotul era în funcțiune și după semnalul obișnuit auzi vocea lui Reggie. Asta îl făcu să ridice imediat receptorul și să șoptească iute un „Reggie, sună-mă puțin mai încolo!”.

După a patra încercare, agenții renunțară și se făcură nevăzuți. În apartament toate luminile erau stinse, iar perdelele erau trase cu grijă la fereastră. După aproape cinci minute de așteptare, soneria telefonului sparse din nou tăcerea. Era din nou Reggie.

— Bună, o salută el.

— Bună dimineața, Clint, îi răspunse ea cu glas vesel. Ce mai este prin Memphis?

— A, nimic deosebit, curcanii îmi supraveghează apartamentul, îmi bat în ușă de parcă ar vrea să scoale

din somn tot cartierul. Ce mai, o dimineață de sîmbătă absolut tipică.

— Curcanii zici?

— Da. De patru ore nu m-am mișcat din fața televizorului, povestea despre evadarea lui Mark apare pe toate canalele. Deocamdată, despre tine n-au spus nici un cuvînt, este adevărat că pînă acum o numesc dispariție, nu evadare.

— Ai reușit să vorbești cu Dianne?

— I-am telefonat cam acum o oră cînd abia primise vestea de la FBI. I-am explicat că Mark este cu tine și asta a mai calmat-o puțin. Sincer vorbind, cred că este atît de șocată de tot ce i s-a-ntîmplat în ultima vreme încît nici nu a recepționat corect mesajul. Voi unde sînteți?

— La un motel, în Metairie.

— Iartă-mă, n-am înțeles bine. Metairie ai zis? Locul ăla de lîngă New Orleães?

— Exact. Am condus toată noaptea, așa că trebuie să facem o haltă.

— Da' ce dracu' căutați tocmai acolo? Din cîte locuri aveți la dispoziție ca să vă ascundeti, de ce a trebuit să alegeți tocmai o suburbie a New Orleães-ului? De ce nu v-ați dus mai departe, în Alaska, de exemplu?

— Pentru că ăsta e ultimul loc în care ne-ar căuta. Aici sîntem în siguranță, Clint. Am plătit cu bani gheață și mi-am dat un alt nume la recepție. Acum o să dormim puțin și pe urmă mergem să vizităm orașul.

— Să vizitați orașul? Hai, Reggie, spune-mi ce se-ntîmplă acolo.

— Am să-ți explic mai tîrziu. Mai bine spune-mi

dacă ai vorbit cu Mama Love.

— Nu, dar am să-i telefonez imediat.

— Te rog. Am să te mai sun după-amiază.

— Reggie, ai înnebunit. Știi chestia asta? Pur și simplu, ți-ai pierdut mințile.

— Știu. Dar mi le-am mai pierdut și cu alte ocazii. Ei, și acum gata, la revedere.

Clint puse telefonul pe masă și se întinse pe patul rămas nefăcut. Într-adevăr, Reggie își mai pierduse mințile și cu alte ocazii.

35

Barry-Șiș veni singur la depozitul acela. Mersul țanțoș al celui mai rapid pistolar din oraș dispăruse fără urmă, luînd cu el și căutătura plină de sine a banditului îndrăzneț, și costumul strălucitor, și pantofii italienești. Cerceii erau puși deoparte, în buzunar. Coada de cal era bine ascunsă sub gulerul hainei. Șiș se bărbierise cu numai o oră în urmă.

În timp ce urca treptele ruginite, Barry își aminti cum se juca el pe treptele astea cu foarte mulți ani în urmă, pe vremea cînd bătrînul Muldanno trăia încă. Barry obișnuia să vină aici după orele de școală și pînă la lăsarea nopții; îi plăcea să privească acel du-te-vino permanent de containere, să asculte sporovăială docherilor, să le învețe jargonul și să le fumeze țigările. Depozitul acesta fusese împărăția minunată a copilăriei lui, cel mai potrivit loc din lume pentru completarea educației unui copil care nu visa să ajungă altceva decît

gangster.

În momentul acesta depozitul era pustiu și pașii lui răsunau îndelung în imensul spațiu gol. Cîteva containere stinghere și pline de praf fuseseră uitate acolo de ani de zile. Limuzinele negre ale unchiului său erau trase una lîngă alta în preajma docurilor și Tito, șoferul devotat al lui Johnny Sulari, lustruia de zor aripa Cadillacului. Zgomotul de pași îl făcu să-și ridice privirea și, văzîndu-l pe Barry, îi făcu un semn prietenos cu mîna.

În ciuda nerăbdării, Șiș își încetini pașii, împiedicîndu-se cu greu să nu adopte ținuta lui obișnuită. Se opri o clipă în dreptul ferestrelor murdare și rămase cu privirea ațintită asupra unei imitații de vapor cu zbatuiri care le oferea turiștilor un tur senzațional al altor depozite și al celor cîteva barje pierdute pe rîu. Platforma de la etaj se oprea în dreptul unei uși masive de metal. Barry apăsă pe un buton și apoi își ridică privirea spre camera de luat vederi așezată deasupra ușii. După cîteva secunde, ușa se deschise cu un pocnet puternic și Barry fu întîmpinat de Mo, un fost docher care îl învățase să bea bere pe cînd avea numai doisprezece ani. Fostul docher, îmbrăcat întotdeauna într-un costum absolut îngrozitor, avea permanent asupra sa cel puțin patru arme ; de fapt, Mo fusese un tip de-a dreptul prietenos pînă în ziua în care începuse să poarte costum și cravată, adică pînă în ziua în care văzuse la cinematograful celebrul film „Nașul”; din momentul acela nimeni nu-l mai văzuse zîmbind.

Barry traversă încăperea în care nu se aflau decît

două birouri goale și se opri în dreptul unei alte uși; trase adânc aer în piept și ciocăni hotărît.

— Intră, zise un glas plin de blîndețe și Barry intră în biroul unchiului său.

Johnny Sulari îmbătrînea foarte frumos. La șaptezeci de ani împliniți, se ținea încă drept și se mișca foarte repede. Părul, de un alb strălucitor și la fel de bogat ca în tinerețe, începea imediat deasupra sprîncenelor groase și era pieptănat spre spate. Ca de obicei, purta un costum negru, o cravată de un bleumarin de-a dreptul plictisitor și bretele roșii de producție proprie. Cînd își văzu nepotul îi dăruie un zîmbet larg și îi făcu semn să se așeze pe același scaun din piele roasă de timp pe care Barry stătuse și în copilărie.

Johnny era unul dintre ultimii domni dintr-o meserie pe cale să încapă pe mîinile unei noi generații, mult mai lacomă și mult mai dură decît cea veche. Generația din care făcea parte și nepotul ăsta al lui.

Zîmbetul se vedea de la o poștă că este forțat, căci întîlnirea aceasta nu era deloc o vizită de curtoazie. În ultimele trei zile cei doi bărbați stătuseră mai mult de vorbă decît în ultimii trei ani.

— Vești proaste, Barry? întrebă Johnny, deși cunoștea răspunsul.

— Poți să zici și-așa. Puștiul a dispărut din Memphis. Privirea de gheață a lui Sulari se opri asupra tînărului care își plecă ochii, ceea ce nu i se-ntîmpla prea des. Cine și-ar fi închipuit că legendarii ochi prevestitori de moarte ai lui Barry-Șiș Muldanno rămăseseră lipiți de podea?

— Cum de-ai putut fi atît de idiot? întrebă Johnny calm. Atît de idiot încît să lași cadavrul aici și să-i spui totul avocatului. Idiot, idiot, idiot.

Barry clipi încurcat și-și lăsă greutatea pe celălalt picior; apoi începu să dea din cap, aprobator și plin de căință.

— Acum am nevoie de ajutor, okay?

— Firește că ai nevoie de ajutor. După ce ai făcut o prostie imensă, acum ai nevoie de cineva care să te salveze.

— După părerea mea, este o chestie care ne privește pe noi toți.

Prin privirea lui Johnny trecu un fulger de mînie, dar bătrînul reuși să se stăpînească, așa cum i se-ntîmpla de altfel întotdeauna.

— Nu zău. Să-nțeleg că ameninți, Barry? Că vii la mine în birou să-mi ceri ajutorul și începi să mă ameninți? Ai de gînd să ciripești cumva? Haida de, băiete. Știi doar că dacă ești condamnat, ai să-ți iei secretul cu tine în mormînt.

— Este adevărat, numai că aș prefera să nu fiu condamnat. Mai am destul timp să ajung la capitolul ăsta.

— Barry, ești un mare dobitoc. Ți-am mai spus vreodată chestia asta?

— Cred că da.

— Ai stat pe urmele lui săptămîni de zile și l-ai prins pe cînd se strecura afară dintr-un bordel nenorocit. Nu trebuia decît să-i tragi două gloanțe în cap, să-i cureți buzunarele și pe urmă să lași cadavrul acolo, să se descurce tîrfele alea cu

el. Curcanii ar fi zis că este una din nenumăratele crime murdare care se întâmplă prin locuri de genul ăsta și n-ar mai fi căutat nici un suspect. Da' nu, tu ești mult prea tîmpit ca să faci lucrurile simplu.

Barry nu-și ridică ochii din podea sub privirea încruntată a lui Sulari care începu să-și pregătească un trabuc.

— Ai să-mi răspunzi încet la întrebări, okay? Nu vreau să știu prea multe, înțelegi?

— Da.

— Cadavrul este aici, în oraș?

— Da.

Sulari tăie capul trabucului, clătinînd din cap, dezgustat.

— Doamne, cît de tîmpit. Se ajunge ușor la el?

— Da.

— Federalii s-au apropiat vreodată de locul cu pricina?

— Nu cred.

— Este îngropat pe undeva?

— Da.

— De cît timp va fi nevoie ca să-l scoți de-acolo?

— Cam o oră-două.

— Deci nu este în pămînt?

— Nu. Este în beton.

— În beton, repetă Johnny după ce își aprinse trabucul. (Poate că totuși băiatul nu este chiar atît de tîmpit, deși... las-o baltă, era tîmpit sadea). De cîți oameni ai nevoie?

— Doi sau trei. Eu nu pot să mă bag pentru că-mi urmăresc toate mișcărilor. Și dacă m-aș apropia de locul

ăla, le-aș pune practic totul pe tavă.

Tîmpit sadea, fără discuție.

— Unde este, într-o parcare? Într-un trotuar? întrebă Johnny, dînd drumul unor inele de fum albăstrui.

— Sub un garaj, răspunse Barry privind insistent poadeaua și mutîndu-și greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Sub un garaj. Ce fel de garaj, public?

— Nu, particular.

Bătrînul studie foarte atent scrumul subțire de la capătul trabucului; băiatul nu era tîmpit, era dobitoc.

— Cînd zici casă te referi la una de pe o stradă, cu alte case în jur?

— Da. Boyd Boyette stătuse în portbagajul lui douăzeci și cinci de ore și nu prea avusese de ales. Ba mai mult, atunci intrase aproape în panică și îi fusese teamă să părăsească orașul. La vremea aceea, figura cu garajul nu i se păruse o variantă proastă.

— Și celelalte case sînt locuite, nu? Locuite de oameni cu ochi și cu urechi, nu?

— Nu i-am cunoscut personal, dar bănuiesc că din ăștia sînt.

— Băiete, nu face pe deșteptul cu mine.

— Iartă-mă, zise imediat Barry, ghemuindu-se ușor pe scaun.

Johnny se ridică și se apropie de ferestrele ce dădeau spre rîu. Din cînd în cînd, clătina din cap, uluit, și pufăia nervos din țigara de foi. După cîteva secunde, se întoarse la birou și așeză cu grijă trabucul în scrumieră.

— A cui este casa? întrebă el fără să clipească, gata să facă explozie.

Barry înghiți în sec și se așeză picior peste picior, apoi răspunse cu voce slabă:

— A lui Jerome Clifford.

Nu avu loc nici o explozie; toată lumea știa că în venele lui Johnny curgea gheață în loc de sânge, iar bătrînul era foarte mîndru de chestia asta. Sulari era aproape unic în meserie, iar felul lui de a fi îi adusese o grămadă de bani. Și îl ținuse în viață. Cuvintele nepotului îl făcură să-și ducă mîna stîngă la gură, într-un gest care îi trăda uluiala.

— A lui Jerome Clifford, repetă el și Barry confirmă printr-o clătinare a capului. Cînd se-ntîmplase, Clifford era plecat la schi, în Colorado, și Barry știuse pentru că avocatul îl invitase să meargă cu el. Clifford locuia singur într-o casă imensă, ascunsă de copaci stufoși. Garajul era o construcție separată, în curtea din spate. Barry crezuse că locul răspundea perfect dorințelor lui și, de fapt, nimeni nu și-ar fi închipuit una ca asta.

Adevărul este că avusese dreptate — locul era perfect. Federalii nu-i dăduseră niciodată tîrcoale, deci era clar că nu greșise. Și oricum, n-avea de gînd să-l lase pe Boyette prea mult timp acolo. Greșise însă cînd îi spusese lui Clifford.

— Și-acum vrei să trimit trei din oamenii mei să-l scoată de-acolo fără să facă zgomot și să te scape de el?

— Da, domnule. În felul ăsta mi-ai salva fundul.

— Ce vrei să spui?

— Mi-e teamă că puștiul știe unde este Boyette și acum puștiul a dispărut. Este prea riscant să-l mai țin acolo pe senator. Așa că te implor, Johnny, ajută-mă să scoatem cadavrul de acolo.

— Nu pot să-i sufăr pe cerșetori, Barry. Dacă ne prind? Dacă vecinii aud ceva și cheamă poliția care dă peste trei tipi pe cale să scoată un cadavru dintr-o placă de beton?

— N-o să-i prindă nimeni.

— De unde știi! De unde știi? Cum de l-ai îngropat în beton fără să te simtă cineva?

— Păi, am mai făcut și altădată așa ceva, okay?

— Vreau să știu!

Barry își îndreaptă ușor spinarea și își schimbă poziția picioarelor.

— A doua zi după ce l-am curățat pe senator, am descărcat șase saci de mortar în garaj. Am venit cu un camion cu număr fals și eram îmbrăcat ca un muncitor. Nimeni nu m-a băgat în seamă. Casa cea mai apropiată este la vreo cincizeci de metri distanță și, în plus, peste tot sînt copaci care de care mai stufoși. Pe la miezul nopții m-am întors cu același camion și am dus cadavrul în garaj, după care am plecat. În spatele garajului este un șanț și dincolo de șanț este un parc. Așa că m-am întors pe jos prin parcul ăla, am trecut șanțul și m-am strecurat în garaj. Mi-a luat vreo jumătate de oră ca să sap o groapă nu prea mare, să pun cadavrul în ea și să torn mortarul. În garaj, pe jos, este pietriș. Noaptea următoare m-am întors și am acoperit mortarul uscat cu pietriș, iar deasupra am așezat barca lui Clifford. Când am plecat de-acolo totul arăta minunat. Clifford nu și-a dat seama de nimic.

— Pînă i-ai spus tu, firește.

— Mda, pînă atunci. Am greșit că i-am spus, recunosc.

— Ai muncit din greu, după câte spui.

— Am mai făcut-o și-nainte. Și oricum aveam de gând să-l iau de-acolo, numai că au intrat federalii pe fir și nu mă scapă din ochi de opt luni de zile.

Johnny nu-și mai ascunse nervozitatea și, aprinzându-și din nou țigara de foi, se reîntoarse la fereastră.

— Știi, Barry, zise el cu privirea rătăcind în zare, tu ai ceva talent, numai că atunci când trebuie să elimini probele, ești un idiot fără pereche, băiete. Noi ne-am folosit întotdeauna de apele golfului. Or, de data asta, ce dracu' s-a-ntîmplat cu toate butoaiele și lanțurile și greutatele din lume?

— Promit că n-are să se mai întîmple niciodată. Ajută-mă să scap și-ți dau cuvîntul meu că așa ceva n-are să se mai întîmple niciodată.

— Barry, băiete, nici n-ai să mai ai ocazia. Pentru că dacă ai noroc și scapi cu viață din toată mizeria asta, voi avea grijă să te pun o vreme să conduci un camion și pe urmă, vreun an sau doi, să te ocupi de ceva tăinuiri de obiecte furate. Nu știu deocamdată. Poate că am să te las chiar să dai o fugă pînă la Las Vegas și să stai o vreme cu Rock.

Barry privea intens capul împodobit de cununa de păr argintiu și își jură în gând că, deși era gata să promită orice ca să scape basma curată, nimeni nu-l va vedea vreodată pe post de șofer de camion sau șef de depozit de obiecte furate, și cu atît mai puțin pupîndu-l în cur pe Rock.

— Cum spui tu, Johnny. Orice, numai să mă ajuți. Sulari se așeză din nou la birou, mîngîindu-și

gînditor vîrful nasului.

— Înclin să cred că treaba este foarte urgentă.

— Chiar în noaptea asta. Puștiul este liber și speriat și n-are să treacă prea multă vreme pînă cînd are să povestească tot ce știe vreunei persoane interesate.

Bătrînul închise ochii și clătină din cap.

— Dă-mi trei oameni, continuă nepotul. Am să le spun exact ce trebuie să facă și-ți dau cuvîntul meu că nu vor fi prinși. Are să fie foarte ușor, ai să vezi.

Sulari dădu îndurerat din cap. Okay, okay; apoi îl privi încruntat pe tînărul din fața sa.

— Și-acum ieși dracului de-aici.

După șapte ore de căutări, comandantul Trimble declară că Mark Sway nu se află în interiorul spitalului. Își adună oamenii în holul de lîngă Internări și îi anunță că acțiunea a luat sfîrșit. Firește că vor continua să patruleze prin pasajele subterane, pe pasarele și pe coridoare, supraveghind în același timp ascensoarele și scările, dar erau cu toții conștienți că puștiul îi dusesese de nas. Trimble îi telefona lui McThune la birou și îi dădu vestea atît de îmbucurătoare.

Dar agentul federal nu fu deloc surprins de rezultat. De-a lungul întregii dimineți, McThune fusese ținut la curent cu mersul acțiunii și știa foarte bine că entuziasmul polițiștilor scădea pe măsură ce trecea timpul. Și în plus nimeni nu reușea să dea de Reggie Love. Pe Mama Love o deranjaseră de două ori cu întrebările și acum bătrîna nici măcar nu mai deschidea ușa. Ba mai mult, le spusese să nu mai vină fără

mandat de pecheziție și pînă atunci să se care dracului de pe proprietatea ei. Bineînțeles că nu exista nici un motiv care să justifice un asemenea mandat și McThune avea convingerea că Mama Love știa foarte bine lucrul ăsta. Conducerea spitalului acceptase interceptarea convorbirilor telefonice din camera 943 și cu nici o jumătate de oră în urmă doi agenți deghizați în angajați ai spitalului intraseră în camera respectivă în timp ce Dianne discuta cu niște polițiști afară, pe hol. Cei doi nu rămăseseră în încăpere mai mult de un minut pentru că în loc să meșterească telefonul deja existent, ei îl înlocuiau cu unul nou. Copilul dormea și cît timp stătuseră ei înăuntru nu făcuse nici cea mai mică mișcare. În plus, telefonul avea legătură directă cu exteriorul, și dacă ar fi fost să aranjeze treaba prin centrala spitalului, povestea ar fi durat două ore pe puțin și i-ar mai fi implicat și pe alții.

Nici Clint nu era de găsit, dar cum nu exista vreun motiv valabil pentru obținerea unui mandat de pecheziție a apartamentului său, agenții se mulțumiră să-l supravegheze de la distanță.

Prezența lui Harry Roosevelt fusese semnalată undeva pe Buffalo River, în Arkansas. McThune reușise să ia legătura cu el pe la unsprezece. Auzind vorbele agentului, judecătorul se îngălbeni la față, expresia aceasta fiind un simplu eufemism, și porni în cea mai mare grabă spre Memphis.

La rîndul său, Ord îi telefonase de două ori lui Foltrigg și contrar obiceiului, marele om nu avusese prea multe de spus. Strălucita strategie a ambuscadei bazate pe citații îi explodase sub picioare, iar principala

preocupare a momentului era legată de micșorarea pagubelor.

K.O. Lewis se afla deja la bordul avionului personal al directorului Voyles și doi agenți fuseseră trimiși să-l întâmpine la aeroport. Lewis urma să sosească în jurul orei două.

Date complete despre Mark Sway fuseseră transmise la scară națională încă de la prima oră a dimineții; McThune nu se putuse hotărî să le adauge și pe cele referitoare la Reggie Love pentru că, în ciuda urii pe care o simțea față de tagma avocățească, nu putea să creadă că unul dintre ei ar fi fost în stare să ajute un copil să evadeze din închisoare. Numai că pe măsură ce dimineața se sfârșea fără să aducă vreo veste despre avocată, McThune se convinse că cele două dispariții erau mai mult decît o simplă coincidență. Așa că la ora unsprezece adăugă și numele ei lîngă cel al puștiului, împreună cu toate datele fizice și precizarea că avocata călătorea probabil împreună cu Mark Sway. Dacă cei doi erau într-adevăr împreună și trecuseră între timp într-un alt stat, atunci infracțiunea devenea federală, și nimic nu-l va mai împiedica să pună gheara pe doamna Love.

Deocamdată, tot ce puteau să facă era să aștepte. La prînz el și George Ord se ospătaseră cu sandvișuri și cafele reci. Urmaseră apoi alte telefoane, alți ziaristi curioși. Fără comentarii.

Apoi încă un telefon și agentul Durston își făcu apariția în birou, ridicînd trei degete.

— Brenner, de la spital, pe linia trei.

McThune ridică receptorul și apăsă pe butonul

indicat.

— Da, se răsti el la interlocutorul nevăzut.

Brenner se afla în camera 945 și de aceea vorbea destul de încet:

— Jason, fii atent. Tocmai am ascultat o conversație între Clint Van Hooser și Dianne Sway. Tipul i-a spus că vorbise cu Reggie, că ea și Mark sînt la New Orleáns și că totul este bine.

— La New Orleáns!

— Așa a zis tipul, dar n-a mai dat și alte amănunte. Dianne n-a spus mai nimic și toată convorbirea n-a durat două minute. Tipul i-a mai zis că o sună din apartamentul iubitei lui, undeva prin East Memphis și i-a promis că are să-i telefoneze mai tîrziu.

— Unde în East Memphis?

— N-a spus, iar noi n-am avut timp să-l localizăm. Dar vom încerca data viitoare. Îți trimit înregistrarea.

— Neapărat.

McThune formă imediat numărul lui Larry Trumann, la New Orleáns.

36

Casa era așezată exact în locul în care strada umbrită de copaci făcea un cot. Pe măsură ce se apropiau de ea, Mark se lăsă instinctiv să alunece pe scaun pînă cînd nu se mai văzură din el decît ochii și creștetul capului. Băiatul era îmbrăcat cu blue-jeans și două tricouri, iar pe cap avea șepcuța neagră cu auriu pe care i-o cumpărase Reggie chiar în dimineața aceea. O hartă a

orașului stătea înghesuită în spațiul dintre scaun și frâna de mână.

— Ce casă mare! se miră el pe sub cozoroc în timp ce mașina intra în curbă cu aceeași viteză cu care parcursese restul drumului. Reggie observa locurile atât cât îi permitea viteza mașinii, avînd grijă să nu trezească bănuielile eventualilor trecători. Ceasul arăta abia ora trei după-amiază și cei doi aveau la dispoziție cîteva ore bune pînă la lăsarea întunericului. Reggie avea părul ascuns de o șepcuță identică cu cea a lui Mark, iar ochii și-i ascunsese în spatele unor imenși ochelari.

Cînd trecură pe lîngă cutia de scrisori cu numele lui Clifford strălucind auriu pe o latură, Reggie nu mai îndrăzni să respire. Casa era mare, într-adevăr, dar nu făcea figură aparte în cartier. Clădirea în stil Tudor era construită din lemn și cărămizi de culoare închisă, iar una din laturi și toată fațada erau înecate în iederă. Lui Reggie casa nu i se păru prea reușită și își aminti brusc de ziarul în care citise că Jerome Clifford fusese divorțat și tată al unui copil. Or, pentru ea era evident că această casă nu se bucura de prezența unei stăpîne. Deși o văzuse doar cîteva secunde, împărțindu-și în același timp atenția între eventualii vecini, polițiști, gangsteri, garaj și casa propriu-zisă, Reggie observase că în grădină nu existau straturi de flori și că gardul viu nu mai fusese tuns de mult. Ferestrele erau acoperite de draperii groase, de culoare întunecată.

Nu era frumoasă, dar era cu siguranță o casă liniștită, înconjurată de nenumărați stejari bătrîni și stufoși. Aleea pentru mașini, mărginită de verdele unui

gard viu deosebit de des, se pierdea în spatele clădirii. Cu toate că Jerome Clifford murise în urmă cu cinci zile, iarba peluzei era perfect tunsă și aranjată. Privită din afară, casa nu părea nelocuită! Poate că într-adevăr era locul cel mai potrivit să ascunzi un cadavru.

— Uite garajul, zise Mark, trăgînd cu coada ochiului pe fereastra mașinii. Era o construcție aflată la vreo cinci metri de casă și de dată mult mai recentă decît aceasta. În imediata lui apropiere se putea vedea un Triumph Spitfire de culoare roșie așezat pe butuci.

În timp ce se îndepărtau, Mark țîșni în sus și se răsuci pe scaun în așa fel încît să poată vedea încă o dată proprietatea prin luneta mașinii.

— Ei, ce zici, Reggie?

— Mi se pare îngrozitor de liniștită.

— Mda.

— Nu la asta te așteptai?

— Nu știu. Știi, eu mă tot uit la filmele alea polițiste de la televizor și cred că mă așteptam mai degrabă să găsim locul ăsta înconjurat de poliție.

— Păi, de ce? Aici nu a avut loc nici o crimă. Este doar casa unui om care s-a sinucis. De ce i-ar interesa locul ăsta pe polițiști?

— Crezi că au făcut percheziție? întrebă Mark, răsucindu-se din nou și așezîndu-se drept pe scaun.

— S-ar putea. De fapt, sînt convinsă că poliția a obținut un mandat de percheziție și pentru casă și pentru birou, dar ce-ar fi putut să găsească? Clifford și-a luat secretele cu el în mormînt.

Turul cartierului continua.

— Și cu casa asta ce-are să se-ntîmple? întrebă

Mark.

— Sînt convinsă că a existat și un testament și niște moștenitori care vor primi și casa și celelalte bunuri.

— Aha. Știi, Reggie, fiindcă veni vorba, cred că am și eu nevoie de un testament, cu toată lumea asta care vrea să pună mîna pe mine. Tu ce zici?

— Păi, ce bunuri sînt strict ale tale personal?

— Ei bine, acum că sînt și eu celebru, mă gîndesc că tipii de la Hollywood au să vină să-mi bată la ușă. Este adevărat că în momentul de față nu am o ușă la care să bată, dar oricum lucrurile nu vor rămîne așa cum sînt. Nu crezi, Reggie? Vreau să spun că pînă la urmă o să am și eu o ușă, nu? Ei, și tipii or să vrea să facă un film tare despre puștiul care știa prea multe și, cu toate că îmi face rău să spun așa ceva din motive pe care nu trebuie să le mai înșir, dacă bandiții ăia mă pun la păstrare, atunci filmul are să fie un succes uriaș, iar mami și Ricky au s-o ducă împărătește. Înțelegi ce spun?

— Cred că da. Vrei un testament prin care Dianne și Ricky să primească drepturile de autor pentru filmul despre viața ta?

— Exact.

— Dar n-ai nevoie de așa ceva.

— De ce?

— Pentru că ei vor primi oricum drepturile de care vorbești.

— N-are importanță. Măcar mă scutește de onorariile avocaților.

— Știi ceva? N-am putea să vorbim și despre altceva mai vesel?

Mark tăcu imediat și își concentra atenția asupra peisajului. Băiatul dormise aproape toată noaptea pe bancheta din spate și pe urmă mai trăsese un pui de somn de vreo cinci ore și la motel. Ea în schimb condusese toată noaptea și abia dacă moțăise vreo două ore în cameră; iar acum era obosită, speriată și pe cale să-și piardă răbdarea.

Se învîrtiră în voie pe străzile frumoase, mărginite de copaci. Aerul calduț și cerul senin îi scosese ră afară pe locatarii tuturor caselor din cartier și toată lumea tundeia iarba, curăța grădinile și vopsea obloanele. Stejarii impunători erau îmbrăcați în mușchi de un verde adînc. Reggie se afla pentru prima dată în viața ei la New Orléans și tare mult și-ar fi dorit ca vizita asta să se fi produs în cu totul alte condiții.

— Te-ai săturat de mine, Reggie? o întrebă Mark fără s-o privească.

— Bineînțeles că nu. Dar tu, te-ai săturat de mine?

— Nu, Reggie. Și adevărul este că în momentul ăsta tu ești singurul meu prieten. Sper doar să nu te enervez.

— Îți dau cuvîntul meu că nu mă enervezi.

Reggie petrecuse două ore studiind harta orașului și reușise să rețină toate datele de care avea nevoie.

Mașina se întoarse pe strada lui Romey și trecu fără să încetinească pe lîngă casa avocatului. Cei doi priviră cu gura căscată garajul dublu cu acoperiș ascuțit. Se vedea de la o poștă că trebuie reparat. Aleea pentru mașini se oprea la vreo șase metri de ușile garajului pentru a se pierde undeva, în spatele casei. Pe o latură a garajului, un gard viu de aproape doi metri înălțime bloca vederea spre casa vecină, aflată și ea la cel puțin

treizeci de metri distanță de proprietatea lui Romey. În spatele garajului, un gard de metal separa mica peluză de nenumărații copaci ai parcului din cartier.

După ce se plimbă o vreme fără țintă pe străzi, mașina cea neagră se opri lângă un teren de tenis din zona numită West Park. Reggie desfăcu harta ce acoperi aproape complet bordul și se apucă să verifice încă o dată coordonatele cartierului, în timpul acesta, Mark privea amuzat îngrozitorul meci de tenis dintre două gospodine masive, greoaie și neîndemânate, două apariții simpatice în roz și verde. Pe fișia îngustă de asfalt de lângă gardul terenului își făcu apariția un biciclist care dispăru apoi printre copacii din parc.

— Asta-i locul, rupse ea tăcerea, făcând o nouă tentativă de a împături harta la loc.

— Vrei cumva să dai bir cu fugiții? o întrebă el.

— Oarecum. Dar tu?

— Nu știu ce să zic. Dacă tot am ajuns pînă aici, mă gîndesc că ar fi o prostie să renunțăm tocmai acum. Și vreau să-ți spun că mie garajul mi se pare foarte pașnic.

— Da, cred că merită să facem o încercare, fu ea de acord, luptîndu-se mai departe cu harta. Iar dacă dăm de ceva care să ne bage frica în oase, ei bine, ne putem întoarce oricînd aici, în mașină.

— Acum unde ne aflăm?

— Hai să ne plimbăm puțin, zise ea în loc de răspuns și deschise portiera.

Aleea pentru biciclete trecea pe lângă un teren de fotbal, pentru a pătrunde apoi adînc printre copacii care își împleteau coroanele deasupra ei. Din cînd în cînd, cîte o rază de soare mai îndrăzneată reușea să străpungă

acoperișul de frunze, luminînd astfel pentru o clipă tunelul acela vegetal. Cîte un biciclist singuratic îi obliga uneori pe cei doi „turiști” să părăsească asfaltul în favoarea pămîntului gol.

Plimbarea le făcu bine și îi învioră. După trei zile petrecute în spital, două la închisoare, șapte ore în mașină și șase ore în camera aceea de motel, Mark abia se putea împiedica să nu țopăie ca un ied. Îi era dor să se plimbe cu bicicleta și-apoi, ce bine ar fi să alerge printre copacii ăștia, să nu mai aibă nici o grijă și să fie din nou copil. Îi era dor de străzile aglomerate din cartierul de rulote, de copiii care alergau peste tot, inventînd jocuri care mai de care mai neașteptate. Îi era dor de potecile numai de el știute din păduricea de lîngă Tucker Wheel Estates, de plimbările singuratice, de ascunzătorile de sub copacii pe care îi considera de-acum proprietatea lui, de pîrîiașele pe malurile cărora se așeza să mediteze și, de ce nu, să fumeze o țigară, mai ales că nu mai pusese tutun în gură de luni dimineța.

— Ce Dumnezeu caut eu aici? întrebă el cu glas abia auzit.

— Păi, n-a fost ideea ta să venim aici? întrebă la rîndul ei Reggie, pășind alături de el, cu mîinile adînc înfîpte în buzunarele blugilor noi, abia cumpărați de la unul din magazinele din New Orléans.

— Este întrebarea mea preferată pentru săptămîna asta — ce caut eu aici? Și le-am pus-o tuturor, și la spital, și la închisoare, și la tribunal. Peste tot.

— Mark, vrei să ne întoarcem acasă?

— Acasă... unde?

— La Memphis. Să te duc înapoi la mama ta.

— Păi da, da' oricum n-aș rămîne cu ea, nu? Cred că nici n-aș pune bine piciorul în camera lui Ricky că m-ar înhăța și m-ar duce înapoi la închisoare și la tribunal să-l văd pe Harry care sigur că este supărat pe mine, nu?

— Asta cam așa este, dar de Harry aș avea eu grijă.

Nimeni nu poate avea grijă de Harry, își zise Mark în sinea lui și se și vedea la tribunal, încercînd să-i explice judecătorului Roosevelt cum de reușise să evadeze. Pe urmă Harry îl va trimite înapoi la centrul de detenție unde draga de Doreen va fi o cu totul altă persoană: gata cu pizza, gata cu televizorul; ba poate că, cine știe, s-ar trezi și cu lanțuri la picioare, aruncat într-una din celulele izolate.

— Nu pot să mă-ntorc acolo, Reggie. Cel puțin, nu acum.

Adevărul este că discutaseră atît de mult despre diversele variante pentru care ar fi putut să opteze, încît amîndoi se saturaseră pînă în gît de subiectul acesta și renunțaseră la el fără să ia vreo hotărîre. Fiecare idee nouă ridica imediat o sumedenie de semne de întrebare, fiecare acțiune putea fi orientată în nenumărate direcții la capătul cărora îi aștepta un dezastru. Fiecare dintre ei ajunsese pe căi proprii la aceeași concluzie de netăgăduit că soluția problemei era departe de a fi simplă. Nici o variantă nu era rezonabilă, nici un plan nu era cît de cît atrăgător.

Evident însă că nici unul dintre ei nu credea că se vor apuca să sape pămîntul în căutarea lui Boyd Boyette. Pînă la urmă, tot se va întîmpla ceva care să-i

sperie și să-i trimită urgent înapoi la Memphis, deși nici unul dintre ei nu era încă dispus să recunoască această posibilitate.

Reggie se opri în dreptul plăcuței care arăta că parcurseseră deja o jumătate de milă. În stînga se deschidea o peluză frumoasă în mijlocul căreia se ridica un pavilion pentru picnicuri, în dreapta, o cărăruie îndrăzneată se aventura printre copacii din ce în ce mai deși.

— Hai s-o luăm pe-aici, propuse Reggie, părăsind aleea pentru biciclete.

— Ai idee unde mergem? întrebă Mark, luîndu-se după ea.

— Nu, dar vino după mine.

La un moment dat, poteca se lărgi puțin pentru ca destul de repede după aceea să dispară fără urmă. Pămîntul din preajmă era acoperit de cutii goale de bere și de pungi în care fuseseră cartofi prăjiți. Cei doi se strecurară printre tufișuri și copaci pînă cînd dădură de un mic luminiș. Reggie își duse mîna streășină la ochi și studie cîteva clipe șirul drept de copaci ce se întindea în fața lor.

— Cred că acolo este pîrîul, zise ea în cele din urmă.

— Care pîrîu?

— Păi, harta zice că strada lui Clifford se învecinează cu West Park, iar în spatele casei lui apare o dungă verde care trebuie să fie un pîrîu sau ceva asemănător.

— Ba nu sînt decît copaci.

— Ia privește mai atent; dincolo de copaci se văd niște acoperișuri, spuse ea oprindu-se și făcînd semn cu

mîna. Cred că aia este strada lui Clifford.

— Da, da, le văd, fu de acord Mark, care se ridicase pe vîrfurile picioarelor.

— Vino după mine, zise Reggie, pornind spre copacii cu pricina.

Ziua era superbă, iar ei doi ieșiseră la plimbare în parc care era o proprietate publică; prin urmare nu aveau de ce să se teamă.

Pîrîul nu era decît o albie uscată plină cu nisip și gu-
noaie, pînă și noroiul se uscaseră de cînd nu mai trecuse
pe acolo nici un fir de apă. Reggie și Mark își croiră
drum printre tufe și viță sălbatică, reușind să urce malul
opus, ceva mai abrupt decît cel pe care îl coborîseră.

Cînd se opriră de cealaltă parte a albiei pîrîului,
Reggie abia mai respira.

— Ți-e frică? îl întrebă ea pe Mark.

— Nu. Dar ție?

— Firește că mi-e frică, așa cum îți este și ție, numai
că nu vrei să recunoști. Mergem mai departe?

— Bineînțeles. Și să știi că nu-mi este frică. Am
ieșit pur și simplu la plimbare, atît și nimic mai mult.

De fapt era înspăimîntat și ar fi vrut să fugă de-
acolo. Dar totuși, reușiseră să ajungă pînă acolo fără să
li se-ntîmple nici un necaz. Și la urma urmelor, era
chiar pasionant să te strecuri așa, prin jungla aceea. Era
ceva ce făcuse de nenumărate ori prin păduricea din
apropierea cartierului de rulote din Memphis. Știa să se
ferească de șerpi și de iedera otrăvitoare și avea metoda
lui de a se orienta după copaci în așa fel încît să nu
rătăcească drumul. Se jucase de-a v-ați ascunselea pe
terenuri mult mai dure decît cel pe care se afla în

momentul de față. Deodată se lăsă în jos și țîșni înainte.

— Vino după mine, îi zise el lui Reggie.

— Dar n-am venit aici ca să ne jucăm.

— Vino după mine, dacă bineînțeles nu ți-este frică.

— Ba să știi că sînt îngrozită. Sînt o femeie de cincizeci și doi de ani, Mark, așa că potolește-te.

Primul gard pe care-l văzură era din lemn de cedru; un cîine începuse să latre în direcția lor, dar nu se alarmară prea tare, deoarece nu puteau fi văzuți din casă. Dădură apoi de un gard din metal, dar nu era cel al lui Clifford. Copacii și

tufișurile se îndesiră, iar în fața lor răsări de nicăieri o cărăruie ce mergea paralel cu gardurile.

Apoi, deodată le răsări în fața ochilor, automobilul Triumph Spitfire de un roșu strălucitor care zăcea singur și abandonat dincolo de un gard de sîrmă, chiar lîngă garajul lui Romey. Copacii se opreau la mai puțin de șase metri de gard, iar cei zece-doisprezece stejari și ulmi îmbrăcați în mușchi ce ocupau spațiul dintre garaj și casă umbreau curtea interioară.

Reggie și Mark constatară fără surprindere că Romey fusese un tip șleampăt și neglijent care adunase în spatele garajului, departe de ochii lumii, tot felul de scînduri, cărămizi, greble, găleți și altele asemenea.

Gardul era întrerupt de o mică poartă. Pe peretele din spate al garajului, de care se sprijineau o grămadă de saci de îngrășămintă nefolosite și deteriorate, se puteau vedea o fereastră și o ușă. O mașină veche de tuns iarba stătea uitată lîngă ușă. Buruienile înalte pînă la genunchi năpădiseră curtea cu totul.

Lipindu-se de trunchiurile copacilor din parc ca să

nu poată fi văzuți, Reggie și Mark priveau cu atenție garajul din fața lor. N-aveau nici cea mai mică intenție să se apropie: curtea interioară și grătarul vecinilor erau doar la o azvîrlitură de băț de locul în care se aflau cei doi.

Reggie încercă în zadar să-și recapete respirația. Și cum stătea acolo, i se părea imposibil să creadă că un senator al Statelor Unite zăcea îngropat la nici treizeci de metri distanță de ascunzătoarea ei.

— Nu intrăm? întrebă Mark cu un glas în care se amestecau teama și îndrăzneala. Bun, își zise ea, este speriat și asta-i bine.

— Nu. Am venit pîn-aici și este de-ajuns, șopti ea.

— Să știi c-ar fi ușor, reveni Mark după o clipă de ezitare.

— Da' nu este deloc un garaj mic.

— Eu știu unde trebuie să căutăm.

— Of, nu eu te-am pus să faci toate astea, da' nu crezi că a venit vremea să-mi spui și mie despre ce este vorba.

— Este îngropat sub barcă.

— Romey ți-a spus asta?

— Da, și a fost cît se poate de clar: este îngropat sub barcă.

— Și dacă nu există nici o barcă înăuntru?

— Atunci spălăm putina, zise Mark transpirat, și abia trăgîndu-și răsufierea.

Reggie văzuse destul, așa că se lăsă în jos și începu să se retragă spre umbra copacului.

— Eu plec chiar acum, îl anunță ea.

K.O. Lewis nu mai apucă să coboare din avion. McThune și trupa lui năvăliră la bord în timp ce aparatul era realimentat cu carburant și o jumătate de oră mai târziu decolau împreună spre New Orleans unde Trumann îi aștepta nerăbdător.

Lewis nu se împăca defel cu noua situație. Ce dracu' să caute el la New Orleans? Orașul era mare și ei n-aveau nici cea mai vagă idee ce mașină să caute. De fapt, nici nu știau măcar dacă Reggie și Mark ajunseseră acolo cu mașina, cu autobuzul, cu trenul sau cu avionul. Era un oraș cu străzi aglomerate și zeci de hoteluri. Dacă cei doi nu făceau nici o greșală, era imposibil să dea de urma lor.

Dar directorul Voyles vroia ca el să ia parte la acțiune, așa că va merge la New Orleans. Să găsească puștiul și să-l facă să vorbească — acestea erau instrucțiunile cu care pornise la drum. Avea voie să promită orice.

37

Doi dintre ei, Leo și Ionucci, erau vechi sfărîmători de oase în solda familiei Sulari, fiind chiar rude de sînge cu Barry-Șiș, cu toate că negau această înrudire ori de cîte ori aveau ocazia. Cel de-al treilea era un tînăr uriaș cu bicepsi impresionanți, ceafă lată și talie solidă, căruia pentru motive evidente i se spunea Taurul; rolul lui în această expediție era acela de a asigura forța fizică necesară scoaterii la lumină a

senatorului. Barry îi spusese că stratul de ciment era subțire și că trupul răposatului nu era cine știe ce ca dimensiuni, așa că afacerea avea să fie rezolvată în doi timpi și trei mișcări.

Barry le dăduse o schiță a podelei garajului, schiță pe care marcase cu mare siguranță poziția „mormântului”. Apoi le desenase și drumul pe care trebuiau să-l urmeze din parcare de lângă West Park, printre terenurile de tenis, peste terenul de fotbal, prin pîlcul de copaci, peste peluza cu pavilion pentru picnicuri, apoi de-a lungul aleii pentru biciclete și în sfîrșit pe cărarea ce ducea la pîrîul secat. Barry petrecuse o după-amiază întreagă asigurîndu-i că nu vor avea nici un fel de probleme.

Alea pentru biciclete era pustie și nici nu era de mirare: ceasul arăta ora unsprezece a serii de sîmbătă. Atmosfera grea și umedă îi făcea să transpire și să gîfîie din greu. Taurul, mult mai tînăr și mai în formă decît ceilalți doi, venea zîmbind în urma colegilor săi care înjurau de mama focului umezeala din aer. Probabil că se apropie de patruzeci de ani, își zise el în gînd, și cu siguranță fumează țigară de la țigară, beau de sting și mănîncă tot felul de porcării. Nu merseseră nici măcar un kilometru, și transpirația șiroia pe ei.

Leo, șeful expediției, ducea lanterna. Toți erau înveșmîntați complet în negru. În urma lui, asemenea unui copoi la vînătoare, Ionucci înainta conștiincios, cu capul plecat și inima în gît, abia trăgîndu-și răsuflarea, cu simțurile amortite, dar nebun de furie că era obligat să facă toate astea.

— Atenție, zise Leo în timp ce coborau malul plin

de buruieni al pîrîului. Locul în care se aflau îi speriasse destul și cînd îl văzuseră prima dată, pe la ora șase a după-amiezii; acum însă, aproape de miezul nopții, era de-a dreptul înspăimîntător. La fiecare pas, Taurul se aștepta să calce pe vreun șarpe. Bineînțeles că, dacă ar fi fost mușcat de vreo reptilă, ar fi avut toate motivele din lume să se întoarcă și, cu puțin noroc, să-și găsească mașina. Atunci cei doi amici aici de față ar fi fost obligați să se lipsească de serviciile lui. Și cum mergea poticnindu-se în urma lor, Taurul mai că-și dorea să dea de șarpele ăla.

— Atenție, repetă Leo pentru a mia oară, de parcă în felul acesta s-ar fi simțit mult mai în siguranță. După ce merseră vreo două sute de metri prin albia năpădită de buruieni, cei trei începură să urce malul destul de abrupt, aproape tîrîndu-se printre buruieni și fără să se mai ajute de lumina lanternei, pînă cînd ajunseră lîngă gardul de sîrmă din spatele garajului lui Clifford. Acolo se opriră o clipă să-și tragă sufletul.

— Chestia asta este complet tîmpită, își dădu cu părerea Ionucci printre gîfîieli. De cînd am ajuns noi să săpăm după cadavre?

— Tacă-ți gura, îl repezi Leo care supraveghea întunericul din fața lor. Cînd trecuseră cu mașina prin dreptul casei observaseră o lampă cu gaz ce lumina intrarea. În curtea din spate domnea însă un întuneric de nepătruns.

— Da, da, mormăi Ionucci, este complet tîmpită. Plămîinii stăteau să-i plesnească și picături mari de sudoare îi alunecau pe bărbie. Taurul îngenunche alături de ei, minunîndu-se de halul în care se

prezentau. Inițial, cei doi fuseseră gărzi de corp și șoferi, ocupații care cereau o oarecare pregătire fizică. Povestea spunea că Leo ar fi ucis pentru prima dată când avea numai șaptesprezece ani și că Ionucci ar fi fost împușcat de două ori pînă acum. Dar persoanele de la care proveneau aceste povești nu prezentau mare încredere.

— Să mergem, comandă Leo ca un general pe front, și se îndreptară cu toții spre poarta din gardul de sîrmă. Apoi traversară în fugă pîlcul de copaci și se opriră chiar lîngă peretele din spate al garajului. Ionucci căzu în patru labe, dar, în ciuda durerii care îi cuprinsese trupul, reuși să se ridice vitejește în picioare. Leo se tîrî pînă la colțul clădirii și timp de cîteva secunde își concentra toată atenția asupra proprietății vecine, dar nu observă nici o mișcare. La colțul opus, Taurul supraveghea spatele casei lui Clifford.

Întregul cartier dormea; pînă și cîinii se hotărîseră să meargă la culcare.

Atunci Leo se ridică și încercă să deschidă ușa din spate a garajului; aceasta era însă bine încuiată.

— Stați aici, le spuse el celorlalți și se strecură ușor pînă la ușa din față, numai că nici aici nu avu noroc. Trebuie să spargem un geam, își anunță el colegii când se întoarse lîngă ei.

Ionucci scoase imediat un ciocan din etuiul prins în talie și Leo începu să ciocănească ușor cu el în ochiul de geam murdar de deasupra clanței.

— Fii atent la colțul ălălalt, îi zise el Taurului care își întoarse privirea spre casa familiei Ballantine de alături.

După cîteva secunde, Leo reuși să spargă bucata de geam, apoi strînse cu grijă cioburile și descuie ușa. Cei trei pătrunseră în garaj călăuziți de lumina lanternei.

Barry le povestise că în locul acela domnea o harababură cumplită și acum era clar că Jerome Clifford fusese prea

ocupat să mai aibă grijă și de interiorul garajului. Primul lucru pe care îl observară cei trei fu pietrișul care acoperea podeaua; nervos, Leo începu să lovească cu picioarele în pietricelele albicioase — nu-și amintea ca Barry să le fi spus ceva despre pietrișul ăsta.

Centrul podelei era ocupat de barca acoperită de un strat gros de praf; trei din cele patru cauciucuri ale remorcii se dezumflaseră și în jurul ei zăceau grămadă tot felul de gunoaie: unelte vechi de grădinărit, saci plini de cutii de aluminiu, mobilier de grădină mîncat de rugină, de toate. Ei, la dracu'! Romey nu avusese nevoie de serviciul de salubritate al orașului; îl înlocuise perfect cu garajul. Pînze groase de păianjen atîrnau în toate colțurile, iar pereții erau plini de felurite unelte niciodată folosite.

Din motive numai de el știute, Clifford fusese un pasionat colecționar de umerăse, miile de piese ale colecției sale atîrnînd chiar deasupra bărcii, spînzurate de firele de sîrmă ce traversau plafonul. Apoi, după o vreme, probabil că se plictisise să tot întindă sîrmă prin garaj și se pornise să umple pereții de cuie suficient de lungi ca să poată „găzdui” alte sute de umerăse. Dar specialistul în design ambiental pe nume Romey mai colecționase și cutii și containere de plastic cu scopul plin de noblețe de a le recicla. Numai că numeroasele-i

ocupații îl împiedicaseră să-și ducă intenția pînă la capăt și drept urmare un mic munte de saci de culoare verde plini cu sticle și cutii goale ocupa jumătate din garaj. Ba unii saci fuseseră aruncați pînă și în barcă.

După ce studie terenul, Leo îndreptă lanterna spre locul unde se afla remorca și îi făcu semn Taurului să se apropie. Acesta se lăsă în patru labe și începu să dea la o parte pietrișul, folosindu-se de mistria pe care i-o dăduse Ionucci. Ceilalți doi îl urmăreau cu atenție.

Curînd, stratul subțire de pietriș dispăru, dînd la iveală o placă de beton. Cum barca le stătea în drum, Taurul se ridică în picioare și cu un efort extraordinar reuși să tragă remorca într-o parte, făcînd să zornăie înspăimîntător muntele de cutii de aluminiu. Celor trei bărbați le îngheță sîngele în vine.

— Fii atent, se trezi Leo vorbind ca să se afle în treabă. Stați aici și nu faceți nici o mișcare, continuă el, îndreptîndu-se apoi spre ușa ce dădea în spatele garajului. O dată ajuns afară, se ascunse cu grijă în spatele unui copac, transformîndu-se într-un observator atent al proprietății familiei Ballantine. Casa era cufundată în întuneric și numai becul din curtea interioară lumina palid grătarul de cărbuni și straturile de flori; în rest, nicăieri nici o mișcare. Leo așteptă o vreme, apoi, cînd se convinse că vecinii n-ar fi auzit nici chiar un ciocan pneumatic, se strecură înapoi în garaj și îndreptă din nou lanterna spre fișia de ciment.

— Gata, hai, la treabă, zise el și Taurul se așeză din nou în genunchi.

Barry le explicase că săpase o groapă de aproximativ un metru optzeci lungime, șaiszeci de

centimetri lățime și patruzeci adâncime în care înghesuisese cadavrul senatorului aflat într-un sac de plastic din cei folosiți la depozitarea gunoaielor. Apoi pusese mortar în jurul mortului. Iar peste această compoziție turnase apă. A doua zi revenise ca să acopere podeaua cu pietriș și să pună barca la loc.

Iar acum echipa de „săpători” era absolut impresionată de rezultat, mai ales că evidentul talent gospodăresc al lui Clifford ar fi făcut ca barca să zacă în locul acela cel puțin cinci ani fără ca stăpînului să-i treacă prin cap să o mute măcar cu un milimetru mai departe. Șiș intenționase ca după o vreme să mute cadavrul în altă parte, dar federalii se pusese pe capul lui și nu mai putea să facă nici o mișcare. De-a lungul anilor, Leo și Ionucci făcuseră să dispară mai multe cadavre, vîrîndu-le în butoaie pe care le aruncaseră în fluviu, dar ascunzătoarea imaginată de Barry le luase piuitul.

Cînd Taurul termină de făcut curățenie, Ionucci îngenunche alături de el și împreună începură să spargă placa de ciment cu ajutorul dălților și ciocanelor pe care le aduseseră cu ei. Leo așeză lanterna pe podea și ieși în curte. Afară domneau întunericul și liniștea, căci loviturile de ciocan din garaj abia puteau fi auzite de lîngă zidul casei. Iar vecinii nu le-ar fi auzit nici chiar dacă ar fi fost treji, își zise Leo zîbind.

Apoi se întoarse lîngă garaj și rămase acolo de pază, la adăpostul întunericului. Din locul în care se afla vedea foarte bine strada pustie; doar o mașină neagră trecu prin fața casei și dispăru în noapte. Alături, la familia Ballantine nu se simțea nici o mișcare.

Singurele zgomote veneau din garajul unde colegii lui spărgeau cu sîrg cimentul care acoperea mormîntul lui Boyd Boyette.

Mașina lui Clint se opri lîngă terenurile de tenis și Reggie stinse farurile și opri motorul. Un Cadillac roșu era parcat pe marginea străzii.

Stăteau în mașină fără să scoată o vorbă, privind țintă întunericul de pe terenul de fotbal. Un loc tocmai bun ca să-ți dea cineva cu o piatră-n cap, se gîndi Reggie, abținîndu-se totuși de la orice comentariu cu voce tare. Aveau destule motive ca să fie înspăimîntați și fără să se mai gîndească la așa ceva.

De cînd se înserase, Mark abia dacă mai scosese vreun cuvînt. După ce mîncaseră pizza comandată, dormiseră împreună în patul din camera aceea de motel, apoi se uitaseră la televizor. După un timp, Mark începuse să tot întrebe cît este ceasul, de parcă ar fi avut întîlnire cu un pluton de execuție. Pe la zece, Reggie era convinsă că băiatul se hotărîse să dea bir cu fugiții. Pe la unsprezece, puștiul măsura încăperea în lung și-n lat, iar din cînd în cînd intra în baie.

La unsprezece patruzeci însă, amîndoi se luptau cu aerul fierbinte din mașina lui Clint, plănuid o misiune imposibilă, pe care în realitate nici unul dintre ei nu o dorea.

— Ce zici, și-o închipui careva că sîntem acum aici? întrebă el încet.

Reggie își întoarse capul spre băiat, dar privirea lui rătăcea undeva, dincolo de terenul de fotbal.

— Adică aici, în New Orléans?

— Da. Crezi că știe cineva că sîntem în New Orléans?

— Nu, nu cred.

Răspunsul ei păru să-l nemulțumească. Mai devreme, pe la ora șapte, Reggie vorbise cu Clint la telefon și afluase că un canal de televiziune din Memphis anunțase și dispariția ei, dar nimic mai mult. Clint îi mai spusese că nu mai ieșise din apartament de aproape douăsprezece ore, așa că, vă rog, grăbiți-vă și terminați o dată ce aveți de gînd să faceți acolo. Mama Love era îngrijorată, dar se simțea bine, mai ales dacă ținem seama de împrejurări.

Coborîră din mașină și porniră pe jos, urmînd aleea pentru biciclete.

— Ești sigur că vrei să faci așa ceva? întrebă ea, privind nervoasă în jur. Întunericul era ca de smoală și din loc în loc doar asfaltul de sub picioare îi ajuta să nu se lovească de copaci. Băiatul și avocata mergeau tăcuți, ținîndu-se de mînă.

Și în timp ce înainta cu pași nesiguri, Reggie se întreba ce căuta ea în clipa asta, pe aleea asta, în parcul din orașul ăsta, împreună cu un copil pe care îl iubea foarte mult, dar pentru care nu era defel dornică să moară. Gîndul acesta o făcu să strîngă și mai tare mînuța cuibărită în palma ei, încercînd în felul acesta să-și adune tot curajul de care era în stare. Firește că în curînd se va întîmpla ceva, se ruga ea la cer, ceva care să ne trimită urgent înapoi în mașină ca să plecăm definitiv din New Orléans.

— M-am gîndit la ceva, anunță Mark.

— Mă așteptam.

— Știi, s-ar putea să fie prea greu ca să găsim cadavrul. Așa că uite ce-am hotărât. Tu ai să rămâi lângă copacii de pe malul șanțului, iar eu am să mă strecur în curtea din spate și pe urmă în garaj. Înăuntru am să mă uit sub barcă doar ca să mă asigur că obiectul este acolo și pe urmă plecăm.

— Adică tu crezi că te uiți sub barcă și vezi cadavrul?

— Poate că reușesc să văd locul unde este îngropat, nu?

— Ascultă-mă, Mark, zise ea, strângându-l și mai tare de mână. Sîntem băgați amîndoi în povestea asta, okay? Și dacă tu vrei să intri în garaj, atunci merg și eu cu tine.

Vocea ei era deosebit de sigură; fără îndoială că nu vor reuși să ajungă pînă la garajul ăla.

Becul din vârful unui stîlp le aduse în fața ochilor pavilionul pentru picnic din mijlocul peluzei. În dreapta se desfăcu poteca ce ducea la pîrîul secat. Mark apăsă pe un buton și pămîntul de sub picioarele lor fu scos din întuneric de lumina unei lanterne de buzunar.

— Vino după mine, zise el. Nimeni nu ne poate vedea aici.

Și porni iute pe cărare, fără să facă nici cel mai mic zgomot, în timpul orelor petrecute în camera de motel, Mark povestise la nesfîrșit despre plimbările pe care obișnuia să le facă prin pădurea de lângă cartierul de rulote din Memphis și despre nenumăratele jocuri pe care băieții le inventau la adăpostul nopții. El le numea jocuri de junglă. Iar acum toată experiența anterioară îi

permitea să se miște repede și în voie printre tufele și copăceii care le ieșeau în cale.

— Mergi mai încet, Mark, îl ruga ea din când în când. Apoi o ajută să traverseze șanțul năpădit de buruieni și de gunoaie și să se târască printre tufișuri și copaci pînă dădură de poteca misterioasă pe care o descoperiseră uimiți cu cîteva ore mai devreme. Cînd dădură de gardurile proprietăților, Mark stinse lanterna și încetini pasul.

O dată ajunși în pîlcul des de copaci din spatele casei lui Clifford, cei doi se opriră în genunchi ca să-și mai tragă sufletul. Printre ierburile înalte și tufișurile din fața lor se zărea zidul garajului.

— Și dacă nu vedem nici un cadavru? întrebă ea. Ce facem?

— Lasă că ne gîndim atunci, okay? răspunse el, căci în clipa aceea n-avea nici un chef să se lanseze iar într-o interminabilă discuție despre variantele de acțiune. Apoi se tîrî în patru labe pînă în locul unde tufișurile dispăreau. Reggie îl urmă îndeaproape. Adăpostiți de buruienile dese și umede aflate la vreo șase metri de poartă, cei doi studiară cu atenție curtea, dar nu observară nici o luminiță, nici un zgomot, nici o mișcare. Strada întregă era cufundată în întuneric și într-un somn adînc.

— Reggie, vreau să rămîi aici și să nu te ridici. Mă întorc într-un minut.

— În nici un caz! se împotrivi ea. Mark, nu poți face așa ceva.

Dar Mark pornise deja în expediția pe cont propriu pe care tocmai o anunțase. Păi da, pentru el totul nu era

decît unul din jocurile alea de junglă despre care îi povestise, în care el și prietenii lui se urmăreau veseli și se împușcau cu pistoale cu apă colorată. Uitați-vă la el cum se strecoară prin iarbă ca o șopîrlă și cum reușește să deschidă poarta doar atît cît să se poată furișa în curte.

Reggie îl urmări în patru labe printre buruieni, dar apoi Mark dispăru și ea fu nevoită să se oprească. Băiatul se ascunse în spatele primului copac pe care-l întîlni în cale și ciuli urechile. Apoi se tîrî pînă la următorul și își încorda și mai tare auzul. Poc! Poc! Spaima îi paraliza orice mișcare. Loviturile se auzeau din direcția garajului. Poc! Poc! încet, extraordinar de încet, se întoarse spre ușa din spatele garajului. Poc! Poc! Atunci aruncă o privire în spate, spre locul unde o lăsase pe Reggie, dar o zări, așa că privi din nou spre ușa cu pricina. Ceva, nu-și dădea seama ce, era schimbat față de ceea ce văzuse cu cîteva ore mai devreme. Se tîrî cu grijă în spatele altui copac și abia atunci înțelese: ușa era întredeschisă, iar ochiul de geam de deasupra clanței era spart. Zgomotul din interior era și mai puternic.

Înăuntru era cineva! Poc! Poc! Cineva stătea acolo pe întuneric și săpa! Mark răsuflă adînc și se furișă în spatele unui maldăr de gunoaie aflat la nici trei metri de ușă. Știa foarte bine că se mișcase fără zgomot. Se strecura ca un șarpe prin iarba înaltă. Poc! Poc!

Dar cînd porni spre ușă, se împiedică de capătul unei scînduri putrede și răsturnă grămada de gunoaie; un bidon gol de vopsea se izbi puternic de pămînt.

Leo sări în picioare și o luă la fugă spre locul cu

pricina scoțînd de la brîu un pistol de calibrul 38, cu amortizor. Cînd ajunse la colțul clădirii, se lăsă pe vine și își încorda auzul, înăuntru, loviturile încetaseră, și prin ușa întredeschisă Ionucci supraveghea la rîndul său curtea.

Reggie auzi și ea huruitul acela asurzitor și spaima o trînti la pămînt, unde rămase cu ochii închiși, spunînd în gînd o rugăciune. Ce mama dracului căuta ea aici?

Leo se apropie de grămada de cutii, gata să tragă la cea mai mică mișcare. Apoi se lăsă din nou pe vine și începu să scruteze întunericul, dar nu observă nici o mișcare suspectă. Atunci se ascunse în spatele unui copac aflat la vreo cinci metri de zidul garajului și rămase în așteptare. Ionucci nu-l scăpa din ochi. Cîteva secunde bune trecură fără să se audă nici cel mai mic zgomot. Apoi Leo se ridică în picioare și se îndreptă spre poartă, cînd o cracă uscată îi trosni sub picior, făcînd să-i înghețe sîngele în vine.

După ce își recapătă stăpînirea de sine, Leo începu să inspecteze plin de îndrăzneală curtea; pistolul era însă pregătit de tragere. La un moment dat, făcu o haltă chiar lîngă stejarul cel bătrîn ale cărui ramuri se întindeau pînă aproape de curtea familiei Ballantine. La nici patru metri de trunchiul copacului, în hățișul gardului verde crescut absolut la voia întîmplării, Mark încremenise cu burta lipită de pămînt, ținîndu-și disperat răsufarea. Ochii nu i se dezlipeau de silueta întunecată ce se strecura printre copaci, deși știa că dacă nu face nici o mișcare nimeni nu-i poate descoperi ascunzătoarea.

— Ce s-a-ntîmplat? se auzi un glas venind din garaj.

Leo își vîrî pistolul la brîu și se apropie de ușă. Ionucci stătea în prag. Ce s-a-ntîmplat? repetă el întrebarea.

— Nu știi, șopti Leo. Poate vreo pisică, poate vreun alt animal. Vezi-ți de treabă!

Apoi ușa se închise încet și el își relua plimbarea tăcută prin curtea din spatele garajului. După cinci minute lungi cît un ceas pentru Mark, silueta întunecată dispăru după colțul clădirii. Puștiul mai așteptă atît cît să numere pînă la o sută și apoi se tîrî fără zgomot spre gardul de sîrmă. Ajuns la poartă, se opri și numără din nou pînă la treizeci. Acum singurul sunet care se mai auzea în jur era pocnetul înfundat al ciocanului din garaj. În clipa următoare băiatul țîșni ca din pușcă spre tufișul unde Reggie stătea ghemuită, pradă unei spaimे cumplite.

— Sînt aici! zise el dintr-o suflare.

— Cine? întrebă ea, ținîndu-l strîns în brațe.

— Nu știi! Dar sapă ca să găsească mortul!

— Ce s-a-ntîmplat?

Mark gîfîia din greu și abia reuși să vorbească.

— Păi, m-am împiedicat de ceva și tipu', care cred că avea și pistol, a fost cît pe-aci să mă-nhațe.

Dumnezeule, ce spaimă am tras!

— Să știi că încă mai ești îngrozit, așa cum sînt și eu! Hai s-o ștergem mai repede de-aici!

— Ascultă, Reggie. Stai puțin. Ascultă! Auzi?

— Nu! ce s-aud?

— Loviturile. Da' nici eu nu le mai aud. Sîntem prea departe.

— Iar eu zic să ne îndepărtăm și mai mult. Hai să mergem!

— Stai o clipă, Reggie. Ce dracu'!

— Mark, oamenii ăștia sînt ucigași plătiți. Sînt oamenii Mafiei. Așa că hai să plecăm dracului o dată de-aici!

— Potolește-te, Reggie, zise el, privind-o încruntat, potolește-te, okay? Uite, nimeni nu ne poate vedea aici; dacă stai lîngă garaj, nu poți să vezi nici măcar copacii ăștia, îți spun pentru că am încercat, okay? Și-acum potolește-te.

Avocata se prăbuși în genunchi și amîndoi își întoarseră privirile spre garajul ăla afurisit.

— Aici sîntem în siguranță, șopti el, ducîndu-și un deget la buze. Ascultă.

Ascultară cu toată atenția, dar nici un zgomot nu tulbura liniștea adîncă.

— Mark, ăștia sînt oamenii lui Muldanno. Asta-nseamnă că au aflat de evadarea ta și au intrat în panică. ăștia au la ei pistoale și cuțite și cine știe ce alte nenorociri din astea. Hai să mergem, fiule. Totul s-a terminat acum. Ei au cîștigat.

— Bine, Reggie, da' nu-i putem lăsa să ia cadavrul. Ia gîndește-te puțin. Dacă reușesc să plece cu el, atunci nimeni n-are să-l mai găsească niciodată.

— Perfect. În cazul ăsta, tu ai scăpat și Mafia are să uite de tine. Așa că hai să mergem.

— Nu, Reggie. Trebuie să facem ceva.

— Ce? Vrei să te războiești cu oamenii Mafiei? Mark, da' asta-i curată nebunie.

— Mai așteaptă puțin, okay?

— Okay, mai aștept exact un minut și pe urmă plec.

— Ba n-ai să mă lași aici, Reggie, îi zise el,

zîmbind. Doar te cunosc.

— Mark, nu te sfătuiesc să întinzi coarda. Abia acum înțeleg cam ce-a fost în sufletul lui Ricky când tu te jucai cu Jerome Clifford și cu furtunul lui de grădină.

— Acum taci din gură, okay? Lasă-mă să mă gîndesc.

— Păi tocmai chestia asta mă sperie, remarcă ea, așezîndu-se turcește direct pe pămînt. Frunzele și rămurelele tufișului lîngă care se opriseră îi atingeau fața și gîtul. Mark rămase în patru labe și, după ce se legănă o vreme ca un leu gata de atac, anunță mulțumit:

— Mi-a venit o idee.

— Aș fi putut să jur.

— Așteaptă-mă aici.

În clipa aceea, Reggie îl înșfacă brusc de ceafă și aproape că-i lipi fața de a ei.

— Uite ce este, amice. Țsta nu este unul din jocurile alea ale voastre în care aruncați bulgări de pămînt cu praștia. Oamenii ăștia nu sînt tovarășii tăi de nebunii și nu se joacă de-a v-ați ascunselea sau cine știe ce dracu' alt joc din ăsta. Aici este vorba de ceva cît se poate de grav, pe viață și pe moarte. Ai făcut deja o greșală, dar ai avut noroc. A doua oară însă s-ar putea să te coste viața. Așa că hai s-o ștergem dracului de-aici! Chiar acum!

În cele cîteva secunde cît dură predica ei, Mark rămase nemișcat; dar în momentul în care Reggie puse punctul final, băiatul sări răutăcios într-o parte, șuierînd printre dinți:

— Stai aici și nu te mișca.

Apoi dispăru printre ierburile întunecate.

Chiar lângă poartă, câteva scînduri prăpădite mărgineau un strat de flori acoperit de buruieni, de unde Mark alese trei pietre cu grija cu care un bucătar-șef își alege legumele la piață. Apoi, după ce aruncă priviri iscoditoare spre cele două colțuri ale garajului, se retrase fără zgomot în întuneric.

În tot acest timp, Reggie îl așteptase fără să se clintească din loc. De altfel, el știa că n-ar fi reușit să ajungă singură înapoi la mașină, că avea nevoie de el.

— Mark, fiule, ce faci tu este curată nebunie, își pleda ea cauza, după ce se regăsiră la adăpostul tufișurilor. Te rog. Oamenii ăștia nu se joacă.

— Ba sînt prea ocupați ca să-și mai bată capul cu noi, okay? Aici sîntem în siguranță, Reggie. Uite, nici dacă dau buzna acum pe ușa aia, tot n-au să dea de noi. Aici sîntem în siguranță, Reggie. Crede-mă.

— Să te cred! Pînă la urmă au să te omoare.

— Stai aici!

— Ce să fac! Mark, te rog! Lasă joaca!

Dar nu luă în seamă rugămințile ei și îi arătă trei copaci aflați la vreo zece metri mai departe de ei.

— Mă-ntorc imediat, zise el, dispărînd în noapte.

Înotă printre tufișuri și buruieni pînă cînd ajunse în spatele casei familiei Ballantine. Din locul acela, abia dacă mai zărea marginea garajului lui Romey; de Reggie nici nu mai putea fi vorba, ierburile înalte și arbuștii de pe malul șanțului ascunzînd-o cu totul.

În mica grădină interioară slab luminată nu se vedeau decît trei scaune albe din răchită împletită și un grătar cu cărbuni. Privirea băiatului fu însă imediat atrasă de fereastra mare din sticlă turnată care privea

spre grădină. Din spatele copacului unde se ascunsese, măsură din ochi distanța care-l despărțea de fereastră: era cam cât două rulote puse cap la cap. Piatra trebuia aruncată suficient de jos ca să nu nimerească în ramurile copacului, dar și suficient de sus ca să nu

se împiedice de gardul viu. După ce își făcu toate aceste socoteli, Mark trase adânc aer în piept și aruncă micul proiectil cât putu de tare.

Zgomotul puternic din curtea de alături îl făcu pe Leo să sară în picioare, să se strecoare în fața garajului și să tragă cu ochiul dincolo de gardul viu ce despărțea cele două proprietăți, în curtea interioară nu se zărea însă nimic suspect. Gangsterului i se păruse că o piatră lovise ceva de lemn, după care se rostogolise zornăind pe zidul de cărămidă. Dar poate că fusese doar un câine. Așteptă un timp, dar cum nu se mai întâmplă nimic, se întoarse lângă garajul lui Romey. Nu fusese decât o alarmă falsă.

Domnul Ballantine se răsuci în pat și rămase cu ochii ațintiți în tavan. Era un bărbat trecut de șaiszeci de ani care dormea destul de prost de când, cu un an și jumătate în urmă, suferise o operație de hernie de disc. În noaptea asta doar ce ațipise când fu trezit de un zgomot puternic. Sau nu cumva visase? În New Orleans, nici un cartier nu mai era sigur, crima se răspîndise în tot orașul; de aceea, cu șase luni în urmă domnul Ballantine dăduse două mii de dolari pe un sistem de alarmă, dar de fapt discutase cu doamna Ballantine să se mute în altă parte.

Apoi, tocmai își găsisse o poziție mai comodă, se auzi trosnetul geamului dinspre grădină. Domnul Ballantine sări ca ars din pat, aprinse lumina în dormitor și năvăli spre ușă, strigând cât îl ținea gura:

— Trezește-te, Wanda, trezește-te! Și în timp ce Wanda își căuta halatul de casă, domnul Ballantine înșfacă pușca de vânătoare din debara. Casa se umplu imediat de urletul alarmei și de strigătele celor doi soți care alergau pe hol, aprinzând toate lămpile întâlnite în cale.

— Cheamă poliția! se răsti el la femeia înnebunită de spaimă. 911! îi mai zise el, în timp ce îndreptă pușca spre fereastră, gata să facă față unui nou atac.

— Știu și eu numărul de la poliție!

— Grăbește-te! o îndemnă el și porni în vârful picioarelor spre bucătărie, lăsându-se mult în jos, de parcă hoțul ar fi ținut morțiș să intre în casă prin fereastra spartă. Apoi apăsă iute câteva butoane de pe un tablou de control și alarma amuți.

Leo tocmai își regăsisse postul de observație de lângă limuzina lui Clifford, când liniștea fu spartă brusc de alarma vecinilor. Mușcându-și limba mai-mai să și-o taie, Leo sări în picioare și alergă încă o dată pînă la gardul viu care despărțea cele două curți. După câteva secunde, strigătul sirenei încetă brusc și un bărbat înfășurat într-un halat de noapte roșu, lung pînă la genunchi veni alergînd în curtea interioară de dincolo de gardul viu: în mîini ținea o pușcă de vânătoare.

Leo se întoarse urgent la intrarea din spate a

garajului și deschise ușa. Ionucci și Taurul stăteau înghețați de groază lângă barcă. Apoi când Leo păși neatent înăuntru, calcă pe o greblă a cărei coadă lovi în plin un sac plin de cutii goale de aluminiu. Celor trei li se opri respirația. În curtea vecină se auzeau voci.

— Ce dracu' se-ntîmplă afară? șuieră Ionucci printre dinții încleștați. Și el și Taurul erau learcă de sudoare, cămășile li se lipiseră de trup, iar părul le era complet năclăit.

— Habar n-am, se zbîrli Leo la el, furios la culme, în timp ce se îndrepta ușor spre fereastra care dădea spre gardul viu dintre curtea lui Clifford și cea a lui Ballantine. Mi se pare că ceva a lovit fereastra, nu știu. Da' nebunul ăla nenorocit are o pușcă!

— Are o ce? răcni Ionucci, venind apoi lângă Leo, la fereastra unde li se alătură imediat și Taurul. Nebunul cu pușca se învârtea prin curte, răstindu-se la copaci.

Domnul Ballantine se săturase pînă-n gît de New Orleães, de droguri, de derbedeii care încearcă tot timpul să fure și să distrugă, și de viața asta stăpînită de frică; și domnul Ballantine se simți deodată atît de sătul de tot și de toate încît își ridică pușca spre coroana copacilor și apăsă pe trăgaci, doar așa, ca avertisment. Asta are să le-arate ticăloșilor ăloră ascunși în noapte că nu glumea. Dacă vă mai apropiați o dată de casa asta, o să plecați de-aici cu dricul! BUM!

Înfășurată într-un halat roz de noapte, doamna Ballantine stătea în ușă, privind-și soțul; când acesta trase în aer, doamna începu să țipe ca din gură de șarpe.

Cele trei capete care stăteau la pîndă dincolo de ușa garajului se izbiră simultan de podea.

— Nenorocitu' ăla a-nnebunit! strigă Leo. Încet, încetișor, cele trei capete se ridicară de la pământ într-o sincronizare perfectă și exact în clipa aceea prima mașină de poliție se opri în fața casei lui Ballantine, fulgerînd în jur lumini albastre și roșii.

Ionucci țîșni primul pe ușă, urmat îndeaproape de Taur și de Leo. Deși se grăbeau cumplit, avură totuși grijă să nu atragă atenția idioților de alături: alergau toți îndoți de mijloc, ascunzîndu-se în spatele copacilor și încercînd desperați să ajungă dincolo de pîrîul secat. Retragerea se desfășură în ordine.

Mark și Reggie se ascundeau în tufișurile dese.

— Ești nebun, repeta ea în șoaptă și nu vorbea doar ca să se afle în treabă: în clipa aceea, era într-adevăr convinsă că micul ei client era dezechilibrat mintal, dar cu toate acestea, îl ținea strîns în brațe. Nici unul dintre ei nu observă cele trei siluete întunecate pînă cînd acestea ajunseră la gard.

— Uite-i, șopti Mark. Cu nici treizeci de secunde în urmă îi spusese lui Reggie să fie atentă la poartă. Sînt trei, șopti el mai departe. Cei trei aterizară în tufele aflate la mai puțin de șase metri de locul unde se ascundeau băiatul și avocata. Apoi fugarii dispărură în întunericul din parc.

Mark și Reggie se strînseră și mai tare unul într-altul.

— Ești nebun, zise ea din nou.

— Poate. Da' are efect.

Pocnetul puștii fusese cît p-aci să-i vină de hac lui Reggie. Tremura dinainte de a sosi în locul ăsta; fusese distrusă de vestea că în garajul lui Clifford se aflau

niște necunoscuți; își oprise țipătul pe buze când piatra lovise geamul ferestrei; dar împușcătura fusese picătura care umpluse paharul; inima îi bătea mai-mai să-i spargă pieptul, iar mâinile îi tremurau ca niște frunze-n vînt.

În plus, în momentul acesta, era conștientă de faptul că cei trei jefuitori de morminte se aflau între ei și mașină, tăin-du-le orice posibilitate de întoarcere.

Pocnetul împușcăturii trezise la viață întregul cartier. O sumedenie de reflectoare luminau ca ziua și curțile se umplură de bărbați și de femei care priveau curioși și neliniștiți înspre casa familiei Ballantine. Peste garduri zburau întrebările, cîinii se treziră și ei, Mark și Reggie se retraseră mai adînc în desiuș.

Lîngă gardul din spatele casei, unul dintre polițiști, însoțit de domnul Ballantine, căuta în zadar și alte pietre „agresoare”. Deși auzeau vocile, Mark și Reggie nu înțelegeau nici un cuvînt din ceea ce se spunea. Domnul Ballantine răcnea tot timpul.

După o vreme, polițiștii reușiră să-l calmeze, apoi îl ajutară să lipească niște bandă de plastic peste spărtura din fereastră. Girofarurile se stinseră și după douăzeci de minute mașinile poliției părăsiră zona.

Tremurînd și ținîndu-se strîns de mînă, Mark și Reggie rămaseră în așteptare. Gînganii de tot felul le alergau pe piele, țîntării erau de o brutalitate fără seamăn, buruienile și scaieții li se lipiseră de tricouri. Într-un tîrziu, luminile se stinseră și în casa familiei Ballantine, dar cei doi nu-și părăsiră ascunzătoarea.

Cînd ceasul arată ora unu și cîteva minute, norii se împrăștiară și luna lumină din plin curtea și garajul lui Romey. Reggie aruncă o privire spre cadranul ceasului; picioarele îi amortiseră, iar spatele o durea cumplit. Și totuși, într-un mod absolut ciudat, se obișnuise atît de mult cu mica ascunzătoare din junglă, încît după ce scăpase de bandiți, de polițiști și de idiotul cu pușca de vînătoare, trăia un sentiment de extraordinară siguranță. Respirația și pulsul erau perfect normale și nu era deloc transpirată, cu toate că pantalonii și cămașa erau learcă din cauza umezelii din aer și a efortului. Lîngă ea, Mark omora țințari și nu scotea nici un cuvînt. Băiatul mesteca un fir de iarbă și arăta ciudat de calm: ochii lui urmăreau cu atenție gardul din față și întreaga lui atitudine părea să spună că Mark își plănuse cu grijă fiecare mișcare.

— Hai să ne plimbăm puțin, zise el brusc, ridicîndu-se în picioare.

— Unde? Spre mașină?

— Nu. Mergem puțin pe potecă pentru că mi-a amortit piciorul.

Cînd dădu să se ridice, Reggie constată cu bucurie că piciorul drept îi era amortit complet de la genunchi în jos și că

cel stîng era în aceeași stare, dar direct din șold. Băiatul se mișca în largul lui prin întuneric fără să mai aibă nevoie de lanternă.

Cînd gardurile vecinilor lui Romey dispărură în noapte, făcură în sfîrșit o haltă.

— Eu zic că ar trebui să plecăm de-aici chiar acum, zise ea fără să mai coboare glasul. Știi, mi-e tare frică de șerpi și nu vreau să calc pe vreunul.

Mark avea ochii ațintiți spre albia secată.

— Eu nu cred că este bine să plecăm tocmai acum, șopti el.

Reggie înțelese că băiatul nu spunea asta doar ca să se afle în treabă și își aminti că în ultimele șase ore nu reușise nici măcar o dată să-l convingă că dreptatea era de partea ei.

— De ce?

— Pentru că oamenii ăia pot să fie pe-aici, pe undeva, așteptând ca lucrurile să se calmeze și să se poată întoarce la treabă. Dacă pornim acum spre mașină, s-ar putea să dăm nas în nas cu ei.

— Mark, înțelege că nu mai rezist. Pentru tine toată povestea asta s-ar putea să fie amuzantă, să nu fie decît un joc la fel ca multe altele, dar eu am cincizeci și doi de ani și nu mai rezist. Nici nu-mi vine să cred că eu mă ascund în jungla asta la ora unu noaptea.

— Ssst, vorbești prea tare, zise Mark, ducîndu-și un deget la buze. Și ăsta nu este un joc.

— Oh, fir-ar al dracului, știu că nu este un joc. Și nu-mi ține mie predici.

— Potolește-te, Reggie. Acum sîntem în siguranță.

— În siguranță pe dracu! Eu n-am să mă simt în siguranță decît atunci cînd am să încui ușa camerei de la motel.

— Atunci n-ai decît să pleci. Du-te. Caută-ți singură drumul înapoi la mașină și pleacă.

— A, bineînțeles, iar tu bănuiesc că ai să rămîi aici,

este?

În clipa aceea, luna se ascunde iar în nori, cufundînd totul în întuneric. Mark îi întoarse spatele și porni spre vechea lor ascunzătoare. Reggie îl urmă instinctiv și faptul că depindea de un puști de unsprezece ani o enerva la culme. Cînd ajunseră lîngă tufele pe care le cunoscuseră literalmente pe pielea lor, constatară că garajul fusese practic înghițit de întuneric.

Deși sîngele își reluate circulația normală, picioarele îi erau încă țepene și simțea durerea pulsînd în partea de jos a spatelui; dacă-și trecea mîinile de-a lungul brațelor, simțea sub degete mușcăturile țînțarilor. Pe dosul mîinii stîngi, un firisor de sînge îi amintea de înțepătura unui ghimpe sau a unei buruieni întîlnite în drum. Această crudă realitate o făcu pe Reggie să-și jure că, dacă va mai ajunge vreodată înapoi la Memphis, se va înscrie la un club de sănătate. Nu că ar fi avut nevoie să fie în formă pentru alte aventuri de genul ăsta, dar se săturase să o doară toate cele și să gîfîie ca o locomotivă.

Mark se lăsă în genunchi și cu privirea lipită de garajul lui Romey începu să mestece un alt fir de iarbă.

Așteptară în tăcere o oră încheiată. Apoi, cînd simți că o lasă nervii și că îi vine să o ia la fugă printre copaci, Reggie spuse:

— Okay, Mark, acum să știi că plec. Poți să faci ce dorești, că eu am plecat.

Dar nu se mișcă din loc, iar Mark întinse mîna în direcția garajului, de parcă ea nu-l mai văzuse niciodată

pînă atunci.

— Acum eu am să mă tîrăsc pînă acolo, okay, și am să iau și lanterna cu mine ca să mă uit la cadavru sau la groapă sau la ce-or fi găsit ăia în garaj, okay?

— Nu.

— Poate că n-are să dureze decît o secundă și dacă am noroc mă și întorc.

— Vin și eu cu tine.

— Ba nu. Tu ai să stai aici și dacă tipii ăia se întorc cumva, vreau să încep să urlu și pe urmă să fugi cît te țin picioarele.

— Nici să nu te gîndești, pușor. Dacă tu vrei să vezi cum arată cadavrul, atunci vreau și eu același lucru. Și cu asta, basta, n-are rost să mai discutăm.

Mark o privi drept în ochi și se hotărî să nu încerce s-o convingă de contrariu. Avocatei îi tremura ușor capul și avea maxilarele încleștate, dar șepcuța îi venea tare bine.

— Atunci vino după mine, Reggie. Lasă-te mult în jos și ciulește urechile, okay?

— Bine, bine, nu sînt chiar așa de neputincioasă, să știi. De fapt, încep să mă descurc binișor cînd este vorba să merg în patru labe.

Și porniră, două siluete alunecînd prin întunericul nemișcat și prin iarba umedă și rece. Poarta, rămasă deschisă în urma retragerii precipitate a celor trei jefuitori de morminte, scîrțîi ușor cînd Reggie o agăță cu piciorul. Mark întoarse capul și o privi sever. Se opriră în spatele primului copac, studiară terenul, apoi alergară pînă la cel de-al doilea copac. La ora două noaptea în cartier domnea liniștea. Băiatul era totuși

îngrijorat din cauza nebunului din casa vecină; nu prea îi venea să creadă că omul dormea liniștit când avea fereastra acoperită doar cu o fișie subțire de plastic. Dimpotrivă, parcă-l vedea stînd în bucătărie și supraveghind încordat curtea interioară, gata să tragă din nou la cel mai mic zgomot. În sfîrșit, își continuară drumul, tîrîndu-se pînă în dreptul mormanului de gunoaie.

Apoi țîșniră spre ușa din spatele garajului. Mark își vîrî capul înăuntru și aprinse lanterna, îndreptînd-o spre podea. Reggie venea chiar în spatele lui.

Un miros greu, de animal care putrezește în soare, îi izbi drept în stomac. Reggie își acoperi instinctiv gura și nasul cu palma. Mark trase adînc aer în piept, dar apoi își ținu respirația.

Singurul spațiu deschis din încăperea aceea înțesată cu tot felul de obiecte inutile se afla chiar în centrul podelei, acolo unde stătuse barca lui Romey.

— Mi-e rău, zise Reggie printre dinții încleștați după ce se aplecară deasupra deschizăturii.

Era clar că dacă ar mai fi întîrziat zece minute, cadavrul ar fi dispărut fără urmă. Tipii începuseră să spargă cimentul din două părți, cam pe unde se afla toracele răposatului. Sacii negri de plastic, parțial distruși de ciment, fuseseră smulși din loc, iar pardesiul zdrențăros pe care îl dăduseră la iveală fusese tăiat în dreptul genunchilor și al gleznelor.

Mark hotărî că văzuse destul, așa că luă o daltă uitată acolo de fugari și o înfipse în plasticul negru din groapă.

— Nu! izbucni Reggie, dîndu-se cîțiva pași înapoi.

Dar băiatul n-o ascultă. Cu o mână aduse lanterna aproape de groapă, iar cu cealaltă răsuci dalta în așa fel încît sfîșie complet sacul negru de plastic. Apoi trase de plastic cu mîna pînă cînd în fața ochilor îngroziți îi apăru chipul descompus al răposatului senator Boyd Boyette.

În clipa aceea, Reggie se dădu încă un pas înapoi și căzu pe maldărul de saci plini de cutii goale de aluminiu. Huruitul răsună asurzitor în liniștea nopții. Încercările ei de a se ridica nu făcură decît să amplifice zgomotul într-un mod absolut înspăimîntător. Exasperat, băiatul își abandonează pentru o secundă fascinanta lui activitate, se întoarce spre avocată și, prinzînd-o de mîna, o trase spre barcă.

— Iartă-mă! șopti ea, fără să se mai gîndească la cadavrul aflat la numai cîteva centimetri distanță.

— Ssst, murmură băiatul în timp ce se apropie de fereastra ce privea spre grădina de alături. În casa vecinilor se aprinse o lumină care ar fi putut foarte bine să anunțe reintrarea în scenă a puștii de vînătoare. Hai să plecăm și nu uita să te apleci mult în față, hotărî el.

După ce ieșiră în curte, Mark închise cu grijă ușa în urma lor, exact în secunda în care alături, la vecini, cineva trînti cu putere o altă ușă. Pocnetul acesteia îl făcu pe băiat să se lase iute la pămînt și să pornească imediat spre poartă. Avocata îl urmă îndeaproape și nu se opriră decît atunci cînd ajunseră în vechea lor ascunzătoare. Apoi, după cîteva secunde de odihnă, porniră mai departe în goană, ajutîndu-se de lumina lanternei și nu încetiniră pasul pînă cînd în fața ochilor nu le apăru albia secată a pîrîului. Dar cînd se afundară

în ierburile înalte de pe malul șanțului, Mark stinse lanterna.

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă ea, abia trăgîndu-și sufletul, înspăimîntată de moarte și în același timp absolut hotărîtă să nu se mai oprească.

— I-ai văzut fața? întrebă el, minunîndu-se de ceea ce fuseseră în stare să facă.

— Firește că i-am văzut-o. Poftim, ți-am răspuns. Acum hai să mergem.

— Da, da' eu vreau să-l mai văd o dată.

La început îi veni să-i tragă o palmă, dar apoi renunță și, ridicîndu-se dreaptă în picioare, pași hotărîtă spre pîrîu.

După cîteva secunde, Mark o ajunse din urmă cu lanterna aprinsă, și-i zise:

— Am glumit.

Auzindu-l, Reggie se opri brusc și îl privi cu ochi întunecați, dar el o luă de mînă și o ajută să coboare malul abrupt.

Mașina se îndrepta spre Matairie pe șoseaua mai aglomerată decît în multe alte orașe la aceeași oră, două și jumătate, în noaptea de sîmbătă spre duminică. Cei doi pasageri nu mai schimbaseră nici o vorbă din momentul în care părăsiseră zona West Park, dar acest lucru nu îi deranja defel.

Cu mîinile strînse pe volan și cu ochii ațintiți la drum, Reggie se gîndea la cît de aproape de moarte se aflase în noaptea aceea. Mafioți, șerpi, vecini care-și ieșiseră din minți, polițiști, arme de tot felul, șocuri,

infarct — oricum n-ar fi avut nici o importanță. Era clar că numai norocul o adusese înapoi în mașina care alerga cu toată viteza pe autostradă și, în ciuda transpirației, a înțepăturilor de insecte, a sîngelui ce curgea din rănilor cu care o pricopsise mama natură și a murdăriei acumulate într-o noapte petrecută în junglă, Reggie își dădea seama că lucrurile s-ar fi putut termina cu totul altfel. Cînd vor ajunge la motel, avea de gînd să facă un duș fierbinte, poate chiar să și doarmă puțin și abia după aceea să-și bată capul cu mișcarea următoare. Spaima și șocurile prin care trecuse în ultimele ore o epuizaseră și trupul întreg era o durere. În mod evident, era prea bătrînă pentru asemenea nerozii.

Mark își scărpină cu grijă brațul stîng, devorat de țînțari, și urmărea cu privirea luminile orașului.

— Ai văzut chestia maro de pe fața lui? o întrebă el fără s-o privească.

Și cu toate că fața aceea mică, stafidită și pe jumătate descompusă avea să-i rămînă definitiv întipărită în memorie, Reggie nu-și putea aminti nici un fel de chestie maro care să o acopere.

— N-am văzut decît viermii, răspunse ea.

— Chestia aia maro era sînge închegat, explică băiatul cu siguranța unui medic legist.

Dar Reggie nu dorea defel să dezvolte subiectul, mai ales că alte probleme mult mai importante așteptau să fie clarificate.

— Cred că trebuie să stăm neapărat de vorbă despre planurile tale acum, că mica noastră escapadă s-a terminat, zise ea privindu-l cu coada ochiului.

— Trebuie să ne mișcăm foarte repede, Reggie, pentru că tipii au să se întoarcă după cadavru.

— Da, de data asta sînt de-acord cu tine.

Băiatul începu să-și scarpine celălalt braț, apoi se așeză picior peste picior.

— Știi, m-am gîndit la ceva.

— Mă așteptam.

— Două lucruri nu-mi plac cînd este vorba de Memphis: căldura și terenul plat. Adică nu sînt nici dealuri, nici munți, înțelegi? Și întotdeauna mi-am zis că trebuie să fie tare plăcut să locuiești undeva, la munte, unde este aer curat și zăpadă multă iarna. Tu ce părere ai, n-ar fi frumos?

— Sună grozav, declară ea zîmbind în timp ce trecea pe altă bandă a șoselei. Ai în minte vreo zonă anume?

— Da, pe undeva prin vest. De cînd eram mic, mi-a plăcut să mă uit la serialul ăla, „Bonanza”, cu Hoss și Little Joe; nici Adam nu era rău, da' mi-a părut bine cînd n-a mai apărut. Ei, și tot timpul mi-am zis că ar fi foarte ca lumea să trăiești acolo.

— Da' ce s-a-ntîmplat cu zgîrie-norii din marile orașe?

— A, asta a fost ieri; astăzi, am trecut la munți.

— Deci asta este ceea ce vrei, Mark?

— Da, cred că da. Se poate?

— Eu zic că se poate aranja. În momentul ăsta, federalii sînt gata să accepte aproape orice.

Băiatul încetă să se mai scarpine și își prinse genunchiul în palme:

— Nu mă mai pot întoarce în Memphis, nu-i așa, Reggie? zise el cu glas obosit.

— Așa este, spuse ea blînd.

— Știam eu. Da' cred că nu mai are nici o importanță, adăugă el după o scurtă ezitare. Pentru că oricum nu mai avem mare lucru acolo.

— Mark, eu zic să iei toată povestea asta ca pe o nouă aventură. Gîndește-te că veți avea o casă nouă, o școală nouă, că mama ta va primi o slujbă nouă. Vă veți face alți prieteni și veți trăi înconjurați de munți, dacă asta dorești cu adevărat.

— Reggie, te rog să-mi răspunzi cinstit: crezi că pînă la urmă au să dea de mine?

Unicul răspuns pe care putea să i-l dea era nu. Dar în realitate, băiatul nu mai avea de ales. Și în orice caz, ea refuza să-l mai însoțească în fuga asta a lui. Așa că ori încheiau tîrgul cu FBI-ul ori se predau autorităților, mica lor călătorie era în orice caz pe terminate.

— Nu, Mark, nu te vor găsi niciodată. Trebuie să ai încredere în FBI.

— Da, numai că eu nu am încredere în ei și știu că tu ești de aceeași părere.

— Să zicem mai degrabă că uneori am încredere și în ei. Și vreau să-ți spun că în clipa asta ei propun singurul joc valabil.

— Deci trebuie să merg pe mîna lor?

— Dacă nu ai cumva o idee mai bună.

Cînd ajunseră la motel, Mark intră direct sub duș, iar Reggie formă numărul de telefon al lui Clint. Cînd secretarul ridică în sfîrșit receptorul, ceasul arăta ora trei din noapte.

— Clint, eu sînt.

— Reggie? întrebă el cu glas adormit.

— Da, eu, Reggie. Clint, fii atent la ce-ți spun.

Aprinde lumina, dă-te jos din pat și ascultă-mă.

— Te ascult.

— Caută în cartea de telefon numărul lui Jason McThune, sună-l și cere-i numărul lui Larry Trumann de acasă, din New Orleães. Ai înțeles?

— Bine, da' de ce nu-l cauți în cartea de telefon de acolo?

— Nu mai pierde vremea cu întrebări, Clint.

Trumann nu e trecut în carte, așa că fă ce-ți spun.

— Reggie, spune-mi ce se-ntîmplă? întrebă el cu un glas mult mai vioi.

— Te sun din nou peste un sfert de oră. Și ascultă-mă pe mine, astăzi s-ar putea să fie o zi foarte lungă, așa că fă-ți niște cafea, încheie ea, scoțîndu-și din picioare pantofii murdari de noroi.

Mark făcu un duș rapid și își schimbă lenjeria murdară cu cea nouă, cumpărată de Reggie imediat ce ajunseseră în oraș. Atunci gestul ei îl făcuse să se simtă tare prost, dar acum nu mai avea nici o importanță. Cum avocata lui îi spusese că pentru moment nu vor mai pleca nicăieri, băiatul hotărî să rămîna desculț.

Cînd ieși din minuscule sală de baie o găsi pe Reggie întinsă pe pat, desculță și cu manșetele blugilor pline de iarbă și de frunze.

— Te simți mai bine? îl întrebă ea, văzîndu-l că se așază pe marginea patului și rămîne cu privirea pierdută în tavan.

Mark făcu semn din cap că da și se întinse alături de

ea. Reggie îl trase mai aproape și își strecură brațul sub capul lui.

— Reggie, în mine totul este alandala, zise el încetișor. Nu mai pot să-mi închipui ce are să urmeze.

Și după ce spuse cuvintele acestea, băiețelul atât de stăpîn pe el, care aruncase ditamai pietrele în ferestrele locuitorilor orașului New Orléans, care îi învîrtise pe degete și pe polițiști și pe mafioți și care străbătuse fără teamă pădurile în crugul nopții, începu să plîngă. În zadar își mușcă buzele și își închise ochii, lacrimile nu voiau să se oprească. Atunci Reggie îl strînse și mai tare în brațe, gestul ei înlăturînd și ultimul stăvilă: în sfîrșit, Mark izbucni în suspine sfîșietoare și în hohote de plîns și nu se mai gîndi nici o clipă să facă pe durul. Plîngea fără să se mai gîndească la rușine sau la altceva.

— Totul este bine, Mark, îi șoptea Reggie la ureche. Totul este bine, repetă ea strîngîndu-l și mai tare la piept, în timp ce cu mîna rămasă liberă îi ștergea lacrimile care îi curgeau pe obraji. Din clipa aceasta, viața lui se afla din nou în mîinile ei, ale avocatei cutezătoare care impune regula jocului.

Umbrele cenușii și albastre de pe ecranul televizorului luminau slab patul dublu și mobila ieftină din mica încăpere.

Jo Trumann întinse mîna spre telefon, încercînd în același timp să distingă în întuneric ora afișată de ceasul de pe noptieră: era patru fără zece; apoi întinse receptorul telefonului soțului ei, încă buimăcit de

somn.

— Alo, mormăi el.

— Bună, Larry. Eu sînt, Reggie Love. Îți mai amintești de mine?

— Da. Unde ești?

— Aici, în New Orleáns. Trebuie neapărat să stăm de vorbă și cu cît mai repede cu atît mai bine.

Auzind-o, Larry abia se abținu să nu zică ceva nu prea ortodox în legătură cu ora la care interlocutoarea lui se trezise să telefoneze; în fond, dacă n-ar fi fost vorba de ceva important, femeia n-ar fi sunat la o asemenea oră.

— Nici o problemă. Ce s-a-ntîmplat, Reggie?

— Păi, mai întîi trebuie să-ți spun că am găsit cadavrul.

Cuvintele ei îl aruncară pe Trumann drept în papuci.

— Sînt numai urechi.

— Larry, am văzut cadavrul. Acum vreo două ore. L-am văzut cu ochii mei. Ba l-am și mirosit.

— Unde ești acum? întrebă Trumann și apăsă imediat pe unul din butoanele casetofonului aflat lîngă telefon.

— Vorbesc de la un telefon public, așa că fără șmecherii, okay?

— Okay.

— Tipii care au îngropat cadavrul au încercat să-l dezgroape în noaptea asta, da' n-au reușit. Este o poveste mai lungă, Larry, așa că am să ți-o spun mai tîrziu. Acum însă sînt gata să pun pariu că tipii au să se întoarcă acolo și încă foarte curînd.

— Puștiul este cu tine?

— Da. El a știut unde să mergem și... am venit, am văzut, am învins. Dacă faci tot ce-ți spun eu, atunci pînă cel tîrziu astăzi la prînz ai să capeți ceea ce dorești.

— Sînt gata să fac orice.

— Așa te vreau, Larry băiete. Băiatul vrea să încheie un tîrg cu voi. Așa că trebuie să stăm de vorbă.

— Unde și cînd?

— Te aștept la Raintree Inn, pe Veterans Boulevard, în Matairie. Restaurantul este deschis toată noaptea. Cît îți trebuie ca să ajungi acolo?

— Patruzeci și cinci de minute.

— Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

— Pot să mai aduc pe cineva cu mine?

— Pe cine?

— K.O. Lewis.

— Este în oraș?

— Da. De altfel știam că sînteți aici, și domnul Lewis a sosit de cîteva ore.

— Cum ați aflat că sîntem aici? întrebă ea după cîteva clipe de ezitare.

— Avem mijloacele noastre.

— Ce telefoane ați interceptat, Trumann? Vorbește. Vreau un răspuns cinstit, zise ea cu un glas în care se simțea o oarecare panică.

— Nu vrei să discutăm despre toate astea puțin mai tîrziu? o întrebă el, trăgîndu-și două palme teoretice pentru prostia pe care o făcuse destupînd viesparul ăsta.

— Vreau să-mi explici acum, veni ordinul de la celălalt capăt al firului.

— Am să fiu fericit să-ți explic atunci cînd...

— Ascultă aici, nenorocitele. În clipa asta anulez orice întâlnire dacă nu-mi spui ce telefoane ați interceptat. Dă-i drumul, Trumann.

— Okay, telefonul de la spital. A fost o greșeală, recunosc, dar nu este vina mea. Cei din Memphis au făcut-o.

— Și ce-au auzit?

— Nu cine știe ce. Omul tău, Clint, a sunat ieri după-masă și i-a spus mamei puștiului că sînteți la New Orléans. Jur că asta-i tot.

— Ai fi în stare să mă minți, Trumann? întrebă ea, gîndindu-se la caseta înregistrată cu ocazia primei lor întâlniri.

— Nu te mint, Reggie, insistă el, cu gîndul la afurisita de casetă.

— Doar tu și K.O. Lewis, zise ea după o lungă pauză. Atît. Dacă apare cumva Foltrigg, să știi că totul cade.

— Îți jur că nu.

După ce Reggie închise telefonul, Trumann îl sună imediat pe Lewis la Hotelul Hilton și apoi pe McThune la Memphis.

39

Patruzeci și cinci de minute mai tîrziu, Trumann și Lewis pășiră nervoși în restaurantul aproape pustiu de la Raintree Inn. Reggie îi aștepta retrasă într-un colț, la o masă izolată de restul sălii. Nu era machiată și avea părul ud. Tricoul mai mare cu două numere, pe care

litere purpurii formau înscrisul LSU TIGERS, era vîrît într-o pereche de blugi decolorați. Reggie nu se ridică să-i întîmpine pe cei doi, ci își văzu mai departe de cafeaua neagră, fără zahăr.

— Bună dimineața, doamnă Love, o salută Lewis, străduindu-se să fie amabil.

— Mă cheamă Reggie, okay, și în plus este prea de vreme pentru glume din astea. Sîntem singuri?

— Firește, răspunse Lewis fără să clipească: chiar în clipa aceea opt agenți FBI supravegheau parcare, iar alți cîțiva erau pe drum.

— Fără microfoane, transmițătoare, solnițe sau sticle de ketch-up?

— Fără.

Un chelner se apropie de masa lor și toți trei comandară cafea.

— Unde este puștiul?

— Pe-aici, pe-aproape. Îl veți vedea în curînd.

— Este în siguranță?

— Firește că este în siguranță. Dar nu vă faceți griji, băieți, că oricum n-ați fi în stare să puneți mîna pe el nici dacă ar bîntui pe străzi, cerșind ceva de mîncare, îi încuraja ea, și îi întinse lui Lewis o bucată de hîrtie. Aveți aici numele a trei spitale specializate în psihiatrie infantilă: „Battenwood” din Rockford, Illinois, „Ridgewood” din Tallahassee și „Grant's Clinic” din Phoenix. Oricare dintre ele va fi perfect.

Privirile celor doi bărbați părăsiră încetișor chipul avocatei, îndreptîndu-se spre lista cu pricina.

— Bine, da' am aranjat cu spitalul din Portland, remarcă Lewis, nedumerit.

— Este o chestiune care nu mă interesează, domnule Lewis. Luați lista asta și aranjați încă o dată și vă sfătuiesc să acționați foarte repede. Telefonați la Washington, dați-i jos din pat și rezolvați problema.

— Ai, ăă, văzut și dumneata cadavrul? întrebă Lewis așezându-și cotul pe bucata de hîrtie; încercarea lui de a părea autoritar eșua lamentabil.

— L-am văzut, zise ea zîbind. Acum nici trei ceasuri. Oamenii lui Muldanno încercau să-l scoată din ascunzătoare, dar i-am speriat noi.

— Noi?

— Mark și cu mine.

Cei doi bărbați o priveau intens, așteptînd detaliile prețioase ale acestei povești sălbătice și imposibile, ignorînd complet cafeaua adusă de chelner.

— Nimic de mîncare, zise Reggie pe un ton brusc, și chelnerul îi lăsa în pace. Și-acum, iată care sînt condițiile: mai întîi vă avertizez că nici una dintre ele nu este negociabilă; apoi, dacă faceți chiar acum tot ce vă spun, atunci s-ar putea să puneți mîna pe cadavrul ăla mai înainte ca Muldanno să-l arunce în ocean. Domnilor, dați-mi voie să vă spun că, dacă veți călca în străchini, mă îndoiesc că vă veți mai întîlni cu o asemenea ocazie.

Cei doi clătinară furioși din cap, semn că pricepuseră mesajul.

— Ai venit aici cu un avion particular? îl întrebă ea pe Lewis.

— Da, cu cel al directorului Voyles.

— Cîte locuri are?

— Vreo douăzeci.

— Bun. Îl trimiți chiar acum la Memphis ca să-i ia de-a-colo pe Dianne și pe Ricky Sway împreună cu doctorul copilului și cu secretarul meu, Clint. Dacă McThune vrea să vină și el, este binevenit. Noi îi vom aștepta la aeroport și după ce Mark se va afla în deplină siguranță la bordul avionului eu însămi am să vă spun unde este cadavrul. Ce ziceți?

— Nici o problemă, răspunse Lewis; Trumann își pierduse glasul.

— Familia Sway este inclusă imediat în programul de protecție a martorilor. În primul rând, ei vor alege spitalul pentru Ricky, apoi, când copilul va fi în stare să călătorească, vor alege și orașul în care vor locui.

— Nici o problemă.

— Vor primi o nouă identitate, o căsuță frumoasă, tot tacîmul. Pe urmă, femeia asta va trebui să stea acasă o vreme ca să-și îngrijească băieții, așa că eu vă sugerez să-i plătiți o pensie lunară de patru mii de dolari, timp de trei ani. Plus un avans de douăzeci și cinci de mii, cash. Nu uitați că au pierdut totul în incendiu.

— Bineînțeles. Pînă aici, totul este bine, zise Lewis atît de nerăbdător, încît lui Reggie îi păru rău că nu ceruse mai mult.

— Dacă, la un moment dat, Dianne Sway vrea să muncească din nou, atunci vă recomand să-i găsiți o slujbă într-o instituție guvernamentală, fără responsabilități și cu program redus. Și foarte bine plătită.

— Are să primească tot ce-și dorește.

— Dacă vreodată vor dori să se mute în altă parte,

vor putea s-o facă pe cheltuiala voastră, evident.

— Este un lucru pe care îl facem tot timpul.

Trumann nu-și putu ascunde zîmbetul.

— Dianne va avea nevoie de o mașină.

— Nici o problemă.

— S-ar putea ca Ricky să aibă nevoie de un tratament prelungit.

— Acoperim noi toate cheltuielile.

— Pe urmă, vreau ca Mark să fie examinat de un psihiatru, deși bănuiesc că este într-o formă mai bună decît oricare dintre noi.

— S-a făcut.

— Ei, mai sînt vreo cîteva amănunte mai puțin importante care vor fi însă menționate în înțelegerea scrisă.

— Ce înțelegere scrisă?

— Înțelegerea care se bate chiar acum la mașină și care va fi semnată de mine, de Dianne Sway, judecătorul Harry Roosevelt și de dumneata, domnule Lewis, în numele directorului Voyles.

— Dar ce altceva mai prevede înțelegerea de care zici?

— Vreau să fiu sigură că veți face tot ce vă stă în putere ca să-l obligați pe Roy Foltrigg să se prezinte în fața judecătorilor de la Tribunalul pentru minori din Shelby County, Tennessee. De fapt, judecătorul Roosevelt va dori să discute cîteva lucruri cu el și sînt convinsă că Foltrigg va încerca să se opună. Iar dacă va fi emisă o citație pe numele lui, vreau să i-o duci chiar dumneata, domnule Trumann.

— Cu cea mai mare plăcere, zise acesta, cu un

zîmbet răutăcios pe buze.

— Vom face tot ce vom putea, interveni Lewis, puțin confuz.

— Bun. Atunci, telefonați unde trebuie, trimiteți avionul la Memphis, sunați-l pe McThune și spuneți-i să-l ducă pe Clint Van Hooser la spital. Și scoateți porcăriile alea de microfoane din telefon pentru că vreau să vorbesc cu Dianne Sway.

— Nici o problemă, răspunseră ei într-un glas, ridicîndu-se de la masă.

— Ne întîlnim aici peste o jumătate de oră.

Clint trosnea sîrguincios în vechea lui mașină de scris portabilă, marca Royal, și fiecare bătaie zguduia masa de

bucătărie, făcînd să se cutremure ceașca de cafea într-un mod de-a dreptul primejdios. În timp ce-și descifra propriile mîzgălituri de pe spatele unui număr al revistei „Esquire”, tînărul încerca să-și amintească toate amănuntele revărsate de șefa lui la telefon. Fără îndoială că asta avea să fie cel mai urît, da, da, urît document ieșit pînă acum din mîinile lui.

Bătaia din ușă îl făcu să tresară. După ce-și trecu la repezeală degetele prin părul ciufulit și nespălat, se apropie de ușă cu un pas șovăitor.

— Cine este?

— FBI.

Nu strigați, își zise el în gînd, imaginîndu-și deja bîrfele vecinilor în legătură cu această arestare în zori. Ceva droguri, probabil, își vor fi zicînd ei.

Prin ușa întredeschisă și asigurată cu lanțul, îi văzu pe cei doi agenți cu ochii umflați de nesomn.

— Am primit ordin să venim să vă luăm, se scuză unul dintre ei.

— Aș vrea să văd și eu o legitimație.

— FBI, repetă celălalt, dînd la iveală insigna aurie. Atunci Clint deschise ușa de-a binelea și îi pofti să intre.

— Termin în cîteva minute. Luați loc.

Dar cei doi agenți rămaseră în picioare, în timp ce tînărul se întoarse la mașina de scris. Și cum nu mai fu în stare să-și descifreze scrisul de pe spatele revistei, improvază tot finalul documentului, sperînd să nu fi omis nici unul din punctele importante. Este adevărat că Reggie găsea întotdeauna ceva de modificat în hîrțile pe care le bătea la birou, dar de data asta va trebui să se mulțumească cu această unică versiune. După ce bătut punctul final, scoase cu grijă foaia de hîrtie din mașină și o puse într-o mică servietă-diplomat.

— Să mergem, le zise el celor doi musafiri.

La cinci patruzeci, Trumann se întoarse singur la masa unde aștepta Reggie, aducînd cu el două telefoane portabile.

— M-am gîndit că s-ar putea să ne folosească, spuse el.

— De unde le-ai luat? întrebă Reggie.

— Ne-au fost aduse aici.

— De oamenii voștri?

— Exact.

— Spune-mi, doar așa, ca să ne distrăm, câți oameni aveți afară?

— Nu știu. Doisprezece sau treisprezece. Dar asta-i meseria, Reggie. Și-apoi, cine știe, s-ar putea să avem nevoie de ei. Pot să trimit vreo câțiva ca să-l protejeze pe băiat, dacă-mi spui unde este. Bănuiesc că este singur.

— Este singur și se descurcă foarte bine. Ai vorbit cu McThune?

— Da și mi-a zis că în privința lui Clint treaba s-a aranjat.

— Da' repede s-au mai mișcat!

— Păi, ca să fiu cinstit, oamenii noștri îi supravegheau apartamentul de douăzeci și patru de ore, așa că pur și simplu i-am trezit din somn și i-am trimis să-i bată la ușă. Apropo, Reggie, mașina ta am găsit-o, dar n-am reușit încă să dăm de a lui.

— Pentru că am luat-o eu.

— Mi-am închipuit eu. Șmecheră figură, da' tot am fi dat de voi în mai puțin de douăj' patru de ore.

— Nu mai face atît pe nebunul, Trumann. Pe Boyette îl căutați de opt luni.

— Ai dreptate. Spune-mi mai bine cum a reușit băiatul să evadeze din închisoare.

— Este o poveste cam lungă și de-aia am să-ți povestesc altă dată.

— Da' știi că s-ar putea să fii și tu implicată.

— Nu și dacă voi, băieți, veți semna mica noastră înțelegere.

— O semnăm, o semnăm, nu-ți face griji.

În clipa aceea, soneria unuia dintre telefoanele de pe masă sfișie liniștea din jur. Și în timp ce Trumann asculta vocea de la celălalt capăt al firului, K.O. Lewis se apropie grăbit de masă, aducându-și cu el propriul telefon portabil.

— Am vorbit cu Washingtonul, îi anunță el, cu ochi strălucitori și pot să vă spun că s-au apucat deja să verifice clinicile de pe listă. Se pare că totul este în regulă. Directorul Voyles are să telefoneze aici în maximum un minut și probabil că va dori să vorbească cu dumneata.

— Ce se aude cu avionul?

— Decolează exact în momentul ăsta, explică Lewis verificându-și ceasul, și ar trebui să ajungă la Memphis pe la șase și jumătate.

— Îl am aici pe McThune, anunță Trumann după ce acoperi telefonul său cu palma. Vorbește de la spital unde îi așteaptă pe doctorul Greenway și pe administrator. Zice că a reușit să ia legătura cu judecătorul Roosevelt care în clipa asta este pe drum: vine înapoi.

— Ați curățat telefonul lui Dianne Sway? întrebă Reggie.

— Da.

— Ați dat la o parte solnițele?

— Nici nu există asemenea obiecte. Totul este absolut curat.

— Perfect. Atunci spune-i lui McThune să telefoneze din nou peste douăzeci de minute, zise ea.

Trumann mormăi ceva în receptor și apoi apăsă pe un buton. După numai câteva secunde se auzi soneria

telefonului lui K.O. Lewis.

— Da, domnule, zise el plin de respect și zîmbind cu gura pînă la urechi. Imediat. Directorul Voyles ar vrea să vorbească cu dumneata, îi spuse el lui Reggie.

Aceasta luă fără grabă telefonul și zise:

— Da, eu sînt, Reggie Love.

Lewis și Trumann urmăreau scena ca doi copii care așteaptă să li se aducă înghețata.

Cu toate că în cei patruzeci și doi de ani de cînd era directorul FBI-ului, Denton Voyles detestase și ocolise presa, totuși în cîteva ocazii fusese nevoit să facă scurte declarații ziaristilor; de aceea pentru Reggie vocea clară și adîncă de la celălalt capăt al firului nu era necunoscută.

— Doamnă Love, sînt Denton Voyles. Ce mai faceți?

— Foarte bine. Dar mă cheamă Reggie, okay?

— Bineînțeles, Reggie. Ascultă, K.O. m-a pus la curent cu toată situația și vreau să te asigur că FBI-ul va face tot ce dorești ca să protejeze copilul și familia lui. K.O. este împuternicit să acționeze în numele meu. Și te putem proteja și pe dumneata dacă vrei.

— Copilul mă îngrijorează mai mult, Denton.

Trumann și Lewis se priviră stupefiați: femeia asta tocmai făcuse ceva ce nimeni nu îndrăznise nici măcar să viseze — i se adresase directorului pe numele mic, fără să fie nici pe departe nepoliticoasă.

— Dacă vrei, poți să-mi trimiți înțelegerea prin fax și o semnez eu însumi, propuse Voyles.

— Nu-i nevoie, dar, oricum, mulțumesc.

— Iar avionul meu vă stă la dispoziție.

— Mulțumesc.

— Și îți promit că vom avea grijă ca domnul Foltrigg să fie obligat să participe la spectacolul de la Memphis. Noi n-am avut nimic de-a face cu citațiile acelea, înțelegi?

— Da, știu.

— Noroc, Reggie. Aveți grijă să puneți la punct amănunțele și să știi că Lewis este în stare să mute și munții din loc. Dacă ai nevoie de mine, dă-mi un telefon. Astăzi stau toată ziua la birou.

— Mulțumesc, zise ea și îi dădu telefonul lui K.O. Lewis, omul cu mutatul munților.

În momentul acela, de masa lor se apropie un tânăr de cel mult nouăsprezece ani, cu o mustăcioară de toată frumusețea și foarte conștient de propria sa importanță. Era administratorul de noapte și nu-i plăcea deloc ceea ce vedea. Tipii de la masă stăteau acolo de mai bine de o oră și după toate aparențele își stabiliseră acolo un fel de bază de acțiune. Pe masă erau împrăștiate trei telefoane și mai multe hîrtii. Femeia purta tricou și blugi, iar unul dintre bărbați era desculț în schimb avea o șapcă pe cap.

— Vă rog să mă scuzați, zise el tăios, pot să vă ajut cu ceva?

— Nu, veni răspunsul la fel de tăios aruncat de Trumann peste umăr.

Tânărul ezită o clipă, dar apoi se apropie un pas de cei trei.

— Sînt administratorul de noapte și vreau să știu ce faceți aici.

Atunci Trumann pocni din degete și cei doi domni

care citeau ziarul la masa alăturată săriră în picioare, scoțându-și din buzunar legitimațiile pe care le vîrîră sub nasul tînărului.

— FBI, ziseră ei într-un glas, apoi îl luară fiecare de cîte un braț și îl scoaseră din încăpere. Tînărul nu se mai întoarse. Restaurantul era pustiu.

Apoi unul dintre telefoane începu să sune; Lewis ridică receptorul și ascultă cu atenție. În timpul acesta Reggie deschise ziarul de dimineață și chiar în josul primei pagini dădu cu ochii de propriul chip. Fotografia luată din registrul baroului stătea alături de cea care îl înfățișa pe Mark ca elev în clasa a patra. Unul lîngă altul. Evadați. Dispăruți. Fugiți. Boyette și tot tacîmul. Reggie trecu la pagina benzilor desenate.

— Cei de la Washington, raportă Lewis după ce așeză telefonul în furcă. În Clinica din Rockford nu sînt locuri și acum le verifică pe celelalte două.

Reggie dădu din cap și își concentra atenția asupra ceștii de cafea din fața ei. Soarele își începuse călătoria diurnă. Avocata avea ochii roșii și o durere de cap sîcîitoare, dar adrenalina continua să-și facă efectul. Cu puțin noroc, va putea ajunge acasă pînă să se întunece.

— Ascultă, Reggie, n-ai putea să ne spui cam cît ar dura ca să dăm de cadavru? întrebă Trumann cu multă prudență. Nu vroia să fie prea insistent și nu vroia s-o supere, dar trebuia să-și facă un plan de acțiune. Muldanno stă la pîndă și

dacă ajung acolo înaintea noastră, am pus-o de mămăligă. Este aici, în oraș, nu? întrebă el.

— Păi, dacă nu vă rătăciți, ar trebui să dați de el cam într-un sfert de oră.

— Într-un sfert de oră, repetă el rar, ca și când ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat. Un sfert de oră.

40

Deși nu mai pusese o țigară în gură de patru ani de zile, Clint se trezi pufăind nervos dintr-o Virginia Slim oferită de Dianne alături de care privea revărsatul zorilor peste centrul orașului Memphis de la fereastra aflată la etajul al nouălea al lui „St. Peter's Hospital”. Cei doi fuseseră obligați să iasă pe culoar de către doctorul Greenway care dorise să rămână singur cu Ricky. În camera alăturată așteptau Jason McThune, administratorul spitalului și un mic comando de agenți FBI. În ultima jumătate de oră Reggie vorbise la telefon și cu Dianne și cu Clint.

— Directorul și-a dat cuvântul, zise tînărul, trăgînd crîncen din țigară, nu există altă posibilitate, Dianne.

— Pur și simplu trebuie să plecăm, nu? întrebă ea, cu privirea pierdută în zare. Ne urcăm pur și simplu în avion și ne pierdem în amurg. Și toată lumea va trăi fericită pînă la adînci bătrînețe, nu?

— Cam așa ceva.

— Și dacă nu vreau, Clint?

— Nu ai cum să spui nu.

— De ce?

— Păi, este foarte simplu. Fiul tău a luat hotărîrea să vorbească și să accepte programul de protecție a martorilor, așa că vrei nu vrei va trebui să mergi cu el. Și Ricky la fel.

— Aș vrea să stau puțin de vorbă cu băiatul meu.

— Ai să vorbești cu el când vom ajunge la New Orléans. Dacă reușești să-l faci să se răzgîndească, atunci toată înțelegerea cade. Reggie nu anunță vestea cea mare pînă nu vă vede plecați.

Spunînd acestea, Clint încerca să dea dovadă în același timp de fermitate și de compasiune. În fond, avea în fața lui o ființă speriată, slabă și vulnerabilă, a cărei mîină tremura cumplit cînd își duse țigara la buze.

— Doamnă Sway, zise o voce gravă din spatele lor. Era onorabilul Harry M. Roosevelt, îmbrăcat într-un trening albastru pe bluza căruia stătea scris cu litere vizibile de la o poștă „Memphis State Tigers”; deși treningul depășea de trei ori cea mai mare măsură posibilă, pantalonii se opreau mult deasupra gleznelor. În picioare avea o pereche de teniși îngrozitor de vechi, dar foarte rar folosiți. Onorabilul ținea în mîină cele două pagini dactilografiate de Clint.

Dianne nu scoase nici o vorbă.

— Bună ziua, domnule judecător, zise Clint încet.

— Tocmai am vorbit la telefon cu Reggie, și dacă mă gîndesc la ce mi-a povestit, aș zice că au avut o călătorie plină de aventuri, i se adresă Harry lui Dianne, ignorîndu-l complet pe Clint. Vreau să vă spun că am citit textul acestei înțelegeri și că eu sînt gata să o semnez. Și cred că este în interesul lui Mark să faci și dumneata același lucru.

— Este un ordin? întrebă ea.

— Nu, nu am această autoritate, explică el oferindu-i un zîmbet plin de căldură. Dar să știi că dacă aș putea, aș face-o.

Dianne lăasă țigara în scrumiera de pe pervazul ferestrei și își vîrî mîinile adînc în buzunarele blugilor.

— Și dacă nu semnez?

— Atunci Mark va fi adus din nou aici, la centrul de detenție, iar mai departe, cine știe? Pîna la urmă va fi obligat să vorbească, pentru că acum situația este mult mai urgentă.

— De ce?

— Pentru că acum știm sigur că Mark și Reggie cunosc locul unde este ascuns cadavrul. Amîndoi sînt în mare pericol. Ceea ce-nseamnă, doamnă Sway, că te afli într-un punct în care trebuie să ai încredere în oameni.

— Dumneavoastră vă vine ușor să spuneți asta.

— Aveți dreptate. Dar dacă aș fi în locul dumatiale, aș semna hîrtia asta și m-aș urca în avion.

— Să mergem să vorbim cu doctorul Greenway, zise ea, luînd foaia de hîrtie din mîna domnului judecător.

Și porniră toți trei spre camera lui Ricky, aflată la celălalt capăt al culoarului.

Douăzeci de minute mai tîrziu, etajul al nouălea al spitalului „St. Peter's” fu luat în stăpînire de o duzină de agenți FBI care evacuară sala de așteptare, le spuseră infirmierelor să rămîna în camera lor, și blocară două din cele trei ascensoare.

Apoi ușa camerei 943 se deschise, lăsînd să treacă targa împinsă de Jason McThune și Clint Van Hooser; pe targă, micuțul Ricky Sway dormea dus, sub efectul

somniferelor. În această a șasea zi de internare, starea lui nu era cu nimic mai bună decât atunci când fusese adus aici pentru prima oară. Doctorul și Dianne se aflau lângă el, iar Harry încheia micul cortegiu.

Targa fu împinsă în ascensorul care îi aștepta și care îi duse la etajul al patrulea, aflat de asemenea sub stricta supraveghere a agenților FBI. Acolo se mutară într-un ascensor de serviciu ținut în loc de agentul Durston, care îi duse la etajul al doilea, păzit și el strașnic de FBI. În tot acest timp, Ricky nu se mișcă și nu deschise ochii. Dianne îl ținea de mână și alerga pe lângă targa.

După ce ieșiră din ascensor, străbătură în goană mai multe coridoare despărțite de uși metalice și ajunseră pe un acoperiș plat unde îi aștepta un elicopter. Targa fu ridicată imediat la bord, urmată apoi de Dianne, Clint, și de Jason McThune. Cîteva minute mai tîrziu, elicopterul ateriză lângă unul din hangarele Aeroportului Internațional Memphis.

O jumătate de duzină de agenți FBI păzeau calea de acces spre avionul din apropiere.

La șapte fără zece, unul din telefoanele instalate pe masa de la Raintree Grill începu să sune furios și Trumann înhață imediat receptorul, mulțumindu-se să asculte și să-și verifice ceasul.

— Au decolat, anunță el apoi, în timp ce Lewis conversa cu cei din Washington.

Reggie răsuflă adînc și zîmbi.

— Cadavrul este prins în ciment, așa că veți avea

nevoie de niște ciocane și dălți.

Trumann fu cât pe-aci să se înece cu sucul de portocale.

— Okay. Altceva?

— Da. Pune-ți vreo doi băieți să păzească intersecția St. Joseph cu Carondelet.

— Este pe-aproape?

— Fă ce-ți spun, okay?

— Okay. Mai este ceva?

— Mă întorc imediat, zise Reggie, ridicându-se și îndreptându-se spre biroul administrației unde găsi înțelegerea de două pagini trimisă prin fax de Clint. Dactilografiera era absolut oribilă, dar textul era cum nu se poate mai potrivit.

— Să mergem să-l luăm pe Mark, zise ea când se întoarse la masă.

Mark se spală pentru a treia oară pe dinți, apoi se așeză pe marginea patului. În sacoșa lui de voiaj hainele murdare se amestecaseră cu cele noi. La televizor erau desene animate, care nu reușeau însă să-i trezească interesul.

Apoi auzi mașina oprindu-se în dreptul intrării; pași; o bătaie în ușă.

— Mark, eu sînt, zise Reggie.

Băiatul deschise ușa, dar avocata nu trecu pragul.

— Ești gata de plecare?

— Cred că da.

Soarele era sus pe cer, luminînd perfect întreaga parcare, în spatele lui Reggie, observă un chip familiar:

era unul din agenții FBI pe care îi întâlnise la spital. Mark își luă sacoșa și se îndreptă spre cele trei mașini care așteptau în parcare. Un bărbat necunoscut deschise portiera din spate a mașinii din mijloc.

Apoi micul convoi ieși din parcare cu toată viteza.

— Totul este bine, zise Reggie; cei doi bărbați de pe bancheta din față priveau conștiincioși înainte. Mama ta și cu Ricky sînt deja în avion și or să fie aici cam peste o oră. Tu ești bine?

— Așa cred. Le-ai spus? întrebă el în șoaptă.

— Nu încă, răspunse ea. Nu le spun nimic pînă nu vă văd plecați.

— Toțiăștia de-aici sînt agenți FBI?

Reggie dădu aprobator din cap și îl mîngîie pe mînă. Băiatul se simți brusc foarte important; doar nu oricine era dus de o limuzină neagră la aeroport ca să se îmbarce la bordul unui avion particular, și încă sub asemenea escortă. Mark își îndreptă spinarea și se așeză picior peste picior.

Nu mai zburase niciodată cu avionul.

41

În biroul lui Johnny Sulari, Barry se plimba nervos prin fața ferestrelor, aparent preocupat de barjele și șlepurile care treceau pe fluviu. Ochii plini de răutate erau acum roșii dar nu din pricina băuturii sau a vreunei petreceri, pur și simplu era nedormit. Așteptase aici, la depozit, livrarea cadavrului și cînd, pe la ora unu, Leo și ceilalți își făcură apariția fără marfă, îi

telefonase unchiului său.

În această splendidă dimineată de duminică, Johnny renunțase și la cravată și la bretele, iar acum se învârtea prin birou ca un leu în cușcă, pufăind deja din cel de-al treilea trabuc. Un nor gros de fum albăstrui îi plutea deasupra capului.

Răcnetele și bravada se isprăviseră cu multe ore în urmă. Barry îi înjurase copios pe Leo, Ionucci și Taur, dar nici Leo nu se lăsase mai prejos. Apoi, pe măsură ce trecea timpul, panica fu dată uitării, mai ales că în cursul nopții, Leo trecu de mai multe ori cu mașina prin dreptul casei lui Clifford și nu observă nimic neobișnuit în zonă; cadavrul era tot acolo unde îl lăsaseră.

Johnny Sulari hotărî să mai aștepte douăzeci și patru de ore și abia pe urmă să facă o nouă încercare de a recupera rămășițele pămîntești ale senatorului Boyette. În cursul zilei vor supraveghea îndeaproape locul cu pricina, rămînînd să atace cu toată forța după căderea nopții. Mai ales că Taurul îl asigurase că va putea scoate cadavrul din cimentul care-l acoperise în cel mult zece minute.

— Țineți-vă firea, le spusese Johnny tuturor. Țineți-vă firea.

Roy Foltrigg termină de citit ediția de duminică a ziarului în curtea interioară, apoi își luă cafeaua rece și traversă desculț peluza udă de rouă. În cursul nopții somnul nu îi prea ținuse tovărășie, așa că ieșise pe verandă încă înainte de răsăritul soarelui și își așteptase ziarul. La un moment dat telefonase acasă la Trumann,

dar, lucru ciudat, doamna Tru-mann îi spusese că soțul ei plecase de-acasă cu noaptea-n cap.

Acum, în timp ce inspecta tufele de trandafiri plantate de soția sa de-a lungul gardului din spatele casei, se întrebă o dată în plus unde oare dispăruse Mark Sway. Nu mai avea nici o îndoială că Reggie îl ajutase pe copil să evadeze; femeia aia se scrîntise din nou și spălase putina împreună cu băiatul. Ei bine, își va rezerva imensa plăcere de a o pune pe avocată cu fundul direct pe jar, își zise el zîmbind.

Hangarul se afla la o jumătate de milă distanță de pista principală, într-un șir de clădiri identice, de un cenușiu monoton, și la fel de liniștite. Cele trei mașini se opriră în fața ușilor duble deasupra cărora scria cu litere portocalii „Gulf Air”. Podeaua de beton vopsită în verde a hangarului era de o curățenie impecabilă și absolut pustie, dacă nu punem la socoteală cele două avioane particulare ce stăteau aripă lângă aripă într-un colț îndepărtat. Lumina provenită de la cele câteva becuri aprinse se reflecta în verdele strălucitor al podelei. Aici poți să organizezi o cursă de mașini pe cinste, își zise Mark, întinzându-și gâtul ca să vadă mai bine cele două avioane.

Acum, ușile fuseseră date la o parte; toată partea din față a hangarului era larg deschisă în fața lor. Trei bărbați

alergară de-a lungul peretelui din spate ca și cum ar fi căutat ceva, alți doi stăteau lângă ușă, iar afară încă șase se țineau la o oarecare distanță de mașinile care

tocmai sosiseră.

— Cine sînt oamenii ăștia? întrebă Mark.

— De-ai noștri, răspunse Trumann.

— Sînt agenți FBI, îl lămurii Reggie.

— Da' de ce sînt așa de mulți?

— Sînt pur și simplu prudenți, îi explică ea, apoi se întoarse spre Trumann. Cît crezi că mai durează?

— Vreo treizeci de minute, zise el, după ce aruncă o privire pe cadranul ceasului.

— Atunci hai să ne plimbăm puțin, propuse ea, deschizînd portiera. Ca la un semn, toate celelalte unsprezece portiere se deschiseră imediat și mașinile se goliră cît ai zice pește. Mark privea în jur la hangarele alăturate, la clădirea aeroportului și la avionul care tocmai ateriza pe pista din apropiere. Totul începea să fie teribil de interesant: cu nici trei săptămîni în urmă, la școală, îl bătuse măr pe unul dintre copii deoarece puștiul îl tachinase pentru că nu zburase niciodată pînă atunci cu avionul. Ei, ce-ar mai zice amărîtul ăla dacă ar putea să-l vadă acum? Adus de o mașină particulară la aeroportul unde un avion particular aștepta să-l ducă oriunde îi poftea inima! Gata cu rulotele, gata cu bătăile împotriva unor adversari nedemni, gata cu notele de concediere aduse de poștaș pentru că de-acum încolo mami va sta acasă. Da, da, este o idee grozavă, hotărîse el cît stătuse singur în camera de motel: venise el pînă la New Orléans unde reușise să tragă pe sfoară niște mafioți firoși. Păi dacă a făcut-o o dată, sigur are s-o poată face și a doua oară.

La un moment dat, surprinse privirile stăruitoare pe care i le aruncau cei doi agenți plasați lîngă ușă, dar

cînd ochii lor se întîlniră, bărbații aceia priviră brusc în altă parte. Era vorba doar de o verificare de rutină. Poate că le va da cîte un autograf ceva mai tîrziu.

Apoi o urmă pe Reggie care intrase în hangar și atenția îi fu atrasă de cele două avioane particulare. Semănau cu jucăriile ce strălucesc sub pomul de Crăciun în așteptarea copiilor. Unul era negru, celălalt — argintiu și Mark nu-și putea lua ochii de la ele.

Ușa micului birou aflat chiar în interiorul hangarului se deschise și dinăuntru își făcu apariția un bărbat îmbrăcat cu o cămașă portocalie: deasupra buzunarului de la piept se vedeau aceleași cuvinte ca acelea pictate deasupra intrării — „Gulf Air”. K.O. Lewis ieși în întîmpinarea tipului, în așa fel încît nimeni nu reuși să audă ce-și spuneau cei doi bărbați. Doar la un moment dat personajul în cămașă portocalie făcu un semn cu mîna spre biroul din care venise și zise ceva despre cafea.

— Mark, îți mai amintești de mine? întrebă Trumann zîmbind și îngenunchind lîngă băiatul absorbit de cele două avioane.

— Da, domnule. V-am cunoscut la spital.

— Exact. Numele meu este Larry Trumann, se prezentă el întinzînd o mîna pe care Mark o luă reticent. Copiii nu trebuie să dea mîna cu oamenii mari. Sînt agent FBI aici, în New Orleães.

Mark dădu din cap, fără să-și ia privirea de la avioane.

— Nu ți-ar plăcea să le vezi mai bine? întrebă Trumann.

— Am voie? se interesă băiatul prietenos.

— Firește că da, răspunse agentul ridicându-se și punându-și mâna pe umărul copilului. Zgomotul pașilor umplu imensul spațiu gol. Ei, ăsta-i Lear, începu Trumann după ce se opriră lângă aparatul cel negru.

Reggie și K.O Lewis ieșiră din birou ducând în mâini ceștile de cafea aburindă, probabil cea de-a zecea cafea din acea dimineață nesfârșită. Agenții din escortă dispăruseră înghițiți de obscuritatea care domnea în hangar.

— Este un copil curajos, declară Lewis privindu-l pe Mark.

— Este un copil remarcabil, zise Reggie. Din când în când gândește ca un terorist și pe urmă plînge ca un bebeluș.

— Păi, nu-i decît un copil.

— Știu, dar nu cumva să-i spui așa ceva. S-ar putea să-l superi și cine știe ce dracu' îi mai trece atunci prin minte. Absolut remarcabil, repetă ea luînd o nouă înghițitură de cafea.

K.O. suflă ușor peste cafeaua din ceașcă, apoi își înmuie ușor buzele în lichidul negru și parfumat.

— Vreau să-ți spun că am tras niște sfori și am primit o cameră pentru Ricky la „Grant's Clinic”, în Phoenix. Dar trebuie să știm dacă asta este într-adevăr destinația. Pilotul ne-a sunat acum cinci minute pentru că trebuie să ia legătura cu turnul de control.

— Da, Phoenix este varianta definitivă, dar vreau confidențialitate absolută, okay? Copilul va fi internat sub un alt nume, lucru valabil și pentru Mark și pentru mama lor. Apoi cîțiva băieți de-ai voștri să stea prin preajmă. Și vreau să plătiți și cheltuielile de călătorie

ale doctorului, pentru că merge cu ei, precum și salariul pe câteva zile.

— Nici o problemă. Cei din Phoenix habar n-au ce-i așteaptă. Dar, spune-mi, despre domiciliu ați apucat să discutați?

— Da, dar nu prea mult. Mark mi-a spus că vrea să locuiască la munte.

— La Vancouver este foarte frumos. Am fost acolo în concediu vara trecută și pot să-ți spun că este un loc senzațional.

— În străinătate?

— Directorul Voyles a spus că pot merge unde doresc. Am mai scos câțiva martori din țară și chestia asta se poate aplica și în cazul familiei Sway. Reggie, îți dau cuvântul meu că vom avea grijă de ei.

Mark și Trumann erau acum însoțiți în plimbarea lor de informare de tipul în cămașă portocalie, care îi urcă la bordul avionului cel negru.

— Trebuie să-ți mărturisesc, zise Lewis după ce mai luă o înghițitură de cafea, că n-am crezut niciodată că puștiul știe cu adevărat ceva.

— Clifford i-a dat toate detaliile. Știa exact unde să caute.

— Dar dumneata știi?

— Pînă ieri, nu. Cînd a venit prima dată la mine la birou, mi-a spus că știe, dar nu mi-a spus unde se află obiectul. Și-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Nu mi-a spus absolut nimic pînă ieri după-amiază, cînd eram foarte aproape de ascunzătoare.

— Dar de ce ați venit aici? în fond, era un loc foarte riscant.

— Trebuie să-l întrebi chiar pe el, răspunse avocata, făcînd un semn cu capul spre cele două avioane din colț. El a insistat să căutăm cadavrul. Și-a închipuit că dacă Clifford îl mințise, atunci scăpa de belea.

— Așa că ați venit pînă aici ca să căutați cadavrul? Pur și simplu?

— Ei, de fapt povestea este ceva mai complicată, K.O., și am să-ți dau toate amănuntele la cină.

— Abia aștept.

Cînd zări capul băiatului ițindu-se din cabina de comandă, Reggie aproape că se așteptă să audă zgomotul motoarelor și să vadă avionul pornind spre pista de decolare; știa foarte bine că Mark ar fi fost în stare să le ia piuitul cu o decolare ca la carte.

— Ești cumva îngrijorată și de propria dumitale securitate? întrebă Lewis.

— Nu tocmai. Eu sînt doar un umil avocat și nu văd ce ar avea de cîștigat dacă m-ar elimina pe mine.

— S-ar răzbuna. Dumneata nu cunoști modul lor de a gîndi.

— Este adevărat, nu-l cunosc.

— Directorul Voyles vrea să mai stăm pe-aproape vreo cîteva luni, măcar pînă se termină procesul.

— Treaba voastră ce faceți, dar eu nu vreau să dau ochii cu careva din oamenii voștri, okay?

— Perfect. Avem mijloacele noastre.

Plimbarea ajunsese acum la avionul cel argintiu, marca Citation, și băiatul uitase cu totul de cadavre și bandiți ascunși în întuneric. El și Trumann urcară cu pași vioi scara îngustă ce ducea în interiorul aparatului.

În clipa aceea, un agent cu un aparat de emisie-

recepție în mână se apropie de Reggie și de Lewis, spunându-le:

— Mai au puțin și aterizează. Auzindu-l, cei doi se îndreptară spre ușile larg deschise ale hangarului unde fură ajunși din urmă de Mark și de Trumann. Pe cerul senin, înspre nord, își făcu apariția un avion minuscul.

— Ei sînt, zise Lewis, iar Mark veni lîngă Reggie și o luă de mână. Dimensiunile avionului se măreau pe măsură ce aparatul se apropia de pistă; era un avion negru mult mai mare decît cele din hangar. Agenți în costume sau în blugi începură să se agite prin zonă. Un minut întreg se scurse pînă cînd ușa se deschise și scara se izbi de pămînt.

Jason McThune tropăi primul pe treptele metalice și în clipa în care puse piciorul pe pistă o duzină de agenți FBI înconjuraseră deja avionul. Dianne și Clint coborîră și ei împreună cu McThune și porniră iute spre hangar.

Mark dădu drumul mîinii lui Reggie și alergă în întîmpinarea maică-sii. În cele cîteva secunde cît dură îmbrățișarea lor, toți cei din jur priviră stînjiți clădirea aeroportului.

— Iartă-mă, mami, îmi pare așa de rău, îngîină Mark printre lacrimi. Dar Dianne îi apăsă capul de umărul ei: ar fi vrut să-l țină așa, îmbrățișat, toată viața, dar în același timp ar fi vrut și să-l strîngă de gît cu propriile ei mîini.

Reggie îi conduse în micul dar foarte curatul birou și îi oferii lui Dianne o ceașcă de cafea pe care aceasta însă o refuză. Trumann, McThune, Lewis și restul echipei așteptau nervoși lîngă ușă. Trumann, mai ales,

își puna nenumărate întrebări: Dacă se răzgîndeau? Dacă Muldanno reușea să ia cadavrul din ascunzătoare? Dacă orice? Lewis făcea eforturi să-și păstreze calmul și să se concentreze asupra cafelei. Ceasul arăta acum ora opt fără douăzeci, soarele strălucea sus pe cer, în aer se simțea umezeala.

Mark stătea pe genunchii maică-sii în timp ce Reggie, avocata, se așezase la birou. Clint rămăsese în picioare lângă ușă.

— Mă bucur că ai venit, îi zise Reggie lui Dianne.

— Păi, nu prea am avut de ales.

— Acum ai, acum poți să te răzgîndești, dacă vrei. Poți să-mi ceri orice.

— Reggie, tu îți dai seama de viteza cu care se întâmplă totul? Acum șase zile, când am venit acasă, l-am găsit pe Ricky strâns ghem în patul lui, sugîndu-și degetul. Pe urmă a apărut Mark și curcanii. Acum mi se cere să mă transform în altcineva și să fug într-o altă lume. Dumnezeuule!

— Înțeleg, zise Reggie, dar lucrurile nu pot fi oprite.

— Ești supărată pe mine, mami? întrebă Mark.

— Da. N-o să-ți mai dau prăjituri o săptămână întreagă, răspunse, mîngîindu-l pe păr.

— Cum se simte Ricky? întrebă Reggie după o lungă pauză.

— Cam la fel. Doctorul Greenway încearcă să-l facă să se bucure de călătoria asta cu avionu. Dar a trebuit să-i dea niște medicamente ca să putem pleca de la spital.

— Mami, eu nu mă mai întorc la Memphis, zise Mark.

— FBI-ul a luat legătura cu Spitalul de psihiatrie infantilă din Phoenix și sînteți așteptați, explică Reggie. Este un spital bun. Clint l-a verificat vineri și a primit niște recomandări deosebite.

— Deci vom locui în Phoenix? întrebă Dianne.

— Numai pînă cînd se face bine Ricky. Pe urmă puteți să vă mutați unde doriți. Canada, Australia, Noua Zeelandă, voi hotărîți. Dar puteți să rămîneți și la Phoenix, dacă vreți.

— Hai să mergem în Australia, mami. Știi, acolo mai au și-acum cowboy adevărați. Am văzut eu o dată, într-un film.

— Mark, gata cu filmele, replică Dianne, mîngîindu-l mai departe. N-am fi ajuns niciodată aici, dacă n-ai fi văzut atîtea filme.

— Da' la televizor am voie?

— Nu, nici la televizor. De-acum încolo ai să citești cărți, și nimic altceva.

În birou se lăsă tăcerea. Reggie nu mai avea nimic de adăugat, Clint mai avea puțin și adormea în picioare lîngă ușă. Pentru prima dată în ultima săptămînă, mintea lui Dianne funcționa limpede. Oricît de speriată era, scăpase totuși de celula întunecată de la „St. Peter's”; acum, scăldată în lumina soarelui, respirînd aerul proaspăt, ținîndu-și în brațe fiul pierdut și știind că celălalt era pe cale de a se face bine, își dădea seama că toți oamenii aceștia care o înconjurau nu voiau decît să o ajute. Fabrica aia nenorocită era de-acum istorie, nu mai avea nevoie să lucreze. Scăpase și de rulotele de doi bani, de grija zilei de mîine. De acum încolo, va putea să-și petreacă tot timpul împreună cu

copiii ei, își va cumpăra îmbrăcăminte nouă și, de ce nu, își va putea permite chiar și o manichiură. Doamne Sfinte, n-avea decît treizeci de ani și, cu puțin efort și ceva bani, ar putea să fie din nou atrăgătoare. Lumea este plină de bărbați.

Și oricît de întunecat și de plin de capcane părea a fi viitorul, oricum el nu se compara cu aceste îngrozitoare ultime șase zile. Avea și ea nevoie de puțină liniște. Hai, iubito, ai puțină încredere în oameni.

— Cred că ar fi bine să mergem la Phoenix, zise ea într-un târziu.

Zîbind ușurată, Reggie scoase din servieta lui Clint înțelegerea dactilografiată și semnată deja de Harry și de Trumann. După ce semnă și ea, avocata îi întinse stiloul lui Dianne. Plictisit de lacrimi și îmbrățișări, Mark porni în plimbare prin fața peretelui împodobit cu nenumărate fotografii colorate reprezentînd tot felul de tipuri și mărci de avioane.

— Dacă mă gîndesc bine, cred că am să mă fac pilot, îl informă el pe Clint.

— Mă-ntorc imediat, zise Reggie, luînd foaia de hîrtie și ieșind din încăpere.

Trumann tresări atît de tare cînd se deschise ușa, încît își vărsă cafeaua fierbinte pe mîină. Ceea ce îl făcu să înjure

scurt, să trîntească ceașca de podea și să-și folsească pantalonii drept șervet.

— Relaxează-te, Larry, zise Reggie. Totul este în regulă. Semnează aici, comandă ea, vîrîndu-i hîrtia sub nas. Tru-mann și K.O. semnară fără să murmure.

— Pregătiți avionul. Pleacă la Phoenix.

K.O. se întoarse imediat spre agenții care așteptau lângă intrarea în hangar și le făcu un semn cu mîna, iar McThune porni în fugă să le transmită și alte instrucțiuni. Reggie se întoarse în birou, închizînd ușa în urma ei.

K.O. și Trumann își strînseră mîinile și zîmbiră puțin prostește; apoi își întoarseră privirile spre ușa biroului.

— Acum ce-o mai fi? mormăi Trumann.

— Este avocată, Larry, și cu avocații nu știi niciodată cum stai.

McThune se apropie de Trumann și îi întinse un plic.

— Asta-i o citație pentru venerabilul Roy Foltrigg, preciza el zîmbind. Domnul judecător Roosevelt a semnat-o în dimineața asta.

— Duminică dimineața? se minună Trumann, luînd plicul.

— Da, și-a chemat grefierul la birou și este cît se poate de nerăbdător să-l vadă iar pe Foltrigg la Memphis.

Cei trei bărbați chicotiră încîntați.

— Venerabilul are s-o primească chiar în dimineața asta, zise Trumann.

În sfîrșit, ușa biroului se deschise și Clint, Dianne, Mark și Reggie se îndreptară spre pistă. Motoarele fură puse în funcțiune, agenții se agitară prin preajmă. Trumann și Lewis îi conduseră pînă la ieșirea din hangar.

K.O. diplomatul strînse mîna lui Dianne și-i zise:

— Noroc, doamnă Sway. Jason McThune vă va

însoți pînă la Phoenix și va aranja lucrurile acolo. Vă asigur că sînteți în siguranță. Și dacă putem să vă ajutăm cu ceva, anunțați-ne.

Dianne zîmbi dulce, iar Mark întinse și el mîna, zicînd:

— Mulțumesc, K.O. Să știi că ai fost un mare cui înfipt în talpă.

Zîmbetul băiatului îi făcu pe toți să înțeleagă că glumește, iar K.O. izbucni în rîs.

— Noroc, Mark, și-ți dau cuvîntul meu, fiule, că tu ai fost un cui și mai mare.

— Da, știi, și-mi pare rău, spuse el, apoi dădu mîna cu Trumann și porni alături de maică-sa și de McThune. Reggie și Clint rămaseră lîngă ușa hangarului.

Dar pe la jumătatea drumului, Mark se opri brusc, ca și cum ar fi fost paralizat de groază, și o privi pe Dianne urcînd scara avionului. Nici o clipă în ultimele douăzeci și patru de ore nu-i trecuse prin minte că Reggie nu va merge cu ei. Dimpotrivă, i se păruse absolut normal ca ea să rămînă împreună cu ei pînă cînd această nenorocire va lua sfîrșit. Ori acum cînd își dădu seama că ea nu era lîngă ei, înlemni pur și simplu pe pistă.

Se întoarse apoi încet și o privi îngrozit de realitatea copleșitoare. Făcu doi pași spre ea, dar se opri. Atunci Reggie porni spre el și, cînd ajunseră în față, îngenunche pe asfaltul pistei, privind drept în ochisorii înspăimîntați.

Mark își mușcă buzele, apoi întrebă cu glas sugrumat de teamă:

— Nu-i așa că nu poți să mergi cu noi?

Deși stătuseră de vorbă ore în șir, nu atinseseră niciodată subiectul acesta.

Reggie clătină din cap, iar ochii i se umplură de lacrimi.

Băiatul își șterse obrajii cu dosul palmei: pentru prima dată în viața lui, nu-i era rușine să plîngă în public.

— Dar eu vreau să mergi cu noi, zise el.

— Nu pot, Mark, răspunse ea, luîndu-l de umeri și strîngîndu-l blînd în brațe. Nu pot.

— Îmi pare rău de toate astea. Nu meritai așa ceva, spuse el cu obrajii scăldați de lacrimi.

— Dar atunci nu te-aș fi cunoscut pe tine, Mark. Te iubesc și are să-mi fie tare dor de tine, zise ea sărutîndu-l pe obraz și strîngîndu-l și mai tare în brațe.

— N-am să te mai văd niciodată, nu? întrebă el cu glas pierdut; buza de jos îi tremura, iar lacrimile îi picurau de pe bărbie.

— Nu, Mark, răspunse ea cu dinții încleștați.

Apoi Reggie trase adînc aer în piept și se ridică în picioare. Ar fi vrut să-l ia pe sus și să-l ducă acasă la Mama Love; ar fi putut locui în dormitorul de la etaj și ar fi putut să mănînce oricîte spaghetti și înghețată i-ar fi poftit inima.

Dar în loc de toate acestea, privi spre avionul unde Dianne aștepta răbdătoare. Mark își șterse din nou obrajii și zise aproape pentru sine:

— N-am să te mai văd niciodată.

Apoi se întoarse, încercînd în zadar să-și țină umerii drepti. Cînd ajunse în dreptul scării de metal, aruncă o

ultimă privire în urmă.

42

Cîteva minute mai târziu, cînd avionul pornise spre capătul pistei, Clint se apropie de ea și o luă de mîină. Nu scoaseră nici o vorbă pînă cînd avionul dispăru în nori.

Abia atunci Reggie își șterse lacrimile și declară:

— Cred că am să mă specializez în imobiliar; nu mai pot să suport așa ceva.

— E un puști grozav, zise Clint.

— Mă doare sufletul, Clint.

— Știu, zise el strîngîndu-i mîina.

Între timp, Trumann se apropiase pe nesimțite de ei, și acum priveau toți trei cerul pustiu. Cînd îl observă lîngă ea, Reggie scoase din buzunar o casetă audio.

— Poftim, e a dumitale. Iar cadavrul este în garajul lui Jerome Clifford, 886 East Brookline, zise ea, ștergîndu-și mai departe lacrimile de pe obraji.

Trumann se întoarse spre stînga și dădu cîteva ordine printr-un aparat de emisie-recepție. Agenții FBI săriră în mașină. Reggie și Clint nu făcură nici o mișcare.

— Mulțumesc, Reggie, zise Trumann, dintr-o dată nerăbdător să plece.

— Nu mie trebuie să-mi mulțumești, zise ea privind norii. Mulțumește-i lui Mark.
